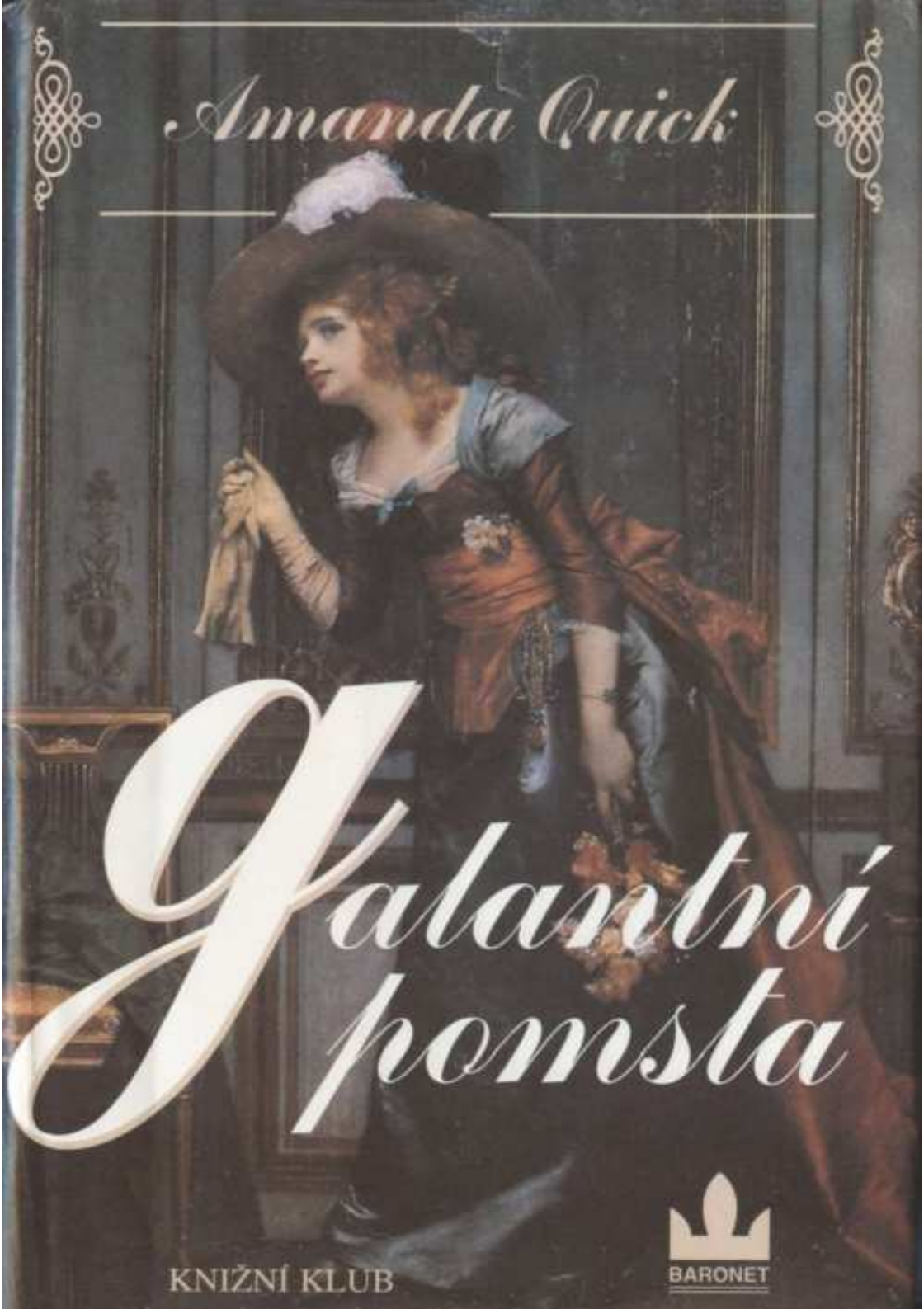

A woman in 17th-century attire, wearing a large dark hat with a white feather, a blue and red dress, and holding a bouquet of flowers. The background is a dark, ornate interior.

Amanda Quick

*Galantní
pomsta*

KNIZNÍ KLUB

Vydání první.

Copyright © 1991 by Jayne A. Krentz

Published by arrangement with Bantam Books.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha 1

v roce 1997 jako svou 224. publikaci.

Vydal Knižní klub ve spolupráci s nakladatelstvím Baronet a.s. v Praze roku 1997 jako svou 489. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Rendezvous vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York, v roce 1991.

Český překlad © 1997 Johana Tůmová.

Odpovědná redaktorka Alena Zatloukalová.

Přebal a vazba © 1997 Libuše Hubičková.

Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.

Vytiskla a svázala Severografie Most s.p., Obchodní 249, Most.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo Baronet je ochranná známka, která je zapsána do rejstříku ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 189296.

Vydáno v koedici s nakladatelstvím Knižní klub.

ISBN 80-7214-011-6 (Baronet. Praha)

ISBN 80-7176-517-1 (Knižní klub. Praha)

*Dvěma vzácným redaktorkám, Coleen O'Sheaové,
která prosadila první knihy Amandy Quick,
Rebecce Cabazaové, která je s citem
a pochopením připravuje k vydání dnes,
mé díky*

PROLOG

Skončila válka. Muž, známý kdysi pod přezdívkou Nemesis, stál u okna své pracovny a naslouchal jáсотu v ulicích. Celý Londýn oslavoval konečnou Napoleonovu porážku u Waterloo, jak to dovedou jen Londýňané. Městem burácely ohňostroje, hudba a ryk tisíců rozjařených hlasů.

Válka skončila, ne však pro něj. Nemesis měl naopak dojem, že neskončí nikdy, alespoň ne k jeho naprosté spokojenosti. Totožnost zrádce, který si říkal Pavouk, zůstávala nadále záhadou, poslední hádanka nebyla rozřešena. Ti, kteří zahynuli Pavoukovým příčiněním, se spravedlnosti nedočkají.

Nemesis si uvědomoval, že nadešel čas žít dál. Čekají na něj povinnosti a závazky, a nezbytnost vyhledat vhodnou nevěstu nepatří k těm zanedbatelným. Splní tento úkol jako každý jiný, použije logiku, důvtip a preciznost. Sestaví seznam vhodných kandidátek a jednu z nich si vybere.

Věděl naprosto přesně, jaké vlastnosti bude u manželky požadovat. S ohledem na jméno a titul si musí zvolit bezúhonnou ženu. Kvůli sobě samému potřebuje ženu, které bude moci důvěřovat, ženu, která ví, co je oddanost. Nemesis žil příliš dlouho v temnotách, a proto se naučil znát pravou hodnotu důvěry a oddanosti. Věděl, že jsou neocenitelné.

Zaposlouchal se do vřavy v ulicích. *Je po válce*. Nikdo není za ukončení děsivého válečného zmaru vděčnější než muž, který si donedávna říkal Nemesis.

Přesto v hloubi duše nepřestane nikdy litovat, že mezi ním a prokletým zrádcem, známým jako Pavouk, nedošlo ke konečnému zúčtování.

1

Dveře knihovny se nehlučně otevřely, jen plamen svíčky se v jemném závanu vzduchu zatřepotal. Augusta Ballingerová ztuhla jako přimrazená, protože právě zasouvala vlásenku do zámku hostitelova psacího stolu.

Přikrčila se za mohutným stolem z dubového dřeva a upírala zděšený pohled na jedinou krátkou voskovou svíčku, kterou si troufla rozsvítit, aby vůbec něco viděla. Plamínek se zachvěl ještě jednou, to když se dveře opět tichounce zavřely. Augusta, v níž se stále silněji vzdíral strach, vykoukla zpoza stolu a přelétla pohledem zšeřelou místnost.

Muž, který do knihovny přišel, zůstal stát bez hnutí v černé tmě u dveří. Byl vysoký a na sobě měl patrně černý župan. Obličej ve tmě nedokázala rozeznat, ale jak se tak choulila za psacím stolem a tajila dech, zmocnilo se jí pronikavé a zneklidňující niterné vzrušení.

Na její smysly takto působil pouze jediný člověk. Nemusela ho vidět zřetelně, aby se mohla odvážit hádat, kdo tam ve tmě číhá jako velká dravá šelma. Téměř s jistotou totiž věděla, že je to Graystone.

K její nesmírné úlevě však zjevně neměl v úmyslu ztropit poplach. Připadalo jí podivné, jak sebejistě si v té tmě počíná. Pak si s nadějí pomyslela, že možná vůbec nic mimořádného nepostřehl. Třeba si jenom přišel vybrat knížku a usoudil, že tady svíčku zapomněl některý předchozí návštěvník.

Na kratičký okamžik dokonce zadoufala, že ji nezahlédl, když předtím v úleku vykoukla nad stolem. Třeba ji tady, na opačném konci rozlehlé místnosti, opravdu nemohl spatřit. Bude-li opravdu obezřetná, může ještě stále vyváznout s nepoškozenou reputací. Sklonila proto hlavu co nejhlouběji pod okraj masivní dubové dřevorezby.

Kroky nebyly na měkkém perském koberci vůbec slyšet, zato se za okamžik v těsné blízkosti stolu ozval jeho hlas.

„Dobrý večer, slečno Ballingerová. Zdá se, že pod tím stolem máte ke čtení něco tuze napínavého. Jen se obávám, že tam nemáte dost světla.“

Augusta okamžitě poznala ten nemožně klidný mužský hlas bez špetky citu a v duchu zaúpěla, protože se potvrdily její nejhorší obavy. Opravdu to byl Graystone.

Ze všech hostů, kteří se tuto neděli sjeli na venkovské sídlo lorda Enfielda, ji tady musel přistihnout právě dobrý přítel jejího strýčka, Harry Fleming, hrabě z Graystoneu, a ten jí ze všech pracně vymyšlených výmluv neuvěří ani slůvko.

Byla v jeho přítomnosti nesvá z několika důvodů, především však proto, že měl nepříjemný zvyk dívat se jí upřeně do očí, až měla pocit, že jí hledí přímo do duše a naléhavě žádá pravdu. A dávala si na něj pozor, protože byl zkrátka a dobře po čertech chytrý.

Horečně probírala jednotlivé historky, které si připravila právě pro takový případ. Bude to muset být něco velmi věrohodného. Graystone není žádný hlupák. Je vážný, důstojný, ledově korektní a sem tam přímo důležitě nabubřelý, ale hlupák není ani trochu.

Augusta usoudila, že jinak než drzostí se z té zapekté situace nedostane. S předstíraným úlekem vzhlédla a vyrobila zářivý úsměv.

„Ach mylorde, dobrý večer. Nečekala jsem, že sem v tuhle hodinu někdo přijde. Hledala jsem vlásničku, myslím, že jsem ji ztratila zrovna tady.“

„Jednu vidím trčet ze zámku zásuvky.“

Augusta opět předstírala polekaný úžas a honem vyskočila. „Propáníčka, tak tady je. Jak jen tam mohla zapadnout?“ Roztřesenými prsty vytrhla sponku ze zámku a zastrčila si ji do kapsy kartounového župánu. „Přišla jsem si sem pro něco ke čtení, protože jsem nemohla usnout, a sotva jsem udělala pár kroků, zjistila jsem, že vlásnička je pryč.“

Graystone jí úsměv neoplatil a dál ji vážně v bledém světle svíčky pozoroval. „Překvapuje mě, že nemůžete usnout, slečno Ballingerová. Málo pohybu jste dnes rozhodně neměla. Pokud si dobře vzpomínám, odpoledne jste se zúčastnila dámské soutěže ve střelbě lukem, o dlouhé vycházce ke zřícenině římské stavby spojené s piknikem ani nemluvě. Korunou všeho byl večer tanec a partie whistu. Člověk by řekl, že po tom všem budete úplně vyčerpaná.“

„Hm, víte, asi za to může nezvyklé prostředí. Však to znáte, mylorde, jaké je spaní v cizí posteli.“

V chladných šedých očích, které Augustě pokaždé připomněly studené zimní moře, nepatrně zajiskřilo. „Vskutku zajímavý postřeh. Spíte často v cizí posteli, slečno Ballingerová?“

Augusta se na něj chvíli dívala a nevěděla jistě, co na to odpovědět. Na okamžik téměř uvěřila, že Graystoneova zdánlivě zdvořilá poznámka má dvojsmyslný podtext. Ihned však takový nápad zavrhl. Vždyť to je *Graystone*. Tenhle člověk by přece před dámou neřekl ani neudělal něco nevhodného. A vtom jí bleskla hlavou pochmurná úvaha, že ji asi za dámu vůbec nepovažuje.

„Nikoli, mylord, nemám mnoho příležitostí cestovat, a proto nejsem zvyklá střídat postele. A teď, omluvíte-li mne, vrátím se do svého pokoje. Kdyby se sестřenka vzbudila a nenašla mne vedle sebe, dělala by si starosti.“

„Ach, ano. Překrásná Klaudie. Rozhodně bychom nechtěli, aby se náš Anděl trápil kvůli své rozpustilé sестřenici, nemám pravdu?“

Augusta sebou cukla. Bylo jí jasné, že v Graystoneových očích klesla pořádně hluboko. Nepochybně ji považuje za nevycválanou uličnici. Mohla jen doufat, že ji nemá také za zlodějku.

„To jistě ne, mylord, opravdu bych Kladii nerada trápila. Dobrou noc, pane.“ Hrdě vztyčila hlavu a chtěla vykročit ke dveřím. Graystone se však nepohnul z místa, a proto musela zůstat stát přímo před ním. Je strašně veliký, uvědomila si. Cítila, jak mocně na ni v tak těsné blízkosti působí jeho mohutná a nepoddajná síla. Sebrala odvahu.

„Jistě nemáte v úmyslu zdržovat mě od návratu do ložnice, mylord.“

Graystone zlehka nazdvihl obočí. „Jen bych nerad, kdybyste odešla bez toho, pro co jste si sem přišla.“

Augustě vyschlo v ústech. *O deníku Rosalindy Morrisseyové přece nemůže vědět.* „Vlastně jsem najednou docela ospalá, mylord. Takže nic ke čtení potřebovat nebudu.“

„Ani to, co jste chtěla najít v Enfieldově psacím stole?“

Augustě nezbylo než sáhnout k poslednímu útočišti, totiž k hlubokému rozhořčení. „Jak se opovažujete naznačovat, že jsem se chtěla vloupat do stolu lorda Enfielda? Vždyť jsem vám už řekla, že se mi vlásnička uvolnila z vlasů a cestou zapadla do klíčové dírky.“

„Dovolte, slečno Ballingerová.“ Graystone vytáhl z kapsy županu kus drátu a zlehka jej zasunul do zámku. Ozvalo se tiché, ale docela zřetelné cvaknutí.

Augusta užasle přihlížela, jak otvírá horní zásuvku a prohlíží její obsah. Po chvilce ji nedbalým pokynem k hledání přizval.

Augusta si ho nejprve obezřele měřila a hryzala si spodní ret, ale potom se chvatně sklonila a začala kramafit v zásuvce. Pod několika archy psacího papíru konečně zahlédla knížečku v kožené vazbě a chvatně po ní hmátla.

„Nevím, co říci, mylord.“ Sevřela deník v ruce a vzhledla k hraběti.

Graystoneovy drsné rysy působily v mihotavém světle svíčky ještě hrozivěji než jindy. Ačkoli nebyl ani trochu hezký, Augustu podivně přitahoval už od chvíle, kdy je na začátku společenské sezony její strýc vzájemně představil.

Cosí v jeho lhostejných šedivých očích ji k němu neodolatelně vábilo, ačkoli zároveň věděla, že by vstřícné gesto neuvítal. Uvědomovala si, že za značnou část této přitažlivosti může pouhopouhá ženská zvědavost. Hluboko v nitru toho muže tušila zavřené dveře a toužila je otevřít, ačkoli vlastně ani nechápala proč.

Není přece vůbec její typ. Správně by ho měla brát jako nezměrně nudnou osobu. A místo toho v něm hledá jakousi nebezpečnou a vzrušující hádanku.

Graystoneovy husté tmavé vlasy nepatrně prokvétaly stříbrem. Bylo mu kolem pětaticeti, ale snadno by mu někdo mohl hádat i čtyřicet, ne však kvůli ochablosti postavy či obličejce, právě naopak. Tvrdost a zádumčivost, které z něj vyzařovaly, dávaly tušit příliš velkou světa znalost a zkušenost. Na klasického vědce vlastně moc nevypadá, napadlo ji náhle. A to je další část té hádanky.

V domácím oděvu bez krejčovských vylepšení se jasně rýsovalo hubené svalnaté tělo se širokými rameny. Tajil se v něm pružný a hrozivý půvab šelmy, který Augustu rozechvíval až do morku kostí. Dosud se nesetkala s mužem, který by na ni působil tak jako Graystone.

Nedovedla pochopit, co ji k němu tak vábí, když jsou povahou i chováním tak diametrálně odlišní, a byla si jistá, že plýtvá city docela zbytečně. Živočišná touha a vzrušení, které se jí zmocňují, kdykoli se hrabě ocne v její blízkosti, i nepochopitelná úzkost a nostalgické roztoužení, které zakouší v rozhovoru s ním, neznamenají pranic.

Ačkoli byla nezvratně přesvědčena, že Graystone, stejně jako ona, utrpěl bolestnou ztrátu a že se musí naučit lásce a smíchu, má-li

přemoci hroživé a studené stíny, které se mu tají v očích, nebylo jí to k ničemu. Všeobecně se vědělo, že Graystone hledá nevěstu, Augusta si však velice dobře uvědomovala, že by nikdy neuvažoval o ženě, která by nezapadala do jeho přísně spořádaného života. Kdepak, ten si zvolí docela jiný typ ženy.

Vyslechla spoustu klepů, takže věděla, jaké vlastnosti musí hraběcí vyvolená mít. Šuškal se, že si Graystone, coby metodický vědátor, sestavil seznam a že má velice vysoké nároky. Žena, která by mohla doufat, že bude do tohoto seznamu zapsaná, by prý měla být vzor všech ženských ctností. Musí být naprosto dokonalá, mít vážnou letoru a mysl, důstojné chování i vystupování a nesmí na ní lpět ani slůvko pomluvy. Graystoneova vyvolená musí být zkrátka a dobře po všech stránkách ideál.

A každopádně ji nesmí ani ve snu napadnout hrabat se v noci v cizím psacím stole.

Hrabě s výmluvným pohledem na knížečku v Augustině ruce podotkl: „Soudím, že čím méně se řekne, tím lépe. Majitelka toho deníku je patrně vaše blízká přítelkyně, nemám pravdu?“

Augusta si povzdychla. Nemá už co ztratit. Všechno ujišťování o nevinnosti je zcela bezúčelné. Graystone, jak vidno, ví o událostech dnešní noci daleko víc, než by měl.

„Máte, mylord.“ Augusta zdvihla bradu. „Zachovala se pošetile, protože se v deníku rozepsala o jistých srdečních záležitostech. Když potom zjistila, že dotyčný muž nebyl ve svých citech k ní upřímný, litovala svého poblouznění.“

„Ten muž byl Enfield?“

Augusta se zachmuřila. „Odpověď je nabíledni. Deník je přece tady, v jeho psacím stole, ne? Možná že lord Enfield má díky titulu a hrdinským skutkům z války přístup do nejvýznačnějších salonů, ale k ženám se chová jako odporný hulvát. Deník mé přítelkyni ukradl, jakmile mu sdělila, že už ho nemiluje. Podle našeho domnění podplatil komornou.“

„Našeho?“ zopakoval tiše Graystone.

Augusta však skrytou otázku ignorovala. Rozhodně mu nehodlá prozradit všechno. A hlavně si nechá pro sebe, jak si zařídila pozvání do Enfieldova venkovského sídla. „Enfield mé přítelkyni pohrozil, že má v úmyslu požádat o její ruku a za pomoci deníku si zajistit její souhlas.“

„Ale proč by měl Enfield vydíráním nutit vaši přítelkyni, aby se za něj provdala? Je přece poslední dobou u dam nesmírně oblíbený. Všechny jsou uchvácené statečností, kterou projevil v bitvě u Waterloo.“

„Má přítelkyně je dědičkou značného majetku, mylordě,“ odtušila Augusta s pokrčením ramen. „Povídá se, že Enfield podstatnou část svého dědictví prohrál v hazardních hrách po návratu z kontinentu. On i jeho matka se patrně rozhodli, že bude muset nějaké peníze vyženit.“

„Ovšem. Nenapadlo mne, že zvěst o Enfieldových nedávných ztrátách se mezi dámami tak rychle roznese. On i jeho matka se ze všech sil snažili udržet to v tajnosti. Dnešní okázalá slavnost je toho dokladem.“

Augusta se zlomyslně ušklíbala. „Inu, víte přece, jak to chodí, když se muž rozhodne uhnat přesně definovaný typ nevěsty, mylordě. Pověst o jeho úmyslech ho obvykle předejde, a ty chytřejší ze štvaneého stádečka se mají na pozoru.“

„Naznačujte tím snad něco o mých vlastních záměrech, slečno Ballingerová?“

Augusta cítila, že jí do tváří stoupá horko, ale nehodlala couvnout před jeho chladným, nesouhlasným, ba odsuzujícím pohledem. Vždyť Graystone se při hovoru s ní stejně jinak než odmítavě netváří.

Odhodlaně proto spustila: „Když už se ptáte, mylordě, mohu vám docela dobře prozradit, že se všeobecně ví, jak velice specifický druh nevěsty hledáte. Dokonce se povídá, že máte seznam.“

„Neuvěřitelné. A ví se, kdo na mém seznamu figuruje?“

Zaškaredila se na něj. „To ne. Proslýchá se pouze, že ten seznam je velice krátký. Ale to je podle mne pochopitelné, uvážíme-li, jak vysoké a tvrdé vaše požadavky údajně jsou.“

„To je vážně čím dál zajímavější. Co přesně vyžadují od své nastávající, slečno Ballingerová?“

Augusta litovala, že nemlčela. Jenže rozvaha nepatřila k silným povahovým stránkám Ballingerů, kteří pocházeli z northumberlandské větve rodu, a tak se neohroženě vrhla do výkladu: „Všeobecně se ví, že vaše nevěsta musí, podobně jako Caesarova choť, stát ve všech ohledech mimo jakékoli podezření. Musí to být přejemnělá osoba vážného založení. Vzor vši

bezúhonnosti. Zkrátka, mylorde, hledáte prý ztělesněnou dokonalost. Hodně štěstí.“

„Z vašeho poněkud přezíravého tónu usuzuji, že nebude snadné skutečně bezúhonnou ženu najít.“

„To záleží na tom, jak přídomek bezúhonná definujete,“ odsekla podrážděně. „Podle toho, co se povídá, je vaše definice příliš přísná. Žen, které jsou vzorem ve všech ohledech, není mnoho. Vážně, pane, kdybyste hledal ženu podle hledisek lorda Enfielda, měl byste seznam mnohem delší, ačkoli je všeobecně známo, že bohatých dědiček je taky pomálu.“

„Já naneštěstí, nebo naštěstí, podle toho, jak se kdo na věc dívá, bohatou dědičku nepotřebuji. Mohu si tudíž stanovit jiná kritéria vhodnosti. Ale musím přiznat, že žasnu, kolik toho víte o mých osobních záležitostech, slečno Ballingerová. Jste s nimi velice důkladně obeznána. Mohu se zeptat, kde jste přišla k tolika podrobnostem?“

Ani ji nenapadne, aby mu vykládala o dámském klubu Pompeia, který pomáhala založit a který je bezedným zdrojem informací a klevet. „V Londýně přece není nouze o klepy, mylorde.“

„Pravda.“ Graystone zadumaně přimhouřil oči. „Chcete říci, že pomluvy jsou na londýnských ulicích stejně běžné jako bláto, vidíte? Máte docela pravdu, když mi přisuzujete snahu vybrat si ženu, na kterou se příliš nelepí.“

„Jak už jsem řekla, mylorde, přeju vám hodně štěstí.“ Pomyslela si, jak skličující je slyšet Graystonea, jak vlastními slovy potvrzuje všechno, co se o tom ostudném seznamu doslechla. „Jen doufám, že těch vašich vysokých nároků nebudete litovat.“

Pevně stiskla v ruce deník Rosalindy Morisseyové. „Omluvíte-li mne, vrátím se do svého pokoje.“

„Zajisté.“ Graystone se s vážnou zdvořilostí uklonil, ustoupil stranou a nechal ji projít.

Augusta, uklidněná nadějí na únik, spěšně obešla mohutný stůl a chvátala ke dveřím. Až příliš si uvědomovala důvěrnost situace. Stačilo, aby se k ní Graystone přiblížil v jezdeckém nebo večerním obleku, a ihned zaujal celou její pozornost. Graystone v županu, uchystaný na lože, byl pro její neukázněné smysly prostě příliš.

Byla už v polovině vzdálenosti ke dveřím, když si vzpomněla na něco důležitého. Prudce se zastavila a obrátila se k němu. „Pane, chci se vás ještě na něco zeptat.“

„Ano?“

„Seznámíte s dnešní trapnou příhodou lorda Enfieldea?“

„Co byste na mém místě udělala vy, slečno Ballingerová?“ opáčil suše.

„Ach, já bych o celé věci kavalírsky pomlčela,“ ujistila ho kvapně.

„Je přece v sázce pověst dámy.“

„To tedy je. A nejen pověst vaší přítelkyně, ale také vaše, vidíte, slečno Ballingerová? Rozmařile jste dala v sázku nejcennější klenot ženy, dobrou pověst.“

K čertu s tím chlapem. To je ale arogantní panák. A jak je nafoukaný. „Připouštím, že jsem dnes v noci podstoupila menší riziko, mylord,“ připustila velmi ledovým tónem. „Jistě si vzpomenete, že pocházím z northumberlandských Ballingerů, ne z hampshireských. Ženy z naší rodinné větve se na společenská pravidla příliš neohlíží.“

„Nemyslíte, že účelem většiny těch pravidel je zajistit vaši vlastní ochranu?“

„Ani v nejmenším. Ta pravidla byla vytvořena jen a jen ve prospěch mužů.“

„V tom s vámi nesouhlasím, slečno Ballingerová. Společenská pravidla jsou pro muže v jistých situacích víc než nevýhodná. Ujišťuji vás, že k nim patří i ta dnešní.“

Nejistě se zakabonila, ale pak se rozhodla jeho záhadný výrok přejít. „Vím, pane, že si výborně rozumíte s mým strýčkem, a kvůli němu bych byla nerada, kdybychom se stali nepřáteli.“

„Zcela s vámi souhlasím. Věřte, že nemám nejmenší úmysl být vaším nepřítelem.“

„Děkuji vám. Ale přesto vám musím upřímně říci, že my dva máme velmi málo společného. Jsme diametrálně odlišní povahou i založením, to jistě uznáte sám. Vy se vždy budete cítit vázán požadavky cti, správného chování a všech těch otravných regulí, které vládnou naší společnosti.“

„A co vy, slečno Ballingerová? Čím se cítíte vázána vy?“

„Vůbec ničím, mylord,“ odpověděla poctivě. „Chci svůj život žít co nejplněji. Jsem koneckonců poslední svého rodu. A jako důstojný potomek northumberlandských Ballingerů ráda podstoupím nějaké to riziko a rozhodně se nepohrbím pod hromadou pořádně nudných ctností.“

„Ale, ale, slečno Ballingerová, teď jste mne zklamala. Cožpak jste neslyšela, že ctnost je odměnou sama o sobě?“

Vrhla na něj nevlídný pohled, protože matně tušila, že se jí posmívá. Vzápětí však nabyla jistoty, že to je nesmysl. „Zatím jsem viděla důkazy spíš o opaku. Odpovězte mi, prosím. Budete považovat za svou povinnost prozradit lordu Enfieldovi, co jsem dnes večer prováděla v jeho knihovně?“

Pozoroval ji zastřeným zrakem a ruce měl vražené hluboko v kapsách županu. „Co myslíte, slečno Ballingerová?“

Špičkou jazyka si olízla spodní ret a na tváři se jí zvolna rozšířil úsměv. „Myslím, mylordede, že jste se do těch vašich pravidel pořádně zamotal. Nemůžete Enfieldovi o dnešní noci nic říci, nechcete-li porušit své vlastní zásady, vidíte?“

„Máte docela pravdu. Nic Enfieldovi neřeknu. Mám však pro své mlčení svůj vlastní důvod, slečno Ballingerová. A jelikož o mých důvodech nic nevíte, musím vás požádat, abyste se zdržela dohadů.“

Sklonila hlavu k jedné straně a chvíli o tom uvažovala. „Důvodem vašeho mlčení je ohled na mého strýce, vidíte? Jste jeho přítel a nechtěl byste ho přivést kvůli mé dnešní nerozváženosti do rozpaků.“

„To už je pravdě o něco blíž, ale ani zdaleka to není pravda celá.“

„Nu, ať je ten důvod jakýkoli, jsem za něj vděčná.“ Augusta se v mžiku rozzářila, protože si uvědomila, že vyvázla a její přítelkyně Rosalinda Morrisseyová právě tak. A vtom ji jako blesk napadlo, že zbývá zodpovědět ještě jednu tuze důležitou otázku. „Jak jste se vlastně o mém dnešním záměru dověděl, mylordede?“

Graystone se také začal usmívat. Zkřivil však přitom tak podivně rty, až Augustu zamrazilo.

„S trochou štěstí vás hloubání o odpovědi na tuto otázku udrží v bdělém stavu ještě hodně dlouho, že mám pravdu, slečno Ballingerová? Přemýšlejte. Možná vám bude ku prospěchu, když znovu zvážíte skutečnost, že tajemství dam se pokaždé stanou kořistí pomluv a klepů. Moudrá mladá dáma by se tudíž měla podobných dobrodružství vyvarovat.“

Augusta zdrceně nakrčila nos. „Že jsem se vůbec ptala. Je přece jasné, že si člověk vaší úzkoprsé letory neodepře pronášet při každé příležitosti mravokárná kázání. Ale tentokrát vám prominu, protože jsem vám ohromně vděčná za pomoc a mlčenlivost.“

„Doufám, že vás ta vděčnost nepřejde.“

„To určitě ne.“ Augusta se z náhlého popudu rozběhla zpět k psacímu stolu a zastavila se těsně před Graystonem. Vystoupila na špičky a vtiskla mu na tvrdou bradu letmý polibek. Graystone stál jako socha. Augusta si v přesvědčení, že jím zaručeně otfásla až do morku kostí, nedokázala odpustit zlomyslné zachichotání: „Dobrou noc, mylord.“

V rozjaření nad vlastní smělostí i nad úspěchem loupežné výpravy se otočila na patě a tanečním krokem zamířila ke dveřím.

„Slečno Ballingerová?“

„Ano, mylord?“ Zarazila se, obrátila se k němu a pevně doufala, že v šeru nepostřehne, jak jí planou tváře. „Zapomněla jste si tu svíčku. Budete ji na schodech potřebovat.“ Napřaženou paží jí podával voskovici.

Augusta zaváhala a potom se k němu vrátila. Beze slova mu vytrhla svíčku z ruky a chvatně odešla z knihovny.

Vyběhla po schodech, zamířila chodbou k ložnici a cestou děkovala nebesům, že nefiguruje na seznamu přijatelných nevěst. Dívka z rodu northumberlandských Ballingerů se přece nemůže připoutat k tak staromódnímu a upjatému muži.

Nejenže mají tak rozdílné povahy, ale dokonce ani zájmy nemají společné. Graystone je uznávaný klasický filolog a literární badatel stejně jako její strýc, sir Thomas Ballinger. Věnuje se studiu starověkého Řecka a Říma a vydává tiskem obdivuhodná odborná pojednání vřele oceňovaná lidmi, kteří se v takových věcech vyznají.

Kdyby patřil k těm vzrušujícím novým básníkům, po jejichž ožehavé próze a planoucích uhrančivých očích všichni šílí, dokázala by Augusta pochopit, že ji okouzlit. Ale Graystone nic podobného není. Produkuje pouze nudné spisy nazvané kupříkladu *Debata o některých hlediscích Tacitových Dějin* nebo *Rozbor několika úryvků z Plutarchových Životopisů císařů*. Obě knihy vyšly docela nedávno a uvítaly je nadšené ovace kritiků.

A obě Augusta z nějakého neznámého důvodu přelouskala od začátku až do konce.

Sfoukla svíčku a potichu vešla do pokoje, který sdílela s Klaudií. Po špičkách došla k lůžku a svlékla si župan. Pruh měsíčního světla, pronikající skulinou mezi těžkými závěsy, dával tušit spící postavu sestřenice.

Klaudie měla bledězlaté vlasy charakteristické pro hampshireskou větev Ballingerová rodu. Polovina půvabné tváře s ušlechtilým

nosem a bradou se bořila do polštáře. Dlouhé řasy zakrývaly něžné modré oči. Obdivný titul Anděl, kterým ji obdařila londýnská smetánka, si právem zasloužila.

Augusta byla na nedávný sestřenčin společenský úspěch velmi pyšná, protože mladší Klaudivi uvedla do společnosti ona sama. Usoudila totiž, že to je to nejmenší, čím se může strýčkovi a sestřence odvděčit za to, že ji před dvěma lety, po bratrově smrti, přijali do svého domu.

Sir Thomas, potomek hampshireské větve, a tudíž poměrně zámožný, měl dost peněz na dceřin společenský křest a byl zároveň hotov na sebe velkomyslně vzít Augustiny výdaje. Protože však byl vdovec, neměl mezi dámami potřebné známosti, aby si dokázal poradit se vším, co úspěšný vstup do společnosti vyžadoval. Neměl ostatně ani sebemenší ponětí, co je šarm a styl. A právě tady se mohla širokou měrou uplatnit Augusta.

Hampshireští Ballingerová mohli mít stokrát peněz jako želez, když všechen styl a šarm pobrala northumberlandská větev.

Augusta svou sestřenku upřímně milovala, ačkoli se obě dívky od sebe v mnoha ohledech lišily jako den a noc. Klaudivi by ani ve snu nenapadlo vplížit se po půlnoci do cizí knihovny a vloupat se do hostitelova psacího stolu. Neměla rovněž sebemenší zájem stát se členkou Pompeie. Při představě, že by si o půlnoci v lehkém župánku povídala s mužem, byť to byl věhlasný učenec formátu hraběte z Graystoneu, by na ni nejspíš přišly mrákoty. Klaudivie měla velice silně vyvinutý smysl pro to, co je slušné a co nikoli.

A vtom Augustu napadlo, že Klaudivie s největší pravděpodobností na Graystoneově seznamu nechybí.

Harry ještě dlouho stál v přítmi knihovny a upřeně hleděl do zahrady zalité měsíčním světlem. Původně neměl v úmyslu Enfieldovo pozvání na víkendovou zábavu přijmout. Obvykle se podobným příležitostí vyhýbal, protože mu připadaly nudné k nepřechkání. Považoval je za čistou ztrátu času jako ostatně většinu frivolních rozptýlení londýnské smetánky. V letošní sezoně si však musel najít manželku a laňky, na které měl políčeno, měly nepříjemný zvyk zjevovat se na nejméně očekávaných místech.

Ne že bych se dnes večer nudil, opravil se Harry v duchu posměšně. Vlastně mi tahání budoucí nevěsty z bryndy výlet na venkov docela zpestřilo. Uvažoval, kolik podobných půlnočních dostaveníček ho ještě čeká, než ji s jistotou dostane pod čepec.

Dohnala by člověka k šílenství, uličnice jedna. Už dávno měla být vdaná za rázného a rozhodného muže. Potřebuje nad sebou pevnou ruku. Nezbyvá než doufat, že není příliš pozdě a že se ta její ztřeštěnost dá ještě napravit.

Augustě Ballingerové je čtyřiadvacet, ale z mnoha různých důvodů je dosud svobodná. Především kvůli řadě úmrtí v rodině. Od jejího strýce, sira Thomase, věděl, že přišla o oba rodiče, když jí šlo na osmnáctý rok. Nepřežili nehodu v kočáře. Augustin otec se zúčastnil divokého a velmi riskantního závodu a jeho žena trvala na tom, že pojede s ním. Jak sir Thomas s politováním připustil, je unáhlená zbrkllost pro northumberlandskou větev rodu bohužel příznačná.

Pro Augustu a jejího staršího bratra Richarda mnoho peněz nezůstalo. Northumberlandská část Ballingerovy rodiny měla patrně ke spoření a finančním záležitostem stejně lehkomyšlný vztah jako k celému životu.

Richard celé své nepatrné dědictví prodal s výjimkou domku, kde s Augustou bydlel, a za stržené peníze si zakoupil důstojnickou hodnost. Zanedlouho byl sám zabit, ne však v boji na kontinentě, ale na polní cestě nedaleko bydliště, kde ho přepadl a zastřelil neznámý bandita. Dostal tehdy dovolenou a byl právě na cestě za sestrou.

Podle slov sira Thomase smrt Richarda Ballingera Augustu zdrtila. Octla se najednou v celém světě sama. Když sir Thomas naléhal, aby se nastěhovala k němu, Augusta nakonec souhlasila. Několik dalších měsíců však žila pohroužená v hlubokém zármutku, z něhož ji nic nedokázalo vytrhnout. Všechn oheň a žár, tak charakteristický pro její rodinnou větev, byl, jak se zdálo, ten tam.

A potom sira Thomase napadla spásná myšlenka. Napadlo ho totiž požádat Augustu, aby si vzala na starost uvedení Klaudivy do společnosti. Půvabné modré punčošky Klaudivy už bylo dvacet a dosud se jí nedostalo příležitosti vkročit do londýnské společnosti, protože jí před dvěma lety zemřela matka. Jak sir Thomas vážným hlasem Augustě vysvětlil, času bylo namálo. A Klaudiva si přece zaslouží zúčastnit se radovánek, které přináší společenská sezona. Jelikož však pochází z té části rodu, která se spíše utápí ve studiu, nemá potřebné znalosti. Zato Augusta má pro tyhle věci cit a dobře se v

nich vyzná a pak – díky nově uzavřenému přátelství s lady Sally Arbuthnottovou má také všechny správné kontakty a může sestřence vysvětlit, jak to všechno chodí.

Augusta se zpočátku zdráhala, nakonec se však pustila do práce s elánem hodným svého rodu. Nastavovala i noci, jen aby zajistila Klaudii co největší úspěch. Výsledky byly pozoruhodné a poněkud nečekané. Nejenže ostýchavou a dobře vychovanou Klaudii okamžitě provolali Andělem, ale také Augusta si odnesla značný úspěch.

Sir Thomas Harrymu svěřil, že byl docela potěšen a očekával, že si obě mladé dámy najdou vhodné nápadníky.

Harry ovšem věděl, že tak snadné to nebude. Měl silné podezření, že přinejmenším Augusta o manžela nestojí ani co by se za nehet vešlo. Na to se bezpochyby příliš dobře baví.

Kdyby opravdu o manželství stála, mohla na své zářivé, kaštanově hnědé vlasy a šibalské topazové oči už dávno přilákat dobrý tucet manželů. Tím si byl hrabě naprosto jist.

Jeho samotného mátl zájem, který v něm probouzela. Byla v rozporu se vším, co od manželky vyžadoval, nedokázal ji však nevnímat nebo dokonce pustit z hlavy. Fascinovala ho od okamžiku, kdy mu jeho dávná přítelkyně lady Arbuthnottová navrhla, aby ji připsal na seznam vhodných nevěst.

Aby se své budoucí ženě co nejvíce přiblížil, navázal dokonce přátelství se sirem Thomasem. Augusta ovšem neměla o povaze nově vzniklého vztahu mezi jejím strýcem a Harrym ani tušení. Nikdo nikdy nedokázal přijít na kloub Harryho rafinovaným machinacím ani důvodům, které se za nimi skrývaly, pokud se je neuráčil sám odhalit.

Z rozhovorů se sirem Thomasem a lady Arbuthnottovou zjistil, že Augusta, jinak umíněná a zbrklá, osvědčuje přátelům i rodině neochvějnou oddanost. A sám se už dávno přesvědčil, že loajalita je vlastnost nevýslovně cenná. V duchu ji dokonce zaměňoval se ctností.

Takové neuvážené kousky, jako byl ten dnešní, by čas od času dokázal prominout, jen kdyby věděl, že se té dámě dá věřit. Přirozeně nehodlal připustit, aby v podobných nesmyslech pokračovala, jakmile ji bude mít s jistotou pod čepcem.

V minulých několika týdnech došel k závěru, že se s Augustou ožení, ačkoli si uvědomoval, že toho asi nejdnou bude hořce litovat.

Neodolatelně ho vábila, protože věděl, že se s ní nikdy nebude nudit. Kromě hluboké oddanosti ho poutala i svou nevšedností a nepředvídatelností. Odjakživa ho lákaly hádanky, a proto ji stěží mohl přejít bez povšimnutí.

Toto rozhodnutí s konečnou platností zpečetila nesporná skutečnost, že ho silně přitahovala fyzicky. Pokaždé, když se octla v jeho blízkosti, celé tělo se mu napjalo vzrušeným očekáváním.

Energie, která se v ní tajila, vábila jeho smysly. Jakmile v noci osaměl, nemizel mu její obraz z mysli. A sotva jí byl nablízku, zjišťoval, že nedokáže odtrhnout zrak od křivky dívčinyh řader, které skandálně hluboký výstřih, třebaže ho nosila s takovou grácií, odhaloval až příliš štědře. Dráždily a trýznily ho půvabně se pohupující boky a štíhlý pas, a proto kdykoli kolem něj s jemným zavrtěním prošla, vzbudila v něm bolestnou touhu.

A přitom není krásná, říkal si snad už posté – alespoň ne v nejobdivovanějším klasickém stylu. Připouštěl však, že nepatrně šikmým očím, ohrnutému nosíku a rozesmátým ústům nelze upřít půvab. Netrvalo dlouho a začala se v něm vznášet stále silnější touha ta ústa ochutnat.

Harry potlačil kletbu. Podobně se kdysi vyjádřil Plutarchos o Kleopatře. Její krása nebyla sama o sobě pozoruhodná, ale její šarm a vystupování byly neodolatelné, ba přímo okouzlující.

Není pochyb, že musel zešílet, když je ochoten sprádat intriky, aby se mohl s Augustou oženit. Původně se ohlížel po docela jiném typu ženy. Měl na mysli vážnou, klidnou a přejemnělou osobu, která by byla jeho jediné dcerce Meredith dobrou matkou. Takovou, která by se cele věnovala domácímu krbu. A ze všeho nejdůležitější mu tehdy připadalo, aby na ní neulpělo ani smítko pomluvy.

V minulosti přinesly nevěsty titulu hrabat z Graystoneu jen neštěstí a skandály a toto neblahé dědictví přetrvalo generace. Harry si nemínil vzít ženu, která by v truchlivé tradici pokračovala. Jeho nevěsta musí být bezúhonná. A také mimo veškeré podezření.

Jako Caesarova choť.

Odhodlaně se vypravil objevit poklad, který mudrci odedávna považují za drahocennější než drahé kamení, totiž ctnostnou ženu.

A našel si zbrklou, svéhlavou a nevýslovně rozmarnou, lehkovážnou a veselou osůbku, která se jmenuje Augusta a má všechny předpoklady k tomu, aby mu ze života udělala peklo.

Naneštěstí si však právě uvědomil, že o všechny ostatní kandidátky ze seznamu ztratil zájem.

2

Augusta dorazila ke dveřím velkolepého londýnského domu lady Arbuthnottové krátce po třetí hodině, den po návratu z venkova. V kabelce měla bezpečně ukrytý deník Rosalindy Morrisseyové a nemohla se dočkat, až přítelkyni sdělí, že už se nemá čeho bát.

„Dnes se dlouho nezdržím, Betsy,“ prohodila k mladičké komorné cestou do schodů. „Musíme spěchat domů a pomoci Klaudii s přípravou na večírek u Barnettových. Bude to pro ni moc důležitý večer. Určitě tam budou ti nejžádoucnější muži z celého Londýna, a tak chceme, aby vypadala co nejkrásněji.“

„To jo, slečno, ale slečna Klaudivie přece dycky vypadá jako anděl. Pročpa by to dneska bylo jináč?“ Augusta se zazubila. „To máš tedy pravdu.“ Dveře se otevřely, právě když se Betsy chystala zaklepat. Scruggs, obstarožní a shrbený komorník lady Arbuthnottové, který právě vyprovázel dvě jiné mladé dámy ke dveřím, je probodl nevlídným pohledem.

Augusta poznala Belindu Renfrewovou a Felicity Oatleyovou. Obě pravidelně dům lady Arbuthnottové navštěvovaly, podobně jako několik dalších vznešených dam. Sousedé často konstatovali, že churavá lady Arbuthnottová nikdy nemá o návštěvy nouzi.

„Dobré odpoledne, Augusto,“ zvolala vesele Felicity. „Vypadáš dnes báječně.“

„To opravdu ano,“ přidala se Belinda a vrhla zkoumavý pohled na Augustu, která měla přes světlemodré šaty oblečený tmavomodrý plášť lemovaný kožešinou. „Konečně už jsi tady, to je dobře. Lady Arbuthnottová se tě nemůže dočkat.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo ji zklamat,“ odpověděla Augusta a šelmovsky se přitom usmívala. „A slečnu Norgroveovou teprve ne.“ Augusta dobře věděla o desetilibrové sázce mezi Belindou Renfrewovou a Dafne Norgroveovou, že se deník k majitelce nevrátí.

Belinda ji obdařila dalším pátravým pohledem. „Na zábavě u Enfielda šlo všechno, jak mělo?“

„Ovšem. Moc se těším, že tě dnes večer ještě uvidím, Belindo.“

Belinda se škodolibě uculila. „O tom nepochybuju, Augusto. A uvidí mě i slečna Norgroveová. Přeji ti dobré odpoledne.“

„Dobré odpoledne. Ach, zdravím vás, Scruggsi.“ Augusta věnovala zakaboněnému komorníkovi s mohutnými licousy, který za ní zavíral dveře, zářivý úsměv.

„Lady Arbuthnottová vás samozřejmě očekává, slečno Ballingerová.“

„Jak jinak.“ Augusta se tím mrzoutem, který střežil dům Arbuthnottových jako drak, nemínila nechat zastrašit.

Scruggs byl nejen jediný muž v této domácnosti, ale také jediný sluha, kterého lady Arbuthnottová za posledních deset let najala. Zaměstnala ho teprve na letošní sezonu a zpočátku nikdo nechápal proč. Nakonec všichni známi došli k závěru, že šlo o dobročinné gesto, protože stařec zjevně na své povinnosti fyzicky nestačil. Někdy se u dveří neobjevil celé dny, údajně kvůli revmatismu a jiným rozmanitým neduhům.

Nářky patřily k těm nemnoha věcem, na které si Scruggs opravdu potrpěl. Naříkal na kdeco, na bolavé klouby, na počasí, na přemíru práce, se kterou mu nikdo nepomůže a za niž mu lady Arbuthnottová tak mizerně platí.

Postupně však pravidelné návštěvnice usoudily, že Scruggs je právě ta poslední tečka, která klubu předtím scházela k dokonalosti. Že komorník je výstřední, originální a ohromně zábavný. Srdečně ho přijaly a braly ho jako cenný doplněk svého útočiště.

„Co váš revmatismus, Scruggsi?“ zajímala se Augusta, zatímco si rozvazovala mašle na módním čepci zdobeném pery.

„Co?“ Scruggs si ji přísně změřil. „Mluvte nahlas, když se chcete na něco zeptat. Nevím, proč všechny dámy tak kuňkají. Kdypak se konečně uráčíte mluvit hlasitě?“

„Ptala jsem se na vaše revma, Scruggsi.“

„Bolí k nesnesení, děkuju za voptání, slečno Ballingerová. Takle zlý to bejvá málokdy.“ Scruggs měl hluboký chraplavý hlas, který připomínal skřípot šterku pod koly kočáru. „A určitě se to nevylepší, když budu běhat ke dveřím patnáctkrát do hodiny, to vám teda povím. To je nějakýho courání sem a zase tam, že by to zdravýho chlapa přivedlo rovnou do blázince, jestli chcete něco vědět. Nedovedu pochopit, že vy ženský nevydržíte nikde dýl jak pět minut.“

Augusta soucitně zamlaskala, pak sáhla do kabelky a vyňala z ní malou lahvičku. „Donesla jsem vám lék, třeba byste ho mohl zkusit. Je to recept mé matky. Vařila ten sirup pro mého dědečka, který si ho velmi pochvaloval.“

„Je-li možná? A že se tak ptám, jakpak se má váš dědeček, slečno Ballingerová?“ Scruggs obezřetně uchopil lahvičku a důkladně ji zkoumal.

„Zemřel před několika lety.“

„Na tudle meducínu, co?“

„Bylo mu osmdesát pět let, Scruggsi. Povídá se, že ho našli mrtvého v posteli se služkou.“

„Vida, vida.“ Scruggs si lahvičku měřil s nebývalým zájmem. „Tak to tu dobrotu hnedka vyzkouším.“

„Vyzkoušejte. Škoda že nemám něco tak účinného i pro lady Arbuthnottovou. Jak se dnes cítí, Scruggsi?“

Scruggsovo huňaté bílé obočí vylétlo do výšky a zase pokleslo. Do modrých očí se vkradl smutek. Augustu ty krásné bleďmodré oči od první chvíle fascinovaly. Byly překvapivě ostré a v kontrastu k vráščité a hustými licousy obrostlé tváři neuvěřitelně mladistvé.

„Dneska dobře, slečno. Už se na vás moc těší, však uvidíte.“

„Tak to už ji nenechám čekat ani vteřinku.“ Augusta pohlédla na komornou. „Běž si vypít čaj ke kamarádkám do kuchyně, Betsy. Pošlu pro tebe Scruggse, až budu odcházet.“

„Prosim, slečno.“

Betsy se uklonila a chvátala do kuchyně za ostatními komornými a lokaji, kteří sem doprovodili své paní na odpolední návštěvu. V kuchyni lady Arbuthnottové nikdy společnost nechyběla.

Scruggs pomalu dopajdal ke dveřím do salonu. Otevřel je a cukl sebou, jako by mu ten úkon způsobil nesnesitelné utrpení. Augusta vešla a rázem se ocitla v jiném světě.

Tady měla alespoň na několik hodin denně pocít sounáležitosti, po kterém od bratrovy smrti marně toužila.

UVědomovala si sice, že se sir Thomas a Klaudie ze všech sil snažili, aby se u nich cítila jako doma, a ona na oplátku dělala také všechno, jen aby je přesvědčila, že se cítí součástí jejich rodiny. V hloubi duše si však připadala jako vetřelec. Sir Thomas a Klaudie, kteří se chovali tak seriózně a veskrze racionálně a tvářili se tak věcně a přemýšlivě, jak se slušelo pro hampshireskou část rodu, nemohli Augustu nikdy plně pochopit.

Zato vždy, když vkročila do salonu lady Arbuthnottové, bylo jí ne sice jako ve skutečném domově, ale přinejmenším jako mezi svými.

Byla v Pompeii, v novém, velice neobyčejném londýnském klubu, kam se hned tak někdo nedostal. Členství bylo možné jen na pozvání a nezasvěcenci neměli ani zdání, co se v salonu lady Arbuthnottové odehrává.

Nezasvěcenci usuzovali, že se lady Arbuthnotová baví vedením elegantního salonu pro dámy z vyšších kruhů, jakých bylo po celém Londýně dost a dost. Pompeia však byla mnohem víc. Byla totiž naprosto přesně okopírována podle pánského klubu a sdružovala moderně smýšlející dámy, které si potrpěly na poslední módu a mimoto sdílely také nekonvenční názory na svět.

Právě Augusta navrhl, aby klub nesl jméno Pompeia podle Caesarovy manželky, té, s níž se rozvedl, protože nebyla tak docela mimo podezření. Název přesně odpovídal složení členstva. Všechny dámy z Pompeie byly dobře vychované a společensky přijatelné, všeobecně však byly pokládány za mírně řečeno originální.

Interiér klubu v mnoha ohledech napodoboval módní pánské kluby, zařízení a výzdoba však nesly zřetelně ženskou pečť.

Teple žluté stěny pokrývaly obrazy proslulých žen starověku. Jeden zpodobňoval léčitelku Pantheiu a hned vedle visela krásně provedená olejomalba královny Eurydiké, matky Filipa II. Makedonského, zachycené, jak odhaluje pomník výchovy.

Nad krbem visel obraz Sapphó, která s lyrou v ruce skládá básně. Protější stěnu dlouhé místnosti zdobila Kleopatra na egyptském trůnu. Další sochy a obrazy znázorňovaly řecké bohyně Artemis, Déméter a Iris v přepůsobných pózách.

Nábytek byl povýtce klasicistní a množství promyšleně a vkusně rozmístěných podstavců, váz a sloupů dodávalo salonu vzhled starořeckého chrámu.

Klub poskytoval svým členkám podobný komfort a služby jako ostatní kluby. V jednom výklenku se podávala káva a jiný byl přeměněn v karetní salonek. Pozdě večer tu byly u stolků pokrytých zeleným sukem často k zastížení dámy, které si potrpěly na macao a whist, dosud v elegantních róbach, v nichž se několik hodin předtím zúčastnily plesu.

Vysoké sázky si však vedení klubu nepřálo. Lady Arbuthnotová dala jasně najevo, že nestojí o to, aby se u ní rojili rozkacení muži se stížnostmi na vysoké prohry svých manželek.

V klubu byla vždy k dispozici řada novin a časopisů včetně *Times* a *Morning Post* a také občerstvení – studený bufet, čaj, sherry a cukroví.

Augusta vklouzla do místnosti a blaženě vnímala příjemnou a uvolněnou atmosféru. Baculatá plavovláska, která seděla u psacího stolu, vzhlédla.

Augusta jí pokývla na pozdrav a vyzvíдалa: „Jak pokračují tvé verše, Lucindo?“ V poslední době téměř každá členka zahořela touhou po psaní. Jen Augusta zůstala volání Múz ušetřena. Úplně se spokojila tím, že si může číst nejnovější romány.

„Velmi dobře, díky. Vypadáš dnes opravdu báječně. Můžeme se nadít nějakých dobrých zpráv?“ Lucinda se zasvěceně usmála.

„Díky, Lucindo. Ano, můžeš se nadít toho nejlepšího. Je přímo úžasné, co ti s náladou dokáže udělat víkend na venkově.“

„Nebo s reputací.“

„Přesně tak.“

Augusta se už nezdržovala a šla rovnou na druhý konec místnosti ke krbu, kde pily čaj dvě dámy.

Lady Arbuthnottová, patronka klubu, všemi členkami oslovovaná Sally, měla přes elegantní rezavě hnědé šaty s dlouhými rukávy teplý indický šál. Seděla na židli co nejbliž ohni, odkud měla rozhled po celé místnosti. Držení těla měla jako vždy velmi působné a vlasy vyčesané do vysokého módního účesu. V mládí bývala pro svůj půvab předmětem obdivu celé společnosti.

Ovdověla před třiceti lety, krátce po sňatku s neblaze proslulým vikomtem. Dnes byla velmi bohatá, mohla si dovolit utrácet za šaty značné sumy a také je utrácela. Všechno hedvábí a mušlín světa však nedokázaly skrýt vzrůstající ochablost a truchlivou vychrtlost, důsledky pustošivé choroby, která ji pomalu, ale jistě stravovala.

Augusta její nemoc snášela stejně těžko jako pacientka sama. Věděla, že bude Sally postrádat stejně bolestně jako matku.

Obě ženy se seznámily u knihkupce nad historickými knihami. Okamžitě se spřátelily a jejich vztah se rychle prohluboval. Ačkoli mezi nimi byl značný věkový rozdíl, spojovaly je stejné zájmy, výstřednost a dobrodružný duch. Sally Augustě nahrazovala zemřelou matku a brala ji jako dceru, kterou nikdy neměla.

Byla jí v mnohém nápomocna a především jí otevřela cestu do nejvybranějších salonů londýnské smetánky. Měla totiž spousty společenských kontaktů a nadšeně Augustu uvedla do společenského

dění. Zbytek udělala bezprostřednost její chráněnky, která, díky Sallyině přispění, zaujala pevné místo v lepší společnosti.

Několik měsíců se obě dámy výborně bavily londýnskými radovánkami. Potom však Sally začala být unavená a zanedlouho bylo zřejmé, že je vážně nemocná. Uchýlila se do svého domu a Augusta založila klub Pompeia, aby jí zajistila zábavu.

Navzdory utrpení, které jí choroba působila, si však Sally zachovala smysl pro humor a břitký vtip.

Nyní bezděky otočila hlavu, a když spatřila Augustu, oči jí šibalsky zazářily.

Mladá žena, která seděla vedle ní, vzhledla a na tváři se jí zjevila úzkost. Rosalinda Morrisseyová, dědička značného majetku, byla okouzlující a přitažlivá hnědovláska s plným poprsím.

„Ach, moje milá Augusta,“ zvolala Sally spokojeně, když se Augusta sklonila, aby ji políbila na tvář. „Něco mi říká, že jsi měla úspěch, hm? Chudák Rosalinda nestála posledních pár dní za nic. Musíš ji rozveselit.“

„Mileráda. Tady máš svůj deník, Rosalindo. S poručením od lorda Enfielda zrovna ne, ale co na tom?“ Augusta jí podala knížečku v kožené vazbě.

„*Tys ho našla.*“ Rosalinda vyskočila a vytrhla jí deník z ruky. „Nemůžu tomu uvěřit.“ Bouřlivě Augustu objala. „Tak se mi ulevilo. Jak ti mám poděkovat? Šlo to hladce, nebo se vyskytl nějaký problém? Ví Enfield, žeš mu deník vzala?“

„Víš, neproběhlo to tak hladce, jak jsem počítala,“ připustila Augusta a posadila se naproti Sally. „Asi bychom si o tom měly promluvit hned teď.“

„Copak se nezdařilo?“ zajímala se Sally. „Někdo tě přistihl?“

Augusta nakrčila nos. „Přímo při činu mě ze všech lidí musel nacytat zrovna lord Graystone. Čekaly byste, že se tam v takovou hodinu nachomýtnete? Člověk by mýsl, že bude smolit další blábol o nějakém dávno zpráchnivělém starém Řekovi, pokud by tak pozdě už dávno nespál. Ale kdepak, zničehonic se přihnul do knihovny a načapal mě rovnou u Enfieldova psacího stolu.“

„*Graystone.*“ Rosalinda se zatvářila vyčerpáně a klesla nazpátek do židle. „Ten pedant? A viděl tě? Viděl můj deník?“

Augusta chláholivě potřásla hlavou. „Netrap se, Rosalindo. Nejistil sice, že to je tvůj deník, ale mě bohužel nepřehlédł.“ Otočila starostlivě zachmuřenou tvář k Sally. „Musím říci, že je to všechno

nějak záhadné. Věděl, že tam budu, a věděl dokonce i to, že se potřebuji dostat do stolu. Představte si, že si s sebou přinesl kus drátu, aby mi zásuvku odemkl. Ale odkud se o celé věci dověděl, to mi odmítl prozradit.“

Rosalinda si přikryla ústa dlaní a tmavé oči se jí rozšířily úlekem. „Dobré nebe, nepochybně máme mezi sebou špeha.“

Sally ji chlácholila: „Jsem si jistá, že není proč se trápit. Znáám toho člověka léta. Přece víš, že Graystoneův londýnský dům stojí přímo na opačném konci uličky za mou zahradou. Z vlastní zkušenosti ti mohu říci, že skoro vždycky dokázal zjistit i velmi neobvyklé informace.“

„Dal mi slovo, že o celé věci neřekne živé duši, a já mu věřím,“ dodala Augusta zvolna. „Několik posledních měsíců se přáteli se strýčkem Thomasem, to jistě víš, a tak nejspíš usoudil, že mu prokáže službu, když na mne u Enfielda trochu dohlédne.“

„A to je další věc, kterou si u Graystonea můžete být jisté,“ potvrdila Sally klidně. „Dá se mu věřit, že tajemství zachová.“

„Víš to jistě?“ ujistňovala se Rosalinda s úzkostí.

„Naprosto.“ Sally přiložila šálek k bledým rtům, upila doušek a potom šálek i s talířkem odložila rázně na stůl. „Teď mě poslouchejte, mé neohrožené přítelkyně. Podařilo se nám bezpečně vyváznout z téhle nešťastné záležitosti díky Augustině odvaze a mé schopnosti sehnat nahonem pozvání pro známé. Lady Enfieldová mi ostatně dluží pár službiček. Nicméně soudím, že bych měla využít této příležitosti a trochu vám domluvit.“

„Mně se zdá, že vím, co máš na jazyku,“ zamumlala Augusta a nalila si čaj. „Ale věř mi, že je to zcela zbytečné. Jednak mi lord Graystone už jedno otravné kázání ráčil přednést a pak, a to tě můžu ujistit, jsem si vzala z Rosalindiny příhody ponaučení. Rozhodně nikdy, ale opravdu nikdy nenapíšu nic, co by mě jednou mohlo přijít strašit.“

„Já už to taky víckrát neudělám.“ Rosalinda Morrisseyová si přitiskla deník pevně k hrudi. „Ten člověk je opravdu darebák.“

„Kdo? Enfield?“ Sally se chmurně pousmála. „Máš pravdu. Pokud jde o ženy, chová se jako všivák. A vždycky se tak choval. Ale nelze popřít, že ve válce bojoval opravdu statečně.“

„Nevím, co jsem na něm viděla,“ pokračovala Rosalinda. „To společnost takového lorda Lovejoye je mi nesrovnatelně milejší. Víš

o něm něco, Sally? Ty máš vždycky nejnovější informace, i když málokdy opouštíš pohodlí svého domu.“

„Pro poslední vydání klepů nemusím daleko,“ usmívala se Sally. „Dříve nebo později připlavou do klubu hlavním vchodem pěkně samy. Pokud jde o Lovejoye, o jeho okouzlujících vlastnostech jsem se doslechla teprve nedávno. Údajně je jich spousta a jsou tuze rozmanité.“ Mrkla na Augustu. „Ty to přece můžeš dosvědčit, vid', Augusto?“

„Tančila jsem s ním minulý týden na plese u Lofenburyových,“ odpověděla Augusta a vybavila si rozesmátého rudovlasého barona s lesklýma zelenýma očima. „Musím přiznat, že valčík s ním byl vzrušující. A jak se zdá, je to velice záhadná osoba. Nikdo o něm nic neví.“

„Mám dojem, že je poslední svého rodu. Něco jsem slyšela o pozemcích v Norfolku.“ Sally sešpulila rty. „Nemám ale ponětí, jak dalece mu ta půda vynáší. Na tvém místě bych si dala pozor, Rosalindo, aby ses nezakoukala do dalšího lovce věna.“

Rosalinda zasténala: „To musí mít každý nad jiné zajímavý muž nějaký závažný povahový kaz?“

„Někdy je to obráceně,“ povzdychla si Augusta. „Občas si některý nad jiné zajímavý muž namlouvá, že vidí závažný povahový kaz na osobě ženského pohlaví, která má jako z uděláním očí jen pro něj.“

„Snad nemluvíme zase o Graystoneovi?“ zeptala se Sally a vrhla na Augustu šibalský pohled.

„Bohužel ano,“ přisvědčila Augusta. „Představte si, že opravdu má seznam vhodných kandidátek na hraběnku z Graystoneu, sám to přiznal.“

Rosalinda nevzrušeně přikývla. „Slyšela jsem o tom seznamu. Každá z těch, které na něm figurují, bude mít co dělat, aby se vyrovnala vysoké mravní úrovni jeho první ženy. Zemřela při porodu v prvním roce manželství, ale za ten jediný rok zřejmě na Graystonea udělala nehybnou dojem.“

„Mám tomu rozumět tak, že byla opravdu dokonalá?“ vyzvíдалa Augusta.

„Vzor všech ženských ctností, nebo se to tak alespoň říká,“ vysvětlovala trochu ironicky Rosalinda. „Stačí se zeptat. Moje matka se s tou rodinou znala a velice často mi Catherinu dávala za příklad. Několikrát jsem se s ní v mladších letech setkala a upřímně doznávám, že mi připadala jako domýšlivý a afektovaný snob. Ale

na druhou stranu byla velká krasavice. Připomínala jeden z těch italských obrazů Madony.“

„Ctnostná žena je prý cennější než drahé kamení,“ podotkla tiše Sally. „Ale já si myslím, že muži se obvykle draze poučí, že krása není to nejdůležitější. Je docela dobře možné, že Graystone o další dokonalou ženu nestojí.“

„Ale ano, stojí,“ vyvedla ji Augusta z omylu. „A kdykoli mám nějakou světlejší chvilku a dokážu uvažovat rozumně, vím naprosto jistě, že by byl pro spontánní ženu bez zábran, jako jsem já, velice špatný a nesnesitelný manžel.“

„A co v těch méně rozumných chvilkách?“ dotírala nenápadně Sally.

Augusta se ušklíbla. „V nejtemnějších hodinách jsem dokonce zvažovala, že se pustím do vážného studia Hérodota a Tacita, zahodím veškeré spisy o ženské rovnoprávnosti a pořídím si úplně novou garderobu složenou z příšerně nemoderních šatů upnutých až ke krku. Ale pak jsem přišla na to, že stačí dát si šálek čaje, trochu si odpočinout, a budu zase ve své kůži.“

„Dobré nebe, to opravdu doufám. Rozhodně si tě nedovedu představit jako vzor ženských ctností.“ Sally se hlasitě rozesmála a celé osazenstvo místnosti okamžitě obrátilo hlavy k trojici u krbu. Členky klubu si vyměnily významné úsměvy. Potěšilo je, že se jejich patronka baví.

Scruggs, který právě v té chvíli otevřel dveře, zjevně Sallyin smích zaslechl také. Augusta náhodou vzhlédla a povšimla si, že se na svou paní dívá zpod převislého huňatého obočí. Zarazilo ji, jak truchlivě se tváří.

Vtom se však ostře modré oči střetly s jejími, komorník krátce sklonil hlavu a odvrátil se. Augusta si uvědomila, že to měl zřejmě být němý dík za to, že Sally rozesmála.

Několik minut nato se při odchodu z klubu zastavila u knihy sázek, rozevřeně na řeckém podstavci u okna, aby si prohlédla nové zápisy.

Jak zjistila, jistá slečna L. C. se vsadila se slečnou D. P. o deset liber, že lord Graystone požádá „Anděla“ o ruku do konce tohoto měsíce.

Augusta byla ještě dvě hodiny poté velice nedůtklivá.

„Přisáhám, Harry, je to napsané v knize sázek v Pompeii. Zábavné, nemyslíš?“ Petr Sheldrake se pohodlně uvelebil v koženém křesle a přes sklenku portského si Graystonea pátravě měřil.

„Těší mě, že ti to připadá zábavné. Mně ne.“ Harry odložil brk a rovněž se chopil sklenky.

„Inu, to je celkem pochopitelné, nemyslíš?“ Petr se zazubil. „Ty přece na celé té věci s hledáním nevěsty nic zábavného nevidíš. Sázky najdeš v sázkových knihách všech londýnských klubů. Není divu, že je nějaká i v Pompeii. Ta Sallyina smečka elegantních děvenek se zoufale snaží opičit po mužích, tos nevěděl? A vůbec, je to pravda?“

„Co jestli je pravda?“ Harry se na mladšího společníka zaškaredil. Petr Sheldrake se nám nějak nudí, říkal si. Poslední dobou je to dost častý problém u mužů z vyšší společnosti, zejména u těch, kteří několik posledních let strávili v nebezpečných válečných hrách, které rozpoutal Napoleon.

„Neuhýbej, Graystone. Požádáš sira Thomase o svolení dvořit se jeho dceři?“ nedal se Petr odbýt. „Znáš mě přece, rád si vsadím jako každý jiný.“ Zmlkl a znovu se pousmál. „Nebo každá jiná, když na to přijde.“

Harry chvíli uvažoval. „Myslíš, že by z Klaudie Ballingerové byla dobrá hraběnka?“

„To tedy ne, probůh. Mluvíme přece o Andělovi. Ta dívka je vzor slušnosti, ideál dokonalosti. Mám-li být zcela otevřený, je úplně stejná jako ty. Nejhorší rysy vás obou by se zdvojnásobily. Do měsíce byste se vzájemně unudili k smrti. Zeptej se Sally, jestli mi nevěříš. Náhodou se mnou souhlasí.“

Harry zdvihl obočí. „Já, na rozdíl od tebe, Petře, dobrodružství nevyhledávám. A docela určitě nestojím o ženu s dobrodružnou povahou.“

„A v tom právě děláš chybu. Hodně jsem o tom přemýšlel a došel jsem k názoru, že temperamentní žena se smyslem pro dobrodružství je přesně to, co potřebuješ.“ Petr s netrpělivým posunkem vyskočil a přešel k oknu.

Na umně upravených světlých kučerách se mu zalesklo zapadající slunce a zdůraznilo jeho hezký profil. Jako obvykle byl oblečen podle poslední módy. Elegantně uvázaná kravata a bezvadně plizovaná košile dokonale doplňovaly bezchybně střižený kabát a přiléhavé kalhoty.

„To tobě chybí činnost a vzruch, Sheldrakeu,“ poznamenal Harry klidně. „Co ses vrátil do Londýna, nepřestáváš se nudit. Příliš mnoho času věnuješ oblékání, přes míru piješ a sázíš jako blázen.“

„Zatímco ty ses zahrabal do bádání o starověku. Nu tak, Harry, buď k sobě upřímný. Připust', že i tobě chybí život, který jsme vedli na kontinentě.“

„Ani trochu. Mám totiž starověk velice rád, abys věděl. A i kdyby tomu bylo jinak, skutečnost je taková, že Napoleon je s konečnou platností mimo hru a já mám spoustu práce a povinností tady v Anglii.“

„Ano, to vím. Musíš se starat o majetek a o pozemky a nesmíš se vyhýbat zodpovědnosti vyplývající z titulu. Musíš se oženit a pořídit si dědice.“ Petr upil pořádný doušek vína.

„Nejsem tady jediný, kdo by se neměl vyhýbat zodpovědnosti,“ prohodil Harry významně.

Petr se tvářil, že neslyší. „Proboha, chlape, patřil jsi přece k předním Wellingtonovým zpravodajským důstojníkům. Měl jsi pod sebou tucty výzvědných agentů, kteří ti opatrovali zprávy, například mou maličkost. Podařilo se ti rozluštit důležité francouzské tajné šifry. Riskoval jsi vlastní krk, nemluvě o mém, abys získal mapy, které byly nutné pro vedení klíčových bitev na Pyrenejském poloostrově. Nevykládej mi, že ti to všechno nechybí.“

„Daleko raději se potím nad latinskými a řeckými texty, než sedět nad šifrovanými válečnými depešemi psanými neviditelným inkoustem. Ujišťuji tě, že Tacitovy spisy mě potěší mnohem víc než duševní výplody jistých francouzských špiónů.“

„Jen si vzpomeň na to napětí, na každodenní nebezpečí, které trvalo tolik let po sobě. Pomysli, kolik vražedných her jsi sehrál s protivníkem, však víš, s tím, kterému jsme říkali Pavouk. Nevěřím, že ti to nechybí.“

Harry pokrčil rameny. „Jediné, čeho v záležitosti s Pavoukem lituji, je, že se nám nepodařilo odhalit jeho totožnost a vydat ho spravedlnosti. A pokud jde o vzrušení, především jsem je nikdy nevyhledával. Práci, kterou jsem odváděl, mi pokaždé vnutili.“

„Ale odváděls ji mistrovsky.“

„Konal jsem svou povinnost, jak jsem nejlépe dovedl, ale válka už skončila. A podle mne nijak brzy. To jenom ty, Sheldrakeu, neustále vyhledáváš nezdravé vzruchy. A zdůrazňuji, že na velice podivných místech. To se ti tak líbí dělat komorníka?“

Petr se zašklebil. Otočil se čelem k hostiteli a v modrých očích mu zlomyslně zajiskřilo. „Když si hraju na Scruggse, neužiju si tolik vzrušení jako při svádění manželky francouzského důstojníka nebo při kradení tajných dokumentů, to je jisté, ale má to také své klady. A vždycky mě potěší, když vidím, že se Sally baví. Obávám se, že už mezi námi dlouho nebude, Harry.“

„To vím. Je to opravdu statečná žena. Informace, které za války dokázala vycedit z večírků tady v Anglii, byly velice cenné. Podstoupila pro svou vlast velká rizika.“

Petr zamyšleně přikývl. „Sally si odjakživa potrpěla na intriky. Stejně jako já. Máme hodně společného, a proto jí milerád hlídkuju u dveří toho jejího vzácného klubu. Právě teď je pro ni Pompeia to nejdůležitější. Přináší jí spoustu radosti. Za to můžeš poděkovat té tvé rozpustilé přítelkyni, jak dobře víš.“

Harry truchlivě zkrivil rty. „Sally už mi vysvětlila, že ten potřebný nápad s dámským klubem, okopírovaným přesně podle pánského, vzešel z hlavy Augusty Ballingerové. Nějak mě to ani nepřekvapilo.“

„Chm. To nikoho, kdo Augustu Ballingerovou zná. Kolem ní se vždycky něco děje, víš, jak to myslím.“

„Bohužel asi vím.“

„Vsadím se, že slečna Ballingerová přišla s nápadem založit klub jedině proto, aby Sally poskytla zábavu.“ Petr zaváhal a na chvíli se zamyslel. „Má totiž velmi laskavou povahu. Chová se velmi pěkně i k služebnictvu. Dnes mi přinesla nějaký lék na revma. Která vysoce postavená dáma by si dělala starosti s revmatickým komorníkem?“

„Neměl jsem tušení, že máš revma,“ poznamenal kousavě Harry.

„Já ne. To Scruggs.“

„Hlavně hled', abys v Pompeii pořádně hlídal, Sheldrakeu. Byl bych tuze nerad, kdyby slečna Ballingerová kvůli tomu směšnému klubu utrpěla společenskou úhonu.“ Petr zdvihl jedno obočí. „To máš o její reputaci takovou starost jen proto, že se přátelíš s jejím strýcem?“

„Ne tak docela.“ Harry si zamyšleně hrál s brkem na stole a po chvíli tiše dodal: „Mám ještě jeden důvod bránit ji před skandálem.“

„Áááha. Já to věděl.“ Petr se vrhl k psacímu stolu a vítězně o jeho leštěný povrch udeřil prázdnou sklenkou. „Takže se přece jen zařídiš podle mé a Sallyiny rady a připíšeš ji na seznam, co? Přiznej, že se

Augusta Ballingerová octne na tom tvém ostudném seznamu kandidátek na roli hraběnký z Graystoneu.“

„Nedokážu pochopit, proč se najednou celý Londýn tak stará, koho si vezmu.“

„Přece kvůli způsobu, jakým si nevěstu hledáš, to dá rozum. Není člověka, který by o tvém seznamu neslyšel. Říkal jsem ti, že na to uzavírá sázky celé město.“

„Ano, to jsi mi opravdu říkal.“ Harry upřel pohled na víno ve své sklence. „Jak přesně zněl ten záznam v knize sázek v Pompeii?“

„Deset liber, že ještě tento měsíc požádáš Anděla o ruku.“

„Skutečnost je taková, že mám v úmyslu požádat o ruku slečny Ballingerová už dnes odpoledne.“

„U sta hromů, chlape.“ Petrem to zjevně otráslo. „Klaudii ne. Víím, že si myslíš, že by se na hraběnkou moc dobře hodila, ale k tobě se stvoření s křídly a svatozáří opravdu nehodí. Ty potřebuješ docela jinou ženskou. A Anděl docela jiného muže. Nebud' blázen, Harry.“

Harry zdvihl obočí. „Už jsem někdy byl blázen?“

Petr přimhouřil oči a pak se pomalu usmál. „Ne, mylordě, to nebyl. Tak takhle ty to myslíš, vid'?" To je ohromné. *Ohromné*. Nebudeš litovat.“

„Tím si vůbec nejsem jistý,“ namítl Harry nevesele.

„Tak to řeknu jinak. Určitě se nebudeš nudit. Takže dnes odpoledne požádáš Augustu o ruku?“

„Proboha, to ne. V žádném případě s tím nehodlám jít za Augustou. Dnes odpoledne zajdu za jejím strýcem a požádám, abych se směl oženit s jeho neteří.“

Petr na okamžik ztratil řeč. „Ale co Augusta? Přece se musíš nejdřív zeptat jí. Je jí čtyřicet, není žádná malá školačka.“

„Myslím, že jsme se právě shodli, že nejsem blázen, Sheldrakeu. Nemám v úmyslu vložit tak významné rozhodnutí do rukou potomka northumberlandské větve Ballingerové rodu.“

Petr ztratil řeč na mnohem delší dobu, ale potom mu to zřejmě došlo a zařval smíchy. „Už chápu. Přejí ti hodně štěstí, chlape. Ale teď mě musíš omluvit. Musím urychleně oběhnout několik svých klubů a zapsat do záznamů pár sázek. Není nad to, když má člověk výzvědnou službu, nemám pravdu?“

„To tedy máš,“ přizvukoval mu Harry, protože si vzpomněl, kolikrát jeho život i životy mnoha jiných právě na takové službě

závisely. Na rozdíl od svého neposedného přítele byl však tuze spokojen, že ty doby už pominuly.

Ve tři hodiny odpoledne Harry vstoupil do knihovny sira Thomase Ballingera.

Sir Thomas byl dosud statný muž. Zasněžil sice celý dosavadní život klasikům, ale na jeho robustní postavě se širokými rameny se to příliš neprojevalo. Původně světlé vlasy mu prokvetly stříbrem a na temeni prořídly. Úpravně přistřižené licousy měl také šedivé. Vzhlédl ke svému návštěvníku a sejmul si brýle. Když poznal Harryho, rozzářil se.

„Graystone, tak rád vás vidím. Posad'te se. Chtěl jsem k vám zaskočit. Objevil jsem velice zajímavý překlad jednoho francouzského spisu o Caesarovi, který by vás nepochybně zaujal.“

Harry se usmál a přitáhl si židli k protější straně krbu.

„Určitě mě nadchne stejně jako vás. Ale o tom si promluvíme až někdy jindy. Dnes jsem přišel kvůli docela jiné záležitosti, sire Thomasi.“

„Vskutku?“ Sir Thomas si ho měřil se shovívavou pozorností a naléval pro oba brandy. „A kvůli čemu, pane?“

Harry přijal sklenku a znovu se posadil. Dlouho se na hostitele upřeně díval a nakonec řekl: „Vy a já, pane, jsme v jistých ohledech tak trochu staromódní. Alespoň mně to každou chvíli někdo tvrdí.“

„Na staromódních způsobech je mnoho dobrého, abyste věděl. Tak na zajímavé staré Řeky a Římány.“ Sir Thomas zdvihl sklenku k přípitku.

„Na zajímavé staré Řeky a Římány.“ Harry poslušně upil doušek brandy a odložil sklenku na stůl. „Přišel jsem vás požádat o ruku slečny Ballingerové, sire Thomasi.“

Sir Thomas zvedl husté obočí a v očích se mu zjevil hloubavý výraz. „Ach tak. A ona o vaší žádosti ví?“

„Ne, pane, zatím jsem s ní o té záležitosti nehovořil. Jak už jsem řekl, jsem v některých ohledech staromódní. Chtěl jsem proto získat nejprve váš souhlas, než budu postupovat dál.“

„Ale ovšem, mylord. Naprosto správně. Buďte ujištěn, že vám dávám svůj souhlas s nadšením. Klaudie je vzdělaná mladá dívka s

vážnými zájmy, ačkoli bych ji jako otec asi neměl tak vychvalovat. Má velmi vytříbené chování. Je celá matka, víte. Dokonce píše knihu, stejně jako má choť. Jistě víte, že má zvěčnělá paní psala knihy pro mladé dívky ve školním věku. Jsem na ni opravdu pyšný.“

„O vynikajícím výchovném díle lady Ballingerové mám povědomost, sire Thomasi. Učí se podle nich má dcera. Ale...“

„Ano, jsem si naprosto jist, že z Klaudie bude dokonalá hraběnka a s nesmírným potěšením vás uvítám v naší rodině.“

„Děkuji vám, sire Thomasi, ale neměl jsem v úmyslu žádat o ruku slečny Klaudie, i když je to velmi rozkošná dáma.“

Sir Thomas se vyjevil: „O Klaudiinu ruku ne, mylord? Přece nechcete... Jistě nemyslíte...“

„Mám pevně v úmyslu oženit se s Augustou, pokud mne bude chtít.“

„S Augustou?“ Sir Thomas vytřeštil oči. Napil se brandy a zakuckal se. Tvář mu ztemněla doruda, kašlal, prskal a mával rukou ve vzduchu. Očividně se nemohl rozhodnout, jestli má žasnout nebo se smát.

Harry stoicky vstal a několikrát hostitele pleskl mezi lopatky. „Chápu, jak je vám, sire Thomasi. Je to trochu zdrcující, vidíte? Když mi to přišlo poprvé na mysl, reagoval jsem podobně. Ale teď už jsem se s tou představou celkem vyrovnal.“

„S Augustou?“

„Ano, sire Thomasi, s Augustou. Dáte mi svolení, vidíte?“

„Samozřejmě, pane,“ odvětil sir Thomas bez váhání. „Bůh ví, že lepší nabídku by nemohla dostat, zvláště ve svém věku.“

„Správně,“ přitakal Harry. „Jelikož však máme co do činění s Augustou a nikoli s Klaudií, musíme počítat s tím, že její odpověď na mou nabídku by mohla být, řekněme, poněkud nepředvídatelná.“

„Po čertech nepředvídatelná.“ Sir Thomas se zachmuřil. „Nepředvídatelnost je pro northumberlandskou větev našeho rodu příznačná, Graystone. Je to tuze nešťastný rys, ale nic s tím nenaděláme.“

„Rozumím. Nuže, vzhledem k tomu neblahému povahovému nedostatku by snad bylo nejvhodnější postavit Augustu rovnou před hotovou věc. Svým způsobem by pro ni bylo jednodušší, kdybychom rozhodli za ni, jestli chápete, jak to myslím.“

Sir Thomas na Harryho lišácky mrkl zpod hustého obočí. „Naznačujete mi snad, že mám dát do novin oznámení o zasnoubení ještě předtím, než mou neteř požádáte o ruku?“

Harry přikývl. „Jak už jsem řekl, sire Thomasi, všechno bude mnohem snazší, když se Augusta vůbec nebude muset rozhodovat.“

„Po čertech mazané,“ konstatoval sir Thomas obdivně. „Báječný nápad, Graystone. Absolutně báječný.“

„Děkuji. Mám nicméně tušení, že to je teprve začátek, sire Thomasi. Něco mi říká, že chceme-li nadále zůstat o krok napřed před Augustou, budeme muset vzít rozum do hrsti a zmobilizovat veškerou svou morální sílu.“

3

Vy už jste dal oznámení do novin? Nemůžu tomu uvěřit, strýčku Thomasi. To je katastrofa. Stal se nějaký hrozný omyl.

Augusta, která se ještě nevzpamatovala z otřesu, který jí způsobil strýc nečekaným oznámením, že jejím jménem přijal nabídku k sňatku, chodila po knihovně jako lev v kleci. Byla bez sebe zlostí a její oči metaly blesky, zatímco se usilovně pokoušela přijít na způsob, jak z té šlamastyky ven.

Vrátila se právě z odpolední projížďky v parku a dosud na sobě měla nový tmavě červený jezdecký kostým se zlatým lemováním *a la militaire*. Na vlasech jí stále seděl klobouček ze stejné látky s apatním červeným perem a na nohou měla obuté šedivé jezdecké holínky. Když jí při návratu domů sluha oznámil, že s ní sir Thomas chce mluvit, odebrala se rovnou do knihovny.

A tam zažila nejstrašnější šok svého života.

„Jak jste to mohl udělat, strýčku? Jak jste se mohl tak zmýlit?“

„Neřekl bych, že jsem se zmýlil,“ odpověděl sir Thomas nepřítomně. Jakmile vyklopil, co bylo třeba, okamžitě se pohroužil do knihy, v níž si před Augustiným příchodem četl. „Připadalo mi, že Graystone přesně ví, co chce.“

„Ale musí to být omyl. Graystone by mě přece o ruku jaktěživ nepožádal,“ uvažovala Augusta rozzlobeně a dál rázovala sem tam po pokoji. „Je mi jasné, co se asi stalo. Řekl si vám o Klaudii a vy jste to špatně pochopil.“

„To si tedy nemyslím.“ Sir Thomas se ponořil do četby ještě hlouběji.

„Ale no tak, strýčku, víte, jak býváte občas roztržitý. Tolikrát jste si přece už naše jména popletl, zvláště když jste pracoval na nějaké knize, jako právě teď.“

„Co se divíš? Obě nesete jména římských císařoven,“ broukl sir Thomas v sebeobraně. „Není divu, když se člověk občas přeřekne.“

Augusta si povzdychla. Přece strýčka dobře zná. Jakmile se zahrabe do těch svých klasiků, vůbec neposlouchá, co se mu říká.

Když za ním přišel Graystone, bezpochyby ho poslouchal jen na půl ucha a není tedy divu, že všechno pomotal. „Nemohu uvěřit, že jste udělal něco, co mou budoucnost tak zásadně ovlivní, a ani jste se mě nezeptal.“

„Bude z něj znamenitý manžel, Augusto.“

„Nestojím o *znamenitého* manžela. Nestojím vlastně o žádného manžela, a že všeho nejímám o znamenitého. Co to vůbec k čertu znamená? *Znamenity*. To může být tak leda kůň.“

„Skutečnost je taková, má milá, že bys mohla jen těžko dostat lepší nabídku.“

„To asi ano. Ale cožpak nechápete, strýčku Thomasi, že ta nabídka nebyla určena mně? Jsem si tím naprosto jistá.“ Augusta se otočila, až jí rudá sukně zavířila kolem holínek. „Ach, strýčku Thomasi, nechtěla jsem na vás být protivná. Nebesa vědí, jak jste ke mně laskavý a štědrý, a já vám za to budu vždycky vděčná. Chci, abyste to věděl.“

„Já jsem ti právě tak vděčný za to, jak jsi se v letošní sezoně ujala Klaudie. Dokázala jsi ji vytáhnout z ulity a z plaché myšky jsi udělala společenskou senzaci. Její matka by z toho byla moc šťastná.“

„To nic nebylo, strýčku. Klaudie je krásná a vzdělaná dívka. Potřebovala jenom trošku poradit, co si oblékat a jak se pohybovat ve vybrané společnosti.“

„A ty rady jsi jí poskytla ty.“

Augusta pokrčila rameny. „Dědictví po matce. Často pořádala večírky a hodně mě toho naučila. Pomohla mi také lady Arbuthnottová, která se zná prakticky s každým. Takže nesmíte všechny zásluhy přisuzovat jenom mně, strýčku. Dobře vím, že jste mě o to požádal jen proto, abyste mě vyléčil ze zármutku. A to bylo od vás tuze laskavé, opravdu.“

Sir Thomas překvapeně zahučel. „Pokud si vzpomínám, jenom jsem tě požádal, abys Klaudii doprovodila na jeden večírek. Od té doby šlo všechno samo. Vzala sis ji zkrátka na starost. A jakmile se do něčeho pustíš, začne to vypadat, jako by se věci děly samy od sebe.“

„Děkuji vám, strýčku. Ale vraťme se ke Graystoneovi. Musím trvat na...“

„Poslyš, kvůli Graystoneovi se netrap. Jak už jsem řekl, bude z něj znamenitý manžel. Je to ryzí člověk. Není žádný hlupák a mimoto je velmi zámožný. Co víc by si žena mohla přát?“

„Strýčku Thomasi, vy to vůbec nechápete.“

„Teď jsi zrovna trochu rozčilená, ale to nic. U vás v rodině jste se vždycky vzrušovali víc, než bylo záhodno.“

Augusta překypovala bezmocným vztekem. Chvilí na strýce mlčky zírala a potom rozhořčeně vyběhla z pokoje. Teprve na schodech se rozplakala.

Když se večer strojila k návštěvě několika zábav a večírků, nepřestával jí cloumat bezmocný hněv. Pochvalovala si však, že už jí alespoň není do pláče. Taková krize žádá čin, ne city.

Klaudie její mrzutý výraz pozorovala trochu ustaraně. Potom však s přirozeným půvabem nalila dva šálky čaje a s konejšivým úsměvem jeden podala sestřenici. „Uklidni se, Augusto, všechno určitě dobře dopadne.“

„Jak by to mohlo dobře dopadnout, když se stala taková strašná chyba? Pro živého Boha, Klaudie, copak to nechápeš? Hrozí nám katastrofa. Strýčka to tak rozrušilo, že rovnou šel a dal oznámení do novin. Zítra ráno budu s Graystonem oficiálně zasnoubená. Jakmile to otisknou, nebude mít možnost se ctí z toho vycouvat.“

„Chápu.“

„Zato já nechápu, jak tady můžeš sedět a nalévat se čajem, jako by se nechumelilo?“ Augusta rázně odložila šálek, vyskočila a dlouhými kroky začala chodit sem tam po ložnici. Obočí měla starostlivě stažené. Tentokrát jí pramálo záleželo na tom, co má na sobě. Mysl měla tak rozbouřenou, že se na obvykle tak zábavný úkol, jakým byla volba šatů, nedokázala soustředit. Růžové večerní šaty s odvážným výstřihem, lemovaným drobounkými saténovými růžičkami, jí vybrala komorná Betsy, která si vzala na starost i volbu střevíčků a dlouhých rukavic, nemluvě o řeckém uzlu, do něhož jí vyčesala kaštanové vlasy. Kaskády kudrlinek se nyní při tom zběsilém pochodu divoce natřásaly.

„Pořád nějak nechápu, v čem je problém,“ odvážíla se Klaudie ozvat. „Měla jsem dojem, že ti je Graystone poslední dobou docela milý.“

„To tedy není vůbec pravda.“

„No tak, Augusto. Dokonce i papá si tvého zájmu o něj povšiml. Onehdy se o tom sám zmínil.“

„Jenom jsem si mu řekla o tu Graystoneovu poslední knížku o nějakém tom zpráchnivělém starém Římanovi, nic víc. Podle toho přece nemůžeš soudit, že je mi milý.“

„Inu, ať už je to jak chce, vůbec mě nepřekvapilo, že papá tak rychle Graystoneově žádosti vyhověl. Jistě byl přesvědčen, že budeš nadšená, a to bys opravdu měla být, Augusto. Graystone je skvělá partie, to nemůžeš popřít.“

Augusta se na chvíli zastavila a věnovala sestřenici pohled plný úzkosti. „Copak to opravdu nechápeš, Klaudie? To celé je hrozný OMYL. Graystone by o mou ruku nikdy nepožádal. Ani za milion let ne. V jeho očích jsem nemožná uličnice, nevychovaná a lehkomyslná holka, která je věčně jednou nohou v nějaké blamáži. Nezvlnadnutelný fracek, to jsem podle něj. Těžko by našel méně vhodnou kandidátku na hraběnku. A má úplnou pravdu.“

„Nesmysl. Byla by z tebe moc krásná hraběnka,“ protestovala oddaně Klaudie.

„Díky,“ broukla Augusta s beznadějí v hlase. „Ale to se pleteš. Graystone už přece s jednou ideální ženou ženat byl, jak jsem slyšela, a já nemám nejmenší chuť snažit se jí vyrovnat.“

„To tedy ano. Byl ženatý s Catherinou Montroseovou, že? Vzpomínám si, že o ní máti často hovořila. Paní Montroseová velice oceňovala význam matčiných knih pro výchovu mladých dívek. Myslím, že je dokonce používala při výchově Catheriny. A máti odjakživa tvrdila, že Catherina Montroseová je nádherný důkaz účinnosti jejích výchovných metod.“

„Roztomilé.“ Augusta přistoupila k oknu a nepřítomně se zahleděla do zahrady. „Graystone a já nemáme vůbec nic společného. Na všechny moderní záležitosti máme přesně opačné názory. Dobře víš, že mu vadí svobodomyšlné ženské. To řekl zcela jasně. A to o mně zatím neví ani polovinu. Určitě by padl do mdlob, kdyby přišel na některé moje vylomeniny.“

„Neumím si lorda Graystonea představit, jak padá do mdlob, a to za žádných okolností. A už vůbec si nemyslím, že se chováš tak špatně, Augusto.“

Augusta sebou trhla. „Jenže ty máš moc velkomyslnou povahu. Věř mi, Klaudie, když ti říkám, že mě Graystone za ženu nechce.“

„Tak proč potom přišel požádat o tvou ruku?“

„Nevěřím, že to tak bylo,“ odporovala Augusta nešťastně. „Vlastně si tím jsem jista. Už jsem ti řekla, že to byla strašná mýlka. Určitě mluvil o tobě.“

„O mně?“ Klaudiin šálek zařinčel o talířek. „Propána. Ale to není možné.“

„Ale je.“ Augusta ustaraně vraštila obočí. „Přemýšlela jsem o tom a přišla jsem na to, jak k tomu omylu došlo. Graystone sem zřejmě odpoledne přišel a požádal o ruku *slečny Ballingerové*. Strýček Thomas usoudil, že jde o mne, protože jsem z nás dvou starší. Jenže tak to nebylo. Šlo o tebe.“

„Vážně, Augusto, nemyslím si, že by papá byl až takový popleta.“

„Ale ne, je to velice dobře možné. Strýček Thomas si nás přece neustále plete, to víš stejně dobře jako já. Jen si vzpomeň, kolikrát na tebe volal mým jménem. Je tak zabraný do studia, že na nás každou chvíli zapomene.“

„Tak časté to zase není, Augusto.“

„Ale musíš připustit, že už se to stalo,“ nedala se Augusta odbýt. „Nejspíš usoudil, že mě konečně vyvdá, takže je jasné, jak k tomu došlo. Chudák Graystone.“

„Chudák? Pokud vím, je spíš bohatý. Má panství někde v Dorsetu, jestli se nemýlím.“

„Nemám na mysli jeho finanční situaci,“ odbyla ji Augusta netrpělivě. „Problém je v tom, že se strašně vyděsí, až si zítra přečte v novinách to oznámení. Vyděsí se, protože bude zničehonic v pasti. Musím něco udělat hned teď.“

„Co bys asi tak mohla udělat, prosím tě? Je skoro devět. Za pár minut odjždíme k Bentleyovým.“

Augusta odhodlaně zdvihla bradu. „Musím se na chvilku zastavit u lady Arbuthnotové.“

„Snad nechceš jít ještě do klubu?“ V Klaudiině hlase zazněl jemný nesouhlas.

„Ano. Půjdeš se mnou?“ Augusta se takhle neptala prvně a dobře věděla, co jí sestra odpoví.

„Nebesa, ne. Už jen to jméno stačí, aby se člověku nechtělo. *Pompeia*. Samé nepěkné nárazy na nestoudné mravy. Vážně, Augusto, mám dojem, že tam trávíš příliš mnoho času.“

„Klaudie, prosím tě. Dnes večer ne.“

„Vím, jak jsi tam ráda, a vím, jak máš ráda lady Arbuthnottovou, ale přesto se mi zdá, že ten klub v tobě ještě podporuje jisté vlastnosti, které má northumberlandská větve v krvi. Měla by ses je naopak snažit potlačovat, měla bys se svou impulzivností a ztřeštěností bojovat. Zvlášť teď, když z tebe má být hraběnka.“

Augusta pátravě přimhouřila oči. V některých chvílích jí Klaudie děsivě připomínala vlastní matku, renomovanou pedagožku lady Prudence Ballingerovou.

Augustina teta Prudence sepsala několik školních učebnic. Knížky měly názvy *Lekce chování a vystupování pro mladé dámy* a *Průvodce ke zdokonalení mysli pro mladé dámy*. Klaudie horlivě kráčela ve šlépějích své slavné matky a neúnavně sama pracovala na rukopise s lákavým názvem *Průvodce užitečnými znalostmi pro mladé dámy*.

„Pověz, Klaudie,“ spustila Augusta. „Pokud se mi podaří včas napravit to děsné nedorozumění, vezmeš si Graystonea a budeš s ním šťastná?“

„K žádnému nedorozumění nedošlo.“ Klaudie vstala a důstojně vykročila ke dveřím. V šatech, které jí vybrala Augusta a které ještě zdůrazňovaly její něžnou povahu, vypadala opravdu jako anděl. Elegantně střižená bleděmodrá hedvábná sukně se jí zlehka vlnila kolem stěvíčků. Plavé vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou, učesané jako madona a ozdobené malým brilantovým hřebínkem. „Ale co když došlo, Klaudie?“

„Udělám, co si papá bude přát, to je samozřejmé. Vždycky jsem se snažila být dobrou dcerou. Ale jsem přesvědčená, že zjistíš, že k žádnému nedorozumění nedošlo. Celou sezonu jsi mi báječně radila, Augusto. Dovol, abych ti to teď oplatila. Vynasnaž se Graystoneovi zalíbit. Pokus se chovat, jak se na hraběnku sluší, a uvidíš, že k tobě bude velmi laskavý. Možná by sis ráda znovu přečetla některé z matčiných knih.“

Odešla z ložnice a zavřela za sebou dveře. Augusta potlačila zaklení. Život v domácnosti zalidněné pouze příslušníky hampshireské větve byl občas k nevydržení.

Nepochybovala, že Klaudie bude dokonalá hraběnka z Graystoneu. Augusta si už teď dovedla představit, jak její sestřenka sedí u snídaně naproti hraběti a probírá s ním program na celý den. *Udělám, co si mylord přeje, to je samozřejmé.* Ti dva se do čtrnácti dnů navzájem unudí k smrti. Ale to je jejich problém, říkala si Augusta a podívala se na sebe do zrcadla. Zamračila se na svůj obraz, protože si uvědomila, že si zapomněla vzít šperky.

Otevřela pozlacenou krabičku, která stála na toaletním stolku a ukrývala to nejcennější, co měla, složený list papíru a náhrdelník po matce. List papíru, pokrytý zlověstnými skvrnami, obsahoval nepřiliš povedenou řikanku, kterou Augustin bratr naškrábal krátce před smrtí. Náhrdelník byl v majetku žen z větve northumberlandských Ballingerů po tři generace a naposledy patřil Augustině matce. Tvořila ho šňůrka krvavě rudých rubínů, proložených drobnými brilianty, s jedním velkým rubínem uprostřed.

Augusta si náhrdelník pozorně zapnula. Nosila ho často. Nic jiného jí po matce nezůstalo. Všechno ostatní se prodalo, aby si Richard mohl koupit důstojnickou hodnost.

Urovnala si šperk na hrdle tak, aby velký rubín spočíval přímo nad cestičkou mezi řadry, pak se vrátila k oknu a horečně začala spřádat plán.

Harry dorazil domů z klubu krátce po půlnoci, poslal služebnictvo spát a vešel do knihovny. Na psacím stole ležel poslední dopis od dcery s podrobným popisem studijních úspěchů a počasí v Dorsetu.

Nalil si brandy a posadil se. Znovu pročítal pracně sestavený list a usmíval se pro sebe. Byl na svou devítiletou Meredith velice pyšný. Byla pilná a vážná a tuze se snažila udělat otci radost co nejlepšími výsledky.

Sám jí připravoval osnovy učiva a neustále na ni dohlížel. Frivolní zábavu jako malování akvarelů nebo četbu románů ovšem do programu nezařadil. Podle jeho názoru mělo právě tohle na svědomí rozmarnost a romantické nálady, na které si ženy poslední dobou tak potrpí. On však tomu nebezpečí rozhodně nehodlá Meredith vystavovat.

Pokyny vypracované pro každý den plnila přesně do puntíku dceřina vychovatelka, Klarissa Flemingová. Byla to jeho chudá příbuzná a Harry si ji náramně pochvaloval, protože jako typická modrá punčocha sdílela jeho názory na výchovu a vzdělání. Měla správnou kvalifikaci, aby Meredith naučila přesně to, co si Harry

přál. Odložil dopis, upil brandy a uvažoval, co se s jeho přísně uspořádanou domácností stane, až se jí ujme Augusta.

Asi opravdu přišel o rozum.

Ve tmě za oknem se cosi pohnulo. Harry rozmrzele vzhlédl, nic však neviděl. A vtom zaslechl tichý praskot.

Povzdychl si a sáhl po krásné ebenové vycházkové holi, kterou měl neustále po ruce. Londýn sice není kontinent a válka skončila, ale člověk musí být neustále ve střehu. Jeho zkušenost s lidskou náturou ho utvrzovala v názoru, že tomu nebude nikdy jinak.

S holí v ruce vstal a zhasil lampu. Potom se postavil vedle okna.

Sotva zhaslo světlo, praskání a šustění zesílilo. Kdopak to má tak naspěch? pomyslel si Harry, který pochopil, že se někdo prodírá keři za domem.

Po chvíli se ozvalo zatřukání na okno. Harry shlédł dolů a uviděl postavu v plášti s kapuci, jak nakukuje dovnitř. Měsíční světlo ozářilo malou ručku, která se vztáhla ke sklu, aby zaklepala znovu.

Ručka mu byla povědomá.

„U všech rohatých.“ Ustoupil od okna a ebenovou hůl odložil zpět na psací stůl. Potom zlostně rozrazil okno, opřel se dlaněmi o parapet a vyklonil se ven.

„Díky Bohu, že jste ještě nešel spát, mylorde.“ Augusta si stáhla kapuci. Měsíční světlo jí dopadlo na obličej, v němž se zračilo ulehčení. „Viděla jsem, že se tu svítí, jenže pak najednou lampa zhasla, tak jsem dostala strach, že jste odešel. Byla by to katastrofa, kdyby se mi nepodařilo vás dnes zastihnout. Čekala jsem u lady Arbuthnottové na váš návrat přes hodinu.“

„Kdybych byl tušil, že na mne čeká dáma, vrátil bych se mnohem dřív.“

Augusta nakrčila nos. „Ó já, vy se zlobíte, že je to tak?“

„Jak jste na to přišla?“ Harry se předklonil, uchopil ji pod pláštěm za paže a oknem ji protáhl dovnitř. Přitom si povšiml, že se v keři krčí další osoba. „Kdo je to tam, ksakru?“

„Scruggs, mylorde. Komorník lady Arbuthnottové,“ vysvětlovala udýchaně Augusta, která se zatím narovнала a uhlazovala si plášť. „Lady Arbuthnottová jinak nedala, musel jít se mnou.“

„Scruggs, aha. Počkejte tady, Augusto.“ S těmi slovy Harry přehodil přes parapet nejprve jednu a pak druhou nohu, seskočil na vlhkou zem a zavolal na komorníka, který se nepřestával křičet pod keřem: „Pojďte sem, dobrý muži.“

„Ano, vaše lordstvo?“ Scruggs se s námahou přibelhal a oči mu ve tmě potměšile svítily. „Mohu vám posloužit, pane?“

„Myslím, že jste toho pro dnešek udělal až dost, Scruggsi,“ procedil Harry skrz zuby. Jelikož za sebou v otevřeném okně tušil Augustu, osopil se na Sheldrakea šeptem: „Jestli ještě jednou téhle dámě vypomůžete v podobném dobrodružství, osobně vám zlámu hnáty tak, že budete pajdat nadosmrti. Rozuměl jste?“

„Ano, pane. Zajisté, vaše lordstvo. Je mi to naprosto jasné, pane.“ Scruggs se servilně uklonil, dojemně se nahrbil a couval před Harrym. „Rád počkám tady v tý zimě na slečnu Ballingerovou, pane. Co na tom, že ten studený noční vzduch dočista vodrovná ty moje starý kostě. Neračte se zabývat mejma kloubama, mylordé.“

„To opravdu nemám v úmyslu, ledaže bych pocítil nutkání rozsekat je na cucky. Syptejte k Sally. Postarám se o slečnu Ballingerovou sám.“

„Sally ji chce dát odvézt domů ve svém kočáře s několika dalšími členkami klubu,“ pošeptal mu Petr spěšně. „Nevyváděj, Harry. Nikdo kromě Sally a mě neví, co se tu děje. Počkám na Augustu u Sally v zahradě. Stačí, když ji přivedeš tam, bude v bezpečí.“

„Ani netušíš, jak se mi po tvém ujištění ulevilo, Sheldrakeu.“

Petr se usmál do falešných licousů. „Abys věděl, tohle vůbec nebyl můj nápad. Slečna Ballingerová s tím přišla úplně sama.“

„Tomu docela věřím, bohužel.“

„Nedala si to vymluvit. Požádala Sally, aby jí dovolila proplížit se přes obě zahrady až k tvému domu a Sally moudře trvala na tom, abych ji doprovodil. Nic jiného se nedalo dělat, tak jsme aspoň chtěli mít jistotu, že bude v pořádku.“

„Vypadni, Sheldrakeu. Tvé výmluvy jsou nepřesvědčivé a nezajímají mne.“

Petr se znovu zazubil a zmizel ve tmě. Harry došel zpět k otevřenému oknu, kterým Augusta vyhlížela ven do tmy.

„Kam Scruggs jde?“ dotazovala se.

„Zpět ke své paní.“ Harry vlezl do knihovny a zavřel okno.

„To je dobře. Je od vás velmi ohleduplné, že jste ho poslal pryč.“ Augusta se usmála. „Venku je tak chladno, nerada bych, aby tam musel stát. Trápí ho revma, víte?“

„Bude ho trápit ještě leccos dalšího, jestli ještě jednou něco podobného provede,“ láleřil Harry a zapaloval lampu.

„Prosím vás, nesmíte se na Scruggse zlobit za to, že mě sem přivedl. Byl to můj nápad.“

„To jsem pochopil. Dovolte, abych vám rovnou řekl, slečno Ballingerová, že to byl velmi nerozumný nápad. Tupohlavý, idiotský a naprosto zavrženíhodný. Ale když už jste tady, snad byste mi mohla vysvětlit, proč jste mě musela pocítit návštěvou takovým neobvyklým způsobem a riskovala při tom krk i reputaci.“

Augusta utrápeně zvolala: „Ach, mylorde, bude se mi to vysvětlovat strašně těžko.“

„O tom nepochybuji.“

Obrátila se ke zkomírajícímu ohni a plášť se jí rozhalil. Zář žhavých uhlíků se zaleskla na velkém rudém drahokamu, který jí visel nad hrdy.

Harryho zrak zavadil o něžné křivky vystupující z hlubokého výstřihu a ulpěl na nich. *Prokrista, vždyť jsou jí pod těmi strategicky poházenými saténovými růžičkami takřka vidět bradavky.* Nechal se unést a v duchu si živě představoval nedokonale skrytá poupátka. Pevná a zralá, jako stvořená pro mužova ústa.

Vzpamatoval se, potlačil vzrušení, které se ho zmocnilo, a vši silou nabyl obvyklého neotřesitelného sebeovládání.

„Myslím, že byste měla s vysvětlováním začít neprodleně. Už je totiž dost pozdě.“ Opřel se o okraj psacího stolu, zkrřížil paže na hrudi a nasadil přísný a káravý výraz. Dalo mu to však dost námahy, protože v duchu myslel jen na to, jak by ji strhl na koberec a pomiloval se s ní. V duchu záúpěl. Co to s ním ta ženská udělala?

„Přišla jsem vás varovat, protože vám hrozí katastrofa.“

„Smím se zeptat jaká, slečno Ballingerová?“

Otočila k němu pohled plný zoufalství. „Stal se hrozný omyl, mylorde. Jak jsem vyrozuměla, navštívil jste dnes odpoledne strýčka.“

„Ano.“ Přece nesehrála takovou komedii jen proto, aby mě odmítla, pomyslel si a docela vážně se polekal.

„Strýček si váš návrh špatně vyložil, pane. Víte, usoudil, že jste si přišel říci o mne, ne o mou sestřenku. Nepochybně bylo přání otcem myšlenky. Pořád se trápí, že ze mne bude stará panna, a myslí si, že jeho povinností je najít mi muže. Nejhorší na tom je, že už dal oznámení do novin. Je mi to opravdu trapné, ale musíte vědět, že zpráva o našem zasnoubení vyjde hned zítra ráno.“

Harry odtrhl zrak od saténových růžiček a zadíval se na špičky svých vyleštěných bot. Navzdory těžknoucímu ledví dokázal pronést chladně: „Aha.“

„Prosím vás, věřte mi, mylorde, nebylo to od strýčka úmyslné. Podrobně jsem se ho vyptala a on je opravdu upřímně přesvědčen, že jste mluvil o mně. Vždyť víte, jaký je. Většinu času žije v docela jiném světě. Pamatuje si kde jakého Římana nebo Řeka, ale jména členů domácnosti každou chvíli poplete. Jistě to chápete.“

„Hmmm.“

„Ano, věděla jsem, že to pochopíte. Určitě jste na tom podobně.“ Augusta se prudce otočila, až kolem ní sametový plášť zavlál. „A teď dál. Nic není ztraceno. Až se zítra ta zpráva rozkřikne, ani jeden z nás to nebude mít snadné, ale nebojte se, mám plán.“

„Pánbůh s námi,“ zamumlal pro sebe Harry.

„Jak prosím?“ Probodla ho pohledem.

„To nic, slečno Ballingerová. Povídala jste něco o plánu?“

„Správně. Poslouchejte mě pozorně. Víím, že s nějakými pletichami nemáte vzhledem k tomu vašemu vědeckému založení zrovna moc zkušeností, a tak musíte dávat opravdu dobrý pozor.“

„Mám tomu rozumět tak, že v tom ohledu nějaké zkušenosti už máte?“

„Nu, přesně s takovouhle situací ne,“ připustila. „Ale všeobecně vzato ano, jestli mi rozumíte. Zvládnout dobrý plán, to chce především praxi. Člověk se taky nesmí bát. Prostě se musí chovat tak, jako by šlo o naprosto běžnou věc. Za každou cenu zachovat klid. Rozumíte mi, mylorde?“

„Doufám, že ano. Co kdybyste mi ten plán stručně popsala, abych přibližně pochopil, o čem jde.“

„Tak dobře.“ Soustředěně svažila čelo a zadívala se na mapu Evropy, která visela na stěně. „Jde o to, že jakmile zpráva o našem zasnoubení vyjde v novinách, nebudete svou nabídku moci se ctí vzít zpět.“

„To je pravda,“ přitakal. „Něco takového bych rozhodně neudělal.“

„Tak vidíte, jste úplně v pasti. Ale já naopak, jako dáma, mám právo změnit názor a závazek zrušit. A to taky udělám.“

„Slečno Ballingerová...“

„Ach ano, já víím, strhne se kolem toho spousta klepů, udělají ze mě koketu a věrolomnici. Možná budu muset odjet na nějakou dobu z města, ale to není podstatné. Důležité je, že budete volný. Dokonce

s vámi všichni budou cítit, považte. A až se ten rozruch přezene, můžete s klidem požádat o ruku mé sestřenky, jak jste měl původně v úmyslu.“ Augusta na něj dychtivě pohlédla.

„A to je celé, slečno Ballingerová?“ zeptal se Harry po chvíli.

„Bohužel ano,“ odpověděla rozpačitě. „Vypadá to trochu moc jednoduše, vidíte? Mohli bychom na tom trochu zapracovat a vylepšit to. Ale v zásadě jsem přesvědčena, že čím je plán jednodušší, tím snáz se dá provést.“

„Máte v tom směru nepochybně lepší odhad než já,“ zamumlal Harry. „Opravdu se tak moc chcete z toho zasnoubení vyvléct?“

Výmluvně zrudla a uhnula pohledem. „O to tu přece nejde, pane. Podstatné je, že já nejsem ta pravá. Přišel jste požádat o Klaudiinu ruku. Kdo by vám to měl za zlé? Já to naprosto chápu. I když vás musím upozornit, že se k sobě moc nehodíte. Jste si moc podobní, jestli chápete, jak to myslím.“

Harry zdvihl dlaň, aby zarazil vodopád její řeči. „Snad bych měl vysvětlit jistou drobnost, než budeme pokračovat.“

„Jakou drobnost?“

Musel se usmát. Byl opravdu zvědav, co bude následovat. „Váš strýc se vůbec nezmýlil. Žádal jsem o vaši ruku, slečno Ballingerová.“

„O mou...“

„Ano.“

„O mou ruku? Vy že jste požádal o mou ruku, mylorde?“ Dívala se na něj jako omráčená.

Harry už to nevydržel. Přestal se opírat o stůl a dvěma kroky překonal krátkou vzdálenost mezi nimi. Uchopil její chvějící se ruku, zdvihl ji ke rtům a vtiskl na ni něžný polibek. „O tvou ruku, Augusto.“

Má studené prsty, všiml si. Vzápětí si uvědomil, že se celá chvěje. Mlčky ji objal. Jak je příjemná na dotek, říkal si. Přes růžovou látku šatů vnímal elegantní křivku zad i měkký obrys boků.

„Vůbec to nechápu, mylorde,“ vydechla.

„To je docela vidět. Tohle ti to snad objasní.“

Sklonil se a políbil ji. Poprvé ji doopravdy líbal, protože pochopitelně nepočítal letmé d'obnutí, které mu uštědřila onehdy v Enfieldově knihovně.

Líbal ji přesně tak, jak si to maloval po několika předešlých nocí, kdy nedokázal zamhouřit oka.

Nespěchal, nejprve se jen zlehka dotýkal ústy Augustiných pootevřených rtů. Uvědomoval si, jak je napjatá, tušil niternou ženskou zvědavost a nejistotu. Změť rozporuplných pocitů, která z ní vyzařovala, ho vzrušovala a zároveň v něm budila touhu ochraňovat ji. Chtěl se jí zmocnit a zároveň o ni chtěl pečovat. Skandální směsice mocných vášní mu zamotala hlavu.

Když si polehoučku přitáhl k rameni Augustinu ruku, okamžitě se do něj zaryla prsty. Harry ji začal líbat vášnivěji, nemohl se od těch šťavnatých úst odtrhnout.

Chutnala nepopsatelně. Sladce, pikantně, pronikavě žensky a útočila na všechny jeho smysly. Ani si neuvědomoval, co dělá. Vsunul do sametových hlubin dívčích úst jazyk. Dlaněmi jí sevřel útlý pas, až zmačkal růžové hedvábí. Na hrudi cítil tlak saténových růžiček a pod nimi tvrdé bradavky.

Augusta tiše vykřikla a ovinula mu paže kolem šíje. Plášť jí sklouzl z ramen a odhalil křivku ňader ve výstřihu. Harryho omamovala a oslepovala vůně těla i parfému, který použila. Celé tělo se mu napjalo v toužebném očekávání.

Uchopil okraj krátkého rukávku a sesmekl jí ho z ramene. Levé ňadro, malé, ale krásně tvarované, vyklouzlo z odvážně vystřiženého živůtku. Harry uchopil ten pevný plod do dlaně. Nemýlil se. Bradavka, kterou hýčkal v prstech, byla láková jako rudá a zralá malina, právě taková, jak si ji představoval.

„Ach, Bože můj, *Harry*, totiž, mylord.“

„Harry je mnohem lepší.“ Přejížděl palcem po bradavce a cítil, jak se Augusta pokaždé vzrušeně zachvěla.

Na rubínech třpytivého náhrdelníku zatančila skomírající záře uhlíků v krbu. Harry se kochal pohledem na Augustu zalitou září ohně a krvavě rudých drahokamů. Viděl, jak se jí v očích probouzí smyslnost a vybavily se mu legendární královny starověku. „Ty moje Kleopatro,“ zašeptal chrlativě.

Augusta strnula a pokusila se mu vyvinout. Harry si znovu pohlásal její bradavkou, lehounce, laškovně. A začal ji líbat na hrdlo.

„*Harry*.“ Augusta se zajíkla, zachvěla se a těžce na něm spočinula. Tlak paží na jeho šíji zesílil. „Ach Harry, tolik jsem chtěla vědět, jaké to je...“ Políbila ho na krk a přivinula se k němu.

Náhlý záblesk její vášně jen potvrdil, co si dávno myslel. Uvědomil si, že v nitru vždycky věděl, že bude reagovat právě

takhle. Netušil však a vůbec o tom neuvažoval, co to udělá s ním. Její touha ho zbavila rozvahy.

Aniž pustil z dlaně její prs, jemně ji pokládal na koberec. Pevně se držela jeho ramen a nespouštěla z něj pohled zastíněný řasami. V překrásných topazových očích četl touhu, údiv a ještě něco, co se podobalo strachu.

S povzdechem se natáhl vedle ní a uchopil lem jejích šatů.

„Mylorde...“ zašeptala téměř neslyšně.

„Harry,“ opravil ji a uchopil do rtů bradavku, s níž si až do té chvíle hrál. Beze spěchu hrnul růžové hedvábí vzhůru, až odhalil kolena v punčochách s úzkým proužkem. „Harry, prosím tě, musím ti něco povědět. Něco moc důležitého. Nemůžu se za tebe vdát s pocitem, že jsem tě podvedla.“

Ledová ruka mu sevřela útroby. Chladně se otázal: „Oč jde, Augusta? Spala jsi s jiným mužem?“

Zamžikala, protože na okamžik nechápala, a potom jí tváře zalila horká červeň. „Propána, to ne, mylorde. Tohle jsem vůbec neměla na mysli.“

„Výborně.“ Harry se usmál a v nitru cítil radostnou úlevu. Ovšemže s nikým nic neměla. Už dávno to instinktivně vycítil. Ale neškodí nechat si to potvrdit. O jeden problém méně, pomyslel si s jistým uspokojením. V její minulosti není žádný milenec, s kterým by musel soupeřit. Augusta bude jen a jen jeho.

„Jde o to, Harry, že mám strach, že ti nebudu dobrou ženou,“ pokračovala Augusta smrtelně vážně. „Snažila jsem se ti vysvětlit onehdy v noci, jak jsi mě přistihl v Enfieldově knihovně, že se necítím vázána běžnými společenskými pravidly. Nesmíš zapomínat, že pocházím z northumberlandské větve Ballingerové rodu. Nemám vůbec nic z andělských způsobů mé sestřenky. Nedbám o to, co se sluší a co ne, a ty jsi přece dal jasně najevo, že právě o to tvoje budoucí žena bude muset dbát především.“

Harry jí posunul šaty ještě o kousek výš a začal hladit jemnou pokožku na vnitřní straně stehen. „Myslím, že s trochou učení mi budeš tou nejlepší ženou.“

„Ale já si tím nejsem ani trochu jista, pane,“ odporovala mu zoufalým hlasem. „Povaha se přece nedá změnit, to přece víte.“

„To po tobě nechci.“

„Ne?“ Pátravě se mu zadívala do obličeje. „Vy mě chcete takovou, jaká jsem?“

„Strašně moc.“ Políbil ji na rameno. „Jednu nebo dvě maličkosti bych možná měl. Ale jsem přesvědčený, že se všechno dá do pořádku a že z tebe bude nádherná hraběnka.“

„Aha.“ Kousla se do rtu a přitiskla nohy k sobě. „Harry, milujete mě?“

Vzdychl a nechal jí dlaň nehybně ležet na stehně. „Augusto, já vím, co si moderní mladé dámy myslí. Že láska je cosi mystického, že je to jedinečný cit, který na člověka slétne jako kouzlo, pro nějž není logické ani rozumové vysvětlení. Jenže já mám na to přesně opačný názor.“

„Ovšem.“ Rozčarování v jejích očích bylo zřetelné. „Zřejmě vůbec nevěříte, že něco takového jako láska existuje, vidíte, mylord? Koneckonců jste vědec. Bádáte o Aristotelovi, Platónovi a jiných rozumbradech. Ale musím vás upozornit, pane, že přemíra racionálního a logického myšlení může mozek vážně poškodit.“

„Povedu to v patrnosti.“ Začal jí líbat ňadra, celý uchvácený její jemnou pokožkou. Bože, jak příjemně chutná. Nedovedl si vybavit, kdy naposledy nějakou ženu chtěl tolik jako právě teď tuhle.

Zmocnila se ho nedočkavost. V těle mu pulzovala touha a slabá štiplavá vůně Augustina vzrušení ho docela omámila. *Chce ho.* Rozhodným pohybem jí roztáhl nohy a zajel prsty do vlhkého tepla.

Augusta zděšeně vyjekla a zaryla mu prsty do ramen. Oči se jí rozšířily úžasem. „*Harry.*“

„Líbí se ti to, Augusto?“ Drobnými polibky jí pokrýval ňadra, zatímco prsty kroužil po měkkých a oblých okvětních plátcích, které střežily její nejtajnější svatyni.

„Já nevím,“ vyrazila ze sebe přidušeně. „Je to tak divný pocit. Nejsem si jistá...“

Vtom začaly vysoké pendlovky v rohu odbíjet. Na Harryho jako by někdo vylil vědro ledové vody. Trhl sebou a v mžiku se vzpamatoval.

„Proboha. Co to tady k čertu provádím?“ Švihem se posadil a stáhl Augustě šaty zase dolů ke kotníkům. „Podívejte, kolik je hodin. Lady Arbuthnottová a váš přítelíček Scruggs se vás už nemohou dočkat. Těžko říct, co si asi pomyslí.“

Augusta se nejistě usmívala, když jí pomáhal na nohy a urovnával šaty. „Není žádný důvod k poplachu, mylord. Lady Arbuthnottová je velmi moderní žena, stejně jako já. A Scruggs je její komorník. Neřekne nic.“

„To bych se moc divil,“ zahučel Harry, chvatně jí popřipínal růžičky na živůtek a přes ramena jí přehodil plášť. „Čert vem ty šaty. Vždyť z nich prakticky vypadáváte. První, co dostanete po svatbě za úkol, bude kompletní výměna garderoby, to si pamatujte.“

„Harry...“

„Pospěšte si, Augusto.“ Popadl ji za ruku a vysadil ji na okno. „Musíme rychle za lady Arbuthnottovou. To poslední, co potřebuji, jsou klepy na váš účet.“

„Zajisté, mylordé.“ Z hlasu jí číšel mráz.

Harry její rozhořčení ignoroval. Vylezl oknem ven a vztáhl paže, aby jí pomohl dolů na trávník. Cítil v dlaních její vlahé a pružné tělo a povzdychl si. Vzrušení ho dosud neopustilo a bolestivě o sobě dávalo vědět. Na okamžik byl odhodlán odnést si ji rovnou nahoru do ložnice a k Sally ji vůbec nevodit, věděl však, že dnes v noci to není možné.

Brzy, umiňoval si. Vzal ji za ruku a vedl ji přes zahradu k bráně. Svatba bude muset být co nejdřív. Moc dlouho tohle utrpení nevydrží.

Dobrý Bože, co to se mnou ta ženská udělala?

„Harry, proč si mě propánakrále chcete vzít, když vás ty klepy tak trápí? Dokonce ani nevěříte, že byste mě mohl milovat.“ Augusta si přitáhla plášť pevně k tělu a popoběhla, aby s ním udržela krok.

Její otázka ho zarazila. Takřka ho rozzlobila, ačkoli věděl, že ji měl čekat. Augusta nebyla z těch, které se lehce vzdávají.

„Mám pro to řadu rozumných a logických důvodů,“ odsekl a opatrně vyhlédl z brány, aby se ujistil, že po cestě nikdo nejde. „Jen nemám čas probírat je zrovna v téhle chvíli.“ Studené měsíční světlo jasně osvětlovalo dlažební kostky. Okna Sallyina domu teple zářila na opačném konci úzké uličky. Nikde nebylo živé duše. „Stáhněte si kapuci do obličej, Augusto.“

„Jak si přejete, mylordé. Nemůžeme přece připustit, aby mě někdo s vámi viděl, že?“

Postřehl jí v hlase uraženou a upjatou notu a trochu to s ním šklublo. „Odpusťte, že nejsem tak romantický, jak byste si asi přála, Augusto, ale mám trochu naspěch.“

„To je docela vidět.“

„Vy možná o svou reputaci nedbáte, slečno Ballingerová, ale já ano.“ Konečně bez příhod dorazili k zadnímu vchodu do zahrady lady Arbuthnottové. Branka byla otevřená. Harry vstrčil Augustu

dovnitř a všiml si, že se od domu odlepil stín a belhá se k nim. Scruggs je ještě pořád v plné parádě, pomyslel si škodolibě.

Shlédl na svou čerstvou snoubenku. Snažil se zjistit, jak se tváří, ale přes kapuci na ni neviděl. Bylo mu jasné, že se jako vysněný ženich této romantické osůbky nezachoval.

„Augusto?“

„Ano, mylord?“

„Jsme dohodnutí, ano? Vy zítra naše zasnoubení nezrušíte, že mám pravdu? Proto vás musím upozornit, že v tom případě...“

„Nebesa, kdepak, mylord.“ Zdvihla bradu. „Pokud vy se nezdráháte pověsit si na krk lehkomyšlnou ženskou, která si potrpí na přehnaně hluboké výstřihy, dokážu snad i já vedle sebe strpět úzkoprsého a neromantického muže bez kouska vzletu. V mém věku musím být zřejmě vděčná za to, co se mi naskytne. Ale mám jednu podmínku, mylord.“

„Jakou, k čertu?“

„Trvám na dlouhých zasnubách.“

„Jak dlouhých?“ zeptal se a byl najednou ve střehu.

„Rok?“ Odhadovala ho pohledem.

„Prokrista, rozhodně nemám v úmyslu promarnit celý rok, slečno Ballingerová. Příprava na svatbu vám déle než tři měsíce nemůže trvat.“

„Šest.“

„Krucinál, čtyři, ale výš nejdu.“

Augusta zdvihla bradu a jízlivě poznamenala: „Jste opravdu velkomyslný, mylord.“

„Ano, to jsem. Příliš velkomyslný. Běžte dovnitř, slečno Ballingerová, než toho začnu litovat a udělám něco nenapravitelného, co by nás později pořádně mrzelo oba.“

Harry se otočil a rozzuřeně vypochoďoval ze zahrady. Celou zpáteční cestu v něm vřela zlost, že s ní musel o délce vlastních zasnub smlouvat jako na trhu. Napadlo ho, jestli na tom byl Antonius, když měl co dělat s Kleopatrou, podobně.

Nu, dnes s ním rozhodně cítí mnohem víc než kdykoli dřív. Původně ho šmahem odsuzoval, že si všechno zavínil vlastním nespoutaným chťičem. Najednou však začínal chápat, jak žena dokáže podkopat mužovo sebeovládání.

Bylo to děsivé poznání a Harry si uvědomoval, že se musí mít na pozoru. Augusta mu právě předvedla, že má schopnost dohánět ho ke krajnostem.

O hodně později, když už Augusta byla v bezpečí v posteli, nemohla usnout a dívala se do stropu. Dosud na rtech cítila pánovitá a vlhá Harryho ústa. Bez ustání si vybavovala každý jeho dotek. Mučila ji neznámá touha, kterou neuměla pojmenovat. Jako by jí v žilách proudila horká láva a všechna se stékala do tůně v podbřišku.

Ulekaně si uvědomila, že touží, aby tu Harry byl s ní a aby dokončil, s čím na podlaze knihovny začal, ať to bylo cokoli.

Tak tohle je vášně, říkala si. O tomhle se píše v epických básních a romantických románech.

Ačkoli měla živou fantazii, nikdy doopravdy nepochopila, jak omamné a nebezpečné to je. Ten nádherný a podmanivý zážitek může pro ženu znamenat i zkázu.

A Harry trvá na sňatku.

Augusty se zmocnila panika. Sňatek? S Harrym? To nepřipadá v úvahu. Nikdy by to neklapalo. Byla by to strašná chyba. Musí najít způsob, jak to zasnoubení ukončit. Kvůli nim oběma. Pozorovala stíny, které se míhaly na stropě, a umiňovala si, že vezme rozum do hrsti a bude se mít velice na pozoru.

4

Harry se opíral ramenem o stěnu plesového sálu, zamyšleně upíjel šampaňské a nespouštěl oči ze snoubenky, která právě začínala tančit s dalším partnerem.

Augusta v róbě z lehoučkého hedvábí korálové barvy jen zářila. Nadšeně se usmívala na vysokého a hezkého rusovlasého muže, který s ní vířil sálem ve svižném valčíkovém tempu. Nedalo se popřít, že to páru tančícímu na přeplněném parketu ohromně sluší.

„Co vlastně víš o Lovejoyovi?“ zeptal se Harry Petra, který s unuděným výrazem na hezké tváři postával vedle něj.

„Na to by ses měl zeptat některé z dam.“ Petr neklidně těkal očima po zaplněném sále. „Slyšel jsem, že je u slabšího pohlaví ve velké oblibě.“

„To je vidět. Dnes večer tancoval se všemi žádoucími dívkami, co jich tu je. A žádná ho zatím neodmítla.“

Petr zkrřivil rty v krátkém úšklebku. „Já vím. Dokonce ani Anděl ne.“ Na okamžik spočinul zrakem na Augustině plaché zlatovlasé sestřenici, která právě tančila s jedním postarším baronem.

„Je mi lhostejné, že tančí s Klaudií Ballingerovou, ale mám sto chutí zatrhnout mu ten valčík s Augustou.“

Petr posměšně zvedl obočí. „Myslíš, že by to bylo něco platné? Augusta Ballingerová si nedá poroučet, to už bys mohl vědět.“

„Ať je to jak chce, jednou je se mnou zasnoubená a je načase, aby se začala podle toho chovat.“

Petr se zazubil. „Aha. Takže poté, co sis vybral nevěstu, vynasnažíš se ji zformovat ke svému obrazu, co? To by mohlo být zajímavé. Nezapomeň, že slečna Ballingerová pochází z té divoké větve Ballingerová rodu. Podle toho, co jsem slyšel, moc na to, co se sluší a patří, zrovna nedali. Když spolu Augustini rodiče utekli a tajně se vzali, byl to podle Sally pořádný skandál.“

„To už je dávno a dnes to nikoho nemusí zajímat.“

„Tak tedy něco z poslední doby,“ nedal se Petr, kterému se rozhovor začal líbit. „Před dvěma lety byl přece bratr slečny Ballingerové záhadně zabit.“

„Zastřelil ho nějaký bandita cestou z Londýna domů.“

„Tak zněla oficiální verze. Utulalo se to, ale Sally tvrdí, že se ten mládenec zapletl do velice podezřelých aktivit.“

Harry se zakabonil. „Když přijde o život takový mladý větroplach, vždycky se vyrojí spousta dohadů a pomluv. Každý přece ví, že Richard Ballinger byl stejný divoch a ztřeštěnec jako jeho otec.“

„Ano, a když už mluvíme o otci,“ pokračoval Petr zálibně, „zvážil jsi, kolik ten muž musel podstoupit soubojů, protože jeho žena budila nevhodnou pozornost? Nebojíš se, že by podobný problém mohl vyvstat i v další generaci? Augusta je údajně celá matka.“

Harry zaťal zuby, ačkoli věděl, že si ho Petr schválně dobírá. „Ballinger byl ztřeštěný osel. Podle toho, co mi vyprávěl sir Thomas, neměl ten chlap nad manželkou vůbec kontrolu. Nechal ji dělat, co se jí zlíbilo. Já ale nepřipustím, aby se Augusta dostala do podobných problémů, protože nemám v úmyslu dávat si dostaveníčka za úsvitu. Jen hlupák se bije v souboji kvůli ženě.“

„To je škoda. Myslím, že bys byl dobrý. Tedy, myslím, v soubojích. Někdy mám vážně pocit, že máš v žilách místo krve led, Harry. A je známo, že chladnokrevní muži si v souboji vedou mnohem líp než ti vznětliví.“

„Tuhle teorii bych na vlastní kůži tuze nerad dokazoval.“ Harry svraštil obočí při pohledu na Lovejoye, který právě s Augustou na parketu zatočil obzvlášť temperamentně. „Omluv mě laskavě, myslím, že si půjdu zatančit se svou nastávající.“

„To rozhodně jdi. Musíš ji přece trochu rozptýlit dobře voleným kázáním o ctnostných mravech.“ Petr se také odlepil od stěny. „Já mezitím žádost o tanec zkazím večer Andělovi. Pět k jedné, že mě rovnou odmítne.“

„Zkus zavést řeč na knihu, kterou právě píše,“ navrhl nepřítomně Harry a odložil sklenku kolemjdoucímu číšníkovi na podnos.

„Co je to za knihu?“

„Mám dojem, že sir Thomas říkal něco jako *Průvodce užitečnými znalostmi pro mladé dámy*.“

„Prokristapána.“ Petr se zatvářil zděšeně. „Cožpak každá ženská osoba v Londýně smolí knihu?“

„Už to tak vypadá. Ale neber si to tak,“ povzbudil ho Harry. „Třeba se dovíš něco užitečného.“

Odvrátil se, vmísil se do davu a razil si cestu pestrobarevnou společností. Několikrát ho zastavili známí, kteří mu chtěli blahopřát k zasnoubení.

Oznámení vyšlo v novinách před dvěma dny a Harry měl za tu dobu mnohokrát příležitost zjistit, jaký rozruch zpráva o tak nečekaném spojení v londýnské společnosti nadělala.

Když míjel lady Wiloughbyovou, podsaditou matronu v růžové róbě, zaklepala mu vějířem na rukáv černého večerního kabátu. „Kdo by to byl řekl, že se na první místo vašeho seznamu probouje Augusta Ballingerová, mylord? Ve snu by mě nenapadlo, že se právě vy dva dáte spolu dohromady. Ale vy jste býval odjakživa hluboká voda, co, Graystone?“

„Mám to chápat tak, že mi gratulujete k zasnoubení?“ zeptal se Harry chladnokrevně.

„Ale ovšem, pane. Celá společnost vám nadšeně gratuluje. Těšíme se totiž, že nám tahle záležitost poskytnete v letošní sezoně značné rozptýlení, chápete?“

Harry varovně přivřel oči. „Ne, madam, nechápu.“

„Ale, mylord, musíte přece uznat, že je to neskonale zábavné. Vy a Augusta Ballingerová, kdo jakživ viděl tak nesourodý pár? Bude velice zajímavé sledovat, jestli ji dostanete k oltáři dřív, než kvůli ní budete muset vybojovat pár soubojů nebo uprosit jejího strýce, aby ji uklidil na venkov. Jak asi víte, pochází z northumberlandských Ballingerů. S příslušníky téhle větve bylo odjakživa těžké pořízení.“

„Moje snoubenka je dáma,“ pronesl Harry velmi klidně.

Probodl lady Wiloughbyovou vražedným pohledem, ale na tváři se mu neodrazil jediný pocit. „Pevně doufám, že to každý, kdo o ní bude mluvit, povede v patrnosti. Zapamatujete si to, vidíte, madam.“

Lady Wiloughbyová nejistě zamžikala a potom nehezky zrudla. „Ale zajisté, mylord. Nechtěla jsem se vás dotknout. Jen jsem vás škádlila. Naše Augusta je trochu moc živá mladá dáma, ale všichni ji tu máme rádi a přejeme jí jen to nejlepší.“

„Děkuji vám. Rád jí to vyřídím.“ Harry se s ledovou zdvořilostí uklonil a odvrátil se. V duchu si však povzdychl. Nebylo pochyb, že radostný vztah k životu Augustě vynesl nemilou pověst nerozvážné dívky. Bude ji muset přibrzdit, než se dostane do pořádné kaše.

Konečně ji objevil na opačném konci sálu, kde stála s Lovejoyem a byla samá řeč a smích. Jako by vycítila jeho přítomnost, zmlkla uprostřed věty a otočila hlavu. Když se střetla s Harryho pohledem, vkradla se jí do očí hloubavá jiskra. S unylým půvabem rozevřela vějíř.

„Říkala jsem si, kdy za mnou přijdete, mylordé,“ prohodila. „Znáte se s lordem Lovejoyem?“

„Už jsme se setkali.“ Harry krátce Lovejoyovi pokývl. Jeho potměšile posměšný výraz mu byl silně proti mysli. A ze všeho nejvíc se mu nelíbilo, že ten chlap stojí tak blízko Augusty.

„Ano, ovšem. Jsme členy stejných klubů, že, Graystone?“ Lovejoy se obrátil k Augustě a uchopil její ruku v rukavici. „Jak se zdá, musím vás zanechat vašemu příštím pánu a vládci, má drahá,“ zacukroval a pozvedl její prsty ke rtům. „Je mi už jasné, že jste pro mne navždy ztracena. Mohu jen doufat, že pro mne najdete v srdci trochu soucitu, když jste mi svým zasnoubením uštědřila tak těžkou ránu.“

„Nepochybuji, že se brzy zotavíte, pane.“ Augusta odtáhla ruku a s úsměvem se s Lovejoyem rozloučila. Když baron zmizel v davu, otočila se k Harrymu.

V očích měla stále ten vyzývavý třpyt a tváře měla zardělé. Harry si uvědomil, že při obou krátkých setkáních po zveřejnění jejich zasnoubení byla ve tváři takhle rudá.

Usoudil, že důvod jejího červenání zná. Zřejmě jí pokaždé vytane na mysli jejich nedávné pŕlnoční dostaveníčko, kdy se octla na podlaze v jeho objetí. V slečně Ballingerové ta vzpomínka očividně probouzí hluboké rozpaky, bez ohledu na to, z které větve Ballingerová rodu pochází. Harry dospěl k názoru, že to je dobré znamení. Naznačuje totiž, že dotyčná dáma má přece jen jakés takés ponětí o tom, co se sluší a patří.

Nevinně dal najevo zdvořilé znepokojení: „Je vám horko, Augusto?“

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, ne, je mi dobře, mylordé. A, hm, přišel jste mne pořádat o tanec, pane? Nebo mi chcete udělat přednášku o slušném chování?“

„To druhé.“ Harry ji vzal za ruku a zamířil přes terasu do zahrady.

„Toho jsem se obávala.“ Chvíli si hrála s vějířem a pak ho prudce sklapla. „Hodně jsem přemýšlela, mylordé.“

„To já také.“ Harry ji přivedl ke kamenné lavičce. „Posad'te se, má milá. Myslím, že bychom si měli promluvit.“

„Ach, Bože. Věděla jsem, že to bude tohle. *Věděla jsem to.*“ Půvabně se usadila na lavičku, ale obličej měla zakaboněný. „Mylorde, tohle nebude nikdy klapat. Měli bychom si to přiznat a zařídit se podle toho.“

„Co nebude nikdy klapat?“ Harry se nohou opřel o okraj lavičky a podepřel si loket o zdvižené koleno. Chvíli upřeně pozoroval Augustinu ustaranou tvář, která se k němu zvedala z přítomí, a potom dodal: „Mluvíte snad o našem zasnoubení?“

„To tedy mluvím. Přemýšlím o tom pořád dokola a jsem si čím dál jistější, že děláte chybu, nemohu si pomoci. Chci, abyste věděl, že si vaši nabídky nesmírně vážím, ale věřte, že pro nás oba bude nejlepší, když svůj slib zruším.“

„Jsem rozhodně proti tomu,“ prohlásil Harry.

„Ale, mylord, přece teď, když jste měl čas nad tím uvažovat, musíte jasně vidět, že se k sobě nehodíme.“

„Myslím, že to můžeme změnit.“

Augusta stiskla rty a vyskočila. „Dobře vím, jak to myslíte, pane. Myslíte si, že mě donutíte, abych se podřídila vašim představám o tom, jak se má dáma chovat.“

„Nevkládejte mi do úst něco, co jsem neřekl, Augusto.“

Uchopil ji za paži a jemně ji přitlačil zpět na lavičku. „Chtěl jsem říci, že postačí tu a tam drobná úprava a uvidíte, že si budeme dobře rozumět.“

„A kdo z nás by měl podle vás na sobě ty úpravy provádět?“

Harry si povzdychl a zamyšleně upřel zrak na hustý keř za Augustou. „Oba dva budeme muset udělat drobné změny, tak už to v manželství chodí.“

„Aha. Jen buďte maličko konkrétnější. Jaképak úpravy bych měla udělat já, pane?“

„Pro začátek bych byl rád, kdybyste přestala tančit valčík s Lovejoyem. Na tom člověku se mi něco nelíbí. A dnes večer jsem si všiml, že se kolem vás nějak moc točí.“

„*Jak se opovažujete, pane?*“ Augusta znovu rozhořčeně vyletěla z lavičky. „Budu tančit valčík, s kým budu chtít; a raději rovnou počítejte s tím, že mi nikdo, tedy ani manžel, nebude předepisovat, s kým smím nebo nesmím tančit. Je mi moc líto, jestli vám moje

způsoby nepřipadají dost jemné, ale upozorňuji vás, že je to pouhý náznak toho, kam až jsem schopna zajít.“

„To se podívejme. Jsem vašimi slovy pochopitelně hluboce znepokojen.“

„Vy si ze mě děláte blázny, Graystone?“ Augustě zlostně zaplálo v očích.

„Ne, má milá, jak bych mohl. Posad'te se zase, smím-li prosit.“

„Ne, nesmíte. Už si vůbec nechci sedat. Hned teď se vrátím do sálu, vyhledám sestřenku a pojedeme domů. A jakmile tam budu, oznámím strýčkovi, že okamžitě ruším zasnoubení.“

„To nemůžete udělat.“

„To bych ráda věděla proč.“

Harry ji uchopil za paži a opět ji jemně, ale rozhodně přinutil usednout. „Protože se domnívám, že jste navzdory své zbrklé letoře čestná mladá dáma. A jako taková byste přece za žádných okolností nedala košem muži, kterému jste dovolila jisté důvěrnosti.“

„Jaké důvěrnosti?“ Augusta zděšeně vykulila oči. „O čem to mluvíte?“

Harry usoudil, že nastal vhodný okamžik pro jemnou pohrůžku, ne-li přímo vydírání. Musí nějak Augustu postrčit správným směrem. Do manželství se jí ani trochu nechce, to je jasně vidět. „Myslím, že odpověď znáte. Nebo vám připadá pohodlnější zapomenout, k čemu před pouhými dvěma dny došlo u mne v knihovně na podlaze?“

„V knihovně na podlaze? Propánakrále.“ Augusta seděla jako přimrazená a třeštila na něj oči. „Mylorde, snad si nemyslíte, že si vás musím vzít, protože jsem vám dovolila polibek?“

„To nebyl jen polibek, Augusto. Užívali jsme si mnohem víc a vy to moc dobře víte.“

„Ano, hm, připouštím, že to zašlo trochu moc daleko.“ V obličejí se jí zjevilo zoufalství.

„Trochu? Když jsme skončili, neměla jste na sobě skoro nic,“ připomněl jí záměrně nešetrně. „A kdyby nezačaly bít hodiny, nevím, nevím, jak daleko bychom byli zašli. Víím, že si zakládáte na své modernosti, Augusto, ale nevěřím, že si libujete v krutosti.“

„V krutosti? Nikde žádnou nevidím,“ odsekla. „Přinejmenším ne na mé straně. To vy jste mne svedl, pane.“

Harry pokrčil rameny. „Konal jsem v dobré víře, že jsme zasnoubeni. Váš strýc vyhověl mé žádosti a vy jste mě přišla navštívit uprostřed noci. Co jsem si měl myslet? Někdo by mohl

dokonce tvrdit, že jste mě vyprovokovala a že jste ke mně v jistém ohledu byla víc než štedrá.“

„Celé jste to překroutil. Jednou provždycky si zapamatujte, Graystone, že jsem k vám vůbec nebyla štedrá.“

„Podceňujete se, má milá.“ Rozmarně se usmál. „Mně to připadalo tuze štedré. Nikdy nezapomenu na ten nádherný pocit, když jsem držel v dlani vaše ňadro. Něžné, pevné a plné. A to nádherné růžové poupě na něm, které pod mými prsty tak pěkně rozkvetlo.“

Augusta zděšeně vyjekla: „*Mylorde*.“

„Jistě neočekáváte, že dokážu zapomenout na krásný tvar vašich stehů?“ pokračoval Harry, který velice dobře viděl, co jeho intimní výčet dělá s Augustinou sebejistotou. Usoudil však, že je načase, aby dáma dostala lekci. „Jsou okrouhlá a nádherně tvarovaná jako u řeckých soch. Navěky budu chovat jako poklad vzpomínku na to, jak jste mě vyznamenala, když jste mi dovolila dotýkat se jich, má milovaná.“

„Nic jsem vám nedovolila,“ ohradila se Augusta. „Vy jste si to dovolil sám.“

„Ale vy jste nehnula ani prstem, abyste mě zastavila. Naopak, sama jste mě líbala velice vášnivě, řekl bych přímo ohnivě, nemám pravdu?“

„Ne, to tedy nelíbala, pane.“ Spokojeně konstatoval, že se tváří stále zděšeněji.

Vyhrnul obočí. „Když jste mě líbala, necítila jste vůbec nic? Zraňujete mě do hloubi duše. Nemluvte o tom, jaké se mě zmocňuje zklamání při pomýšlení, že jste mi dala tolik a na oplátku nedostala pranic. Pro mne to bylo jako dostaveníčko s vášnivou láskou. Do smrti na ně nezapomenu.“

„Neřekla jsem, že jsem nic necítila. Jen jsem chtěla říct, že jsem necítila oheň ani vášeň. Zaskočil jste mě, to je všechno. *Mylorde*, tu situaci si jednoduše špatně vykládáte. Neměl byste jí přikládat takovou vážnost.“

„Mám to chápat tak, že chodíte na taková pŕlnoční dostaveníčka tak často, že podobné intimní zábavy už vůbec neberete vážně?“

„Nic takového jsem neříkala.“ Augusta, nyní už docela bezradná, po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Schválně se mi snažíte namluvit, že bych neměla rušit zasnoubení, protože jsme se u vás v knihovně nechali trochu unést.“

„Podle mého soudu jste mi tu noc dala určitý příslib,“ namítl Harry.

„Žádný příslib jsem vám nedala.“

„Nemáte pravdu. Když jste mi dovolila důvěrnosti, na jaké má právo pouze snoubenec, pochopil jsem to jako závazný slib. Co jsem si měl myslet, když jste mi dávala tak zřetelně najevo, že jsem vám jako milenec a manžel po chuti?“

„Nic jsem vám najevo nedávala,“ protestovala bezmocně.

„Prosím za prominutí, slečno Ballingerová. Nemohu uvěřit, že jste se prostě jenom chtěla pobavit. A neuvěřím vám ani, že jste klesla tak hluboko, abyste s každým na setkání podobným způsobem laškovala na podlaze jeho knihovny. Jste možná maličko nerozvázná a zbrklá, ale nevěřím, že jste bezcitná a krutá, nebo že nedbáte o svou čest, ani co by se za nehet vešlo.“

„Ovšemže o svou čest dbám,“ procedila zaťatými zuby. „My northumberlandští Ballingerové jsme na svou čest tuze citliví. Jsme hotovi položit za ni život.“

„Pak tedy zasnoubení trvá. Oba jsme se zavázali. Zašli jsme příliš daleko a není pro nás návratu.“

Zahradou se rozlehla ostrá rána. To Augusta zlomila vějíř. Svírala ho v dlaních tak křečovitě, že to křehké kostice nevydržely. „K čertu.“

Harry se usmál, vztáhl ruku a vzal ji za bradu. Zvedla dlouhé řasy a odhalila bezútěšný pohled šťvané laně. Shýbl se a zlehka ji políbil na pootevřené rty. „Věřte mi, Augusto. Bude nám to spolu báječně klapat.“

„Vůbec o tom nejsem přesvědčená, mylord. Opravdu hodně jsem o tom přemýšlela a došla jsem k jedinému závěru, že děláme velkou chybu.“

„Žádnou chybu neděláme.“ K Harryho sluchu dolehly první tóny valčíku. „Věnujete mi tento tanec?“

„Asi ano,“ zabručela Augusta nezdvořile a vstala. „Nemyslím, že mám nějak moc na vybranou. Kdybych odmítla, určitě byste mi vyložil, že slušnost vyžaduje, abych si s vámi zatančila už proto, že jsme zasnoubeni.“

„Vy mě tak dobře znáte,“ pošeptal jí Harry a vzal ji pod paží. „Jsem opravdu pedant na pravidla slušného chování.“

Když ji odváděl do jasně ozářeného sálu, všiml si, že Augusta celou cestu skřípá zuby.

Téhož večera, ale mnohem později, Harry vystoupil z kočáru na Saint James Street a vyšel po schodech jistě důstojně vyhlížející budovy. Dveře se před ním okamžitě otevřely a Harry se octl v jedinečně komfortním a mužně vřelém ovzduší, jaké lze nalézt pouze ve správně vedeném pánském klubu.

Tomuhle se opravdu nic nevyrovná, říkal si, když usedal ke krbu a naléval si sklenku brandy. Není divu, že Augusta přišla s nápadem pobavit Sally a další přítelkyně parodií klubu ze Saint James Street. Pánský klub je bašta proti světu, útočiště, domov mimo domov, kde člověk může být sám nebo mezi přáteli, podle okamžité nálady.

V klubu si člověk může oddechnout, vyhrát nebo prohrát celý majetek či vyřizovat důvěrné záležitosti; říkal si. On sám toho v klubech v minulých letech zařídil spoustu.

Za války sice trávil většinu času na kontinentě, ale pokud se přece jen dostal do Londýna, pokaždé se v několika klubech zastavil. A tam, kde nebyl sám členem, obstaral členství některému z agentů. Nikdy ho nepřestalo udivovat, že se na takovém místě dají shromažďovat informace špionážního charakteru.

Právě v tomto klubu se dověděl jméno muže, který způsobil smrt vynikajícího zpravodajského důstojníka. Vrah utrpěl krátce nato smrtelnou nehodu.

V jiném podobném zařízení na téže ulici Harry sjednal koupi důvěrného deníku proslulé kurtizány. Doslechl se totiž, že dotyčná dáma k sobě zve francouzské špiony, kteří se za války v přestrojení za emigranty v Londýně jen rojili.

Právě při luštění dětsky jednoduché šifry, kterou ta dáma používala k sepisování svých pamětí, narazil poprvé na jméno *Pavouk*. Žena přišla o život dřív, než s ní mohl promluvit. Jak mu uplakaně sdělila její komorná, probodl ji ze žárlivosti jeden z jejích milenců. Ale opravdu neví, vzlykala, který z těch všech to mohl být.

Přezdívka Pavouk Harryho nepřestávala trápit po celou dobu, kdy pracoval pro blaho koruny. V temných uličkách umírali muži se jménem toho lotra na rtech. Dopisy nalezené u tajných kurýrů francouzských agentů se o něm také zmiňovaly. Mimoto byly zachyceny depeše o pohybu vojsk a mapy adresované Pavoukovi.

Totožnost muže, kterého Harry záhy začal považovat za svého osobního nepřítele, však až do konce války zůstala zahalena tajemstvím. Je směla, že tak špatně snáším nevyřešené hádanky, uvažoval Harry. Dal bych nevímco, abych se o Pavoukovi dověděl pravdu.

Od začátku instinktivně tušil, že ten muž je Angličan, ne Francouz. Proto ho tolik trápilo, že unikl odhalení zrádce, jehož přičiněním přišlo o život tolik dobrých agentů a ještě více poctivých vojáků.

„Pokoušíte se vyčíst z plamenů svou budoucnost, Graystone? Pochybuji, že v nich naleznete nějakou odpověď.“

Harry vzhlédl k Lovejoyovi, jehož tahavý hlas ho vyrušil z úvah. „Čekal jsem, že se tu dřív nebo později ukážete, Lovejoyi. Chci si s vámi promluvit.“

„Vskutku?“ Lovejoy si nalil brandy a nedbale se opřel o krbovou římsu. Zatočil zlatou tekutinou ve sklence a v zelených očích mu škodolibě blýsklo. „Ještě předtím mi ale dovolte, abych vám poblahopřál k zasnoubení.“

„Děkuji.“ Harry čekal, co přijde dál.

„Slečna Ballingerová mi vůbec nepřipadá jako váš typ. Obávám se, že podědila rodinný sklon k nezbednostem. Bude z vás dost nesourodý pár, promínete-li mi mou smělost.“

„Právě naopak, neprominu.“ Harry se ledově usmál. „A ještě bych vám rád řekl, že si nepřěji, abyste napříště s mou snoubenkou tančil valčík.“

Lovejoyova tvář vyjadřovala zlomyslné očekávání. „Slečna Ballingerová valčík tančí tuze ráda. A právě se mnou; tvrdí totiž, že tančím velmi dobře.“

Harry se opět zahleděl do ohně. „Pro všechny zúčastněné bude lepší, když svým tanečním uměním začnete ohromovat nějakou jinou dámu.“

„A když ne?“ popichoval ho Lovejoy.

Harry si povzdechl a vstal. „Pak budu muset použít jiných opatření, abych svou snoubenku uchránil přes vaši nevhodnou pozornost.“

„Opravdu věříte, že se vám to podaří?“

„Ano, věřím,“ potvrdil Harry. „A také jich použiji.“ Uchopil poloprázdnou sklenku a dopil brandy do dna. Pak se beze slova otočil a zamířil ke dveřím.

Hlavně že jsem se tak zbrkle holedbal, že se pro ženu nebudu bít v souboji, mudroval truchlivě. Dobře si byl vědom, že tomu před

chvilkou unikl jen o vlásek. Kdyby se Lovejoy nestáhl, mohl mít v téhle chvíli před sebou trapně melodramatický zástoj s pistolemi za svítání.

Harry potřásl hlavou. Jak znepokojivý vliv má Augusta na jeho klidný a spořádaný život, a to je s ní zasnoubený teprve dva dny. Člověk se zrovna léká, když pomyslí, co se s jeho životem stane, až se s tou osobou ožení.

Augusta se choulila v modrém křesle u okna knihovny a mračila se na román, který jí ležel na klíně. Začínala číst jednu a tutéž stránku už po několikáté, ale ani jednou ji nedočetla, protože se jí myšlenky pokaždé roztoulaly.

Poslední dobou dokázala myslet jen na Harryho. Nemohla uvěřit, že skutečně došlo k tak rychlému a střemhlavému spádu události, který ji dostal do tak nezáviděníhodné situace.

Především se neuměla vyznat ve své vlastní reakci na uvedené události. Od okamžiku, kdy se octla na podlaze Harryho knihovny a poprvé okusila skutečnou vášeň, byla jako ve snách.

Jakmile zavřela oči, znovu a znovu prožívala jeho polibky, znovu a znovu cítila žár jeho úst. Při vzpomínce na děsivě důvěrné doteky pokaždé celá zemdlela.

A Harry pořád trvá na sňatku.

S ulehčením vzhledla, když se otevřely dveře a vešla usměvavá Klaudie.

„Tady jsi, Augusto. Už chvíli tě hledám. Co to čteš? Další román, že mám pravdu?“

„*Starožitníka*,“ odpověděla Augusta a zavřela knihu. „Je to moc zábavné, je tam spousta dobrodružných příhod, kdy hrdina uniká zkáze jen o vlásek, a také ztracený dědic. Je to opravdu napínavé.“

„Nu ovšem, nový román od autora Wawerleye. To jsem si mohla myslet. Ještě stále se snažíš vyzkoumat, kdo ty romány vlastně píše?“

„Určitě je to Walter Scott. Jsem o tom skálopevně přesvědčena.“

„To si myslí i mnoho dalších lidí. Říkám si, že právě ta zatajovaná totožnost má za následek, že se jeho knihy tak dobře prodávají.“

„To si nemyslím. Ty příběhy jsou tak zábavné. Prodávají se stejně dobře jako Byronovy epické básně. Jsou ohromně strhující. Nemůžeš se dočkat, co bude na další stránce, abys už už věděla, jak to bude dál.“

Klaudie na ni vrhla trošinku káravý pohled. „Nemyslíš, že bys nyní, když jsi zasnoubená, měla číst něco trochu povznášejícího? Pro dívku, která se má stát ženou seriózního a vzdělaného muže, by se daleko lépe hodila některá z matčiných knih. Nechceš přece hraběte přivést do trapných rozpaků nějakou pošetilou konverzací.“

„Chceš-li slyšet pravdu, troška pošetilé konverzace by Graystoneovi vůbec nezaškodila,“ odsekla mrzutě Augusta. „Ten chlap je příšerný suchar. Víš, co mi řekl? Že prý bych neměla tančit valčík s Lovejoyem.“

„Opravdu ti to řekl?“ Klaudie se posadila naproti sestřenici a nalila si šálek čaje z konvice, která stála na okraji stolu.

„Prakticky mi to prikázal.“

Klaudie se zamyslela. „Asi to nebude tak špatná rada. Lovejoy je elegantní a skvělý, v tom s tebou jsem zajedno, ale něco mi říká, že by nebylo pod jeho úroveň zneužít dámy, kdyby mu dovolila nějaké důvěrnosti.“

Augusta vyslala k nebi střelmou modlitbičku s prosbou, aby dokázala být trpělivá. „Lovejoy je velice poslušný a nadto džentlmen do morku kostí.“ Kousla se do rtu. „Klaudie, vadilo by ti, kdybys se tě zeptala na něco choulostivého? Potřebovala bych drobnou radu ohledně pravidel společenského chování a upřímně, nevím, kdo by mi v té věci mohl poradit lépe než ty.“

Klaudie napřímila už tak rovnou páteř a pohlédla na ni vážně a pozorně. „Vynasnažím se, jak nejlépe budu moci, Augusto. Co tě trápí?“

Augusta okamžitě zalitovala, že s tím začínala, ale už se stalo. Vrhla se tedy po hlavě do problému, který jí po včerejším bále nedal zamhouřit oka. „Je podle tvého názoru správné, aby se muž domníval, že obdržel závazný slib, když mu dáma dovolila polibek?“

Klaudie soustředěně svraštila obočí a důkladně se nad tím zamyslela. „Dáma by pochopitelně neměla nikomu kromě snoubence nebo manžela dovolit, aby si na ni takhle dovolil. Máti to velice jasně stanoví v *Poučení o chování a vystupování pro mladé dámy*.“

„Ano, já vím,“ přitakala Augusta netrpělivě. „Ale buďme realistické. Stává se to přece. Občas některý muž ukradne v zahradě

dívce polibek. To ví každý. A pokud oba zachovají diskrétnost, není třeba neprodleně rozhlašovat, že jsou zasnoubení.“

„Doufám, že se bavíme hypoteticky,“ ozvala se Klaudie a vrhla na ni přísný pohled.

„Jak jinak?“ Augusta mávla rukou. „Tenhle problém vyvstal v debatě s... přítelkyněmi v Pompeii a jenom jsme se snažily zjistit, jak se v takovém případě má dáma zachovat.“

„Nejlepší by bylo, kdyby ses do podobných debat vůbec nenechala zatáhnout, Augusto.“

Augusta zaskřípala zuby. „Samozřejmě. Ale přesto, dovedeš na to odpovědět?“

„Nuže, soudím, že nechat se líbat od cizího muže je příklad dost žalostného vychování, že však nicméně nevybočuje z přípustných mezí. Jistě by bylo lepší, kdyby dotyčná dáma měla větší pojem, co se sluší, ale za ukradený polibek ji rozhodně nikdo neodsoudí. Alespoň já ne.“

„Ano, přesně to si myslím i já,“ přizvukovala horlivě Augusta. „Je jisté, že dotyčný pán nemá právo namlouvat si, že mu dáma slíbila manželství, jen proto, že je takový rošťák a ukradl jí polibek.“

„Inu...“

„Bůh ví, že jsem na plese při procházce v zahradě viděla pěkných pár pánů a dam v objetí. A nikdo z nich potom neutíkal jako s keserem do sálu ohlašovat zasnoubení.“

Klaudie zvolna přikyvovala. „Opravdu není správné, aby si pán myslel, že se mu dáma polibkem nějak zavázala.“

Augusta se šťastně a s úlevou rozzářila. „Ani trochu správné. Přesně to jsem tvrdila i já, Klaudie. Jsem tak ráda, že se mnou souhlasíš.“

„Ovšem,“ pokračovala Klaudie zahloubaně. „Kdyby se mělo přihodit něco víc než jen polibek, to už by vrhlo na celou věc docela jiné světlo.“

Augustě se udělalo mdlo. „Myslíš?“

„Samozřejmě, to je naprosto jisté.“ Klaudie se napila čaje a zvažovala odstíny hypotetické situace. „Naprosto jisté. Pokud by dotyčná dáma reagovala na chování dotyčného pána s jistou vřelostí – kupříkladu kdyby mu dovolila ještě jiné důvěrnosti, nebo ho v nich jakkoli podporovala...“

„Ano?“ naléhala Augusta, zděšená směrem, kterým se debata ubírá.

„Potom soudím, že by si pán mohl poprávu myslet, že dáma jeho city opětuje. Měl by pádný důvod k domněnce, že mu tím dává slib.“

„Aha.“ Augusta zdrceně sklonila hlavu nad knihu, která jí ležela na klíně. Vybavilo se jí, jak celá zmámená ležela v Graystoneově náručí na podlaze jeho knihovny. Cítila, jak jí do tváří stoupá červeň a modlila se, aby si toho sestřenka nevšimla. „A co když postup toho pána byl trochu příliš vřelý?“ pokusila se posléze obezřetně. „Co když ji k tomu takříkajíc strhl, ačkoli původně neměla v úmyslu něco takového dovolit?“

„Dáma nese sama odpovědnost za svou pověst,“ prohlásila Klaudie tónem, který Augustě připomněl tetu Prudence. „Musí se bez ustání chovat tak, aby se do podobné situace vůbec nedostala, to přede vším.“

Augusta nakrčila nos a neřekla nic.

„A ovšem, pokud dotyčný pán pochází z význačného rodu a honosí se neposkvrněnou pověstí, vybraným chováním a neúhybnou ctí, bude celá věc ještě jasnější,“ pokračovala vážně Klaudie.

„Ano?“

„Ano. Je zřejmé, co ho vedlo k domněnce, že obdržel slib. Takový jemný a slušný pán by přirozeně očekával, že dáma svůj naznačený slib splní. Vždyť by to vyžadovala její vlastní čest.“

„Tohle jsem na tobě vždycky obdivovala, Klaudie. Jsi o celé čtyři roky mladší než já, a přitom máš tak jasnou představu, co je dobré a co špatné.“ Augusta otevřela román a věnovala sestřence skoupý úsměv. „Pověz, nepřipadá ti život naplněný jen tím, co se sluší, trošičku nudný?“

Klaudie jí úsměv oplátila vřele. „Od chvíle, kdy jsi k nám přišla, mi život nepřipadá ani trochu nudný, Augusto. Tam, kde jsi ty, se pořád něco děje. A teď bych se tě také ráda na něco zeptala.“

„Na co?“

„Co si myslíš o Petru Sheldrakeovi?“

Augusta na ni užasle pohlédla. „Vždyť přece víš, co si o něm myslím. Zařídila jsem, aby ti byl představen. Je mi tuze milý, protože mi připomíná mého bratra Richarda.“

„To mě právě maličko trápí,“ přiznala Klaudie. „Mám dojem, že je tuze lehkomyšlný a nezodpovědný. A poslední dobou je ke mně tak pozorný. Nevím, jestli ho v tom mám podporovat.“

„Na Sheldrakeovi nic špatného nevidím. Bude vikomtem a zdědí pěkný majetek. Mimoto má smysl pro humor, což se bohužel o jeho příteli Graystoneovi říci nedá.“

„Myslím, že jsem se vám ještě nezmínil, že jsem měl tu čest seznámit se s vaším bratrem několik měsíců předtím, než zemřel, vidíte, slečno Ballingerová?“ Lovejoy k ní vyslal úsměv z opačné strany stolu, kde rozdával karty k další hře.

„S Richardem? Vy jste znal mého bratra?“ Augusta si právě pomyslela, že je nejvyšší čas z karetního salonku odejít a připojit se k ostatním hostům, shromážděným v elegantním plesovém sále lady Leebrookové. Po jeho slovech však užasle vzhlédla a starost o karty i o všechno ostatní se jí okamžitě vykouřila z hlavy.

Se sevřeným srdcem čekala, co Lovejoy řekne dál. Kdykoli někdo vyslovil bratrovo jméno, okamžitě se stáhla do defenzivy a byla odhodlána být se za jeho čest s každým, kdo by ji chtěl zpochybnit.

Zbyla z celé rodiny sama, nikdo jiný tu nebyl, aby se bral za Richardovo dobré jméno a památku, a Augusta ho bránila za všech okolností a s velkou vervou.

Už celou půlhodinu hrála s Lovejoyem karty, ne že by si na hru nějak zvlášť potrpěla, ale protože doufala, že by ji při tom Graystone mohl přistihnout. Věděla, že pohled na dámu, která na plese hraje karty s pánem, by ho pohoršil, možná dokonce i trochu šokoval.

A přitom to není nijak neslušné. V téže místnosti probíhalo několik dalších partií. O dámách, které tam seděly, se vědělo, že jsou zvyklé prohrávat stejné sumy jako jejich manželé ve svých klubech. Jenomže pedanti a suchaři Graystoneova ražení to neschvalují. A Augusta si byla jista, že mu zjištění, že hraje a ještě k tomu s Lovejoyem, bude pořádně proti srsti.

Měla to být malá pomsta za to, jak panovačně se k ní choval onehdy v zahradě, když jí nařizoval, aby v zájmu své cti zásnuby nerušila. Ačkoli věděla předem, že malá pomsta bude asi to jediné, čeho dosáhne, argumenty na svou obranu měla hezky nachystané a už se nemohla dočkat, jak ho usadí.

Až jí Graystone začne vyčítat, že s Lovejoyem hraje karty, mile poukáže na to, že jí přece zakázal s Lovejoyem tančit valčík, ale o

kartách přitom nebyla řeč. Graystone, který se tolik honosí svým logickým uvažováním, prohraje vlastními zbraněmi.

A bude-li pohoršen příliš, může ji přece těch takzvaných slibů zbavit a dovolit jí, aby zasnoubení zrušila.

Bylo však stále jasnější, že Graystone na ples k lady Leebrookové vůbec nepřijde, a tak celý plán vyšel vniveč. Augustu přestaly karty bavit, ačkoli vyhrávala. Lovejoy byl sice příjemný společník, ale ona nakonec myslela jen na to, že tu Graystone není.

Na úmysl ukončit hru a vrátit se do sálu však zapomněla, jakmile padlo Richardovo jméno.

„Znal jsem pana bratra jen zběžně, chápete,“ pokračoval nedbale Lovejoy. „Připadal mi sympatický. Mám dojem, že jsme se seznámili na dostizích. Vyhrál tenkrát slušnou sumičku na koně, který na vítězství vůbec nevypadal.“

Augusta se usmála. „Richard tuze rád chodil na všechny sportovní podniky.“ Vzala do ruky karty a pohlédla na ně nevidoucíma očima. Nedokázala se na ně soustředit, protože měla plnou hlavu Richarda. *Byl nevinen.*

„Také jsem měl ten dojem. Vyvedl se po otci, vidíte?“

„Ano. Matka tvrdila, že jsou z jednoho těsta. Práví northumberlandští Ballingerové. Vrhali se do každého dobrodružství a neustále vyhledávali vzrušení.“ Při troše štěstí se Lovejoy třeba ještě nedoslechl o pomluvách, které po bratrově zavraždění na pusté venkovské cestě nějakou dobu kolovaly. Strávil koneckonců většinu minulých let u svého pluku na kontinentě.

„S lítostí jsem se dověděl, že pan bratr před dvěma lety předčasně zemřel,“ pokračoval Lovejoy a zamyšleně upíral zrak do karet. „Upřímnou soustrast, slečno Ballingerová.“

„Děkuji vám.“ Augusta se tvářila, že si také prohlíží karty, ve skutečnosti však napjatě čekala, co Lovejoy řekne dál. Vybavily se jí vzpomínky na Richardovu veselou a vřelou povahu a přestala vnímat hluk hovoru kolem sebe. Šeptaná obvinění byla tak nespravedlivá. Kdo Richarda znal, musel vědět, že by svou vlast nikdy nezradil.

Nad karetním stolkem se rozhostilo ticho. Augusta, pohroužená do vzpomínek na Richarda a do bolesti nad krivdou, jejíž obětí se stal, se nedokázala na hru soustředit. Poprvé prohrála.

„Zdá se, že štěstí se obrátilo, pane.“ Zvedla se k odchodu, protože si uvědomila, že v jedné hře prohrála celou svou dosavadní výhru.

„O tom pochybuji.“ Lovejoy se usmál, posbíral karty a začal je míchat.

„Jsme přibližně vyrovnáni, mylorde. Navrhuji, abychom hru ukončili a vrátili se do sálu.“

„Kolem smrti pana bratra se rozšířily nějaké nepříjemné zvěsti, že?“

„Samé lži, nic víc, mylorde.“ Augusta ztěžka dopadla zpět na židli. Chvějícími se prsty se dotkla matčina náhrdelníku.

„Ovšem. Nikdy jsem tomu nevěřil.“ Lovejoy se na ni chlácholivě podíval. „Na to se můžete spolehnout, slečno Ballingerová.“

„Děkuji vám.“ Augustě se trochu ulevilo. Aspoň že nevěří tomu nejhoršímu, pomyslela si.

Znovu bylo ticho. Augusta nevěděla, co dodat. Nepřítomně civěla na nové karty, které dostala do ruky, a mechanicky je urovnávala nejistými prsty.

„Prý se u něj po smrti našly nějaké papíry.“ Lovejoy se nad kartami zachmuřil. „Dokumenty zpravodajské povahy.“

Augusta strnula. „Jsem přesvědčena, že mu je někdo podstrčil, a tak ho falešně obvinil. Jednou najdu způsob, jak to dokázat, mylorde.“

„Vznešený cíl. Ale jak to chcete udělat?“

„To nevím,“ připustila Augusta pevně. „Ale jestli je na světě nějaká spravedlnost, najdu způsob, jak to dokázat.“

„Ach má milá slečno Ballingerová. Ještě jste nezjistila, že na světě je spravedlnosti pramálo?“

„Tomu nevěřím, mylorde.“

„Nevíňátko. Snad byste mi tom mohla povědět víc. Mám s těmi věcmi své zkušenosti, abyste věděla.“

Augusta užasle vzhlédla. „Opravdu?“

Lovejoy se shovívavě usmál. „Při službě na kontinentě jsem občas dostal za úkol vyšetřit záležitosti kriminální povahy, k nimž u pluku docházelo. Znáte to, rána nožem v pusté uličce nebo podezření na prodej informací nepříteli. Jakkoli nepěkně to zní, ve válce se takové věci stávají. A musejí se vyšetřovat s naprostou diskrétností, protože v sázce je čest pluku, chápete.“

„Ano, chápu.“ Augusty se zmocnil záchvěv naděje. „A měl jste při tom často úspěch, mylorde?“

„Celkem ano.“

„Asi žádám příliš, ale nemohl byste mi pomoci dokázat bratrovu nevinu?“ vyhrkla se zatajeným dechem.

Lovejoy se zamračil, posbíral karty a znovu je rozdal. „Nevím, jestli bych vám mohl pomoci, slečno Ballingerová. Váš bratr zemřel krátce před Napoleonovou abdikací v roce 1814, že?“

„Ano, tehdy to bylo.“

„Bylo by obtížné hledat jeho kontakty a známé po takové době. Pochybují, že se nějaká stopa zachovala.“ Lovejoy se odmlčel a pátravě si ji změřil. „Ledaže sama máte důkaz, z něhož by se dalo vycházet.“

„Ne. Nemám vůbec nic. Asi je to beznadějně.“ Slabá jiskřička naděje pobledla a zhasla.

Augusta smutně sklopila oči na zelené sukno a vzpomněla si na básničku, kterou uchovávala ve skříňce na šperky. Kostrbaté verše na papíru zbroceném Richardovou krví byly to jediné, co jí po bratrovi zbylo. Určitě to nebyla žádná stopa. Básnička ani moc nedávala smysl, pokud to mohla posoudit. Nebyl důvod zmiňovat se o ní před Lovejoyem. Nechala si ji jen proto, že to byla poslední věc, kterou jí Richard dal.

Lovejoy se soucitně usmál. „To nevádí, každopádně mi povězte všechno, co víte, a já o tom budu přemýšlet a třeba mě něco napadne.“

Augusta začala vyprávět a karetní hra pokračovala. Lovejoy občas přišel s nějakou otázkou a ona se poctivě snažila na ni odpovědět. Rozpomínala se na jména bratrových přátel a známých, na místa, kde pobýval poslední měsíce před smrtí.

Na ničem z toho, co mu řekla, Lovejoy nic významného neviděl. Nadále se však vyptával a stále pokračoval ve hře. Augusta hrála automaticky jednu hru za druhou, karty však vůbec nevnímala. Veškerou pozornost soustředila na Lovejoyovy otázky.

Když konečně vypověděla všechno, co věděla, pohlédla na list papíru, kam Lovejoy zapisoval skóre, a zjistila, že mu dluží tisíc liber.

Tisíc liber.

„Propána.“ Zdrčeně si zakryla ústa dlaní. „Obávám se, mylord, že takovou sumu momentálně nemám při sobě.“ *A ani nikde jinde.* Nebyl způsob, jak by tak obrovskou sumu mohla sehnat.

Představa, že by měla jít za strýčkem a požádat ho, aby za ni zaplatil dluhy, se jí protivila. Sir Thomas k ní byl po celou dobu,

kteřou strávila v jeho domě, úžasně štědrý. Přece se mu nemůže za jeho laskavost odvděčit žádostí o tisíc liber, které prohrála v kartách. To je prostě nemyslitelné. Je to v rozporu s její ctí.

„Kvůli tomu si nemusíte dělat starosti, slečno Ballingerová.“ Lovejoy nevzrušeně posbíral karty. „Není žádný spěch. Stačí, když mi dnes dáte dlužní úpis, a já rád počkám, dokud nebude moci dluh vyrovnat. Určitě se dohodneme.“

Augusta beze slova a se srdcem bušícím hrůzou nad obludností, kterou spáchala, napsala dlužní úpis na tisíc liber a podepsala se. Potom vstala, ale třásla se na celém těle tak, že se bála, aby neomdlela a neponížila se ještě víc.

„Omluvte mne, mylorde, laskavě, ale musím se vrátit do sálu,“ vypravila ze sebe s nuceným klidem. „Sestřenka se po mně už jistě shání.“

„Zajistě. Dejte mi vědět, až budete připravena splatit dluh. Vymyslíme způsob, který bude příjemný pro oba.“ Lovejoy se pomalu a významně usmál.

Augusta užasla, že si až do té doby nepovšimla zlého svitu jeho zelených očí. Musela sebrat všechny své síly, aby se přiměla požádat ho o laskavost. „Dáte mi své slovo, pane, že se o tom nikomu nezmíníte? Nechci, aby se o tom strýček nebo... někdo jiný doslechl.“

„Někdo jiný? Třeba váš snoubenec? Chápu vaše obavy. Graystoneovi by se karetní dluhy u dámy po čertech nelíbily, že mám pravdu? Pedant jako on bude jistě i proti tomu, aby dámy vůbec hrály.“

Augustě ztěžklo srdce ještě víc. Co si to nadrobila? A za všechno si může jen a jen sama. „To asi ano.“

„Buďte ujištěna, že budu mlčet jako hrob.“ Lovejoy se uklonil s přehnanou uctivostí. „Máte mé slovo.“

„Děkuji vám.“

Augusta se otočila a chvátala k jasné záři světél a k veselému hlaholu v plesovém sále. V duchu si nepřestávala opakovat, že ze sebe udělala blázna.

První osoba, kterou po odchodu z karetního salonku uviděla, byl pochopitelně Harry. Také si jí všiml a už si k ní klestil cestu třpytivým davem. Sotva ho Augusta spatřila, zmocnila se jí nepřekonatelná touha vrhnout se mu do náruče, ke všemu se mu přiznat a žebrat o pomoc.

Graystone ve střízlivém večerním obleku a s dokonale uvázanou bílou vázankou na mohutném krku vypadal dost hrozivě, aby dokázal zatočit se dvěma nebo i třemi takovými Lovejoi. Uvědomila si, že z jejího snoubence vyzařuje spolehlivost a síla, které jí dávají pocit jistoty. Kdyby se vlastní tupohlavostí a ztřeštěností nedostala do neřešitelné situace, jak ráda by se na něj spolehla.

Graystone bohužel ztřeštěnost ani tupohlavost tolerovat nehodlá.

Augusta se napřímila. Sama si to nadrobila, tak si cestu z té šlamastyky najde taky sama. Nemůže přece do tak trapné záležitosti Harryho zasvětit. Northumberlandští Ballingerové se o svou čest dovedou postarat bez cizí pomoci.

Augusta zadumaně pozorovala, jak se k ní Harry blíží. Z tváře mu vyčetla nelibost a zmocnily se jí obavy. Harry vrhl podezřívavý pohled přes její rameno ke vchodu do karetního salonku a potom jí zapátral v obličej. „Jste v pořádku, Augusto?“ zeptal se příkře.

„Ano, celkem ano. Jen je tu trošičku vedro, nezdá se vám?“ Otevřela vějíř, pilně se jím ovívala a horečně hledala téma k rozhovoru, které by odvrátilo jeho pozornost od karetního salonku. „Byla jsem zvědavá, jestli se tu dnes objevíte. Jste tady už dlouho, mylorde?“

„Přijel jsem před několika minutami.“ Pátravě jí hleděl do zardělého obličej. „Tak se mi zdá, že se v jídelně podává pozdní večeře. Nedala byste si něco k snědku?“

„To by bylo báječné. Moc ráda bych si na chvilku sedla.“ Popravdě si však potřebovala sednout, protože se sotva držela na nohou. Když jí Harry nabídl rámě, zachytila se ho jako trosečník v rozbouřeném moři záchranného lana.

Teprve když snědla humrovou paštičku a zapila ji chlazeným punčem, dokázala se uklidnit natolik, aby dokázala rozumně uvažovat. Usoudila, že na její problém existuje jen jediné řešení, matčin rubínový náhrdelník.

Pomyšlení, že se s ním musí rozloučit, jí vehnalo slzy do očí, ale pokárala se, že si veškeré trápení zaslouží. Chovala se jako blázen a musí za to zaplatit.

„Augusto, opravdu je všechno v pořádku?“ naléhal Harry.

„Opravdu ano, mylorde.“ Humrová paštička měla náhle příchut' pilin.

Harry nedůvěřivě zvedl obočí. „Neváhala byste se mi svěřit, kdyby vás něco trápilo, vidíte, má milá?“

„Přijde na to.“

„Přijde na co?“ V Harryho obvykle lhostejném hlase zazvučela ocel.

Augusta se neklidně zavrtěla. „Přijde na to, jestli bych měla jistotu, že budete reagovat laskavě, chápavě a vstřícně.“

„Ach tak. A kdybyste se bála, že tak reagovat nebudu?“

„Pak bych vám s největší pravděpodobností neřekla ani ň, pane.“

Harry přimhouřil oči. „Musím vám připomínat, že jsme zasnoubeni, Augusta?“

„To nemusíte, mylord. Ujišťuji vás, že poslední dobou nemyslím na nic jiného.“

Radu, jak se zastavuje hodnotný šperk, mohla žádat jen na jediném místě, v Pompeii. Tam se nazítří po otřesném karetním zážitku také vypravila.

Dveře jí otevřel nabručený Scruggs a posměšně si ji změřil zpod huňatého obočí.

„Á, slečna Ballingerová je tady, vida, vida. Jestlipak víte, že se nám tu členky můžou přetřhnout, jak se sázej vo vejsledek vašeho zasnoubení.“

„Jsem ráda, že z toho vzejde něco dobrého aspoň pro někoho,“ ulevila si Augusta polohlasem a prošla kolem něj dovnitř. V hale zůstala stát, protože si vzpomněla na lék, který Scruggsovi donesla před několika dny. „Málem jsem zapomněla. Pomohl vám ten lék trochu, Scruggsi?“

„Udělal přímo zázraky, jelikož jsem ho splách lahví nejlepšího brandy milostivý pani. Bohužel ten další oučinek sem vyzkoušet nemoh, anžto se žádná komorná nedala přemluvit.“

Augusta se navzdory své sklíčenosti usmála. „To ráda slyším.“

„Tudy, slečno Ballingerová. Madam bude mít jako obvykle velkou radost, až vás uvidí.“ Scruggs otevřel dveře do klubu.

Bylo tu několik dam, většinou četly noviny nebo psaly jako o závod u psacích stolků. Klepy o skandálních milostných pletkách

Byrona a Shelleyho ještě podněcovaly odhodlání adeptek spisovatelské dráhy najít vydavatele.

Augustě připadalo zvláštní, že počestnost, či v tomto případě její nedostatek, může mít na někoho takový vliv. Že Byronovy a Shelleyho romantické a tak velice nepočetné plotky mohly tak dobře skýtat inspiraci početným členkám Pompeie, toužícím vydat své dílko tiskem.

Augusta chvatně prošla místností přímo ke krbu. Jako obvykle v něm vesele praskal oheň, ačkoli venku bylo příjemně teplo. Poslední dobou je Sally pořád chladno. Seděla na židli u krbu a naštěstí pro Augustu byla právě na chvílku sama. Na klíně jí ležela otevřená kniha.

„Dobrý den, Augusto. Jakkpak se máš?“

„Mizerně, Sally. Dostala jsem se do strašlivé bryndy a přišla jsem tě poprosit o radu a pomoc.“ Augusta se posadila co nejbliž k přítelkyni a pošeptala jí do ucha: „Potřebuji, abys mi poradila, jak mám zastavit náhrdelník.“

„Propána, tohle zní nějak moc vážně.“ Sally zavřela knihu a obrátila na Augustu tázavý pohled. „Snad abys mi řekla všechno pěkně od začátku.“

„Zachovala jsem se jako naprostý idiot.“

„Ano, nu, víš, to se dříve nebo později stane každému z nás. Co kdybys mi to vyprávěla celé? Doznávám, že se dnes odpoledne trochu nudím.“

Augusta se zhluboka nadechla a popsala pohromu do posledního nechutného detailu. Sally pozorně naslouchala, potom chápavě přikývla a prohlásila: „Ten dluh samozřejmě musíš vyrovnat, děvenko. To je otázka cti.“

„Ano, přesně tak. Nemám na vybranou.“

„A nic než náhrdelník po matce zastavit nemůžeš?“

„Bohužel. Všechny ostatní šperky mi daroval strýček Thomas a nepřipadá mi správné je prodávat.“

„Nemyslíš, že bys mohla požádat o pomoc strýčka?“

„Toho by to notně rozladilo a těžko bych mu to mohla mít za złé. Moc bych ho zklamala. Tisíc liber je značná suma a už i tak ke mně byl až příliš štědrý.“

„Podle manželské smlouvy dostane od Graystonea spoustu peněz,“ informovala ji Sally stroze.

Augusta překvapeně zamžikala: „Opravdu?“

„Nepochybně.“

„To jsem nevěděla.“ Augusta se zachmuřila. „Proč muži zásadně o takových věcech se ženami nehovoří, ačkoli se jich to týká? Zacházejí s námi, jako bychom byly slaboduché. Potom se snadno mohou cítit nadřazení.“

Sally se usmála: „Možná zčásti, ale myslím, že v tom je víc. Kupříkladu takoví muži jako tvůj ženich nebo tvůj strýc tak jednají proto, že mají silnou potřebu někoho chránit.“

„Třesky plesky. Ale ať je to jak chce, ta smlouva nebude platit ještě nejméně čtyři měsíce. Tak dlouho nemohu čekat. Mám tušení, že Lovejoy po mně bude ty peníze chtít hodně brzy.“

„Aha. A Graystoneovi o tom povědět nechceš?“

Augusta na ni zírala v naprostém ohromení. Několik vteřin trvalo, než zavřela ústa. „Povědět Graystoneovi, že jsem s Lovejoyem prohrála tisíc liber? Zešilela jsi? Dovedeš si vůbec představit, jak by na to reagoval? Já se neodvážím ani pomyslet, jak by řádl, kdybych sebrala odvalu a přiznala se mu.“

„Možná máš pravdu. Radost by určitě neměl, to je jisté.“

„Jeho nelibost bych asi snést dokázala,“ připustila Augusta váhavě. „Kdo ví? Možná by ho to dokonce přimělo zrušit to zasnoubení. Ale nesnesla bych to ponížení, až bych mu musela vysvětlit, že jsem ze sebe v touze udělit mu lekci udělala blázna.“

„Ano, to docela chápu. Žena má přece svou hrdost. Musím vymyslet, co s tím provedeme.“ Sally lenivě potukávala prsty na koženou vazbu knihy. „Myslím, že nejjednodušší bude, když mi ten náhrdelník přineseš.“

„Tobě, Sally? Ale já ho musím zastavit.“

„To taky uděláš, jenže dáma může dost těžko zastavit drahocenný šperk bez povšimnutí. Když ho ale přineseš sem, mohu s ním místo tebe poslat Scruggse. Ten nic neřekne.“

„Á, už chápu, co myslíš.“ Augustě se trochu ulevilo. „Ano, to by šlo. Jsi tak hodná, Sally, že mi s tím pomáháš. Jak se ti kdy odvděčím?“

Sally se usmála a na okamžik se jí ve tváři zjevila dávná zářivá krása, pro niž bývala miláčkem Londýna. „To já se ti touhle drobnou službičkou s radostí odvděčuji za všechno, co jsi až dosud pro mne udělala, Augusto. A teď utíkej domů pro náhrdelník. Do večera těch tisíc liber máš.“

„Děkuji ti.“ Augusta se zarazila a pátravě se na přítelkyni podívala. „Pověz mi, Sally, myslíš, že lord Lovejoy úmyslně zavedl řeč na bratrovu smrt, aby mě zatáhl do další hry? Nechci pro sebe hledat omluvu, ale pořád na to musím myslet...“

„Myslím, že to docela možné je. Někteří muži neznají skrupule. Zřejmě vycítil, že je to tvé slabé místo, a využil ho, aby odvedl tvou pozornost od hry.“

„Určitě nemyslel vážně ani slůvko z těch slibů, že mi pomůže dokázat Richardovu nevinu, co myslíš?“

„Připadá mi to velmi nepravděpodobné. Jak by mohl? Musíš se na celou tu věc začít dívat trochu realisticky, Augusto. Richarda ti nic nevrátí a není možné očistit jeho jméno jinak než v tvém vlastním srdci. Ty víš, že se zradou neprovinil, a to vědomí musí být pro tebe dostačující.“

Augusta zaťala pěsti. „Přece musí být nějaký způsob.“

„Vím ze zkušenosti, že v takových případech je nejlepší řešení mlčení.“

„Ale to není spravedlivé,“ bránila se Augusta.

„Však život většinou nebývá spravedlivý, děvenko. Až půjdeš ven, řekni, prosím tě, Scruggsovi, ať mi přinese lék.“

Augustiny starosti se okamžitě rozplynuly a zmocnila se jí hluboká a bezmocná úzkost. Sallyin lék se vyráběl ze šťávy opiových makovic a takhle brzy o něj ještě nikdy nepožádala. Znamenalo to, že se její bolesti zhoršují.

Augusta vztáhla dlaň a uchopila Sallyinu hubenou ruku. Chvilí ji pevně držela. Obě mlčely.

Pak Augusta vstala a šla požádat Scruggse o lék.

„Zasloužila by nařezat, že by si týden nesedla. Měli by ji držet pod zámek a ven pouštět jen pod dohledem. Ta ženská je postrach. Udělá mi ze života peklo.“ Harry rozčileně pochodoval po Sallyině malé knihovně. Málem narazil do skříně, prudce se otočil a rázoval opačným směrem.

„Udělá ti ze života něco velmi zajímavého.“ Sally upíjela sherry a ani se nenamáhala skrýt pobavený úsměv. „Kde je Augusta, tam se pořád něco děje. Vážně mě to ohromuje.“

Harry udeřil pěstí do šedivé mramorové římsy nad krbem. „Mě to spíš přivádí k šílenství.“

„Ale, Harry, uklidni se. O tom incidentu jsem ti řekla jenom proto, že jsi na mě dotíral, a já se bála, abys nezačal pátrat na vlastní pěst. Jak tě znám, určitě by ses pravdy dobral, takže jsem ti to vlastně jenom trochu zkrátila, když jsem ti všechno prozradila.“

„Augusta se má stát mou ženou. Mám právo vědět, co v kterou denní dobu dělá, u všech rohatých.“

„Ano, takže teď o všem víš a tím to končí. V žádném případě do toho nesmíš zasáhnout, rozumíš? Pro Augustu je to otázka cti, a kdyby ses do toho pletl a zařídil to za ni, byla by nešťastná.“

„Otázka cti? Co s tím má co dělat čest? Úmyslně mě provokovala, koketovala s Lovejoyem a kvůli tomu spadla do pěkné kaše.“

„Augusta si uvědomuje, že se chovala poněkud nerozvázně. Nepotřebuje, abys jí ještě kázal. Jde o dluh ze hry, Harry, ten musí vyrovnat. Nech ji, ať to udělá po svém. Přece bys nechtěl zranit její hrdost, že mám pravdu?“

„To je k vzteku.“ Harry se nad svou dávnou přítelkyní zastavil a podmrčeně se na ni zadíval. „Nedokážu stát mimo a nehnout prstem. Vyřídím to s Lovejoyem sám.“

„Ne.“

„Muž je zodpovědný za dluhy své ženy,“ připomněl jí Harry.

„Augusta zatím tvoje žena není. Nech ji, ať to zařídí sama. Mělo by být rychle po všem a lekci už dostala, buď si jist.“

„Kdybych tomu tak mohl věřit,“ bručel Harry. „Zpropadený Lovejoy. Věděl dobře, co dělá.“

Sally to krátce uvážila. „Ano, asi máš pravdu. A Augustu to mimochodem už také napadlo. Není hloupá. Nebyla to žádná náhoda, že začal o jejím bratrovi mluvit, právě když se chystala hry nechat. Jestli něco mohlo její pozornost rozptýlit, pak to byla právě debata o nevině Richarda Ballingera.“

Harry si roztržitě prohrábl vlasy. „Zřejmě si s tím svým zpuštěným bratříčkem byl dost blízce.“

„Když jim rodiče zahynuli, nikoho jiného neměla. Zbožňovala ho. Stále neochvějně věří, že se neprovinil zradou, že neprodával tajné listiny do ciziny, a dala by nevímco za to, kdyby mohla jeho jméno očistit.“

„Podle všech pramenů byl Ballinger divoký a nerozvázný jako jeho otec.“ Harry přestal pochodovat a přistoupil k oknu. Bylo po půlnoci

a přšlo. Zauvažoval, jestli Augusta neplatí svůj dluh ze hry právě teď. „Je docela dobře možné, že se zapletl do něčeho závažného, protože si od toho sliboval dobrodružství. Možná že o pravé povaze věci neměl ani ponětí.“

„Tahle část Ballingerová rodu byla odjakživa trochu nerozvážná, ale nikdo je nikdy neobvinil ze zrady. Vždyť víš, že Ballingerové svou čest hájili velmi odhodlaně.“

„Domnívám se správně, že u něj našli nějaké dokumenty?“

„Říkalo se to.“ Sally se na chvíli odmlčela. „Našla ho Augusta, víš. Slyšela výstřel. Na venkově se zvuky nesou daleko. Vyběhla ven a utíkala po cestě k němu. Richard jí zemřel v náručí.“

„Kristepane.“

„Ty dokumenty objevil u mrtvého místní úředník, kterého zavolali kvůli vyšetřování. Jakmile pochopili, co se to vlastně našlo, sir Thomas použil veškerého vlivu, který měl, aby to ututlal. Zjevně neměl vlivu dostatek, protože řečem stejně nezabránil. Ale stalo se to přede dvěma roky a lidé už na celou věc zapomněli.“

„Ten všivák.“

„Kdo? Lovejoy?“ Jako obvykle nedělalo Sally potíže sledovat směr, kterým se Harryho myšlenky ubíraly. „Ano, je to darebák, víd? A takových jako on není ve společnosti málo, Harry. S oblibou odírají bezbranné mladé ženy, jak víš. Ale Augusta se z té nesnáze hodlá dostat sama, a jak už jsem řekla, dostala tvrdou lekci a poučila se.“

„To je po čertech málo pravděpodobné,“ odporoval jí Harry a rezignovaně si povzdychl. Rozhodnutí však nezměnil. „Dobře, nechám Augustu zaplatit ten dluh a vyzvednout směnku, aby její hrdost neutrpěla újmu.“

Sally zdvihla obočí: „A pak?“

„Pak si popovídám s Lovejoyem.“

„Čekala jsem to. Mimochodem, možná bys pro Augustu mohl udělat ještě něco.“

Harry se na ni překvapeně podíval: „A copak?“

Sally s úsměvem zdvihla sametový váček, který ležel na stolku před ní. Rozvázala šňůrku a vysypala si na dlaň náhrdelník. Rudé drahokamy zazářily. „Třeba bys rád vyplatil ze zástavy náhrdelník po Augustině matce.“

„Ty ho ještě máš? Myslel jsem, že jsi ho poslala ke klenotníkovi.“

„Augusta o tom neví, ale peníze jsem jí půjčila já.“ Pokrčila rameny. „Za stávajících okolností se nic jiného nedalo dělat.“

„Nemohla jsi přenést přes srdce, že se Augusta bude muset s náhrdelníkem rozloučit?“

„Ne, protože za tu věc by nikdo tisíc liber nedal,“ odpověděla Sally bez obalu. „Je to sklo.“

„Sklo? Víš to jistě?“ Harry k ní přistoupil a vzal jí náhrdelník z ruky. Přidržel ho u světla a zblízka si ho pozorně prohlížel. Sally měla pravdu. Rudé kameny se hezky blýskaly, ale uvnitř neměly žádný oheň.

„Docela jistě, Harry. Vyznám se v klenotech. Jenže chudinka Augusta si myslí, že kameny jsou pravé, a já nemám to srdce povědět jí pravdu. Pro ni má ten šperk velkou citovou hodnotu.“

„Já vím.“ Harry uložil náhrdelník zase do váčku. Na chvíli se zamyslel. „Její bratr ty kameny nejspíš zastavil, když si kupoval důstojnickou hodnost.“

„Mohlo to být i jinak. Víš, tahle sklíčka jsou mistrovsky vybroušená a práce se mi zdá hodně stará. Zřejmě vznikla hodně dávno. Mám spíš podezření, že pravé rubíny prodali asi tak dvě nebo tři generace zpátky. Northumberlandští Ballingerové jsou přece proslulí tím, že se živí především vlastním důvtipem.“

„Tak, tak.“ Harry vsunul váček do kapsy. „Takže teď ti dlužím tisíc liber za šňůrku falešných rubínů a brilantových imitací, ano?“

„Přesně tak,“ vyprskla Sally. „Ach, Harry, to je taková legrace, obrovsky se bavím.“

„Jsem rád, že alespoň někdo.“

Augusta ve smaragdově zelených šatech s dlouhými rukavicemi téže barvy a zeleným perem ve vlasech stála ve foyeru divadla jako přimrazená. Nedůvěřivě si měřila Lovejoye, kterého se jí právě podařilo najít. Nemohla uvěřit, že ji nešálí sluch.

„Že mě nenecháte vyrovnat dluh? To nemyslíte vážně. Zastavila jsem náhrdelník po matce, abych vám mohla zaplatit. Byla to rodinná památka.“

Lovejoy se chladně usmál. „Netvrdil jsem, že vás nenechám splatit dluh, milá Augusto. Souhlasím s vámi, že zaplatit se musí. Je to koneckonců čestný dluh. Řekl jsem pouze, že si od vás nevezmu peníze. Za těchto okolností by to ode mne bylo podlé. Náhrdelník po matce, to věru ne. Dobrý Bože, jak bych to mohl udělat a nebýt sám sobě odporný?“

Augusta nechápavě vrtěla hlavou. Před odchodem do divadla se zastavila v klubu pro peníze, které jí Scruggs odpoledne opatřil za náhrdelník, a rovnou odtud chvátala do divadla, rozhodnutá dohodnout se s Lovejoyem na zaplacení.

A on si teď peníze odmítá vzít.

„Nerozumím vám,“ sykla Augusta co nejtišeji, aby ji kolemstojící nezaslechli.

„Je to docela jednoduché. Po důkladném zvážení docházím k názoru, že si od vás peníze nemohu vzít, milá slečno Ballingerová.“

Augusta ho obezřetně pozorovala. „To je od vás nesmírně laskavé, pane, ale musím na tom trvat.“

„V tom případě budeme celou věc muset prodebatovat, ale v poněkud soukromějším prostředí.“ Lovejoy se významně rozhlédl po zaplněném foyeru. „Tady není příhodné místo ani čas.“

„Ale já mám s sebou poukázku na tu sumu.“

„Už jsem vám řekl, že peníze si nemohu vzít.“

„Pane, žádám vás, abyste mi dovolil vyrovnat dluh.“ Augusta byla zklamaná a zoufalá. „Musíte mi vrátit ten dlužní úpis.“

„Tuze moc o něj stojíte, vidíte?“

„Ano, pochopitelně. Prosím vás, mylord, tohle je velmi trapné.“

Lovejoy se sice tvářil, že o její žádosti uvažuje, ale v očích mu blýskalo zlomyslné pobavení. „Tak dobrá, myslím, že se můžeme dohodnout. Dostanete zpátky váš dlužní úpis, pokud mne pozítří navštívíte. Řekněme v jedenáct večer? Přijďte sama, slečno Ballingerová, a smažeme váš dluh.“

Augustu zamrazilo od hlavy až k patě, když jí došel obsah jeho slov. Navlhčila si okoralé rty a snažila se promluvit klidným hlasem. I jejím uším však zněl nepřírozeně bezbarvě. „Rozhodně vás nemohu přijít navštívit v jedenáct v noci. To víte sám velmi dobře, mylord.“

„Nemusíte si dělat hlavu, že je snad v sázce vaše pověst, slečno Ballingerová. To je zcela malicherná obava. Ujišťuji vás, že se o vaši návštěvě nikomu ani slovem nezminím. Nejméně ze všech vašemu ženichovi.“

„Něco takového přece po mně nemůžete chtít,“ šeptala celá bezradná.

„Ale jděte, slečno Ballingerová. Kam se poděla vaše odvážná povaha, kde je ten dobrodružný duch, které se u vás v rodině údajně dědí z pokolení na pokolení? Nevěřím, že byste se bála dát si s přítelem schůzku pozdě večer u něj doma.“

„Buďte rozumný, mylord.“

„Ale to já budu, má milá. Velice rozumný. Čekám vás pozítří večer v jedenáct. Nezklamte mne, jinak bych musel zveřejnit skutečnost, že poslední z rodu northumberlandských Ballingerů neplatí dluhy ze hry. Pomyslete na tu ostudu, Augusto, i na to, že jí můžete předejít kratičkou návštěvou.“ Lovejoy se otočil na patě a vmísil se do davu.

Augusta za ním vytřeštěně civěla a žaludek se jí svíral.

„Á, tady jsi, Augusto,“ promluvila jí za zády Klaudie. „Nepůjdeme konečně do lože k Haywoodovým? Představení každou chvíli začne a oni na nás čekají.“

„Ano. Ano, samozřejmě.“

Edmund Kean byl stejně podmanivý jako vždy, Augusta však nevníkala jediné slovo, protože po celé představení usilovně přemýšlela, jak si poradí s další pohromou, která se na ni přivalila.

Ať to probírala z kterékoli strany, nijak nemohla obejít hroživou skutečnost, že lístek, přiznávající, že dluží Lovejoyovi tisíc liber, zůstává v rukou toho odporného člověka, který jí ho nevydá, pokud se ona sama podle jeho představ nezkompromituje.

Augusta měla pro strach uděláno a do všeho se hrnula, ale naivní nebyla. Ani na okamžik neuvěřila, že Lovejoy tu pozdní schůzku bude brát jako společenskou návštěvu. Nepochybně bude žádat víc než jen nezávaznou konverzaci.

Bylo jí jasné, že lord Lovejoy není kavalír. Těžko mohla tušit, co hodlá s úpisem provést, pokud za ním pozítří nepřijde. Ale děsivá výhrůžka v jeho pohledu jí neunikla. Dříve nebo později úpis proti ní nějakým hodně zlomyslným způsobem použije.

Co když s ním půjde za Graystonem? Augusta zavřela oči a otřásla se. Harry bude zuřit. Takový důkaz její pošetilosti jen ještě dotvrdí jeho nejtemnější podezření o jejím charakteru.

Bude to ponižující, ale teď už mu vlastně může o celé věci povědět. Bude s jejím chováním velice nespokojen, možná dokonce znechucen. Je docela dobře možné, že právě tenhle incident bude tou poslední kapkou, která ho přiměje zrušit zasnoubení.

Závratná úleva, kterou jí to pomyšlení mělo přinést, se však nedostavovala. Augusta nechápala proč. Nechce přece v zasnoubení pokračovat, od začátku se mu bránila.

Ne, usoudila vzápětí rozhodně, nezačala jsem zničehonic věřit, že sňatek s Harrym je moudrý počín, ale je mi tuze proti mysli představa, že se před ním ponížím a ztrapním.

Mám přece svou hrdost. Jsem poslední z pyšné, smělé a nebezpečí milující větve Ballingerové rodu. O svou čest se postarám sama.

Cestou domů v kočáře Haywoodových dospěla k nezvratnému rozhodnutí. Najde způsob, jak získat inkriminující úpis dřív, než jí s ním Lovejoy natropí další nesnáze a ještě více ji poníží.

„Kde jsi u sta hromů byl, Graystone? Vymetl jsem kdejaký bál a večírek ve městě, abych tě našel. Nad hlavou ti visí neslýchaná pohroma a ty si tu sedíš, jako by se nechumelilo, a piješ klaret.“ Petr Sheldrake dopadl na židli vedle Harryho a celý rozhořčený sáhl po lahvi. „Měl jsem se stavit nejdřív tady.“

„Ano, tos měl.“ Harry vzhlédl od poznámek ke knize o Caesarových vojenských taženích. „Zašel jsem si před spaním na partičku karet. Co máš za problém, Sheldrakeu? Takhle rozčileného

jsem tě neviděl od noci, kdy tě málem přistihli s manželkou toho francouzského důstojníka.“

„Já žádný problém nemám,“ odtušil Petr se zadostiučiněním. „Máš ho ty.“

Harry si povzdychl a okamžitě pomyslel na nejhorší. „Nemluvíš čistou náhodou o Augustě?“

„Bohužel ano. Sally mě za tebou poslala, když vyšlo najevo, že jsi tak nevhodně mimo domov. Paní tvého srdce si našla novou profesi, Graystone. Hodlá se dát na lupičskou dráhu.“

Harry strnul. „Čerta starého hodlá. O čem to mluvíš, Sheldrakeu?“

„Podle toho, co mi řekla Sally, je tvá snoubenka právě na cestě do domu, který si Lovejoy na letošní sezonu pronajal. Prý se mu snažila vrátit dluh, jenže on peníze odmítl. Nemínil jí ovšem ani vydat úpis, pokud si pro něj nepřijde osobně. K němu domů. Zítra večer v jedenáct hodin, abych byl úplně přesný. A ještě ji poučil, že má přijít sama. Člověka by vážně nenapadlo, co má za lubem.“

„Ten lotr.“

„Ano, obávám se, že se slečnou Ballingerovou hraje nějakou nebezpečnou hru. Ale žádný strach. Tvá neohrožená a neuvěřitelně vynalézavá snoubenka se rozhodla vzít celou věc do vlastních rukou. Vypravila se pro úpis už dnes, protože Lovejoy je ve městě.“

„Tentokrát ji doopravdy zmlátím.“ Harry ignoroval Petrův posměšný úsměv, vstal a vykročil ke dveřím. *A pak si to vyřídím s Lovejoyem.*

Augusta se v kalhotách a košili po bratrovi krčila v zahradě pod Lovejoyovým oknem a zkoumala situaci.

Okno do nevelké knihovny otevřela snadno. Bála se, že bude muset rozbít skleněnou tabulku, aby se dostala dovnitř. Jak se však ukázalo, některý sluha během dne okno nedovřel.

Ulehčeně si oddechla a ještě jednou se rozhlédla po zahradě, aby se ujistila, že ji nikdo nepozoruje. Všude bylo ticho a všechna okna v horním poschodí byla temná. Lovejoyův nepočetný personál buď už spal, nebo trávil večer mimo dům. Lovejoy, jak se Sally podařilo zjistit, šel na večírek k Betonovým, odkud se určitě nevrátí dřív než nad ránem.

Augusta se utvrdila v přesvědčení, že svůj záměr vyřídí jednoduše a bez potíží. Vyhoupla se na římsu, přehodila nohy přes parapet a nehlučně seskočila na koberec.

Chvilku zůstala bez hnutí stát, aby se nejprve v tmavé místnosti trochu rozkoukala. Ticho v ní budilo tíseň. Nikde v domě se neožýval sebemenší zvuk. Z ulice sem doléhal tlumený rachot kočárů a v zahradě šumělo listí, ale jinak nebylo slyšet nic.

V měsíčním světle, které sem vnikalo oknem, rozeznala psací stůl a několik dalších kusů nábytku. U krbu stál rozložitý ušák. Ze tmy vystupovaly dvě zasklené skříně, v nichž však byla jen hrstka knížek. Jeden roh zabíral veliký glóbus na mohutném dřevěném podstavci.

Augusta se rozhlédla po nevelké místnosti a ujistila se, že dveře jsou zavřené.

Z chování silného pohlaví ve svém okolí už před lety vyzorovala, že pánové mají silný sklon skladovat cenné dokumenty v psacím stole v knihovně. Její otec, bratr i strýc se toho přidržovali a právě to jí pomohlo zjistit, kde byl ukryt odcizený deník Rosalindy Morrisseyové. Augusta si byla jista, že úpis leží v Lovejoyově psacím stole.

Škoda že jsem nemohla požádat Harryho, aby mě na té výpravě doprovázel, pomyslela si, přistoupila ke stolu a poklekla u něj. Ten jeho trik s kouskem drátu by se dnes hodil. Kdepak asi k té dovednosti přišel? napadlo ji.

Augusta jemně zatáhla za zásuvku, ta však byla nad veškerou pochybnost zamčena. S nakrčeným nosem tedy začala stůl obhlížet. Docela si dovedla představit, jak by se Harry zatvářil, kdyby ho byla požádala o pomoc. Ten člověk nemá ani špetku smyslu pro dobrodružství.

Zámek na zásuvce byl ve tmě špatně vidět. Augusta si pohrávala s myšlenkou, že zapálí svíčku. Kdyby zatáhla závěsy, určitě by světlo nebylo zvenčí vidět.

Vstala a rozhlížela se, jestli nějakou neuvidí. Stála zády k otevřenému oknu a právě vztahovala ruku po svícnu, který stál nahoře na polici, když tu vytušila, že za ní někdo stojí. *Někdo je v knihovně. Přistihl mě.*

Projel jí děsivý úlek. Do hrdla jí stoupal dusivý panický výkřik. Než se však stačila otočit nebo vykřiknout, na ústa se jí energicky přitiskla silná ruka.

„Stává se z toho nepříjemný zvyk,“ zahučel jí do ucha Harry.

„Graystone.“ Když ji vzápětí pustil, podklesly jí nohy samou úlevou. „Bože, tak strašně jste mě vylekal. Myslela jsem, že je to Lovejoy.“

„Docela dobře to mohl být on, vy blázínku. A možná si budete přát, aby byl, až s vámi budu hotov.“

Otočila se k němu obličejem a najednou jí v šeru pokoje připadal strašidelně veliký a černý. Byl ostatně celý v černém, včetně vysokých bot a dlouhého pláště, který ho halil od hlavy k patě. Všimla si, že v ruce drží ebenovou hůl, že však nemá nažehlenou bílou vázanku jako jindy. Vlastně ho bez ní ještě nikdy neviděla. Díky svému oblečení dokonale splýval s tmou.

„Co tady proboha děláte?“ otázala se zajímavě.

„Řekl bych, že je to nabíledni. Snažím se svou nastávající uchránit před newgateským vězením. Máte to, proč jste sem přišla?“

„Ne, právě jsem dorazila. Psací stůl je zamčený. Zrovna jsem hledala svíčku, když jste se ke mně připlížil.“ Vtom ji cosi napadlo a mezi obočím jí naskočila kolmá vráska. „Jak jste se dověděl, že jsem tady?“

„To momentálně není důležité.“

„Pane, znepokojuje mě, že pokaždé víte, kam se pohnu. Člověk by skoro věřil, že mi čtete myšlenky.“

„To není nic těžkého, ujišťuji vás. A vsadím se s vámi, že moje myšlenky přečtete také, když se budete trochu snažit – třeba právě teď. Nu, copak si podle vás asi tak myslím, Augusto?“ Přistoupil k oknu, nehlučně je zavřel a opět se vrátil k psacímu stolu.

„Mám podezření, že se na mě dost zlobíte, mylordé,“ troufla si hádat Augusta, která za ním chodila jako pejsek všude, kam se pohnul. „Ale všechno vám mohu vysvětlit.“

„Na vysvětlování budete mít dost času později, ačkoli pochybuji, že je shledám jako dostatečnou omluvu pro tenhle nesmysl.“ Harry poklekl na jedno koleno za stolem a vytáhl z kapsy důvěrně známý drát. „Teď dokončíme, proč jsme sem přišli, a zmizíme.“

„Výborný nápad, mylordé.“ Augusta se skrčila vedle něj a pozorně sledovala každý jeho pohyb. „Potřebujete posvítit?“

„Ne. Nebude to první zásuvka, kterou otevřu po hmatu. Pokud si vzpomínáte, pocvilil jsem se u Enfielda.“

„To ano. Což mi připomíná, Harry, kde jste se naučil...“ Z klíčové dírky zaznělo slabé cvaknutí a stůl byl otevřen. „A je to,“ pronesl Harry šeptem.

Augusta byla bez sebe obdivem. „Kde jste se to tak dobře naučil, mylorde? To je vážně pozoruhodná dovednost. Cvičila jsem to na strýčkově stole s vlásničkou, ale takhle dobře mi to nešlo.“

Harry na ní vrhl kosý pohled, který ji umlčel, a otevřel zásuvku. „Na dovednosti vloupat se do cizího nábytku není nic pozoruhodného. Rozhodně se nedomnívám, že by se hodila pro mladou dámu.“

„Ne, to si dovedu představit, že ne, Graystone. Myslíte si, že všechny vzrušující věci tohoto světa jsou určeny výhradně mužům.“ Nahlédla do zásuvky. Mezi úhledně složenými papíry neviděla nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo jejímu úpisu. Natáhla ruku a začala mezi nimi hledat.

Harryho dlaň se položila na její. „Počkejte, já to prohledám sám.“

Augusta si povzdychla: „Mám to brát tak, že víte, co jsem sem přišla hledat, mylorde?“

„Úpis na tisíc liber, které jste prohrála s Lovejoyem.“ Harry chvatně prohledal obsah střední zásuvky. Když nic nenalezl, zavřel ji a vrhl se na další.

Harry zřejmě ví úplně všechno. Augusta usoudila, že čím dříve začne s vysvětlováním, tím lépe pro ni. „Jde o to, Graystone, že se stala chyba.“

„Souhlasím. Velice hloupá chyba.“ Doprohledal poslední zásuvku a se zachmuřeným výrazem ve tváři se vzpřímil. „Jenže nyní máme před sebou mnohem závažnější problém. Po vašem úpisu tu není ani stopa.“

„Ach, ne. Byla jsem si jista, že ho má schovaný právě tady. Všichni muži, které jsem kdy znala, schovávali důležité papíry ve stole v knihovně.“

„Bud' neznáte dost velký počet mužů, nebo jste nepronikla všechna jejich tajemství. Muži obvykle schovávají cenné věci v sejfě.“ Harry obešel stůl a zamířil k zaskleným skříním.

„V sejfě. No ovšem. Ze mě to nenapadlo? Myslíte, že Lovejoy nějaký má?“

„Vůbec o tom nepochybují.“ Harry odsunul knihy na policích, několik větších vyndal a prolistoval je. Když se přesvědčil, že v nich nic není, vrátil je na původní místo.

Augusta pochopila a začala probírat knihy v další řadě, ale také nenašla nic. Polekala se, že snad úpis vůbec nenajdou, prudce se

otočila a málem upadla přes glóbus. V poslední chvíli vztáhla paži a zachytila se podstavce.

„Propáníčka, ten je ale těžký,“ vyjekla.

Harry se otočil s očima přibíťma ke glóbusu. „Ovšem, je to přesně ta správná velikost.“

„Co to povídáte?“ Užasle sledovala, jak jde ke glóbusu a pokleká u něj. Vtom pochopila, co měl na mysli. „Vy jste tak chytrý, mylord. Myslíte, že to je Lovejoyův sejf?“

„Jistá možnost tu je.“ Harry už zkoumal mechanismus, který přidržoval glóbus v dřevěném rámu. Prsty přejížděl po dřevě, jako by je hladil, zkoumal a pátral. Pak se zarazil. „Ach ano, tady je to.“

Vzápětí povolila tajná pružina, horní polovina koule se odklopila a odhalila dutý vnitřek. Měsíční paprsek osvětlil několik listů papíru a šperkovnici.

„Harry. Je tady. Tohle je můj úpis.“ Augusta sáhla dovnitř a vytáhla lístek. „Mám ho.“

„Dobrá. A teď rychle pryč.“ Harry zavřel glóbus. Vtom sebou trhl. „U všech rohatých.“

Oba stáli tiše jako pěny a poslouchali, jak se hlavní vchodové dveře otevřely a zavřely. Chodbou se blížily kroky vysokých bot.

„Lovejoy se vrátil.“ Augusta při těch slovech pohlédla Harrymu do očí. „Rychle. Okno.“

„Není čas. Jde sem.“

Harry vyskočil, popadl svou hůl a odtáhl Augustu na druhý konec místnosti, kde stála pohovka. Strčil ji za pohovku a s holí v ruce se skrčil vedle ní.

Augusta ztěžka polykala a neodvážila se ani pohnout.

Kroky se zastavily před knihovnou. Augusta zatajila dech a byla strašně ráda, že je tam Harry s ní.

Dveře se otevřely a někdo vešel do knihovny. Augusta nedýchala už vůbec. *Jémine, to je šlamastyka. A všechno je to moje vina. Tak se mi přece jen podařilo pana z Graystoneu, ten vzor vší bezúhonnosti, namočit do skandálu. Ten mi to do smrti neodpustí.*

Harry se vedle ní také ani nepohnul. Jestliže ho děsila vyhlídka na hrozící ponížení spojené se společenskou katastrofou, nedával to na sobě znát. Na to, že okolnosti dozrály ke krizi, vypadal nepřírozeně klidně, dokonce odtažitě.

Kroky se vydaly po koberci. Zacinkalo sklo, příchozí zřejmě zvedl karafu s brandy vedle ušáku. Kdokoli to je, jistě každou chvíli rozsvítí, říkala si Augusta a byla přitom hrůzou bez sebe.

Okamžik nato však kroky zamířily zpět ke dveřím, ty se tiše zavřely a kroky se vzdalovaly chodbou pryč.

Augusta a Harry v knihovně opět osaměli.

Harry ještě chvíličku počkal, pak vstal. Škubnutím postavil Augustu na nohy a postrčil ji k oknu. „Honem.“

Chvatně okno otevřela, Harry ji popadl kolem pasu a zdvihl ji na římsu.

„Kde jste, k čertu, vzala kalhoty?“

„Ty jsou po mém bratrovi.“

„Opravdu ani trochu nedbáte, co se sluší?“

„Velice málo, mylord.“ Dopadla na trávu, otočila se a přihlížela, než vylezl oknem také on.

„O kus dál po ulici čeká kočár.“ Harry za sebou zavřel okno a vzal ji pod paži. „Hybaj.“

Augusta se ohlédlá přes rameno a uviděla, že se v horním okně rozsvítilo. Lovejoy se chystal ulehnout. Bylo to o vlásek a ještě to neskončilo. Kdyby se podíval z okna, snadno by v té malé zahradě rozeznal dvě temné postavy, uhánějící k bráně.

Ale po celou dobu jejich úprku se za nimi žádný rozhořčený křik volající na poplach neozval.

Spěšně kráčeli ulicí a Harryho prsty ji svíraly nad loktem jako pouta.

Projel kolem nich fiakr a potom lehká dvoukolka se dvěma očividně nachmelenými mladými šviháky. Muži v černém plášti ani jeho společníci však nikdo z nich nevěnoval pozornost.

Když urazili polovinu délky ulice, Harry Augustou smýkl do úzké uličky. Bezmála celou její šířku zabíral elegantní zavřený kočár s dobře známým erbem na dvířkách.

„To je kočár lady Arbuthnottové.“ Augusta se polekaně otočila k Harrymu. „Co tady dělá? Víím, že jste přátelé, ale neměl jste ji nutit, aby šla ven v tuhle hodinu. Na takové vyjížděky je příliš nemocná.“

„Není tady. Laskavě mi půjčila svůj kočár, protože můj erb by poblíž Lovejoyova domu logicky vzbudil podezření. Nastupte si. Rychle.“

Augusta už skoro poslechla, zarazila se však a vzhlédlá k povědomé postavě na kozlíku. Kočí měl plášť omotaný několikrát

kolem těla a klobouk stažený až na obočí, ale Augusta ho přesto poznala okamžitě.

„To jste vy, Scruggsi?“

„Ano, slečno Ballingerová, bohužel,“ zabručel Scruggs ukřivdně. „Vytáhli mě rovnou z postele. Hnedle jsem jim dal výpověď. Jsem hrdej na to, že jsem prvotřídní komorník, ale za práci kočího nejsem placený. Když se mám vopičit po Johnovi, tak holt dělám, co umím, ale trinkelt za to počítám, nekápne.“

„Vůbec byste neměl být venku v tom vlhkém nočním vzduchu,“ dělala si starosti Augusta. „Vašemu revmatismu to nesvědčí.“

„Jó, jó, svatá pravda,“ přizvukoval Scruggs mrzutě. „No, jen to zkuste vykládat těm vysokejm a mocnejm, co se musej vozit po městě ausgerechnet kolem půlnoci.“

Harry prudce otevřel dvířka. „Laskavě se přestaňte starat o Scruggsovo revma, Augusto.“ Zlehka ji uchopil v pase. „Měla byste se začít starat o sebe.“

„Ale Harry – totiž mylorde – ááá.“ S žuchnutím přistála na zelených sametových polštářích v temném kočáře, kam s ní Harry bez cavyků mrštil. Zvedala se a naslouchala, jak mluví se Scruggsem.

„Jezdíte, dokud vám neřeknu, abyste se vrátil k lady Arbuthnottové.“

„Kudy mám jezdit, člověče?“ Scruggsův hlas zněl najednou nějak jinak. Sípavý chrapot byl ten tam.

„Na tom mi nijak zvlášť nesejde,“ utrl se Harry. „Kolem některého parku nebo na předměstí. To je mi jedno. Hlavně ať nejsme nápadní kolemjdoucím. Musím slečně Ballingerové něco povědět a nenapadá mě jiné místo, kde bych k tomu měl tolik klidu a pohodlí jako v tomhle kočáře.“

Scruggs si odkašlal. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas ještě povědoměji, ačkoli velmi tlumil hlas. „Hm, Graystone, snad abys tu bezcílnou jízdu odložil na jindy. Momentálně nemáš nejlepší náladu.“

„Až budu potřebovat vaši radu, Scruggsi, řeknu si o ni,“ přerušil ho Harry hlasem ostrým jako břitva. „Rozumíte?“

„Zajisté, mylorde,“ opáčil suše Scruggs.

„Výborně.“ Harry vyskočil do kočáru, zabouchl dvířka a zatáhl záclonky.

„Nemusel jste se do něj tak pouštět,“ napomenula ho Augusta vyčítavě, když se usadil na protějším sedadle. „Je to starý člověk a to jeho revma mu dává co proto.“

„Kašlu na Scruggsovo revma,“ prohlásil Harry až příliš klidně. „Momentálně mě zajímáte pouze vy, Augusto. Jak jste si u všech rohatých mohla dovolit vloupat se k Lovejoyovi?“

Teprve nyní Augustě došlo, jak moc je Harry rozezlený. Poprvé za celý večer zatoužila, aby už byla v bezpečí doma ve své ložnici. „Myslela jsem, že víte, proč jsem to udělala. Vždyť jste věděl, že Lovejoy má můj úpis. Předpokládám, že jste musel přijít i na to, že jsem s ním prohrála tisíc liber. Řekla vám to Sally?“

„Nesmíte se proto na ni hněvat. Bála se o vás.“

„Ano, nu, snažila jsem se ten dluh splatit, ale Lovejoy si odmítl vzít peníze. Zdá se, že opravdu není džentlmen. Dělal na mě zřetelný dojem, že má s tím mým lístečkem nějaký ošklivý plán, asi chtěl udělat ostudu mně nebo vám. Tak jsem usoudila, že udělám nejlíp, když si ho vezmu sama.“

„U všech rohatých, Augusto, vy jste v první řadě vůbec neměla s Lovejoyem hrát karty.“

„Víte, když se nad tím dodatečně zamyslím, vím jistě, že to byla chyba. Ale držela jsem se dobře, pane. Vyhrávala jsem celou dobu, než jsem odvrátila pozornost jinam. Začali jsme mluvit o mém bratrovi, chápete, a pak jsem se najednou podívala a zjistila jsem, že jsem prohrála strašně moc peněz.“

„Augusto, dáma, která alespoň trochu ví, co se sluší a patří, by se do takové situace nikdy nedostala.“

„V tom máte bezpochyby pravdu, mylord. Ale já jsem vás přece mnohokrát upozorňovala, že nejsem pro vás ta pravá, že byste o sňatku se mnou neměl vůbec uvažovat, vzpomínáte?“

„O tom se nebudu bavit,“ procedil Harry příkře. „Náš sňatek je hotová věc a říkám vám rovnou, Augusto, že další podobný incident nebudu tolerovat. Říkám to jasně?“

„Velice jasně, pane. Přesto bych ráda zdůraznila, že v téhle věci byla v sázce má čest i má hrdost. Musela jsem něco udělat.“

„Měla jste přijít rovnou za mnou.“

Augusta se ušklíbla. „Neurazte se, mylord, ale to mi nepřípadá jako bůhvíjak vynikající nápad. Jaký by to mělo smysl? Četl byste mi levity a vyvolal nepříjemnou scénu, jako to děláte zrovna teď.“

„Vzal bych si tu věc na starost místo vás,“ opravil ji Harry ponuře. „A vy byste nemusela dávat v sázku život ani reputaci.“

„Mně se spíš zdá, že jsme život i reputaci dnes večer dali v sázku oba dva,“ zažertovala zkusmo Augusta, aby ho naladila smířlivěji. „A vy jste si počínal tuze obdivuhodně. Jsem moc ráda, že jste se tam objevil, pane. Sama bych nikdy ten úpis nenašla. Zdá se mi, že se všechno v dobré obrátilo a že bychom měli děkovat Bohu, že je po všem.“

„Opravdu si myslíte, že to tak nechám?“

Augusta se hrdě napřímila. „Samozřejmě, pokud jste dospěl k názoru, že moje dnešní počínání překročilo všechny únosné meze, pochopím to. Máte-li pocit, že se vám nyní pomyslení na sňatek se mnou přičí, moje původní nabídka stále platí. Ochotně zasnoubení zruším a zbavím vás závazku.“

„Zbavit mne závazku, Augusto?“ Harry se předklonil a uchopil ji za ruku. „Obávám se, že už to nepůjde. Došel jsem k závěru, že se vás už nikdy nezbavím. Budete mne týrat po zbytek mého života, a je-li můj osud skutečně tak krutý, musím se za to, co mě čeká, odškodnit, jak nejlépe mohu.“

Než si uvědomila, co má v úmyslu, přitáhl ji na své sedadlo a než se vzpamatovala, ležela na jeho silných stehnech, křečovitě se ho držela za ramena a na rty se jí tiskla jeho ústa.

„Harry!“ Pevný a vzrušující tlak jeho úst zdusil její polekaný výkřik. Harry si v jediném okamžiku podmanil její smysly. Úlek a údiv se rozplynuly v jiskřivém vzrušení, přesně jako tehdy na podlaze jeho knihovny.

Když se vzpamatovala z počátečního ohromení, zvolna ovinula Harrymu paže kolem šíje. Pod tlakem jeho jazyka poslušně pootevřela rty. V okamžiku vnikl dovnitř a zcela ji opanoval. Augusta se roztrásla.

Její tělo reagovalo tak rychle, že nedokázala jasně uvažovat. Mimoděk vnímala kolébání a otřesy kočáru, rachot kol a cinkání koňských podkov na dláždění. Ale tady uvnitř, v Harryho náručí, si připadala jako v jiném světě.

Ve světě, kam se v hloubi duše toužila vrátit od chvíle, kdy ji Harry poprvé objal. Hodiny a hodiny si vybavovala ty důvěrné okamžiky, ale vzpomínky vybledly, jakmile je znovu nahradila skutečnost. Nitro jí zaplavilo radostné vzrušení z pomyšlení, že Harryho polibky, které ji minule tak uchvátily, jsou už zase tady.

Blaženě usoudila, že už jí její poklesek určitě odpustil. Přece by ji takhle nelíbal, kdyby se na ni ještě hněval. Pevně se ho držela a zarývala mu prsty do těžké látky černého pláště.

„Nebesa, Augusto.“ Harry nazdvihl hlavu a oči se mu ve tmě zaleskly. „Přivedeš mě k šílenství. Jednu chvíli bych tě s klidem ztřískal a minutu nato přemýšlím už jen o tom, kde je nejbližší postel.“

Zlehka ho pohladila po tváři a šibalsky se usmála. „Nemohl bys mě ještě líbat, Harry, prosím tě? Moc se mi líbí, když mě líbáš.“

Harry tlumeně zaklel a opět přitiskl svá ústa na její. Ucítla, jak jí jeho dlaň klouže po rameni, hladí ji, a na okamžik strnula, když spočinul prsty na nadru pod tenkou látkou košile. Neodtáhla se však.

„Líbí se ti to, ty moje malá nezbedná uličnice?“ zamumlal Harry chraptivě a začal jí rozepínat košili.

„Ano,“ vydechla. „Chci, abys mě líbal a nikdy nepřestal. Přísahám, že to je ten nejbáječnější pocit na světě.“

„Jsem moc rád, že ti to tak připadá.“

Vsunul dlaň do rozepnuté košile, položil ji na odhalené ňadro a palcem začal kroužit po bradavce. Augusta zavřela oči a prudce vtáhla vzduch.

„Bože,“ šeptal Harry zastřeně. „Jako slad'ouňká zralá malina.“

Sklonil hlavu a uchopil růžové poupě do úst. Augusta vyjekla rozkoší.

„Pst, miláčku,“ zamumlal a sjel rukou k zapínání kalhot.

Augusta si matně uvědomovala, že jedou v kočáře po rušné ulici, Scruggs sedí na kozlíku jen několik stop od nich a našťestí vůbec netuší, co se uvnitř vozu děje. Věděla, že musí být zticha, ale dělalo jí potíže potlačovat každý vzdech, který v ní Harryho dotecky probouzely. Její tělo v jeho ruku zpívalo blahem. Zmítala jí nesnesitelná dychtivost a budila v ní napětí, které bylo příliš nové a příliš podivné, než aby dokázala být docela zticha.

Sotva ucítila, že Harryho prsty vnikly do rozepnutých kalhot a pátravě kloužou ve vlhém přitnutí mezi stehny, zatajila dech a tiše vypískla: „Ach, *Harry*.“

Harry napůl se smíchem a napůl zlostně zahučel: „Tiše, miláčku. Musíš se krotit.“

„Promiň, ale nedokážu být potichu, když se mě takhle dotýkáš, Harry. Je to tak zvláštní, nikdy jsem nic takového necítila.“

„K čertu, ženská, ty vůbec netušíš, co se mnou provádíš, vid’?“ Harry vyskočil, sesmekl si z ramen pelerínu a rozprostřel ji na zelené podušky. Pak se k ní sklonil a uložil ji na plášť se zvednutými koleny, protože tam nebylo dost místa.

Když otevřela oči, klečel Harry vedle ní. Shýbl se a s horečnou nedočkavostí jí odhalil ňadra.

Sotva začala přivykat jeho laskání na horní polovině těla, uvědomila si, že jí shazuje střevice a netrpělivě stahuje kalhoty ze stehén.

„Co to děláte, mylordě?“ Neklidně se pohnula na poduškách zpola omámená smyslností, která ji zaplavovala. Harryho teplá dlaň se jí dotýkala s ohromující panovačnou důvěrností, až se začala trást.

„Řekni mi ještě, že mě chceš,“ šeptal s ústy na jejích ňadrech.

„Chci tě. Nikdy jsem nic tak moc nechtěla.“ Vzepjala se proti jeho ruce a slyšela ho zasténat. Všechno pomyšlení na protesty se

rozplynulo a zůstala jen pulzující touha. Opět vykřikla, ale znenadání ji něžně umlčela Harryho ústa, která se přitiskla na její.

Trhla sebou, když vytušila, že Harry opět mění polohu, pokleká mezi její nohy a chvatně ze sebe strhává kalhoty.

„Harry?“

„Pst, lásko. Mlč.“

Zalapala po vzduchu, když na ní spočinul celou vahou a zamáčkl ji do podušek. Než si stačila uvědomit, co zamýšlí, uvelebil se jí mezi nohama.

Zasunul prsty mezi jejich těla, naléhavě ji hladil a otvíral. „Ano, miláčku, tak. Ano. Otevři se mi. Přesně takhle. Bože, jak jsi měkkoučká. Měkkoučká a vlhká, jak mě chceš. Nech mě, ať se pokochám, lásko moje.“

Chraptivě ze sebe chrлил lichotná a vybízivá slova a vtom Augusta ucítila, jak se do ní pomalu, ale neodbytně sune cosi tvrdého a nepoddajného.

Polekala se a zmateně si pomyslela, že ho musí zastavit. Ráno toho určitě bude litovat, zase bude házet vinu na ni, jako minule. „Harry, myslím, že bychom to neměli dělat. Budeš si o mně myslet, že jsem poběhlce.“

„Ne, lásko. Budu si myslet, že jsi sladká. A měkkoučká.“

„Budeš mě hubovat, že jsem tě vyprovokovala.“ Vyjekla, protože přitlačil silněji. „Zase budeš vykládat, že jsem ti něco naslibovala.“

„To už jsi udělala předtím a postarám se, abys svůj slib dodržela. Patříš mi, Augusto. Jsme zasnoubeni. Svému příštímu manželu se můžeš dát bez obav.“

„Určitě?“

„Naprosto. Obejmi mě, lásko,“ zamumlal jí Harry do úst. „Drž mě, vezmi si mě. Ukaž, že mě doopravdy chceš.“

„Ach Harry, to víš, že tě chci. A jestli víš jistě, že mě taky chceš a že mi nebudeš vyčítat politováníhodný nedostatek ctnosti...“

„Chci tě, Augusto. Chci tě tak moc, že se snad nedožiju rána, když tě teď nebudu mít. Ničím jsem si nikdy nebyl tak jistý.“

„Ach Harry.“ Chce mě, říkala si Augusta a to pomyšlení ji zcela uchvátilo. Vážně ji potřebuje. A ona tolik touží vzdát se mu, tolik prahne zjistit, jaké to bude, až se jí zmocní.

Pevněji ho objala kolem krku a zkusmo se proti němu zvedla.

Další povzbuzení nepotřeboval.

„Krásně, ano, Augusto. *Ano.*“ Jeho ústa se pevně přimkla na její, když do ní tvrdě pronikl.

Augusta, která se až do té chvíle vznášela na oblaku horoucí touhy, měla náhle pocit, že ji někdo hodil do ledové vody. Drsné vniknutí jí otrásl. *Na tohle jsem tolik čekala?*

Vykřikla překvapením a nelibostí a zajíkala se. Protesty však ztlumila Harryho ústa, která jí dál neurvale svírala rty. Polykal její výkřiky a polibkem je tišil. Chvíli leželi oba bez hnutí.

Pak Harry obezřetně zdvihl hlavu. Slabé světlo kočárové lampy odhalilo pot na jeho čele a zaťatou čelist. „Harry?“

„To nic, lásko, to nic. Za chvíli to bude v pořádku. Odpuť mi, miláčku, ten spěch.“ Horkými naléhavými polibky jí poséval tváře a hrdlo a pevně ji svíral v objetí. „Opilas mě touhou a jako typický opilec jsem se nemotorně vpotácel tam, kde byla na místě jemnost a dovednost.“

Augusta neodpověděla. Příliš ji zaměstnávalo, jak se snažila přivyknout podivnému pocitu, že má Harryho uvnitř.

Zůstával na ní ležet nekonečně dlouho. Augusta cítila, jak je napjatý, jak se vši silou ovládá.

„Augusto?“

„Ano, Harry?“

„Jsi v pořádku, lásko?“ procedil zaťatými zuby. Znělo to, jako by musel vynakládat veškeré sebeovládání, jakého byl schopen.

„Ano, asi ano.“ Augusta vraštila tvář a uvědomovala si, že si její tělo pomalu zvyká na ten nemožně těsný a napjatý pocit. V životě nic podobného nezažila.

Vtom kočár zapadl kolem do výmolu a zprudka nadskočil. Při tom nečekaném nárazu se Harry vsunul ještě hlouběji. Augusta vyjekla. Harry zasténal.

Něco si pro sebe zamumlal a opřel své čelo o Augustině. „Bude to lepší. Mé čestné slovo. Jsi tak sladká, tak vnímavá. Podívej se na mě, miláčku.“ Uchopil její obličej do dlaní. „Hrome, Augusto, podívej se na mě. *Řekni, že mě ještě pořád chceš.* To poslední, co jsem zamýšlel, bylo ublížit ti.“

Poslechla, zdvihla víčka a upřela zrak na jeho bledý obličej. Pochopila, že nejenže se ze všech sil drží zpátky, ale že si vyčítá, že jí ublížil. Mile se usmála, protože ji jeho něžná starost dojala. Není divu, že ho miluju, napadlo ji nečekaně.

„Netrap se, Harry. Není to tak hrozné, vážně. Určitě jsi mi neublížil. Ne každé dobrodružství proběhne hladce, jak jsme zjistili dnes večer u Lovejoye.“

„Proboha, Augusto, co já si s tebou počnu?“ Harry jí zabořil tvář do důlku na hrdle a začal se v ní jemně pohybovat.

Augustě se to zpočátku nezamlouvalo ani trochu, ale pak, když už už začínala měnit názor – vlastně to zničehonic bylo docela snesitelné – bylo najednou po všem.

„Augusto.“ Harry se k ní přimkl, vypjal se do oblouku a ztuhl. Augustu fascinovala síla, která z něj vyzařovala, i divoký výraz syrové mužnosti na jeho drsné tváři. Dovtípila se, že svírá čelisti, aby potlačil hlasitý výkřik. Pak se mu z úst vydralo zaúpění a ztěžka se na ni zhroutil.

Chvilí bylo slyšet jen pravidelný hrkot kočáru a nezřetelné zvuky z ulice. Augusta konejšivě hladila Harryho po zádech a naslouchala jeho přerývanému hlasitému dechu. Přišla na to, že teplá tíha jeho těla je jí příjemná, jakkoli ji drtí a vtlačuje ji do podušek. Líbil se jí i jeho pach. Byl tak nezaměnitelně mužný.

Ze všeho nejvíc se jí zamlouvala ta zvláštní důvěrnost mezi nimi. Vždyť si připadám, jako bych byla Harryho součástí, užasla. Jako bychom si navzájem cosi vyměnili a nyní spolu byli spjatí něčím, co s formalitami zasnub vůbec nesouvisí.

Trvalo jí jen několik vteřin, než se vyznala ve svých citech, a najednou to bylo tady. Radostný pocit sounáležitosti. Ona a Harry k sobě od této chvíle patří, jako by dneškem počínaje stvořili novou rodinu. Rodinu, kam bude konečně doopravdy náležet.

„Ježíši Kriste,“ vzdychl Harry. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Harry,“ ozvala se ustaraně Augusta. „Myslíte, že tohle budeme provádět v příštích čtyřech měsících nějak často? Jestli ano, měli bychom si najít jiného kočího.“ Zachichotala se. „Scruggs nás asi nebude chtít vozit po městě noc co noc. Nezapomeňte na jeho revma.“

Harry strnul. Prudce zdvihl hlavu a v očích se mu zjevil úžas. Když promluvil, nezbyla mu v hlase po milenecké vřelosti a roztoužení ani stopa. „*Čtyři měsíce*. Kat aby to spral. To nepůjde.“

„Co se stalo, mylord?“

Odtáhl se od ní a prohrábl si zcuchané vlasy. „Nic, co by se nedalo napravit. Musím si to promyslet. Posad'te se, Augusto, a pospěšte si. Nerad vás honím, ale musíte se obléci.“

Jeho rozkazovačný a netrpělivý hlas jako švihnutí bičem zrušil ovzduší důvěrnosti. Augusta se nejistě posadila, cukla sebou, protože to zabolelo, a nemotorně se začala oblékat.

„Vážně, Harry, nerozumím vám. Proč se tak zlobíte?“ Zkoprněla, protože ji napadla děsivá myšlenka. „Tak vy na mě přece jen svalujete vinu za to, co se před chvílí stalo?“

„U všech rohatých, nezlobím se na vás. Tedy, ne pro tohle.“ Prudkým gestem ukázal na vnitřek kočáru, aby naznačil, že má na mysli to, co v něm odehrálo. „Ta věc s Lovejoyem je ovšem něco docela jiného, tu nehodlám přejít tak snadno.“

Zapnul si kalhoty, urovnal košili a začal jí pomáhat s oblékáním. Na okamžik spočinul dlaní na jejím stehně.

Usmála se, protože vycítila, že se v něm sváří různorodé pocity. „Ano, mylord? Máte ještě zájem?“

„A jaký.“ Zachmuřeně potřásl hlavou a soukal ji do kalhot. „Rozhodně na to nevydržím čekat další čtyři měsíce, to vím naprosto jistě.“

„Takže to budeme dělat často, mylord?“

Vzhlédl k ní a v očích se mu otevřeně zračila smyslná touha. „O tom nepochybuje. Ale rozhodně ne v tomhle zatraceném kočáře a uprostřed Londýna. Ještě košili, Augusto.“ Začal ji sám zapínat. „Opatřím zvláštní povolení na nejbližší možný termín a za den dva budeme svoji.“

„Svoji. Na zvláštní povolení?“ Augusta na něj vytřeštila oči. Nedokázala si srovnat myšlenky. Všechno se seběhlo tak rychle.

„Ach, to ne, Harry. Co naše zasnoubení?“

„Bude asi nejkratší v historii. Zkrátím ho, jak nejvíc to půjde.“

„Ale já nevím, jestli o to zkrácení stojím.“

„Tvé pocity od této chvíle ztratily jakoukoli váhu,“ upozornil ji vlídně. „Právě jsem se s tebou pomiloval a budu neustále v pokušení to zopakovat. Musíme se tudíž neprodleně vzít. Rozhodně nebudu čekat čtyři měsíce, než se s tebou budu moci znovu milovat, s tím nepočítej. Takové utrpení bych nepřežil.“

„Ale, Harry...“

Zdvihl ruku, aby ji zarazil. „Dost. Už nechci slyšet ani slovo. Tuhle věc jsem zavinil já, a také ji napravím.“

„Inu, já si nemyslím, že to byla jen vaše chyba,“ odporovala Augusta šlechetně. „Několikrát jste se zmínil, že můj smysl pro slušnost je v mnoha ohledech nedostatečný, a každý v Londýně ví,

jak jsem lehkomyšlná. Je to zčásti i moje chyba, Harry. Vlastně,“ dodala zarmouceně, protože si právě připomněla Klaudii a to, jak asi na tuhle novinku zareaguje, „někteří lidé budou tvrdit, že to byla jenom moje vina.“

„Už jsem řekl, že o tom nechci slyšet ani slovo.“ Harry zdvihl plášť ze sedadla a pohled mu padl na vlhké skvrnky na jeho podšívce. Hlasitě vtáhl dech.

„Stalo se něco, Harry?“

„Omlouvám se ti, Augusto.“ Hlas měl chraplavý. „Neměl jsem na to právo. Nevím, kam se podělo mé sebeovládání. Při prvním milování jsi měla mít slušnou postel a celou parádu kolem lůžka.“

„Kvůli tomu se netrapte, pane. Abych řekla pravdu, bylo to docela vzrušující.“ Odtáhla záclonku a vyhlédla na ulici.

„To by mě zajímalo, v kolika kočárech tady kolem se odehrává přesně to samé.“

„Děsí mě na to jen pomyslet.“ Harry odsunul holí dvířka ve stropě. „Rychle zpět k lady Arbuthnotové, Scruggsi.“

„Nejvyšší čas,“ zahudroval Scruggs na kozlíku. „Dal jste si na čas, pane.“

Harry se nenamáhal odpovědět a hlasitě dvířka zabouchl. Posadil se naproti Augustě a dlouho mlčel. „Nemohu uvěřit, že jsem se právě v kočáře uprostřed Londýna pomiloval se svou snoubenkou,“ prohlásil konečně.

„Chudáčku Harry.“ Augusta zkoumala neznámý výraz na jeho drsné tváři. „Asi se to moc neslučuje s vaším vytříbeným smyslem pro slušnost, vidíte, mylordé?“

„Děláte si snad ze mě legraci, slečno Ballingerová?“

„Ne, mylordé. To by mě ani ve snu nenapadlo.“ Ze všech sil přemáhala úsměv, který se jí dral na rty. Nechápala, jak může být po takovém šokujícím zážitku tak klidná a šťastná.

Harry tiše zaklel. „Začínám mít obavy, že na mě budete mít tuze špatný vliv, jestli si nedám pozor.“

„Spolehněte se, že se vynasnažím, pane,“ zašeptala. Vzápětí však vystřízlivěla. „Ale pokud jde o to zvláštní povolení k sňatku, víte, opravdu si nemyslím, že byste musel dělat něco tak ukvapeného, Harry.“

„Ne?“ Zdvihl obočí. „Nu, já si myslím pravý opak. A tak to také bude. Zítra vám oznámím čas a místo. A samozřejmě promluví s vaším strýcem a vysvětlím mu, že už nemáme na vybranou.“

„Ale ano, Harry. Máme na vybranou. Já vůbec nespěchám. Manželství je přece už napořád a to je tak strašné, nezdá se vám? Chci, abyste si to pořádně rozmyslel, mylordo.“

„Tak vám se do toho pořádku nechce.“

Kousla se do rtu. „To jsem přece neřekla.“

„Ani jste nemusela. Od začátku se vám do vdavek nechtělo, ale teď, když jsme zašli tak daleko, nemáme jinou možnost, jak z toho vyjít se ctí, než se co nejrychleji vzít.“

Augustu přepadl strach. „Doufám, že to neděláte jen proto, že musíte za každou cenu udělat správnou věc, mylordo. Chápu, že jste v otázce společenské únosnosti velice přecitlivělý, ale opravdu není důvod spěchat.“

„Nebud' hloupá, Augusto. Máme velice naléhavý důvod ke spěchu. Vždyť jsi v téhle chvíli možná už těhotná.“

Vykulila oči. „Propánakrále, to mě vůbec nenapadlo.“ *Což jen dokazuje, v jakém duševním stavu se dnes potácím. Možná budu mít dítě. Harryho dítě.* Bezděky zkřížila paže na břiše.

Harry její pohyb sledoval a usmál se: „Jak vidím, vůbec vás to nenapadlo.“

„Můžeme přece počkat, dokud to nebude jisté,“ pokusila se ještě.

„Nebudeme čekat ani o den déle, než bude třeba.“

Hlas měl neoblomný a Augusta pochopila, že další dohadování je zbytečné. Najednou si nebyla ani jistá, jestli se vůbec ještě chce dohadovat. Už ani trochu nevěděla, co doopravdy chce.

Jaké by to bylo mít Harryho dítě?

Seděla mlčky a napjatě, dokud nedorazili k rezidenci lady Arbuthnottové.

Když kočár zastavil, obrátila se k Harrymu ještě jednou: „Mylorde, ještě není pozdě si to rozmyslet. Snažně vás prosím, počkejte ještě. Zítra se na to třeba budete dívat jinak.“

„Zítra budu mít spoustu práce se zařizováním zvláštního povolení a s dalšími záležitostmi, takže nebudu mít čas si to rozmýšlet,“ poučil ji. „Pojďte, doprovodím vás přes zahradu k zadním dveřím. Sally vás u sebe nechá převléci a potom vás pošle s doprovodem domů.“

„S čím budete mít zítra tolik práce?“ vzpomněla si, když ji spěšně odváděl k zadním dveřím. „Co kromě toho povolení musíte ještě zařídit?“

„Mám v plánu navštívit Lovejoye, mimo jiné. Prosím vás, Augusto, přidejte trochu. Jsem celý nesvůj, když se tady se mnou promenujete v tom mužském oblečení.“

Augusta však zaryla podpatky do země a donutila ho zastavit. „*Lovejoye?* Proč ho kčertu chcete navštívit?“ Popadla ho za klopy pláště. „Harry, že neuděláte nic bláznivého, že ho nevyzvete na souboj, vidíte že ne?“

Shlížel na ni, ale ve tmě mu neviděla do očí. „Připadá vám to bláznivé?“

„Dobré nebe, ovšem. Víc než jen bláznivé. Vyloučené. Nemyslitelné. Harry, to nesmíte udělat. Slyšíte mě? Nedovolím vám to.“

Zamyšleně si ji prohlížel a pak se zeptal: „A proč ne?“

„*Protože by se mohlo stát něco strašného,*“ odsekla. „Mohl by vás zabít. A byla by to moje vina. To bych nesnesla, Graystone. Rozumíte? To si nemůžu vzít na svědomí. Tu věc s dluhem jsem si zavinila sama a už je stejně vyřešená. Nemusíte Lovejoye vyzývat na souboj. Prosím, Harry, snažně vás prosím. Slibte mi, že to neuděláte.“

„Podle toho, co jsem slyšel, mohu předpokládat, že váš bratr by si dal s Lovejoyem schůzku za svítání okamžitě, kdyby žil, a váš otec jakbysmet,“ poznamenal tiše Harry.

„Ale to přece není totéž. Byli docela jiní než vy.“ Augusta byla docela bezradná. „Byli horkokrevní a odvážní, někdy až příliš. A ani jim bych nedovolila bít se s Lovejoyem. Už jsem vám řekla, že to byla jen moje věc.“

„Augusto...“

Ze všech sil mu zacloumala s klopami. „Nechci, aby kvůli něčemu, co se stalo jedině mou vinou, kdokoli riskoval život. Prosím vás, Harry. Dejte mi čestné slovo, že ho nevyzvete na souboj. Nesnesla bych, kdyby se vám kvůli mně něco stalo.“

„Jste si nějak moc jista, že bych v tom souboji prohrál já,“ ohradil se. „Nemile se mě dotýká, že tak podceňujete mé střelecké schopnosti.“

„Ale kdepak, vůbec ne.“ Horlivě vrtěla hlavou, aby se necítil zahanbeně. „Jenomže víte, muži, jako byl třeba můj bratr, už od přírody tíhnou k nebezpečným činnostem. Ale to není váš styl. Vy jste vědec a ne nějaký horkokrevný potřeštěnec nebo nezodpovědný hejsek.“

„Začínám mít pocit, Augusto, že mě přece jen máte trochu ráda, ačkoli o mé schopnosti obstát v souboji máte tak nízké mínění.“

„Ale já mám o vás velmi vysoké mínění, Harry. Odjakživa. Poslední dobou jste mi dokonce docela přirostl k srdci.“

„To se podívejme.“

Posměšný tón, který mu zazněl v hlase, jí vehnal červeň do tváří. Tak nejdřív se od něj nechá pomilovat na kočárovém sedadle a pak mu vykládá, že jí docela *přirostl k srdci*.

Určitě si myslí, že je úplně hloupá. Na druhou stranu mu těžko může vykládat, že je do něj celá pryč. Na takové vyznání tady není místo ani čas. Všechno je příliš chaotické.

„Harry, dnes večer jste mi tolik pomohl a nerada bych, abyste kvůli mně trpěl,“ uzavřela to Augusta rázně.

Harry opět dlouho mlčel a potom se ponuře usmál. „Uzavřu s vámi dohodu, Augusto. Nevyzvu zítra Lovejoye na souboj, když mi dáte své slovo, že nebudete vyhledávat další argumenty proti předčasnému uzavření našeho sňatku.“

„Ale, Harry...“

„Souhlasíte s takovou dohodou, má milá?“ Pochopila, že ji opět obelstil. Zhluboka se nadechla a odpověděla: „Ano, souhlasím.“

„Výborně.“

Vtom na něj Augusta vrhla přísný pohled, protože se jí zmocnilo podezření. „Kdybych vás tak dobře neznala, Graystone, přísahala bych, že jste strašně mazaný a úskočný lotr.“

„Ale znáte mě příliš dobře, než abyste si to o mně myslela, vidíte, má milovaná? Jsem přece jenom nudný a upachtěný vědátor.“

„Který se miluje v kočárech a umí odemykat zámky a sejfy jako zloděj.“

„V knihách se najde spousta báječných věcí.“ Políbil ji na špičku nosu. „A teď sypte dovnitř a ať už jste venku z těch kalhot. Pro dámu jsou krajně nevhodné. Chci, aby moje nastávající chodila ve slušných dámských šatech.“

„To mě ani trochu nepřekvapuje, mylordě.“ Obrátila se k odchodu.

„Augusto?“

Ohlédla se a viděla Harryho šmátrat v kapse pláště. Po chvíli odtamtud vytáhl malý váček. „Ano, Harry?“

„Myslím, že tohle je vaše. Pevně věřím, že se už nikdy neocitnete v takové situaci, abyste ho musela znovu zastavit.“

„*Můj náhrdelník.*“ Radostně se na něj usmála a vzala si od něj váček. Pak vystoupila na špičky a zlehka ho políbila na bradu. „Děkuji vám, mylorde. Nemáte tušení, co pro mne znamená. Jak jste k němu přišel?“

„Váš zastavárník se nemohl dočkat, až se ho zbaví,“ odtušil Harry sarkasticky.

„Dám vám těch tisíc liber, které jsem za něj dostala,“ vyhrkla Augusta rozradostněná, že má šperk zase zpátky.

„Čert vezmi tisíc liber. Můžete je považovat za součást manželské smlouvy.“

„To je od vás tuze šlechetné, mylorde, ale obávám se, že si od vás takový dar nemohu vzít.“

„Můžete a také si ho vezmete,“ opravil ji klidně. „Pokud si dobře vzpomínáte, jsem váš snoubenec. Je mou výsadou nosit vám dary. A dostane se mi dostatečné odměny, budu-li vědět, že jste si z dnešního večera vzala ponaučení.“

„Myslíte Lovejoye? Žádný strach. Už jsem se poučila. Už nikdy s ním nebudu hrát karty.“ Odmlčela a zaplavil ji obdiv nad vlastní šlechetností. „A taky s ním už nikdy nebudu tančit.“

„Vy už s ním napříště ani nepromluvíte, Augusto. Je to jasné?“

„Ano, Harry.“

Přelétl ji pohledem a obličej mu zjhl. Majetnický záblesk v jeho očích naplnil Augustu vzrušením.

„Běž už, miláčku,“ zašeptal Harry. „Je moc pozdě.“ Augusta se otočila a vklouzla do domu.

Nazítí dopoledne se Harry nechal uvést do Lovejoyovy nevelké knihovny. Přelétl pokoj zdánlivě lhostejným pohledem a konstatoval, že od včerejšího večera se zde nic nezměnilo a že glóbus stojí na svém místě v rohu vedle knihovny.

Lovejoy se na židli za psacím stolem vzpřímil a upřel na nečekaného návštěvníka podobně nedbalý pohled. V zelených očích mu však číhavě blýskalo. „Dobré jitro, Graystone. Co vás ke mně přivádí?“

„Jistá osobní záležitost. Nezdržím vás dlouho.“ Harry se uvelebil v ušáku vedle krbu. Neměl nejmenší úmysl vyzývat Lovejoye na

souboj, jak se včera Augusta obávala. Měl ve zvyku nejprve nepřítele dokonale prokouknout, než zvolí způsob, jak s ním zatočit.

„Osobní záležitost, říkáte? Musím přiznat, že jste mě překvapil. Byl jsem přesvědčen, že slečna Ballingerová za vámi s tou trapnou věcí nepůjde. Poprosila vás, abyste za ni ten dloužek zaplatil, že?“

Harry udiveně zvedl obočí. „Vůbec ne. O žádném dluhu nic nevím, pane. Ovšem, u slečny Ballingerové si člověk nikdy nemůže být jist. Moje snoubenka se občas chová nevypočitatelně.“

„To jsem vyrozuměl i já.“

„Zato moje skutky se dají předvídat velice snadno. To byste měl podle mého názoru vědět, Lovejoyi. Když řeknu, že něco udělám, obvykle to také splním.“

„Ach tak.“ Lovejoy si začal hrát s bohatě tepaným stříbrným těžítkem. „A oč vám jde právě nyní?“

„Rád bych ochránil svou snoubenku před hrami, které zřejmě s velkým gustem s dámami hrajete.“

Lovejoy se zatvářil navýsost dotčeně. „Ale, Graystone, to přece není má vina, že si vaše snoubenka potrpí na karty. Pokud se s ní opravdu chcete oženit, musíte si být vědom, jaká je. Má sklony k lehkomyšlnému chování. Mají to v rodě, jak jsem slyšel. Tedy přinejmenším v jedné jeho větvi.“

„Nepřišel jsem kvůli tomu, že má moje snoubenka v oblibě karty.“

„Ne? Ale nemělo by vám to být lhostejné, Graystone. Jakmile bude mít k dispozici váš majetek, přiroste jí hazard k srdci nepochybně ještě víc,“ usmál se významně Lovejoy.

Harry mu úsměv chladnokrevně oplatil. „Už jsem řekl, že mě její výběr zábav netrápí. Přivedlo mě sem to, co jste jí navykládal o smrti jejího bratra.“

„Tak ona vám o tom pověděla?“

„Jak jsem vyrozuměl, víceméně jste jí slíbil, že jí pomůžete vypátrat pravdu. Vážně pochybuji, že byste to mohl dokázat. Kromě toho si nepřeji, abyste vyhrabával minulost. Mé nastávající by to způsobilo jen bolest, a to nepřipustím. Takže necháte celou věc spát, Lovejoyi. Rozuměl jste?“

„Jak si můžete být tak jistý, že jí nemohu pomoci očistit bratrovo jméno z podezření, ve kterém se ocitlo v době smrti?“

„Oba dva dobře víme, že po takové době není možné Ballingerovu vinu potvrdit nebo vyvrátit. Proto je nejlepší nechat to spát.“ Harry se upřeně na Lovejoye zahleděl a tiše dodal: „Ledaže o tom

incidentu máte nějakou zvláštní informaci, ale v tom případě očekávám, že ji sdělíte mně. Víte něco, Lovejoyi?“

„Bůh uchovej.“

„To jsem si myslel.“ Harry vstal. „Doufám, že mluvíte pravdu, protože by mě moc mrzelo, kdybych zjistil něco jiného. Teď vám popřeji hezký den. Mimochodem, nemám sice v úmyslu zakazovat své nevěstě hrát karty, ale s vámi jí hrát nedovolím. Musíte zkoušet své triky jinde.“

„Taková otrava. Se slečnou Ballingerovou jsem se moc dobře bavil. A pořád je tady ještě těch tisíc liber, které mi dluží. Poslyšte, Graystone, když uvážím všechny ty pověsti, jak veskrze ctnostnou manželku prý hledáte, opravdu vás neděsí pomýšlení, že jste se zasnoubil se ženou, která sází tak vysoko?“

Harry se pousmál. „Musel jste se zmýlit, Lovejoyi. Moje snoubenka vám nedluží ani penny, natož tisíc liber.“

„Jen si nebuďte tak jistý.“ Lovejoy vstal a v očích mu spokojeně blýsklo. „Chcete vidět úpis?“

„Máte-li ho, vyrovnám dluh na místě. Ale dost o tom pochybuji.“

„Okamžik.“

Harry se zájmem přihlížel, jak Lovejoy přistupuje ke glóbusu a vytahuje z kapsy klíč. Jakmile jej vsunul do skrytého zámku, horní polovina koule odskočila, přesně jako včera v noci.

Chvilí bylo naprosté ticho. Lovejoy velice dlouho upíral pohled do dutiny ve spodní části glóbu. Potom se pomalu otočil k Harrymu a tvář měl naprosto bezvýraznou.

„Zdá se, že jsem se zmýlil,“ řekl klidně. „Přece jen úpis vaší dámy nemám.“

„Přesně to jsem si myslel. Doufám, že si oba velice dobře rozumíme, Lovejoyi. Ještě jednou vám přeji hezký den. Mimochodem, můžete mi gratulovat. Zítra se žením.“

„Tak brzy?“ Lovejoy nedokázal skrýt, jak jím ta informace otřásla. Přivřel oči. „Překvapujete mě, pane. Netušil jsem, že jste tak ukvapený. Podle toho, co se povídá, každý, kdo se ožení s Augustou Ballingerovou, musí být připraven na dobrodružný život.“

„Pak to bude pro mne jistě příjemná změna. Podle toho, co o sobě slyším, strávil jsem příliš mnoho let zahrabán v knihách. Třeba je načase, abych konečně přišel k nějakému dobrodružství.“ Harry nečekal na odpověď, otevřel dveře a vyšel z knihovny. Zevnitř se ozvalo vzteklé zabouchnutí sejfy, které se rozlehlo po celé chodbě.

Harrymu připadalo velmi zajímavé, že si Lovejoy za cíl svých nechutných hříček vybral právě Augustu. Cestou z Lovejoyova domu dospěl k přesvědčení, že je nejvyšší čas podívat se na minulost toho člověka. Alespoň bude mít Petr Sheldrake na práci něco užitečnějšího než šaškovat v přestrojení za komorníka Scruggse.

Klaudie vešla do Augustiny ložnice a zarazila se, když uviděla to boží dopuštění. Nad hromadami šatů, střevíců, krabic na klobouky, kufrů a per vrhla na sestřenici nesouhlasný pohled.

„Vůbec nechápu, proč se musíš tak nakvap balit, Augusto. Přece nemělo smysl shánět zvláštní povolení, když jsme měly všechny přípravy tak pěkně rozplánované na čtyři měsíce. Nač takový spěch? Graystone by to měl chápat lépe než kdo jiný.“

„S dotazy se laskavě obracej přímo na něj. To všechno je jeho nápad.“ Augusta, která řídila balení ze strategického místa u šatníku, napomenula komornou: „Ne, ne, Betsy, plesové šaty přijdou do dalšího kufru. Sem patří spodničky. Knihy už jsi zabalila?“

„Ano, slečno. Ty sem balila už ráno sama.“

„Dobře. Nerada bych zůstala v Dorsetu odkázaná pouze na knihovnu svého drahého chotě. Dovedu si živě představit, že bude plná klasiků, ale román tam nebude ani jeden.“

Betsy vytáhla z kufru náruč hedvábí a saténu a naskládala ji do sousedního. „Nevím, k čemu vám na venkově budou, slečno.“

„Člověk má být připraven na všechno. Nezapomeň na střevíčky a rukavice ke každým z nich.“

„Prosím, slečno.“

Klaudie odhodlaně vkročila mezi kufry a krabice a razila si cestičku kolem postele pokryté spodničkami, punčochami a podvazky. „Augusto, chci si s tebou promluvit.“

„Spust’.“ Augusta se otočila a zavolala otevřenými dveřmi: „To jsi ty, Nan? Šla bys sem, prosím tě, a pomohla Betsy?“

Služebná strčila hlavu do dveří: „Mam pomoci s balením, slečno?“

„Buď tak hodná. Musí se toho udělat ještě spousta a času je namálo. Můj ženich mi vzkázal, že vyrazíme na cestu zítra ráno hned po obřadu.“

„Propáníčka, slečno. To teda nejni moc času, co?“ Nan přiběhla a nechala se komandovat od vyčerpané Betsy.

„Augusto, poslyš, v tomhle zmatku si přece nemůžeme povídat.“ prohlásila Klaudie pevně. „Pojď si vypít šálek čaje do knihovny.“

Augusta si narovнала mušelinový čepček s volánky a rozhlédla se po ložnici. Zbývá toho ještě tolik udělat a tušila, že Harryho nepotěší, bude-li muset pozdržet odjezd jen proto, že Augusta nemá dobaleno. Na druhou stranu si opravdu potřebuje dát šálek silného čaje. „Tak dobře, Klaudie. Doufám, že je tady všechno pod kontrolou. Pojďme dolů.“

Pět minut nato padla Augusta do lenošky, nohy v trepkách zvedla na stoličku a zhluboka se napila čaje. Pak s povzdechem šálek s talířkem odložila. „Měla jsi pravdu, Klaudie, byl to báječný nápad. Potřebovala jsem si vydechnout, od svítání jsem se nezastavila. Padnu vyčerpáním dřív, než se do Dorsetu vůbec stihnu vypravit, namouduši.“

Klaudie ji pozorovala přes okraj šálku. „Ráda bych od tebe slyšela, proč je najednou takový spěch. Nemohu se zbavit dojmu, že něco není v pořádku.“

„Už jsem ti řekla, aby sis to probrala s Graystonem.“ Augusta si vyčerpaně třela spánky. „Osobně se domnívám, že ten člověk je mírně řečeno vyšinutý, což pro mou kariéru manželky nevěstí nic dobrého, nemyslíš? Zajímalo by mě, jestli to mají v rodině.“

„To přece nemyslíš vážně.“ Klaudie byla upřímně zděšená. „Skutečně se domníváš, že zešílel?“

Augusta si v duchu povzdychla. Klaudiina část rodiny měla dost mizivý smysl pro humor. Tak trochu jako Graystone, napadlo ji. „Nebesa, to ne. Jen jsem byla sarkastická. Celý problém je v tom, Klaudie, že ani já nevidím důvod pro zvláštní povolení a všechen ten zmatek kolem. Bylo by mi daleko milejší, kdybych si příští čtyři měsíce mohla pomalu na Graystonea zvykat – a on zase na mne.“

„Přesně tak.“

Augusta mrzutě pokývala hlavou. „Nemohu se zbavit obav, že ho v manželství se mnou čeká pár pořádných otřesů. Jenže to už bude ženatý a nic s tím nenadělá, nemám pravdu? Bude mě mít na krku nadosmrti.“

„Nikdy mi nepřipadal ukvapený. Co to do něj vjelo, že se chce tak honem honem ženit?“

Augusta se odkašlala a upřeně si prohlížela špičky pantoflíček. „Obávám se, že je to jako obvykle moje chyba, i když tentokrát to Graystone výjimečně galantně popírá.“

„Tvoje chyba? Augusto, co to povídáš?“

„Vzpomínáš, jak jsme nedávno probíraly problémy, které mohou vyvstat, když dívka dovolí muži pár neškodných důvěrností?“

Klaudie sraštila obočí a lehce zrudla. „Na to si vzpomínám velmi dobře.“

„Ano. A víš, Klaudie, zkrátka a dobře, včera v noci jsem se jaksi neočekávaně octla s Graystonem v kočáře docela sama a potmě. Musím bohužel konstatovat, že jsem mu tentokrát dovolila víc než jen pár polibků. Nesrovnatelně víc.“

Klaudie zbledla a hned zase zrůžověla. „Chceš říci... *Augusto*, tomu nemůžu uvěřit. Odmítám tomu uvěřit.“

„Bohužel je to tak.“ Augusta si zhluboka vzdychla. „Ale to ti povím, kdybych to měla udělat znovu, dvakrát bych si takovou věc rozmyslela. Nestálo to za moc, ačkoli to začínalo tuze příjemně. Graystone mě ovšem ujišťuje, že se mi to časem bude líbit mnohem víc, a mně nezbyvá než věřit, že ví, o čem mluví.“

„Augusto, chceš říci, že se ten člověk s tebou pomiloval v kočáře?“ Klaudii to tak pobouřilo, že málem přišla o hlas.

„Vím, že ti to musí připadat odporné a zavrženíhodné. Ale vlastně to takové vůbec nebylo. Musela bys být u toho, abys to pochopila.“

„Graystone tě svedl?“ dotázala se Klaudie úsečně.

Augusta sraštila čelo. „Zrovna takhle bych to neřekla. Pokud si dobře vzpomínám, začalo to tak, že mě velice přísně huboval kvůli mému nepřístojnému chování. Opravdu se hrozně zlobil. Dalo by se tvrdit, že byl rozhořčený přímo vášnivě. A jedna vášně jaksi plynule přešla v druhou, jestli mi rozumíš?“

„Nebesa. *On se na tebe vrhl?*“

„Propánakrále, to ne, Klaudie. Vždyť jsem ti vysvětlila, že se se mnou miloval. V tom je přece rozdíl.“ Augusta se odmlčela a napila se čaje. „Ačkoli v té chvíli jsem si sama nebyla moc jistá jaký. Musím přiznat, že jsem byla celá rozlámaná a cítila jsem se dost nepříjemně. Ale když jsem se dnes ráno vykoukala, hned mi bylo mnohem lépe. Ale na koni dnes odpoledne jezdit nebudu.“

„To přesahuje všechny meze.“

„Jsem si toho moc dobře vědoma. Asi z toho plyne nějaké morální ponaučení. Teta Prudence by nám to jistě zobecnila. Aby to bylo stručné a jadrné, jako třeba *Nikdy nenastupuj s pánem do zavřeného kočáru, aby ses nemusela nakvap vdávat a pak své pošetilosti až do smrti litovat.*“

„Podle mého názoru musíš být za těchto okolností Graystoneovi vděčná, že si tě chce vzít,“ prohlásila Klaudie upjatě. „Jiný muž by nejspíš zaujal stanovisko, že chová-li se dívka před svatbou prostopášně, naznačuje to, že není dost ctnostná.“

„Bohužel Graystonea nejvíc pohoršilo jeho vlastní chování. Chudák. Takový pedant, vždyť ho znáš. Pořádně se na sebe vztekal a kromě toho zřejmě dostal strach, že by se mu to mohlo přihodit znovu, kdyby mělo naše zasnoubení trvat původně domluvené čtyři měsíce. Proto tady všichni lítáme od rána jako pometla, aby se mohl oženit co nejdřív.“

„Aha.“ Klaudie zaváhala. „Poslyš, Augusto, jsi moc nešťastná, že to tak dopadlo?“

„Ani ne, ale přiznám se ti bez mučení, že mám pořádný strach,“ připustila Augusta. „Kéž bych měla před sebou ještě čtyři měsíce, abych s jistotou věděla, co mě vlastně čeká. Nevím, jestli mě Graystone miluje, chápeš? Včera v noci neřekl ani slovo o lásce, dokonce ani...“ Zmlkla a začervenala se.

Klaudie vykulila oči. „Graystone tě nemiluje?“

„Mám jisté pochybnosti. Tvrdí, že se takovými nesmysly nezabývá, představ si. Mimoto nemám ani jistotu, Klaudie, že ho dokážu naučit, aby mě miloval. Proto mě ten spěch se svatbou tolik děsí.“ Sklíčeně vyhlédla z okna. „Tolik bych si přála, aby mě miloval. Ani netušíš, jak by mi to zvedlo sebedůvěru.“

„Pokud ti bude dobrým manželem, nebudeš si mít nař stěžovat,“ pokárala ji Klaudie stroze.

„Věděla jsem, že Ballingerová z hampshireské větve řekne přesně tohle.“

„Jen málokdo se v našich kruzích žení z lásky. Vzájemný respekt a jakás takás příchyllost, víc můžeš stěží žádat. Někteří manželé nemají ani to. A ty to dobře víš, Augusto.“

„Ano, jenže já si dovolila pošetile snít. Doufala jsem, že budu mít manželství, jaké měli moji rodiče. Láskyplné, veselé a srdečné. Nevím, co mě vlastně s Graystonem čeká. Nedávno jsem si uvědomila, že část jeho bytosti vůbec neznám.“

„Co to povídáš?“

„Nedokážu ti to vysvětlit, Klaudie, vím jen tolik, že velká část jeho osobnosti je zahalena ve tmě. A onehdy mě dokonce napadlo, kolik té tmy je asi v jeho nitru.“

„A přitom tě přitahuje, vid’?“

„Od první chvíle,“ přiznala Augusta. „Což zřejmě nevypovídá právě chvalitebně o mé inteligenci.“ Odložila šálek, až zařinčel. „A pak, má dceru. Nikdy jsem se s ní nesetkala a pořád musím myslet na to, jestli si mě oblíbí.“

„Tebe si oblíbí každý, Augusto.“

Augusta zamžikala. „To je od tebe milé.“ Kurážně se usmála. „Ale nechme už té duchamorné konverzace. Zítra se vdávám a nic s tím nenadělám. Musím se s tím vyrovnat, jak nejlíp budu umět.“

Klaudie zaváhala, pak se k ní naklonila a tiše zadrmolila: „Augusto, máš-li ze sňatku s Graystonem opravdu takový strach, snad bys měla promluvit s papá. Víš, že tě má velmi rád a že by tě proti tvé vůli do svatby nenutil.“

„Myslím, že dokonce ani strýček Thomas by v téhle chvíli Graystoneovi tu svatbu nevymluvil. Jak se ten člověk jednou rozhodne, nic s ním nepohne. Má neuvěřitelně silnou vůli.“ Augusta potřásla truchlivě hlavou. „Každopádně pro mne je dnes už pozdě. Jsem přece poškozené zboží, víd'? Padlá žena. Mohu být ještě vděčná, že pán, který mi se ztrátou ctnosti pomáhal, je ochotný zachovat se, jak se sluší a patří.“

„Ale ty máš také silnou vůli a nikdo tě nemůže nutit, pokud opravdu nechceš...“ Klaudie se zarazila a pátravě na ni pohlédla. „Ach, jémine, teď mi to došlo. Ty Graystonea opravdu miluješ, víd'?“

„To je to tak moc vidět?“

„Jen pro toho, kdo tě dobře zná,“ chlácholila ji Klaudie.

„To se mi ulevilo. Mám dojem, že Graystoneovi by zamilovaná žena byla proti mysli. Nejspíš by ho to obtěžovalo.“

„Takže se budeš řídit podle ukvapené a ztřeštěné tradice své rodiny a vrhneš se do manželství po hlavě.“ Klaudie se zamyslela.

Augusta si nalila další šálek čaje. „Ze začátku to asi nebude lehké. Kdybych alespoň nemusela kráčet ve šlépějích té ideální, ctnostné a vysokomyslné ženy, jakou zřejmě byla moje předchůdkyně. Takové srovnávání se mi odjakživa z duše protivilo a jako naschvál se právě mně musí přitrefit.“

Klaudie chápavě přikývla. „Ano, dovedu si představit, že bude obtížné vyrovnat se vysoké morální úrovni Graystoneovy první choti. Všeobecně se tvrdí, že Catherina Montroseová byla vzor všech ženských ctností. Ale Graystone ti nepochybně pomůže ze všech sil, aby ses dostala na její úroveň.“

Augustu zamrazilo. „To nepochybně.“ Chvilí bylo ticho, jen shora sem doléhalo bouchání kufrů. „Víš, Klaudie, nejvíc mě v téhle chvíli trápí, že nebudu tak dlouho navštěvovat Sally. Je opravdu těžce nemocná. A já ji mám moc ráda. Budu si o ni dělat velké starosti.“

„Ty víš, že jsem nikdy neschvalovala tvé spojení s ní a tím jejím klubem,“ začala pomalu Klaudie. „Ale chápu, že je tvá blízká přítelkyně. Chceš-li, zajdu za ní jednou nebo dvakrát týdně, co budeš pryč. Budu jí nosit nejnovější zvěsti a tobě pokaždé napíšu, jak se jí vede.“

Augustě spadl ze srdce obrovský kámen. „Opravdu to pro mě uděláš, Klaudie?“

Klaudie se hrdě narovнала. „Nevím, proč bych neměla. Jistě jí občasná návštěva v tvé nepřítomnosti přijde vhod. A ty zase budeš klidnější, když budeš vědět, že na ni někdo dohlídí.“

„Oceňuji to víc, než dokážu vypovědět. Víš co, zajdeme za ní hned dnes odpoledne. Představím tě.“

„Dnes? Ale co balení?“

Augusta se zasmála. „Na tuhle návštěvu si čas udělám. To bych si nenechala ujít za celý svět. Myslím, že tě čeká překvapení, Klaudie. Nevíš, oč jsi celou dobu přicházela.“

Petr Sheldrake si nalil z karafy klaret a otočil se k hostiteli: „Chceš, abych propátral Lovejoyovu minulost? Proč je to tak důležité, Graystone?“

„Těžko říci. Dejme tomu, že mi ten člověk nesedí. Také je mi podezřelý, že si vybral pro své nechutné hříčky právě Augustu.“

Petr pokrčil rameny. „Jsou možná nechutné, ale oba víme, že nejsou nijak vzácné. Muži Lovejoyova ražení si takhle se ženami zahrávají neustále. Většinou jim jde jen o zábavu z flirtu s cizí manželkou. Drž Augustu z jeho dosahu a nemusíš se bát.“

„Bude ti to připadat neuvěřitelné, ale moje nastávající zřejmě dostala lekci. Není hloupá, třebaže se jí nedá upřít sklon k nezodpovědnosti, a víckrát mu nenaletí.“ Harry přešel prstem po hřbetu knihy, která ležela na psacím stole.

Jmenovala se *Poznámky k Liviovým Dějinám Říma*, byla útlá a napsal ji on sám. Vyšla docela nedávno a Harry se z ní tiše těšil,

ačkoli věděl, že se nikdy nedočká takové popularity jako nejnovější romány od autora *Waverleye* nebo Byronovy epické básně. Augustě by určitě připadala smrtelně nudná. Harry se utěšil pomyšlením, že píše pro jiný druh čtenářů.

Petr se na něj zkoumavě podíval a netrpělivě přešel k oknu. „Když ti nejde o slečnu Ballingerovou, oč tedy?“

„Něco mi říká, že na těch Lovejoyových hrách bude asi víc, že neměl v úmyslu s Augustou jen flirtovat nebo ji svést. Je v tom něco hlubšího, a to se mi nelíbí. Když jsem za ním přišel, dal si záležet, aby mě varoval, že se Augusta ke mně vůbec nehodí.“

„Zřejmě se chtěl pokusit o malé vydírání. Možná doufal, že mu zaplatíš i víc než jen těch tisíc liber, jen aby se to nerozkřiklo. Máš pověst puritána, promiň, že to říkám.“

„Proč by ses omlouval? Augusta mi to otlouká o hlavu při každé příležitosti.“

Petr se zazubil. „To je jí podobné. Ale právě proto se k tobě tak hodí, Graystone. Ovšem zpátky k Lovejoyovi. Co vlastně doufáš, že najdu?“

„Jak už jsem řekl, nevím to docela jistě. Prostě se poohlédni, dá-li se něco najít. Jak se zdá, nikdo o něm prakticky nic neví. Dokonce i Sally připouští, že ten muž je záhada.“

„Sally by se to doslechla první, kdyby bylo co, ať už dobré nebo špatné.“ Petr se na chvilku zamyslel. „Možná bych ji mohl požádat o malou spolupráci. Uvítala by to. Připomene jí to staré časy.“

„Dám na tebe, ale neunav ji. Moc sil už jí nezbývá.“

„Toho jsem si vědom. Ale Sally je typ ženy, která bude raději žít naplno ze všech sil až do poslední chvíle, než aby se šetřila na pomalé umírání.“

Harry přikývl a pohlédl oknem do zahrady. „Asi máš pravdu. Tak dobře. Zjisti, jestli by ji těšilo znovu okusit staré časy.“ Zostra si přítele změřil. „Přirozeně očekávám, že budete oba maximálně diskrétní.“

Petr nasadil výraz uražené nevinnosti. „Diskrétnost patří k mým nemnoha ctnostem, to dobře víš.“ Vzápětí se škodolibě rozchechtal. „Já nejsem jako jistý kavalír, kterého bych mohl jmenovat a který si dneska musel shánět zvláštní povolení k sňatku v důsledku vysoce nediskrétního konání v uzavřeném kočáře.“

Harry varovně svažtil čelo. „Jediné slůvko o včerejší noci, Sheldrakeu, a můžeš si začít skládat nápis na hrob.“

„Žádný strach. Umím mlčet jako ryba, když chci. U sta hromů, člověče, přál bych ti, abys viděl, jak ses včera v noci tvářil, když jsi z toho kočáru vystupoval. To byl pohled k nezaplacení. Vážně k nezaplacení.“

Harry tlumeně zaklel. Kdykoli pomyslel na včerejší noc – a myslel na ni takřka neustále – zmocnil se ho úžas. Ještě stále nedokázal uvěřit, že se mohl tak bídne zachovat. Dosud nikdy nebyl tak vydán na milost a nemilost svým smyslům. A nejhorší bylo, že toho vůbec nelitoval.

Těšilo ho vědomí, že mu Augusta nyní patří, jak nikdy jinému muži nepatřila. A ještě si liboval, že mu ta příhoda poskytla záminku k okamžitému sňatku.

Litoval pouze, a opravdu hluboce, že ztrátou sebekontroly Augustě pokazil milostný prožitek. Ale ten špatný dojem rychle smaž, uklidňoval se sebevědomě. Dosud nikdy nepoznal ženu, která by reagovala tak jako ona. Chtěla ho. A dala se mu bez křiku, s nevinnou dychtivostí. Na to do nejdelší smrti nezapomene.

Ne jako ta falešná mrcha Catherina.

Petr se opět otočil k oknu. „Tak jsem nad tím přemýšlel, Graystone, a zajímalo by mne, jaká je pravděpodobnost, že bych se ocitl s Andělem sám v uzavřeném kočáře.“

„Soudím, že to bude záviset na množství zájmu, který projevíš o tu její knihu,“ nadhodil Harry.

„Můžeš mi věřit, že od chvíle, co jsi mi o ní řekl, nemluvíím o ničem jiném, než o *Průvodci užitečnými vědomostmi pro mladé dámy*. Hrome, Harry, proč jsem se musel zakoukat do nesprávné slečny Ballingerové?“

„To je jenom dobře, protože ta druhá není k mání. Napiš mi do Dorsetu, kdybys o Lovejoyovi něco zjistil.“

„Dám ti vědět okamžitě,“ slíbil Petr. „Teď už musím jít. Scruggs musí být za hodinu ve službě v Pompeii a nalepování licousů a navlékání do toho zpropadeného kostýmu mi zabere spoustu času.“

Harry počkal, dokud Petr neodešel, a teprve potom otevřel své *Poznámky k Liviovým Dějinám Říma*, aby přečetl prvních pár stránek a zjistil, jak jeho práce vypadá v tisku. Daleko se však nedostal. V hlavě se mu honilo jen to, jaké to bude, až se bude se svou novou ženou milovat v pořádné posteli.

Nakonec usoudil, že na římskou historii, ani když pochází z jeho vlastního pera, dnes opravdu nemá náladu. Zavřel knihu, přistoupil ke knihovně a vytáhl Ovidia.

„Víš, Klaudie, Pompeia původně začala jako obyčejný salon,“ vysvětlovala Augusta Klaudii, když spolu stoupaly po schodišti k městskému domu lady Arbuthnottové. „Ale pak mě najednou napadlo, že bude mnohem zábavnější změnit ji ha skutečný klub, jaké jsou na Saint James Street. Asi ti bude připadat trochu, hm, neobvyklý.“

„Obrnila jsem se, neboj se, nepřivedu tě do trapných rozpaků,“ ohradila se Klaudie upjatě.

„Ano, to vím, ale někdy máš příliš vytříbené představy o tom, co se sluší, a určité drobnosti v Pompeii by jim nemusely vyhovovat.“

„Jako třeba?“

„Jako třeba komorník,“ zašeptala Augusta právě ve chvíli, kdy jim Scruggs otevřel.

„Ale, ale, slečna Ballingerová,“ zasípal Scruggs, když poznal Augustu. „Dneska jsem vás teda nečekal. Slyšel jsem, že se vdáváte, a dokonce prej s tůze nepatřičným spěchem.“

„Do toho vám nic není, dobrý muži,“ odbyla ho z vysoka Klaudie.

Scruggsovi, který si jí teprve nyní povšiml, spadla brada. Vytřeštil zářivě modré oči, ale hned je zase přimhouřil. Vzpamatoval se velice rychle. „Světě, zboř se. Snad k nám do Pompeie nezavítal Anděl? Ráčila jste sestoupit do podsvětí, slečno Ballingerová? Kam se ten svět řítí, lidičky?“

Chvíli bylo trapné ticho, při němž Klaudie upírala na Scruggse pohoršený pohled. Potom se s opovržením, hodným královny, obrátila na Augustu s dotazem: „Kdo je probůh ten stařec?“

„To je Scruggs,“ vysvětlila Augusta a honem potlačila úsměv. „Nevšímej si ho. Lady Arbuthnottová si ho tady drží čistě pro oživení. Potrpí si na výstřední postavičky, víš?“

„To je vidět.“ Klaudie si Scruggse přísně změřila od hlavy k patě a pohrdavě kolem něj prošustila do haly. „Nemohu se dočkat, jaké další bizarnosti tu najdu. Veď mě, Augusto.“

Augusta přemáhala smích. „Slečna Ballingerová je nová členka klubu, Scruggsi. Laskavě se nabídla, že bude lady Arbuthnottovou v mé nepřítomnosti navštěvovat a informovat mě o jejím zdravotním stavu.“

„A já si zrovinka říkal, jaká to tady bez vás bude nuda, když nebudete chodit její lordstvo bavit.“ Scruggs nespouštěl oči z Klaudie, která vznešeně postávala před dveřmi do salonu.

Augusta se usmála a odložila obrovský módní čepec lemovaný květinami. „Ano, vůbec nepochybují, že tady bude dál velká zábava. Jen škoda, že u toho nebudu.“

Scruggs se blaženě uculil a otevřel dveře do klubu Pompeia. Augusta s Klaudií vstoupily do Sallyina salonu.

Augusta vedla sestřenku k Sally, usazené jako obvykle u krbu, a uvědomovala si, že Klaudie všechno kolem sebe bedlivě pozoruje.

„Jak neobyčejné,“ vykřikla obdivně při pohledu na obrazy slavných žen starověku.

Sally zavřela knihu, kterou právě četla, upravila si indický šál a zvědavě k oběma dívkám vzhledla. „Dobré odpoledne, Augusta. Přivádíš nám novou členku?“

„To je moje sestřenka Klaudie,“ řekla honem Augusta. „Bude za tebou chodit místo mne těch několik týdnů, kdy tady nebudu.“

„Budu se na vaše návštěvy velice těšit, slečno Ballingerová,“ usmívala se Sally. „Augusta bude nám všem náramně chybět. Dovede všechno kolem sebe oživit a rozzářit.“

„Ano, to moc dobře vím,“ přitakala Klaudie.

„Posaďte se přece.“ Sally jí pŕvabně pokynula k nejbližší židli.

Augusta se podívala, co Sally čte. „Ach, to je Coleridgeův *Kublaĳchán*. Také se chystám, že si ho přečtu. Jak se ti líbí?“

„Neobyčejně. Je to opravdu úžasné. Autor tvrdí, že ho celý příběh napadl, když se probudil z opiového spánku. Obraznost jeho vyprávění je uchvacující. A připadá mi tak důvěrně známá. Nedokážu to přesně vysvětlit, ale nacházím v tom pomyšlení jistou útěchu.“ S úsměvem se obrátila ke Klaudii: „Ale dost takových úvab. Povězte, jak se vám zatím náš klub pozdává?“

„Mám dojem, že mi váš komorník někoho připomíná,“ odvětila zamyšleně Klaudie.

„To asi to jeho pajdání,“ vmísila se kvapně Augusta. „Vzpomeň si, že náš zahradník má docela stejnou chůzi. Má taky revma.“

„Asi máš pravdu,“ přisvědčila Klaudie.

Sally se okamžitě obrátila k Augustě: „Tak ty se už zítra vdáváš a hned mi tě odvezou do Dorsetu, děvenko moje milá.“

„To je neuvěřitelné, jak rychle se v naší společnosti šíří klepy.“

„A pokaždé udělají zastávku v mém klubu,“ dodala Sally. „Mělo mě napadnout, že ty nikdy nic neděláš běžným způsobem jako ostatní.“

„To nebyl můj nápad. Za všechno může Graystone. Jenom doufám, že své tvrdohlavosti nebude litovat.“ Augusta se odmlčela, naklonila hlavu na stranu a vzala si šálek, který jí Sally podávala. „Na druhou stranu cítím částečnou úlevu, když si pomyslím, že i můj ženich je maličko impulzivní.“

„Impulzivní?“ Sally se zamyslela. „Tohle slovo bych při Graystoneově popisu rozhodně nepoužila.“

„A jaké slovo bys použila?“ zeptala se zvědavě Augusta.

„Lstivý. Prohnaný. A někdy dost nemilosrdný. Velice neobyčejný člověk, tenhle Graystone.“ Sally se napila čaje.

„Docela s tebou souhlasím a přiznávám, že mě dost vyvádí z míry,“ přizvukovala jí Augusta procítěně. „Představ si, že se pokaždé doví, co mám za lubem, ať se to snažím sebevíc utajit. Ujišťuji tě, že mi to jde pořádně na nervy. Namouduši si připadám, jako by mě pronásledovala sama Nemesis.“

Sally se zakuckala douškem čaje a chvatně si utírala bledé rty kapesníčkem. V očích jí zatančily jiskřičky smíchu. „Tak Nemesis? Opravdu zvláštní, že to říkáš.“

Nemesis. Augustě její vlastní poznámka nescházela z mysli celý další den, kdy s ní Graystoneův cestovní kočár hrčel po silnici k Dorsetu.

Svatba ráno proběhla bez komplikací a velmi rychle. Graystone jí připadal ustaraný. Bílých mušelínových šatů, které s takovou péčí vybírala, si sotva povšiml a dokonce ji ani nepochválil, že si dala do výstřihu všít střízlivé nabírání, aby ho zmenšila. Takhle dopadla její první snaha udělat manžilkovi radost.

Graystone trval na tom, že musí bez průtahů vyrazit na panství do Dorsetu, kde měli strávit líbánky. Od chvíle, kdy vyjeli z Londýna, se rozvaloval na protějším sedadle, hluboce ponořený do myšlenek.

Vlastně byli spolu poprvé sami od noci, kdy se s ní pomiloval.

Augusta byla tak nesvá, že nevydržela dlouho číst ani sledovat ubíhající krajinu. Škubala za lemování na svých rezavých cestovních šatech, hrála si s kabelkou a přitom neustále pokukovala po Graystoneovi. Ve vyleštěných holinkách, přiléhavých kalhotách a šviháckém kabátě působilo jeho hubené tělo mohutně. Čistfounkou bílou vázanku měl dokonale uvázanou jako vždy. Hotový ideál.

Ideál, pomyslela si sklíčeně. Dokážu někdy žít podle Harryho představ?

„Je vám něco, Augusto?“ zeptal se Harry konečně.

„Ne, mylord.“

„Určitě?“ naléhal vlídně.

Pokrčila rameny. „To jen, že se nemohu zbavit dojmu, že se mi to všechno jen zdá. Mám pocit, že se každou chvíli vzbudím a zjistím, že to není pravda.“

„Pevně věřím, že v to nedoufáte, má milá. V téhle chvíli jste s konečnou platností moje žena.“

„Ano, mylord.“

Povzdychl si. „Máte strach, vidíte?“

„Trochu.“ Přemítala, co všechno ji čeká. Dcera, kterou dosud nezná, nový domov, manžel, jehož první choť všichni sborově vynášeli jako vzor ženských ctností. Kurážně se vzpřímila. „Vynasnažím se být vám dobrou ženou, Harry.“

Pousmál se. „Myslíte to vážně? To by mohlo být zajímavé.“

Jí se úsměv moc nezdařil. „Vím dobře, kolik nedostatků na mně vidíte, a uvědomuji si, že před sebou nemám lehký úkol. Bude přirozeně obtížné vyrovnat se vaší první manželce. Ale budete-li mít se mnou trpělivost a dáte-li mi čas, jistě se nakonec...“

„Moje první žena byla prolhaná, zrádná a nevěrná coura,“ přerušil ji Harry pevně. „Poslední, oč stojím, je, abyste si z ní brala příklad.“

Augusta na Harryho upírala ohromený pohled a mlčela. Teprve po chvíli ze sebe vypravila: „Nerozumím vám, mylord. Já jsem... vlastně všichni... všichni byli skálopevně přesvědčeni, že vaše první žena byla obdivuhodná.“

„Jsem si toho vědom. Neviděl jsem důvod, proč bych měl světu jeho přesvědčení vymlouvat. Před svatbou jsem i já věřil, že Catherina je vzor ženské ctnosti.“ Harry hoře zkřivil rty. „Budte ujištěna, že mi za celé zasnoubení dovolila jen několik cudných polibků. A já jsem si její chlad bláhově vykládal jako pravou ctnost.“

„Ach.“ Augusta zrudla do krve, protože se jí vybavilo, co všechno dovolila Harrymu před svatbou ona sama.

„Teprve když ke mně při svatební noci byla stejně chladná jako předtím, pochopil jsem, že ke mně nic necítí. Rovněž jsem ji podezříval, že už někoho měla. Když jsem na ni uhořel, zhroutil se v slzách a přiznala se, že opravdu miluje jiného. Prý se mu oddala předtím, než zjistila, že se musí provdat za mne.“

„Ale proč si vás musela vzít?“

„Z obvyklých praktických důvodů, jmenovitě kvůli mému titulu a majetku. Uposlechla naléhání svých rodičů. Její milenec byl ostatně téměř bez prostředků a tak naivní zase Catherina nebyla, aby s ním dala tajně oddat.“

„To je ale smutné. Pro vás oba.“

„Věřte, že jsem z té duše litoval, že s ním neuprchla. Ochotně bych mu zaplatil, jen abych se jí zbavil, kdybych byl tušil, co mě čeká. Ale co se stalo, stalo se.“ Harry pokrčil rameny. „Ujistila mě, že svého poklesku lituje a že se vynasnaží být mi dobrou ženou. Uvěřil jsem jí. Ano, u všech rohatých, chtěl jsem jí uvěřit.“

„Také by bylo nespravedlivé zazlívát jí, že nebyla panna,“ upozornila ho Augusta velmi vážně. „Ledaže vy sám jste byl, hm, panic.“

Harry nazdvihl obočí a nechal její poznámku bez odpovědi. „Stejně jsem s tím nemohl nic dělat, takže mi nezbyvalo, než abych doufal v nejlepší.“

„To chápu. Manželství je tak zoufale definitivní,“ povzdychla si Augusta.

„Myslím, že jsme s Catherinou mohli žít alespoň schůdně, kdyby mi nebyla od začátku lhala. Nečestnost nedokážu prominout ani přehlížet.“

„Ne, dovedu si představit, že pro vás musí být obtížné tolerovat vedle sebe někoho, kdo vás obelhal. Býváte příliš nekompromisní, mylordé.“

Pronikavě si ji změřil. „Catherina ovšem neměla nejmenší úmysl být mi opravdu dobrou ženou. V její prospěch mohu říci jedině to, že alespoň nebyla těhotná, když se za mne vdávala. Otěhotněla však o svatební noci a tuze se kvůli tomu čertila. Její milenec totiž o ni ztratil zájem, když ji dítě znetvořilo. Aby si ho udržela, začala mu dávat peníze.“

„Harry, to je hrůza. A vy jste na to nepřišel?“

„Poměrně dlouho jsem o tom neměl tušení. Catherina dovedla být velice přesvědčivá. Když si ke mně přišla pro peníze, tvrdila, že je potřebuje na dobročinnost. A vlastně to ani nebyla lež, když se to tak vezme. Její milenec byl chudřas, takže byl na její štědrosti zcela závislý.“

„Proboha!“

„Nevyvracel jsem obecné přesvědčení, že zemřela po porodu na horečku,“ pokračoval Harry bezbarvě. „Pravdou ale je, že se zotavovala velice slušně, dokud se nedověděla, že její milý má jinou. Vstala příliš brzy a utekla z domu za ním, aby mu to vytmavila. Když se vrátila, byla velmi rozrušená. Mimoto se nachladila a dostala zápal plic. Znovu musela ulehnout, ale už se neuzdravila. Když ke konci blouznila, začala volat svého miláčka.“

„Teprve tehdy jste se o něm dověděl?“

„Ano.“

„Co se s ním stalo?“ zeptala se Augusta, které se zmocnilo neblahé tušení.

„Když přišel o pravidelný příjem, nezbylo mu než vstoupit do armády. Krátce nato padl ve Španělsku jako hrdina.“

„Taková ironie. A o tomhle nikdo nic neví?“

„Až do dneška jsem si to nechal pro sebe. Jste jediný člověk, kterému jsem to kdy prozradil, a pevně doufám, že o tom také pomlčíte.“

„Ano, ovšem,“ pípala Augusta a přemítala, jak krutě si s Harrym osud zahrál. „Není divu, že tak puritánsky lpíte na slušném chování, když máte tak strašlivé zkušenosti, mylord.“

„Nejde tu jen o mou hrdost,“ ohradil se příkře. „Pohádku o Catherinině dokonalosti nevyvracím už kvůli Meredith. Dítě by mělo ctít památku svých rodičů. Meredith je devět let a ví, že Catherina byla milující matka a vzorná manželka.“

„Úplně to chápu. Nemusíte se bát, že bych jí chtěla tvrdit opak.“

Harry se nepatrně usmál. „Ne, to na vás opravdu nevypadá. Jste laskavá a oddaná ke každému, koho máte ráda, vidíte? To je jeden z důvodů, pro jsem se s vámi oženil. Pevně doufám, že přilnete i k mé dceři.“

„To určitě ano.“ Augusta sklopila oči na sepjaté ruce v rukavicích. „Jen doufám, že ona přilne ke mně.“

„Je to poslušná dcera. Udělá, co se jí řekne. Ví, že budete její nová matka. Bude se k vám v každém ohledu chovat s úctou.“

„Úcta a láska jsou dva rozdílné city. Úctu a dobré chování si alespoň zčásti můžete od dítěte vynutit, ale lásku si nevynutíte od nikoho.“ Vrhla na něj významný pohled. „Ani od manžela nebo manželky.“

„Já se spokojím s úctou a slušným chováním jak u dcery, tak u manželky,“ prohlásil Harry. „Od manželky mimoto očekávám oddanost a věrnost. Říkám to jasně?“

„Ano, zajisté.“ Augusta opět začala cupovat lemování na šatech. „Ale hned na začátku bych vás ráda upozornila, mylord, že ze mne vzor dokonalosti asi nebude.“

Zasmušile se pousmál. „Dokonalý není nikdo.“

„To jsem ráda, že to víte.“

„Očekávám nicméně, že se o dokonalost budete alespoň občas velmi svědomitě snažit,“ dodal Harry potutelně.

Augusta rychle vzhledla: „Děláte si ze mě legraci, mylord?“

„Ale kdepak, Augusto. Jsem přece nudný vědátor a nemám nic z vaší duchaplnosti, která by mne ponoukala k lehkovážným řečem.“

Zamračila se. „Ale ano, děláte si legraci. Harry, chci se vás na něco zeptat.“

„Ano?“

„Tvrdíte, že nedokážete odpustit lež, ale já jsem k vám přece také nebyla vždycky upřímná. Například jsem vám neřekla, že dlužím Lovejoyovi tisíc liber.“

„To nebyla záměrná lež. Jenom jste jako obvykle jednala zbrkle a ztřeštěně a zcela ve stylu svých northumberlandských předků. Je jen logické, že jste se v důsledku toho dostala do pěkné kaše.“

„Logické? Poslyšte, Harry...“

„Kdybyste měla špetku zdravého rozumu, paní, nepřipomínala byste mi incident, na který se ze všech sil snažím zapomenout.“

„To ale nebude snadné, pane, uvážíte-li, že právě v důsledku toho incidentu jste si mě musel dnes ráno horempádem vzít.“

„Vzal bych si vás tak jako tak, Augusto, dříve nebo později, to je přece jedno.“

Zmateně se na něj podívala. „Ale proč, mylordě? Pořád nemůžu přijít na to, proč jste si vybral právě mne, když jste měl na seznamu tolik daleko vhodnějších kandidátek.“

Harry si ji dlouho zkoumavě prohlížel a potom odpověděl: „Nehledal jsem dokonalé vystupování ani bezchybné chování, ačkoli si to všichni mysleli.“

Augusta užasle vykulila oči. „Že ne?“

„Catherina byla v tomto ohledu naprosto dokonalá. Zeptejte se, koho chcete.“

Augusta svrátila obočí. „Když vám nešlo o tohle, jakou ženu jste vlastně hledal?“

„Řekla jste to sama, když jsem vás přistihl v Enfieldově knihovně. Hledal jsem pouze skutečně ctnostnou ženu.“

„Ano, vzpomínám si. Ale přece u člověka vaší povahy jde ctnost ruku v ruce s ohledem na pravidla společenského chování a jejich dodržování.“

„Ne nezbytně, ačkoli přiznávám bez mučení, že bych neprotestoval, kdyby tomu tak bylo,“ opravil ji Harry truchlivě. „Podle mého názoru ženina ctnost úzce závisí na tom, jak dokáže být oddaná a věrná. A na vás jsem si mnohokrát povšíml, že jste velmi loajální dívka, navzdory svému nešťastnému sklonu k impulzivnosti a umíněnosti. Dokonce asi nejloajálnější, jakou znám.“

„Já?“ Augusta nevěřila svým uším.

„Ano, vy. Nemohl jsem si nevšimnout, jak oddaně dbáte o přátele, například o Sally, jak se berete o památku příslušníků svého rodu.“

„Jako kokršpaněl, myslíte.“

Její rozladění ho dojalo. „Já mám náhodou kokršpaněly moc rád.“

Zdvihla bradu a v očích jí zaplála zlost. „S oddaností je to, mylorde, stejně jako s láskou, alespoň pokud se mne týče. Tu si snubním prstýnkem taky nekoupíte.“

„Právě naopak, přesně to jsem před pár hodinami udělal,“ namítl klidně. „Uděláte dobře, když na to nezapomenete. Cit, kterému říkáte láska, mě nezajímá. Ale očekávám od vás alespoň díl úcty a loajality, kterou věnujete ostatním členům své rodiny, živým i mrtvým.“

Augusta se hrdě napřímila. „A budu mít na oplátku totéž?“

„Na to se můžete spolehnout. Povinnosti, které mám jako manžel, splním beze zbytku.“ V očích mu smyslně zablýsklo.

Zatvářila se odmítavě, aby dala najevo, že o jeho škádlení nestojí. „Tak dobře, mylorde, na oddanosti se můžeme dohodnout. Ale dokud se nerozhodnu jinak, víc mít nebudete.“

„Co mají znamenat ty tajemné výroky, Augusto?“

Rezolutně odvrátila hlavu a zadívala se z okna.

„Jen to, že dokud pro vás láska nebude nic znamenat, žádnou vám nedám.“ Však já ho naučím, že manželství není jen obyčejná studená oddanost, umiňovala si rozhořčeně.

„Čiňte, jak vám libo,“ opáčil Harry a pokrčil rameny.

Vrhla na něj pokradmý pohled. „Vám nevádí, že vás nehodlám milovat?“

„Ne, hlavně když budete plnit povinnosti, které jako manželka máte.“

Augusta se zachvěla. „Jste tak chladný, mylorde. To jsem nečekala. Vlastně – z toho, jak jste se nedávno několikrát zachoval, jsem tak trochu doufala, že snad máte stejně horkou krev a stejně ztřeštěné nápady jako mnohý northumberlandský Ballinger.“

„Tak ztřeštěný a horkokrevný nedokáže být nikdo jiný,“ vyvedl ji Harry z omylu. „A já nejméně ze všech.“

„Škoda.“ Augusta sáhla do kabelky a vyndala odtamtud knížku, kterou si vzala na cestu. Otevřela si ji na klíně a ostentativně se tvářila, že čte.

„Copak to čtete?“ zajímal se Harry.

„Vaši poslední knihu, mylorde.“ Ani nevzhledla. „*Poznámky k Liviovým Dějinám Říma*.“

„Není to pro vás trochu nudná četba?“

„Ani ne, mylorde. Četla jsem i vaše předešlé knihy a připadaly mi docela zajímavé.“

„Opravdu?“

„Nu ano. Pokud odhlédnu od závažného nedostatku, který je všem společný, pak ano,“ dodala nevinně.

„*Nedostatek?* Jaký nedostatek?“ Harryho se její odsudek očividně dotkl. „Kdo vůbec jste, abyste si takhle dovolovala, povězte? Studujete snad starověké autory, milostivá?“

„Člověk nemusí být zrovna klasický filolog, aby si toho nedostatku povšiml, mylordé.“

„Skutečně? Tak mě nenechávejte čekat a povězte mi to, má milá,“ procedil mezi zuby.

Augusta zdvihla obočí, pohlédla mu zpřímá do očí a sladce se usmála. „Když čtu vaše historická pojednání, pane, ze všeho nejvíc mě rozčiluje, že jste ani jednou jedinkrát nedokázal vzít v potaz úlohu žen.“

„Žen?“ Harry se zatvářil nechápavě, ale rychle se vzpamatoval. „Ženy dějiny netvoří.“

„Došla jsem k přesvědčení, že tento dojem vzniká především proto, že dějiny píší muži, takoví jako kupříkladu vy,“ rozohnila se Augusta. „A ti si z nějakého neznámého důvodu odmítají všímát všeho, co dokázaly ženy. Uvědomila jsem si to, když jsem hledala povklady pro výzdobu našeho klubu. Bylo velice obtížné vůbec něco najít.“

„Prokristapána, nevěřím vlastním uším,“ zaúpěl Harry. To už je příliš. Tahle emocionální nezbednice, která je živa z Byrona a Scotta, si na něj bude takhle dovolovat? Ale pak se bezděky musel usmát. „Něco mi říká, že budete zajímavý příspěvek do mé domácnosti, má milá.“

Graystone, panský dům, který vévodil Harryho panství v Dorsetu, byl stejně mohutný a nepřístupný jako jeho majitel. Obrovská stavba klasických proporcí ve stylu italského architekta Palladia se zvedala uprostřed dokonale udržovaných zahrad. Když cestovní kočár zarachotil na příjezdové cestě, opíraly se do oken domu poslední paprsky zapadajícího slunce.

Před domem se okamžitě zahemžilo služebnictvo, aby se postaralo o koně a pozdravilo svou novou paní.

Augusta se zvědavě rozhlížela, zatímco jí Harry pomáhal z kočáru. Tak tohle bude můj nový domov, opakovala si znovu a znovu. Ještě stále se nedokázala smířit se změnou, která se s ní udála. Je hraběnka z Graystoneu. *Harryho žena*. A tohle je její služebnictvo.

Konečně má svůj vlastní domov.

Právě si na to pomýšlení začala zvykat, když v otevřených dveřích objevila tmavovlasá holčička a rozběhla se dolů po schodech. Měla na sobě prosté a velice nehezké bílé mušelínové šaty bez jediného volánu nebo stužky.

„*Tatínku, tatínku*. Konečně jsi tady. Jsem tak ráda.“

Harryho přísná tvář zvládněla hlubokým citem, když se shýbl, aby se přivítal s dcerou. „Už jsem si říkal, kam se poděla Meredith. Pojď, musíš se přivítat se svou novou matkou.“

Augusta zatajila dech v obavách, jakého přivítání se jí asi dostane. „Dobrý den, Meredith. Moc mě těší, že tě poznávám.“

Děvčátko otočilo hlavu a pohlédlo na Augustu bystrými křišťálově šedými očima, které zjevně podědilo po otci. Ta je ale hezoučká, pomyslela si Augusta.

„Vy ale nemůžete být moje maminka,“ prohlásila Meredith s neotřesitelnou logikou svého věku. „Moje maminka je v nebi.“

„Tahle dáma nastoupí na její místo,“ prohlásil Harry pevně. „A budeš jí říkat maminko.“

Meredith si Augustu chvíli prohlížela a potom se obrátila zpět k otci. „Není tak hezká jako moje maminka. Ta měla zlaté vlasy a krásné modré oči, viděla jsem to na jejím obraze. Nebudu té paní říkat maminko.“

Augusta se vzdor zklamání, které se jí zmocnilo, přinutila k úsměvu, když si všimla, jak se Harry při dceřiných slovech zakabonil. „Vím, že nejsem ani zdaleka tak hezká jako tvoje maminka, Meredith. Jestli vypadala jako ty, musela být opravdu překrásná. Ale třeba se ti na mně časem také něco zalíbí. A zatím mi můžeš říkat, jak budeš chtít. Nemusíš mě oslovovat právě maminko.“

Harry se zamračil a hlasem, který nepřipouštěl odpor, prohlásil: „Meredith se k tobě musí chovat uctivě.“

„To jistě bude.“ Augusta se na holčičku, která se po jeho slovech zatvářila dočista zdrceně, usmála a pokračovala: „Ale je přece spousta jiných stejně úctyhodných oslovení, nemám pravdu, Meredith?“

„Ano, paní.“ Holčička se stísněně podívala po otci.

Harry stál na svém: „Bude ti říkat maminko, a hotovo. Kde je teta Klarissa?“

Nahoře na schodišti se objevila vysoká kostnatá žena v jednoduše strižených šedivých šatech bez ozdob. „Jsem zde, Graystone. Vítejte doma.“

Vznešeným krokem sešla po schodech. Byla to hezká, asi pětáctýřicetiletá žena s upjatě důstojným vystupováním. Její šedivé oči se na svět dívaly zdrženlivě a ostražitě, jako by neustále očekávaly zklamání. Prošedivělé vlasy měla vyčesané do přísného uzlu v týle.

„Augusto, tohle je Klarissa Flemingová,“ představil ji Harry a rychle dodal: „Myslím, že už jsem se o ní zmínil. Je to moje příbuzná a prokázala mi tu laskavost, že se stala vychovatelkou Meredith.“

„Ano, zajisté.“ Augusta se přiměla k dalšímu úsměvu, když se zdravila se starší ženou, ale v duchu si nešťastně vzdychla. Ani odtud nemůže čekat vřelé přivítání.

„Zpráva o sňatku dorazila teprve dnes ráno,“ sdělila jí Klarissa kousavě. „Proč ten spěch? Žily jsme v domnění, že se bude konat až za několik měsíců.“

„Okolnosti se nečekaně změnilly,“ odpověděl Harry a s dalším vysvětlováním se neobtěžoval. Chladně a odměřeně se na ni usmál. „Jsem si vědom, že je to pro všechny maličko překvapení. Jsem si ale jist, že uděláte všechno, aby se tu moje paní cítila dobře, vidíte, Klarisso?“

Klarissa přejela Augustu pátravým pohledem a odpověděla: „Ale ovšem. Snad abyste šla laskavě se mnou, ukážu vám váš pokoj. Jistě se po té dlouhé cestě potřebujete osvěžit.“

„Děkuji vám.“ Augusta vzhledla k Harrymu, ale ten už zatím rozdával příkazy služebnictvu. Meredith stála vedle něj a držela se ho za ruku. Ani jeden nevěnoval pozornost Augustě, když je míjela.

Klarissa zamířila po schodech nahoru a vešla do rozlehlé mramorové haly. „Vyrozuměla jsem, že jste příbuzná lady Prudence Ballingerové, která sepsala několik vynikajících učebnic pro mladé dívky,“ zašvitořila sladce.

„Lady Prudence byla moje teta.“

„Tak to tedy pocházíte z hampshireských Ballingerů?“ zajásala Klarissa. „Je to velice vybraná rodina a honosí se mnoha vynikajícími členy.“

Augusta hrdě zdvihla hlavu. „Já ale pocházím z docela jiné větve rodu. Abych byla přesná, z northumberlandské.“

„Ach tak,“ opáčila Klarissa a v očích jí zhasl i ten drobný náznak sympatie.

Pozdě večer seděl Harry sám ve svém pokoji se sklenkou brandy v jedné a Thukydiovou Peloponnéskou válkou v druhé ruce. Už nějakou chvíli nepřčetl ani slovo. Jediné, nač dokázal myslet, bylo, že jeho novopečená choť leží ve vedlejším pokoji v posteli sama. Všechny zvuky tam utichly už před delší dobou.

Takhle si rozhodně první noc doma a s novomanželkou k tomu nepředstavoval.

Napil se brandy a snažil se soustředit na knihu. Pak usoudil, že je to beznadějně. Zprudka knihu zavřel a odhodil na stůl.

Cestou z Londýna si umínil, že Augustě rafinovaně dokáže, jak se umí ovládat. Právě nyní však dospěl k názoru, že to s tou rafinovaností asi přehnal.

Když mu připomněla ztřeštěné milování v Sallyině kočáře, bylo to, jako by mu hodila rukavici. Harry měl v té chvíli dojem, že ho doslova vyzývá, aby dokázal, že není otrokem své tělesné touhy. On si s ní na Antonia a Kleopatru hrát nebude, to tedy ne.

Stěží ovšem může Augustě mít její domněnky za zlé, když uváží, co se přihodilo v Sallyině kočáře. Po takové zkušenosti má plné právo usuzovat, že ho neodolatelně vzrušuje. Žádné ženě není zatěžko využít téhle moci, která však v rukou chytré a kurážné osobky, jako je Augusta, může být po čertech nebezpečná.

Harry si proto umínil, že hned na začátku dá jasně najevo, že se naopak dovede ovládat velice dobře.

Když se minulou noc ubytovali v hostinci, obstaral pro Augustu samostatný pokoj pod záminkou, že pro ni bude pohodlnější spát s komornou. Ve skutečnosti si však nevěřil, že dokáže setrvat na své polovině postele.

Dnes večer se přinutil dát své choti navýsost zdvořile dobrou noc přede dveřmi do její ložnice. Úmyslně neprozradil, jaké má nebo nemá záměry. Nyní uvažoval, jestli ještě bdí a čeká na něj.

Ta nejistota jí udělá jen dobře, mudroval. Ta osůbka je náramně cílevědomá a tuze rychlá, když jde o to někomu se postavit. Stačí vzpomenout na tu zpropadenou záležitost s Lovejoyem. Do té šlamastyky by se vůbec nedostala, kdyby nechtěla svému ženichovi dokázat, že nebude skákat, jak on píská.

Harry vstal ze židle a rázně přešel přes pokoj, aby si nalil další sklenku. Poslední dobou byl k Augustě příliš shovívavý, v tom je celý problém. Příliš shovívavý. Pochází z toho vyhlášeného rodu northumberlandských Ballingerů, a proto potřebuje pevnou ruku. Mají-li spolu být šťastni, musí v ní ty neblahé rodinné rysy potlačit.

Čím déle však o tom přemýšlel, tím méně si byl jist, že si počíná moudře, když se manželčině ložnici vyhýbá.

Znovu se napil a vnímal palčivý žár ve svých bedrech.

Na celou situaci se člověk ovšem může podívat i jinak, usoudil povzbuzen zábleskem moudrosti obsažené v brandy. Pokud by to bral čistě logicky – a logické uvažování je jeho doménou, na to je právem pyšný – došel by nesporně k závěru, že udělá lépe, když svá manželská práva bude prosazovat hezky od začátku.

Ano, to jsou mnohem soudnější úvahy než ty předešlé. Nemá přece zapotřebí dokazovat své sebeovládání, ale daleko spíš svou dominantní roli v manželství. Že je pánem ve svém domě.

Nový směr, kterým se jeho úvahy začaly ubírat, Harryho nesmírně potěšil. Odložil proto sklenku, přistoupil ke dveřím manželčiny ložnice a otevřel je.

Stál v nich a díval se ve tmě k místu, kde stála postel. „Augusto?“

Žádná odpověď. Vešel dovnitř a zjistil, že postel s nebesy je prázdná. „U všech čertů, Augusto, kde jste?“

Stále žádná odpověď. Bleskově se otočil a všiml si, že dveře na chodbu jsou otevřené. Všechno se v něm sevřelo, když se dovtípl, že odešla.

Co má zase za lubem? lamentoval v duchu a několika dlouhými kroky byl z pokoje venku. Jestli to má být další způsob, jak ho přivést k šílenství, rychle jí to zarazí.

Na konci chodby spatřil přízračnou postavu. Ve světlém županu, který za ní vlál, a se svíčkou v ruce mířila do dlouhé obrazárny v popředí domu. Augusta. Harry se za svým strašidlem ze zvědavosti pustil.

Potichu se za ní plížil a uvědomoval si, jak se mu ulevilo. Tak trochu se bál, že si sbalila pár věcí a utekla do noci. Jak jsem jí mohl tak křivdit, vyčítal si. Vždyť Augusta není z těch, které utíkají.

Šel za ní dál až do dlouhé galerie a pozoroval, jak pomalu prochází kolem podobizen. U každé se zastavila, zdvihla svíčku do výše a pozorně zkoumala obličej v těžkém zlaceném rámu. Měsíční světlo, které sem dopadalo vysokými okny po celé délce obrazárny, ji zahalovalo stříbřitým oparem, v němž vyhlížela ještě přízračněji.

Počkal, dokud nedošla k portrétu jeho otce, a teprve potom se k ní připojil.

„Prý se mu hodně podobám,“ promluvil tiše. „Ale nikdy jsem to nepovažoval za kompliment.“

„Harry.“ Plamen se divoce rozkomíhal, jak se prudce otočila s dlaní na hrdle. „Nebesa. Netušila jsem, že jste tady. Strašně jste mě polekal.“

„Omlouvám se. Co tady provádíte uprostřed noci, paní?“

„Byla jsem zvědavá, mylord.“

„Na mé předky?“

„Ano.“

„Proč?“

„Víte, mylord, ležela jsem v posteli, přemýšlela a najednou mě napadlo, že budou i mémi předky, nemám pravdu? A uvědomila jsem si, že o nich nic nevím.“

Harry zkřížil paže na prsou a opřel se ramenem o stěnu pod otcovým přísným obličejem. „Na vašem místě bych se do toho tolik nehrnul. Z toho, co jsem slyšel, mezi nimi není jediná laskavá duše.“

„A co váš otec? Vypadá tak energicky a vznešeně.“ Vzhledla k podobizně.

„Možná tak vypadal, když pro ten obraz seděl. Já ho znám jako zatrpklého a popudlivého muže, který se do smrti nedokázal vyrovnat s tím, že mu moje matka utekla s jedním italským hrabětem krátce po mém narození.“

„Propánakrále, to je ale hrůza. Co se s ní stalo?“

„Zemřela v Itálii. Otec se po té zprávě zamkl v knihovně s několika lahvemi brandy a zůstal tam celý týden, dokud se nezpil do němoty. Když odtamtud vyšel, zakázal, aby se v domě vyslovovalo její jméno.“

„Hm.“ Augusta mu uštědřila kosý pohled. „Hrabata z Graystone zřejmě nemají na manželky štěstí, vidíte?“

Harry pokrčil rameny. „Několik hraběnek z Graystone se skutečně nechvalně proslavilo nedostatkem mravopoečnosti. Moje babička měla víc milenců, než jsem dokázal spočítat.“

„Inu, taková je přece móda v naší společnosti. Tolik manželství se uzavírá kvůli penězům a postavení místo z lásky, že není divu, když se takové věci dějí. Lidé podvědomě po lásce touží, to je alespoň můj názor. A nenajdou-li ji v manželství, hledají ji jinde.“

„Neopovažujte se ani pomyslet, že byste si hledala jinde, čeho se vám v našem manželství nedostává, Augusto.“

Odhodila si tmavé vlasy dozadu a zaškaredila se na něj. „Povězte mi popravdě, mylordě, byli pánové z Graystone ctnostnější než jejich manželky?“

„Pravděpodobně nikoli,“ připustil Harry a vybavil si dědečkovy vášnivé přítelkyně a nekonečný průvod otcových rozhazovačných milenek. „Ale člověk obvykle postřehne nedostatek ctnosti spíš u ženy než u muže, nezdá se vám?“

Augusta se okamžitě rozhorlila, přesně jak čekal. Sledoval, jak jí v očích bojovně svítilo a jak je celá žhavá do šarvátky. Zdvihla svícen před sebe jako meč. Zář plamene jí zatančila na tvářích, zdůraznila lícní kosti a dodala jí exotický vzhled.

Vypadá jako malá řecká bohyně, napadlo Harryho. Malá Athéna vyzbrojená do války. To pomyšlení mu na rty přineslo dychtivý úsměv a žár, který mu celý večer mučivě doutnal v útrokách, se prudce rozhořel.

„Jak můžete tak ohavně mluvit,“ pustila se do něj Augusta. „Něco takového dokáže vyslovit jen navýsost arogantní a nesnesitelný mužský. Měl byste se stydět, Graystone. Čekala jsem od vás logické a rozumné argumenty. Jste koneckonců vědec. Za tu hloupou, trapnou a nespravedlivou poznámku se mi omluvíte.“

„Myslíte?“

„Samozřejmě.“

„Možná se omluvím. Později.“

„Teď,“ odsekla. „Omluvíte se hned teď.“

„Pochybuji, že mi zbyde dech, abych ze sebe vypravil jediné slůvko, natožpak celou omluvu, až vás odnesu zpět do ložnice, paní.“

Odlepil se od stěny a mrštně se k ní přitočil.

„Odnesl mě do... Harry, co to děláte? Okamžitě mě postavte na zem.“

Když ji zvedl do náruče, chvíli se bránila. Jakmile ji však v ložnici položil na lůžko, nekladla už sebemenší odpor.

„Ach, Harry,“ zašeptala roztouženě. Když ulehl vedle ní, objala ho kolem krku a zeptala se tiše: „Chceš se se mnou milovat?“

„Ano, miláčku, chci,“ odpověděl něžně. „A tentokrát si dám víc záležet. Z bojovné Athény udělám náruživou Afroditu.“

„Harry. Ach Harry. Prosím, už to nesnesu. Je to nad mé síly.“

Harry zdvihl hlavu a sledoval, jak se Augusta poprvé blíží rozkošnému vyvrcholení v jeho náruči. Celé tělo se jí prohýbalo a napínalo jako luk. Vlasy měla rozházené po polštáři jako temný oblak, křečovitě svírala víčka a prsty bezděčně šhubala za prostěradlo.

Harry ležel na břiše mezi Augustinými zdviženými stehny. Její vzrušená vůně mu stoupala do hlavy a na jazyku mu tkvěla její nepopsatelná chuť. Pomaloučku pohyboval prstem dovnitř a ven. Cítil, jak se jí drobné svaly na okraji úzké šterbinky zlehka stahují. Znovu zasunul prst do obepínavého tepla a palcem dráždil citlivou bobulku nad ním.

„*Harry.*“

„Jsi tak krásná,“ supěl. „Tak sladká a dychtivá. Poddej se tomu, miláčku. Poddej se.“ Úmyslně pomaloučku vytahoval prst a cítil, jak se v ní všechno o překot stahuje. „Ano, miláčku, ještě trošku. Už to skoro je. Sevři se, lásco.“

Ještě chvíli pokračoval ve své hře, pak sklonil hlavu a začal líbat naběhlou pokožku.

„Bože, Harry. *Harry.*“

Její ruce se mu ve vlasech sevřely v pěsti. Nadzvedla boky a vzepjala se proti němu. Stehna se jí chvěla a chodidla měla napjatá.

Harry zdvihl hlavu a v matném světle svíčky spatřil, jak se jí mezi rozevřenými pysky, na zružovělých korunních plátcích, střežících vchod do její jeskyňky, leskne vláha.

Augusta se znovu zachvěla a vyrazila ze sebe ostrý vysoký výkřik, který bylo určitě slyšet až za dveřmi. Křečovitě se Harrymu rozeznívala v náruči a tělem jí prochvívala jedna vlna za druhou.

Harry to všechno vnímal, cítil a vstřebával všemi smysly, každý odstín její odezvy působil i na něj. Při pohledu na Augustino vyvrcholení si uvědomil, že dosud nikdy nepoznal ženu tak náruživou, smyslnou a nádherně ženskou.

Její reakce vzbudila žár, který v něm celý večer doutnal. Věděl, že už nevydrží čekat ani vteřinu. Švihem se octl na jejím vzrušeném těle a vnořil se dovnitř, ještě než odezněly poslední záchvěvy.

„Naše půlnoční dostaveníčka mě určitě nikdy neomrzí,“ šeptal jí chraptivě.

V následujícím okamžiku vybuchl ve vyvrcholení sám tak silně, že docela ztratil hlavu a vyrazil ze sebe drsný vítězoslavný výkřik, až se to rozlehlo celou ložnicí. Vzápětí se zhroutil na Augustino zvlhlé a měkké tělo.

O něco později se zavrtěl mezi pomačkanými prostěradly a natáhl se po Augustě. Když jeho šmátrající dlaň nahmatala pokaždé jen ložní prádlo, zdráhavě otevřel oči.

„Augusto? Kam jsi zase zmizela?“

„Jsem tady.“

Otočil hlavu a uviděl ji stát u otevřeného okna. Všiml si, že už má zase na sobě noční košili. Průhledný mušelín se jí v mírném nočním vánku vlnil kolem štíhlého těla a stužky na něm vlály. Opět vypadala netělesně jako přízrak a téměř nedotknutelně. Harryho náhle přepadla děsivá předtucha, že se vznese do vzduchu, vypluje oknem a navždy ho opustí.

Sedl si, odhodil příkrývky a zápasil s nevysvětlitelným pocitem naléhavosti, který se v něm rozmáhal stále silněji. Musí ji chytit a pevně držet. Už už se po ní natahoval, když si uvědomil, jak je pošetilý.

Augusta není přízrak. Vždyť se jí před chvílkou tak důvěrně dotýkal. Přinutil se ke klidu. Je přece živá, skutečná a je jeho. Dala se mu celá.

Je jeho. Bylo to mnohem víc než jen tělesné uspokojení, kdy se mu se zachvěním zhroutila v náručí. Darovala mu sama sebe, část sebe samé, aby ji bezpečně uchoval.

Budu ji držet pevně a nepustím ji, sliboval si Harry. Budu ji chránit, i když třeba o to nebude stát. A budu se s ní milovat co nejčastěji, aby tělesné pouto mezi námi bylo pevné jako ocel.

Poznal, že pro Augustu pohlavní akt mezi nimi znamená slib stejně hluboký a závazný jako středověká přísaha věrnosti lennímu pánu.

„Pojď zpátky do postele, Augusto.“

„Za chvíli. Zrovna jsem uvažovala o našem manželství, mylord.“ Hleděla do tmy za oknem a paže měla zkřížené pod řadry a přitisknuté k tělu.

„Co je na něm k uvažování?“ Harry si ji ostražitě změřil. „Mně připadá všechno naprosto jasné.“

„Ano, říkala jsem si, že vám bude určitě všechno jasné. Vy jste muž.“

„Aha. Zase jedna z těch debat, co?“ Zkřivil rty.

„Jsem ráda, že vám to připadá zábavné,“ zašeptala.

„Spíš než zábavné je to ztráta času. Pokud si vzpomínáte, už jsem zažil, jak se s tímhle problémem perete. Ale pokaždé vám argumenty rychle dojdou, má milá.“

Podmračeně si ho změřila. „Opravdu, Harry, někdy jste neuvěřitelně pompézní a arogantní. Víte o tom?“

Potlačil smích. „Nepochybuj, že mi dáte vědět, až budu příliš nesnesitelný.“

„To jste právě teď.“ Prudce se k němu otočila, až jí bílé stužky na košili zaválaly. „Něco vám musím povědět a ocenila bych, kdybyste mi věnoval plnou pozornost.“

„Velmi dobře, paní. Můžete spustit.“ Založil si ruce za hlavu a nasadil výraz vážného soustředění. Dalo mu to dost námahy. Že ale vypadá svůdně, jak tam tak stojí, hrome. Znovu pocítil vzrušení.

Měsíční světlo zdůraznilo obrys jejích boků v tenoučkém mušelínu. Harry by se vsadil, že ji v minutě bude mít zase v posteli s koleny od sebe. Do dvou minut by jí vyloudil ten sladčounký nektar, tím si byl jist. Je tak báječně vnímavá.

„Harry, posloucháte mě?“

„Velice pozorně, miláčku.“

„Tak tedy, povím vám, co si myslím o povaze našeho vztahu. Každý z nás pochází z jiného světa. Vy jste staromódní muž, spisovatel, seriózní vědec, kterému se protiví každá frivolnost. Já naopak, jak už jsem mnohokrát řekla, tíhnu spíše k moderním názorům a jsem poněkud jiného založení. Musíme se smířit se skutečností, že na frivolní zábavu si příležitostně potrpím.“

„V tom nevidím problém, pokud to bude opravdu pouze příležitostně.“ Ano, do dvou minut by zvlhla, spekuloval Harry a snažil se být naprosto objektivní. Pak dalších pět, nanejvýš, než jí z úst začne unikat to okouzující tlumené sténání.

„Není přece pochyb, že naše povahy se v mnoha ohledech diametrálně liší, mylorde.“

„Jsme muž a žena, je přirozené, že jsme každý jiný.“ Sedm až deset minut, než se mi začne rozkošně svíjet v náručí a vzpínat se proti

mému doteku, usoudil, a potom bych ji mohl začít zasvěcovat do některých obměn základního tématu.

„Jenže jsme k sobě doživotně připoutáni a máme k sobě právní a morální závazky.“

Harry reagoval na její slova nepřítomným zabručením a v duchu probíral jednotlivé možnosti. Třeba obrátí Augustu na břicho a zdvihne ji na kolena. Pak se jí zlehka vsune mezi stehna a probádá tu její těsnou a vlhkou cestičku odtud. Ale to až tak za dvacet třicet minut, opravil se. Nechtěl ji zbytečně vylekat. V umění milovat zatím daleko nepronikla.

„Vím velice dobře, pane, že jste se svatbou tolik spěchal, protože jste měl pocit, že se musíte se mnou oženit vzhledem k tomu, co se přihodilo v kočáře lady Arbuthnottové. Přesto chci, abyste věděl...“

A potom si lehnu na záda a posadím si ji na sebe, pokračoval Harry v úvahách. Tak budu mít přímo před očima její obličej, až dosáhne vyvrcholení.

Augusta se nadechla a pokračovala: „Chci, abyste věděl, že my, northumberlandští Ballingerové, se smyslem pro povinnost vyrovnáme kterékoli vznešené rodině v Anglii, kupříkladu i té vaší, i když máme pověst ztřeštěnců a lehkomyšlníků. Ale navzdory tomu, že mě nehodláte milovat a ačkoli vám zřejmě vůbec nesejde na tom, miluji-li vás já, chci vás ujistit, že...“

Poslední slova konečně Harryho vytrhla z erotických fantazií. Zamračil se. „Co jste to povídala, Augusto?“

„Chtěla jsem právě dodat, mylorde, že znám své povinnosti manželky a budu je ctít, stejně jako vy máte v úmyslu ctít povinnosti manžela. Jsem northumberlandská Ballingerová a závazkům se nevyhýbám. A třebaže naše manželství nebylo uzavřeno z lásky, můžete se spolehnout, že svou povinnost splním. Mám stejně hluboký smysl pro čest a zodpovědnost jako vy a chci, abyste věděl, že se na mě můžete spolehnout.“

„Mám to chápat tak, že mi hodláte být dobrou ženou jen proto, že vás k tomu vede smysl pro povinnost?“ otázal se zlostně.

„Přesně tak to myslím, mylorde.“ Váhavě se usmála. „Chci vás ujistit, že jako northumberlandská Ballingerová splním své sliby neochvějně a věrně.“

„Prokrista. Jak ses, u všech rohatých, dostala v tuhle hodinu k přednášce o plnění slibů? Pojd' zpátky do postele, Augusto. Chci si s tebou povídat o zajímavějších věcech.“

„Opravdu, Harry?“ Nepohnula se z místa. Výraz měla nezvykle vážný a očima se snažila proniknout tmu a zjistit, jak se tváří.

„Tím si můžeš být jistá.“ Odhodil přikrývky a bosýma nohama dopadl na koberec. Třemi dlouhými kroky přeběhl pokoj a popadl ji do náruče.

Augusta otevřela ústa k nějakému slovnímu projevu – nejspíš k protestu, ale Harry pevně přitiskl svá ústa na její a nepustil ji, dokud zase neležela v posteli na zádech.

S odhadem, jak dlouho bude trvat, než ji dostatečně vzruší, se pořádně přepočítal. Neuplynulo ani čtvrt hodiny, než obrátil trochu polekanou Augustu na břicho a zdvihl ji do kleku.

Potom už čas nepočítal, ale když uslyšel, jak Augusta sladce sténá do polštáře, pomyslel si, že jí kromě smyslu pro povinnost a zodpovědnost leží na srdci i leccos jiného.

Příštího rána se Augusta, oblečená do kanárkově žlutých vycházkových šatů a s francouzským čepcem s obrovskou a půvabně ohnutou krempou na hlavě, vydala hledat svou nevlastní dceru.

Objevila ji v učebně ve druhém poschodí rozlehlého domu. Meredith, v dalších dobře ušitých, ale jinak naprosto ohavných bílých šatičkách, seděla ve staré pokaňkané školní lavici. Před sebou měla otevřenou knihu a při Augustině příchodu udiveně vzhledla.

Klarissa Flemingová trůnila za mohutným psacím stolem v popředí. Tázavě zdvihla hlavu, a když zjistila, kdo že ji to vyrušuje, zatvářila se velmi nesouhlasně.

„Dobré jitro,“ pozdravila vesele Augusta. Rozhlédla se kolem sebe a povšimla si spousty glóbusů, map, brků a knih, které zdobily místnost. Pomyslela si, že všechny učebny vypadají docela stejně, bez ohledu na to, kde jsou, nebo jak bohatá dotyčná rodina je.

„Dobré jitro, madam.“ Klarissa vyběhla svou svěřenku: „Pokloň se své nové matce, Meredith.“

Děvčátko poslušně vstalo, ale v tmavých očkách se mu tajila ostražitost a velká nejistota.

„Dobré jitro, paní.“

„Meredith,“ napomenula ji Klarissa. „Dobře víš, že ti otec nařídil, abys jejímu lordstvu říkala maminko.“

„Ano, teto Klarisso. Ale já nemohu. Ta paní není moje maminka.“

S Augustou to trochu cuklo a posunkem Klarissu umlčela. „Myslím, že jsme se dohodly, že mi můžeš říkat, jak budeš chtít,

Meredith. Kupříkladu Augusto, půjde-li ti to snáz. Opravdu mě nemusíš oslovovat maminko.“

„Tatínek říká, že musím.“

„Ano, nu, víš, tvůj otec je někdy trochu moc despotický.“ Klarissa pohoršeně blýskla očima. „To snad ne, milostivá paní.“

„Co znamená despotický?“ zeptala se zvědavě Meredith.

„Znamená to, že tvůj otec tuze rád rozkazuje.“

Nesouhlasný výraz na Klarissině tváři se v mžiku změnil v nepokryté pobouření. „Milostivá paní, nedovolím, abyste jeho lordstvo před jeho dcerou kritizovala.“

„To by mě nenapadlo ani ve snu. Pouze jsem konstatovala nesporný rys povahy jeho lordstva. Pochybuji, že by ho popřel, kdyby tu byl s námi.“ Augusta se rychle otočila a začala chodit sem tam po učebně.

„Jak vypadá tvůj denní rozvrh, Meredith?“

„Ráno mám matematiku, latinu, řečtinu, přírodopis a práci s glóbusem,“ odpověděla zdvořile Meredith. „Odpoledne francouzštinu, italštinu a dějepis.“

Augusta pokyvovala hlavou. „Pro devítileté dítě je to víc než dost. Tak to rozhodl otec?“

„Ano, paní.“

„Jeho lordstvo se o studium své dcery osobně zajímá,“ vmísila se Klarissa. „Kritiku by bezpochyby neuvítal.“

„To je velice pravděpodobné.“ Augusta se zastavila u povědomého svazečku. „Ale ale, copak to tady máme?“

„*Poučení o chování a vystupování pro mladé dámy* od lady Prudence Ballingerové,“ informovala ji Klarissa odstrašujícím tónem. „Knížka vaší paní tety je vysoce poučná a patří k Meredithiným nejoblíbenějším, že je to tak, Meredith?“

„Ano, teto Klarisso.“ Děvčátko se však bůhvíjak nadšeně netvářilo.

„Mně osobně připadala vždycky dost nezáživná,“ prohlásila Augusta.

„Musím vás požádat, milostivá paní, abyste mé svěření nenasazovala do hlavy nepřístojné myšlenky,“ vypravila ze sebe Klarissa přiškrčeně.

„Třesky plesky. Jsem si jista, že každému trochu chytrému děvčeti musí tetiny knížky připadat otravné. Všechny ty skličující návody, jak pít čaj a jak jíst dort. A to bezduché memorování konverzačních

témat. Jistě tady máte i něco poutavějšího. Copak je tohle?“ Augusta sáhla po další hromádce těžkých svazků v kožené vazbě.

„To jsou knihy o dějinách starověkého Řecka a Říma,“ odpověděla Klarissa a tvářila se, že je odhodlána bránit je do posledního dechu.

„Samozřejmě, vzhledem ke Graystoneovu koníčku se dalo čekat, že tu nebudou chybět, že? A tahle?“ Zdvihla další suchopárně vyhlížející knihu.

„*Otázky z historie a dalších oborů pro mládež* od Mangnalla,“ poučila ji Klarissa jízlivě. „Jsem si jista, že dokonce i vy ji budete považovat za vhodnou do dětské učebny, milostivá paní. Bezpochyby jste se podle ní sama jako dítě učila. Meredith už umí odříkat odpovědi na značnou část otázek.“

„To věřím.“ Augusta se na Meredith usmála. „Zato já už si žádnou z těch odpovědí nepamatuji, i když bych si možná vzpomněla, kde rostou muškátové oříšky. Ale ovšem, říká se o mně, že mám trochu lehkovážnou povahu.“

„To jistě ne,“ protestovala Klarissa stísněně. „Jeho lordstvo by nikdy...“ zarazila se a temně se zarděla.

„Že by se jeho lordstvo neoženilo s lehkovážnou ženou?“ Augusta vrhla na starší ženu bystrý a zkoumavý pohled. „To jste měla na jazyku, slečno Flemingová?“

„Nic takového. Ani ve snu by mě nenapadlo vyjadřovat se k osobním záležitostem jeho lordstva.“

„Kvůli tomu si nelamte hlavu. Já se k jeho osobním záležitostem vyjadřuji prakticky neustále. A mohu vás ujistit, že příležitostně opravdu dovedu být lehkovážná a nezodpovědná. Přišla jsem si pro Meredith, protože ji chci vzít s sebou na piknik.“

Meredith užasle vykulila oči. „Na piknik?“

„Chceš?“ zeptala se Augusta s úsměvem.

Klarissa stiskla brk tak křečovitě, až jí zbělely klouby. „Obávám se, že je to zcela nemožné, milostivá paní. Jeho lordstvo přísně dbá, aby Meredith řádně studovala a nenechala se vyrušovat žádnými *lehkovážnými* zábavami.“

Augusta se zatvářila maličko vyčítavě. „Omlouvám se vám, slečno Flemingová, ale věc se má tak, že potřebuji, aby mě někdo provedl po panství. Jeho lordstvo se zamklo v knihovně se správcem, a proto jsem přišla pro Meredith, aby ho zastoupila. Jelikož budeme nějakou dobu pryč, požádala jsem kuchařku, aby nám s sebou připravila studený oběd.“

Klarissa sice dál dávala najevo pochyby a nesouhlas, ale očividně si uvědomovala, že bez přispění pána domu mnoho nezmůže. A ten, jak ji Augusta neopomněla předem upozornit, momentálně není k mání.

„Tak dobrá, paní,“ podvolila se Klarissa neochotně. „Meredith vám dnes dopoledne smí dělat průvodkyni. Doufám však, že napříště budete respektovat rozvrh hodin v učebně.“ V očích jí varovně zablýsklo. „Jsem přesvědčena, že v tomto ohledu se jeho lordstvo postaví na mou stranu.“

„O tom nepochybuji,“ dala jí Augusta za pravdu. Obrátila se k Meredith, která se občas dovedla tvářit stejně neproniknutelně jako její otec. „Půjdem, Meredith?“

„Ano, paní, totiž Augusto.“

„Máš překrásný domov, Meredith.“

„Ano, já vím.“ Meredith usedle capala pěšinou po Augustině boku. Šeredný čepeček, který měla na hlavě, se velice dobře hodil k ohavným šatíčkám.

Augusta si lámala hlavu, co se dítěti asi honí hlavou. Zjevně podědila Harryho schopnost nedávat najevo své myšlenky.

Až dosud byla zdvořilá, ale rozhodně ne upovídaná. Augusta počítala, že jí příjemně svěží den a pohyb venku trochu rozváže jazyk. Inu, kdyby selhalo úplně všechno, může ji ještě vždycky požádat o odříkání odpovědí z Mangnallový příručky pro mládež.

„Jako dítě jsem bydlela v hezkém domě v Northumberlandu,“ poznamenala a při chůzi pohupovala piknikovým košem, který nesla v ruce.

„Co se s ním stalo?“

„Byl prodán po smrti mých rodičů.“

Meredith vrhla po straně na Augustu vylekaný pohled. „Vaši rodiče už nežijí?“

„Ano, ztratila jsem je, když mi bylo osmnáct. Někdy je mi po nich strašně smutno.“

„Mně se po tatínkovi taky moc stýská, když odjede a je pryč týdny a týdny, jako býval za války. Jsem ráda, že se zase vrátil domů.“

„Ano, to věřím.“

„Doufám, že už tady zůstane.“

„Většinu času určitě ano. Mám dojem, že tvůj otec je raději na venkově.“

„Když na začátku sezony odjel do Londýna najít si ženu, povídal, že je to *holá nutnost*.“

„Jako třeba projímadlo, co?“

Meredith moudře pokývala hlavičkou. „Určitě. Teta Klarissa povíдалa, že si musí najít ženu, aby od ní dostal dědice.“

„Tvůj otec je velice svědomitý muž.“

„Teta Klarissa ještě povíдалa, že si najde *dokonalou ženu, která půjde v zářných stopách mé maminky*.“

Augusta potlačila povzdech. „To nebude snadný úkol. Viděla jsem včera večer podobiznu tvé maminky v obrazárně. Byla opravdu moc krásná, v tom jsi měla pravdu.“

„Říkala jsem vám to.“ Meredith svraštila čílko. „Tatínek tvrdí, že krása není u ženy všechno. Jiné vlastnosti jsou prý mnohem důležitější. A taky povídal, že ctnostná žena je větší poklad než drahé kamení. Není to hezká věta? Tatínek moc krásně píše, víte o tom?“

„Nechci ti brát iluze,“ řekla trochu nezřetelně Augusta. „Ale tuhle moudrost si tvůj tatínek nevymyslel.“

Meredith nevzrušeně pokrčila ramínky. „Ale mohl by, kdyby chtěl. Je tak chytrý. Hrál strašně složité hry se slovy, takové jste určitě nikdy neviděla.“

„Opravdu?“

Meredith se konečně trochu rozehrála, alespoň dokud byla řeč na její nejoblíbenější téma, kterým byl zjevně její otec. „To jsem byla ještě malá. Jednou jsem za ním přišla do knihovny, když měl jednu takovou hru rozdělanou. Zeptala jsem se ho, co to dělá, a on odpověděl, že luští hádanku.“

Augusta zvědavě naklonila hlavu. „Jak se ta hra jmenovala?“

Meredith se zamračila. „To už se nepamatuju. Bylo to moc dávno, byla jsem ještě malé dítě. Ale bylo tam něco o pavučině.“

Augusta vykulila oči na Meredithin čepeček. „O pavučině? Víš to určitě?“

„Myslím, že ano. Proč?“ Meredith zvrátila hlavu vzhůru, aby na Augustu přes krempu čepece dohlédla. „Vy tu hru znáte?“

„Ne,“ vrtěla Augusta pomalu hlavou. „Ale můj bratr mi kdysi dal básničku, která se jmenovala Pavučina. Vždycky mi připadala nějaká divná a ani jsem jí moc nerozuměla. Vlastně jsem až do té doby netušila, že bratr píše verše.“

Nemínila se zmiňovat o tom, že papír, na kterém byly napsané, byl zbrocen bratrovou krví a že obsah básničky byl docela nechutný.

Ale Meredith už zajímalo něco jiného. „Vy máte bratra?“

„Měla jsem. Zemřel před dvěma lety.“

„Ách, to je mi líto. Asi je v nebi jako moje maminka.“

Augusta se melancholicky usmála. „To záleží na tom, jestli Bůh povoluje northumberlandským Ballingerům přístup na nebesa. Pokud by Richard byl hampshireský Ballinger, nebylo by o tom sporu, ale takhle – kdoví?“

Meredith zděšením spadla bradička. „Vy nevěříte, že váš bratr je v nebi?“

„To víš, že je v nebi. Jen jsem žertovala. Toho si nevšímej, Meredith. Mám nevhodný smysl pro humor, můžeš se zeptat, koho chceš. Ale teď pojď, mám hrozný hlad a tamhle vidím krásné místočko na piknik.“

Meredith velice obezřetně okukovala travnatý břeh nad potůčkem. „Teta Klarissa říkala, že musím dávat pozor, abych si nezamazala šaty. Pravá dáma se prý nikdy nezablátí.“

„Třesky plesky. Když mi bylo tolik jako tobě, byla jsem pořád samé bláto. I dnes se mi to občas přihodí. To mi něco připomíná. Vsadím se, že máš ve skříni ještě několik stejných šatiček, jako jsou tyhle, že je to tak?“

„To ano.“

„Tak vidíš. A když se něco strašlivého přihodí těm, co máš zrovna na sobě, vyhodíme je nebo darujeme chudým a ty si místo nich oblečeš ty další. K čemu jsou ti tolikery šaty, když je neunosíš?“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlela.“ Meredith rázem našla v místočku k pikniku zalíbení. „Asi máte pravdu.“

Augusta se usmála od ucha k uchu a rozložila kus látky, přibalený v košíku. „Zítra budeme muset poslat do vesnice pro švadlenu. Potřebuješ nové šaty.“

„Já?“

„Ovšem.“

„Teta Klarissa povídala, že ty, co mám, mi vydrží ještě šest měsíců, možná i rok.“

„To sotva. Vyrosteš z nich mnohem dřív. Troufám si tvrdit, že z nich vyrosteš do konce týdne.“

„Cože?“ Meredith se na ni chvíli udiveně dívala a potom se váhavě usmála. „Ach, takhle je to. Zase žertujete, vidíte?“

„Ne, tentokrát mluvím úplně vážně.“

„Hm. Povídejte mi ještě o vašem bratrovi. Často jsem si přála nějakého mít.“

„Opravdu? Nu, víš, mít bratra není špatné.“ Augusta začala nenuceně vyprávět o blažených časech, které zažila s Richardem, a přitom s Meredithinou pomocí vytahovala z košíku lákavou hostinu složenou z masových koláčů, uzenek, ovoce a sušenek.

Sotva se pohodlně usadily, padl na jídlo zezadu dlouhý stín a u okraje látky se objevily naleštěné holínky.

„Myslíte, že je toho dost pro tři?“ optal se Harry.

„Tatínku.“ Meredith vyskočila a překvapení na její tvářiče vzápětí vystřídala obava. „Augusta chtěla, aby ji někdo provedl po panství, a říkala, že vy máte práci. Tak požádala mě.“

„Vynikající nápad,“ konstatoval s úsměvem Harry. „Nikdo se tady nevyzná tak dobře jako ty.“

Meredith, které očividně spadl kámen ze srdce, mu úsměv oplatila. „Chcete masový koláč, tatínku? Kuchařka nám jich zabalila víc. A ještě jsou tu uzenky a sušenky. Tumáte, vezměte si.“

Augusta se dopálila. „Přestaň rozdávat naše jídlo, Meredith. Právo první volby máme my dvě. Tvůj otec, jako nezvaný host, dostane, až co zbyde.“

„Vy máte ale tvrdé srdce, paní manželko,“ pokáral ji Harry.

Meredith křečovitě svírala koláč a užasle přelétala očima z Augusty na otce. „Je toho spousta, tatínku. Opravdu, věřte mi. Můžete si vzít můj díl.“

„Ale kdepak,“ odporoval Harry nenuceně. „Vezmu si Augustin. Bude mi chutnat mnohem líp.“

„Ale, tatínku...“

„Tak dost,“ rozesmála se Augusta při pohledu na její bezradnou tvářičku. „Tvůj otec si tropí žerty z nás obou a já zase z něho. Hlavně se netrap, Meredith. Vždyť je tady jídla jako pro regiment.“

„Ano.“ S nejistým pokukováním po otci se Meredith opět usadila na kus látky. Dávala si záležet, aby jí ani kousek sukně nedopadl na trávu. „Jsem tak ráda, že jste za námi přišel, tatínku. Je to zábavné, vidíte? Nikdy jsem na pikniku nebyla. Augusta povídala, že s bratrem chodili na pikniky pořád.“

„Skutečně?“ Harry se opřel o loket, zakousl se do masového koláče a vrhl na Augustu neproniknutelný pohled.

Augusty se zmocnil zmatek, když si všimla, že Harry má košili u jezdeckého obleku rozhalenou u krku a nemá bezvadně uvázanou kravatu jako obvykle. S výjimkou ložnice ho tak ležérně oblečeného dosud neviděla. Při tom pomýšlení zrůžověla a kvapně se zakousla do koláče.

Meredith se nečekaně rozpovídala. „Ano, a její bratr byl northumberlandský Ballinger. Jejich rod je proslulý neohrožeností a smělostí. Věděl jste to, tatínku?“

„Ano, myslím, že jsem o tom už slyšel.“ Harry žvýkal koláč a nespouštěl oči z Augustiny zardělé tváře. „Sám jsem byl svědkem nadměrné srdnatosti té rodiny. My ostatní si ani nedovedeme představit, jak smělých skutků jsou někteří členové té rodiny schopní. Zvlášť kolem půlnoci.“

Augusta cítila, že se červená čím dál víc. Varovně se na svého učitele podívala a odbyla ho: „Však páni z Graystone jsou také náramně smělí. Někdy víc než dost.“

„Máme také své chvíle slávy,“ zazubil se Harry a ukousl si další pořádné sousto.

Meredith mezihru nepostřehla a vyprávěla dál. „Augustin bratr byl ohromně srdnatý. A krásně jezdil na koni. Jednou dokonce závodil, pověděla vám to Augusta?“

„Ne.“

„Ano, závodil. A vyhrál. Vyhrál každý závod, víte.“

„Úžasné.“

Augusta si zlehka odkašlala. „Nechceš nějaké ovoce, Meredith?“

Až do konce jídla se jí podařilo odvracet pozornost dítěte k jiným tématům. Potom jí navrhl, aby hodila do proudu potoka dvě větvičky a sledovala, která rychleji doplave do určeného místa.

Meredith zpočátku váhala, ale když Harry nakonec vstal a ukázal jí, jak se ta hra hraje, projevovala veliké nadšení. Harry ji chvíli pozoroval, potom se vrátil k Augustě a posadil se vedle ní.

„Dobře se baví.“ S lenivým mužným půvabem se podepřel o loket a skrčil jedno koleno. „Říkám si, že možná potřebuje pobývat víc venku.“

„Jsem ráda, že si to myslíte, mylordě. Cítím, že pro malé dítě je trocha lehkovážného hraní venku stejně důležitá jako dějepis a glóbus. Kdybyste dovolil, rozšířila bych její učivo o další předměty.“

Harry sražil čelo. „Například?“

„Pro začátek bych zvolila malování vodovými barvami a četbu románů.“

„To tedy ne, u všech rohatých. Výslovně to zakazují. Nedovolím, abyste Meredith naváděla k takovým nesmyslům.“

„Sám jste před chvílíčkou připustil, mylorde, že Meredith potřebuje rozmanitější činnosti.“

„Připustil jsem pouze, že by měla být víc venku.“

„Dobře, ale obojí by přece mohla dělat venku,“ prohlásila Augusta rozmarně. „Alespoň v létě.“

„U všech rohatých, Augusto...“

„Pst, mylorde, přece nechcete, aby Meredith slyšela, že se hádáme. Má už tak co dělat, aby se vyrovnala s naším sňatkem.“

Harry se zakabonil. „Pozoroval jsem, jaký jste na ni udělala dojem pohádkami o tom vašem chrabrém a neohroženém bratrovi.“

Augusta se nedala: „Přesně takový Richard byl.“

„Hmmm,“ zahučel Harry nemastně neslaně.

„Harry?“

„Ano?“ Harry nespouštěl oči z Meredith.

„Dospěly k vašemu sluchu pověsti, které se roznesly v době bratrovy smrti?“

„Vím o nich, Augusto, ale nepřikládám jim sebemenší význam.“

„Ne, jistěže ne. Jsou to samé lži. Je tu ale jistý nesporný fakt, že tu noc, kdy byl zavražděn, se u něj našly jisté dokumenty. Přiznám se, že jsem se kvůli nim dost natrápila.“

„Augusto, někdy se musíme smířit s tím, že odpovědi, které hledáme, prostě nenajdeme.“

„To si uvědomuji, pane. Ale už dlouhou dobu mám jistou teorii a moc ráda bych ji dokázala.“

Harry chvíli mlčel a pak se zeptal: „Jakou teorii?“

Augusta se zhluboka nadechla: „Napadlo mi, že Richard měl ty dokumenty u sebe, protože byl anglický špion.“

Když dlouho neodpovídal, otočila se k němu. Pohled měl zastřený, neproniknutelný a upřeně pozoroval dcerku.

„Harry?“

„Tuhle teorii vám měl prověřit Lovejoy?“

„Vlastně ano. Povězte, myslíte, že je to možné?“

„Myslím, že je to velmi pravděpodobné,“ odtušil klidně Harry.

Augustu popudilo, jak lhostejně její teorii odmítl. „Tak ať, vůbec jsem o tom s vámi neměla mluvit. Jak byste o tom něco mohl vědět?“

Harry si povzdychl. „Právě že bych o tom věděl, Augusto.“

„To určitě.“

„Věděl bych to, protože je víc než pravděpodobné, že by v takovém případě pracoval pro mne.“

„Jak to myslíte, že byste o tom musel vědět, kdyby můj bratr za války tajně pracoval pro Anglii?“ Augusta se nervózně posadila a myšlenky se jí divoce rozběhly. „A vůbec, kde byste propána k takové informaci přišel? Co jste tehdy dělal?“

Harry dál ležel a opíral se o loket, alespoň však odtrhl pohled od Meredith a podíval se zpříma na Augustu. „Dnes už na tom, co jsem tehdy dělal, nesejde. Válka skončila a já jsem rád, že na to mohu zapomenout. Stačí, abyste věděla, že jsem byl zapojen do výzvědné činnosti ve prospěch Anglie.“

„Vy že jste byl špion?“ Augusta nevěřila svým uším.

Uškádl se. „Jak vidím, má milovaná, muže činu ve mně zrovna nespátřujete.“

„Ne, tak to není.“ Svráстила čelo a rychle uvažovala. „Přiznávám, že mi nedalo spát, kde jste se naučil otvírat zámky drátem a jak se dokážete objevit tam, kde vás nejméně čekám. Soudím, že to asi ke špionovi patří. Jen nemohu uvěřit, že jste si právě vy vybral takové povolání, Harry.“

„Ani netušíte, jak vřele s vámi souhlasím. Upřímně řečeno, nikdy jsem svou tehdejší činnost nebral jako povolání. Považoval jsem ji celou dobu za pořádnou otravu, protože mi velice narušovala klasická studia i dohled nad panstvím.“

Augusta se kousla do rtu. „Muselo to být nebezpečné.“

Harry pokrčil rameny. „Jen zřídka. Většinu času jsem strávil za psacím stolem, protože jsem řídil činnost druhých a mořil se s šifrovanými dopisy napsanými sympatetickým inkoustem.“

„Sympatetickým inkoustem?“ Augustu to na okamžik odvedlo od tématu. „To je ten, který na papíře není vidět?“

„Hm.“

„To je úžasné. Moc ráda bych nějaký měla.“

„S potěšením vám nějaký vyrobím.“ Harry se zatvářil pobaveně. „Ale musím vás upozornit, že pro běžnou korespondenci se moc nehodí. Adresát musí mít chemickou látku, která jej dokáže vyvolat.“

„Mohla bych si s ním psát deník.“ Odmlčela se. „Ale šifra bude asi lepší. Ano, šifra se mi zamlouvá daleko víc.“

„Uvítal bych, kdyby moje žena neměla takové tajnosti, aby si musela psát deník šifrou nebo neviditelným inkoustem.“

Augusta se tvářila, že si skrytého varování v jeho hlase nepovšimla, a vyzvídala dál: „Proto jste strávil tolik času na kontinentě?“

„Bohužel.“

„Říkalo se, že pracujete na svém bádání o starověku.“

„O to jsem se také snažil, zvlášť když jsem pobýval v Řecku nebo v Itálii. Ale především jsem pracoval pro Anglii.“ Harry si z košíku vzal skleníkovou broskev. „Ale teď, když je válka konečně za námi, bych se rád do Evropy podíval znovu kvůli věcem, které mě skutečně zajímají. Jela byste se mnou, Augusto? Samozřejmě vezmeme i Meredith. Cestování je velice poučné.“

Augusta zdvihla obočí. „Kdo se má poučit, já nebo vaše dcera?“

„Meredith by z toho určitě měla největší užitek. Vy totiž kvůli rozšíření vzdělání nemusíte ani vytáhnout paty z ložnice. A musím přiznat, že jste velmi učenlivá žačka.“

Augustu samotnou překvapilo, jak ji to pohoršilo. „Namouduši, Harry, občas mluvíte hrozně neslušně. Měl byste se stydět.“

„Omlouvám se, má milá. Neuvědomil jsem si, že jste taková kapacita přes slušné mravy, a skláním se před vašimi znalostmi, které jsou v tomto ohledu o tolik hlubší než moje.“

„Buďte už zticha, Harry, nebo vám všechno, co tu zbylo, naházím na hlavu.“

„Jak si přejete, milostivá.“

„A teď mi povězte, jak si můžete být tak jistý, že se můj bratr nepodílel na něčem podobném?“

„Je totiž velmi pravděpodobné, že v takovém případě by pracoval pro mne, ať už přímo nebo nepřímo. Už jsem vám vysvětlil, že převážná část mých povinností spočívala v řízení činnosti jiných. Ti lidé shromažďovali obrovská kvanta informací a předávali je mně. Já jsem se tím vším musel probírat a třídit zrna od plev.“

Augusta užasle vrtěla hlavou, protože si ještě stále nedokázala Harryho představit při něčem podobném. „Ale na té práci se přece musela angažovat řada lidí u nás i v zahraničí.“

„Občas jich bylo zbytečně moc,“ přitakal Harry kysele. „Špioni za války jsou totiž něco jako mravenci na pikniku. Z valné části jsou sice na obtíž, ale bez nich se to neobejde.“

„Je-li jich opravdu jako mravenců, mohl být jedním z nich i Richard a vy jste o tom vůbec nemusel vědět,“ trvala Augusta na svém.

Harry chvíli žvýkal broskev a mlčel. „O té možnosti jsem také uvažoval, a proto jsem trochu pátral na vlastní pěst.“

„Pátral? Po čem jste pátral?“

„Požádal jsem pár starých přátel z branže, aby se poohlédli, jestli se Richard Ballinger náhodou na výzvědné činnosti nepodílel. Odpověď byla ne, Augusto.“

Augusta si pažemi přitáhla kolena k hrudi a v duchu se potýkala s Harryho prohlášením, které znělo tak neodvolatelně. „Pořád si myslím, že na té mé teorii něco být může.“

Harry neodpověděl.

„Musíte připustit, že existuje alespoň nepatrná možnost, že Richard mohl na něčem takovém pracovat. Možná objevil něco sám a chtěl to teprve oznámit na příslušná místa.“

Harry dojídal broskev a stále mlčel.

„Tak co?“ dotírala Augusta a snažila se zakrýt úzkost v hlase. „Nemyslíte si, že je alespoň malá naděje? Že to tak mohlo být?“

„Chcete, abych vám lhal, Augusto?“

„Ne, ovšemže ne.“ Sevřela ruce v pěst. „Jen chci, abyste připustil, že jste nemusel vědět úplně o všem.“

Harry energicky přikývl. „Tak dobře. Připouštím to. Nikdo nemůže vědět docela všechno. Všechno, co se děje za války, je jako zahalené v mlze. Většina toho, co se odehrává na bojišti i mimo ně, není obvykle vidět. Když se kouř rozptýlí, můžete jen spočítat mrtvé. Nikdy se doopravdy nedozvíte, co se v tom kouří dělo. Možná je to tak nejlepší. Jsem přesvědčen, že některé věci je lépe nevědět.“

„Jako například co můj bratr doopravdy udělal?“ napověděla mu Augusta trpce.

„Vzpomínejte na svého bratra, jak jste ho znala, Augusto. Ať poslední ze smělého, nebojácného a ztřeštěného rodu žije ve vašich vzpomínkách a netrapte se tím, co možná bylo nebo nebylo pod povrchem.“

Augusta zdvihla bradu. „V jednom nemáte pravdu, mylordé.“

„A to?“

„Můj bratr nebyl poslední z našeho rodu. Poslední jsem já.“

Harry se beze spěchu posadil a oči mu varovně ochladly. „Ale vy už máte novou rodinu. Sama jste to včera večer v obrazárně tvrdila.“

„Změnila jsem názor,“ usmála se na něj Augusta sladčounce. „Usoudila jsem, že se mi moji předkové zamlouvají daleko víc než ti vaši, protože byli určitě mnohem milejší.“

„To vám nezazlívám, protože se určitě nemýlíte. Mé předky bezpochyby nikdo za milé nepovažoval. Ale jelikož nyní patříte do téže rodiny, postarám se, abyste na to nezapomínala.“

Když týden nato Augusta vstoupila do sluncem zalité obrazárny ve druhém poschodí, usedla na čalouněnou lavičku před podobiznou své krásné předchůdkyně a vzhledla k jejímu klamně vyrovnanému obličejí.

„Mám v úmyslu napravit všechny škody, které jsi tu napáchala, Catherino,“ pronesla nahlas. „Určitě nejsem dokonalá, ale vím, co je to láska, zatímco ty jsi zřejmě o významu toho slova neměla ani ponětí. Vůbec jsi nebyla ten vzor ženské ctnosti, za který tě všichni pokládali, vid’? Vždyť ty ani nevíš, co jsi v té honbě za falešnými přeludy zahodila. Ale já takový blázen nebudu,“ dodala pevně.

Uličnický se na obraz ušklíbla a otevřela dopis od sestřenky Klaudie.

Moje milá Augusto,

doufám, že se Tobě i Tvému ctnému choti daří dobře. Musím přiznat, že mi tady velmi chybíš. Sezona pomalu končí a bez Tebe tu není zdaleka tak živo jako dřív. Podle svého slibu jsem zašla už několikrát do Pompeie a velmi příjemně jsem si s Tvou přítelkyní, lady Arbuthnottovou, popovídala.

Přiznávám, že je to úžasná žena. Čekala jsem, že mě výstřednost, kterou je tak proslulá, bude popuzovat, ale kupodivu tomu tak není. Připadá mi roztomilá, a proto mne tuze trápí, že je nevyléčitelně nemocná.

Docela jiná kapitola je ovšem její komorník. Kdyby záleželo na mně, nevydržel by v tom místě ani hodinu. Při každé návštěvě je

drzejší a asi ho budu muset co nevidět pořádně usadit. Stále se nemohu zbavit dojmu, že ho odněkud znám.

Ke svému překvapení zjišťuji, že se v klubu cítím velmi dobře. Nemohu samozřejmě schvalovat takové věci, jako je kniha sázek. Několik členek se dokonce vsadilo, že tvé zasnoubení dlouho nevydrží, věděla jsi o tom? Nelíbí se mi také, že se zde tolik hraje o peníze. Seznámila jsem se však s několika dámami, které sdílejí mé nadšení pro psaní, a s těmi si pokaždé výborně poklábosím.

Pokud jde o společenské dění, musím zopakovat, že bez Tebe ztratilo na vzruchu. Ty jsi pokaždé dokázala přilákat ty nejzajímavější společníky a tanečníky. Když Tě vedle sebe nemám, točí se kolem mne jen samí příliš distingovaní muži. Víš, nebýt Petra Sheldrakea, asi bych se pořádně nudila. Pan Sheldrake je však naštěstí vynikající tanečník. Přemluvil mne dokonce i k valčíku. Jen kdyby o trochu více tíhl k vážným záležitostem intelektuální povahy. Má bohužel od přírody sklon k lehkomyšlnosti. A neustále mne škádlí.

Tak ráda bych Tě zase viděla. Kdy se hodláte vrátit do Londýna?

Tvá milující

Klaudie

Augusta dočetla dopis a pomalu ho složila. Zprávy od sestřenky ji potěšily víc, než čekala. Nemluvě o tom, že bylo příjemné zjistit, jak ji upjatá a vytříbená Klaudie postrádá.

„Augusto, Augusto, kde jste?“ Meredith k ní utíkala a mávala velkým archem papíru. „Už mám obrázek hotový. Podívejte. Teta Klarissa povídala, že ho musíte posoudit vy, protože to byl váš nápad, abych začala malovat.“

„Ovšem, nemohu se dočkat, až ho uvidím.“ Augusta vzhledla ke Klarisse, která přicházela za svou žačkou, ovšem daleko důstojnějším krokem. „Jsem vám opravdu vděčná, že jste jí to dovolila.“

„Jeho lordstvo si přálo, abych se v té věci řídila vaším úsudkem, ačkoli se oba dva domníváme, že malování vodovými barvami není pro Meredith dostatečně vážné zaměstnání.“

„Ano, vážné to není, ale zato je to velká zábava, slečno Flemingová.“

„Dítě se má pilně věnovat studiu,“ zdůraznila Klarissa. „Nemá se bavit.“

Augusta se usmála na Meredith, která nejistě těkala pohledem z jedné ženy na druhou. „Jsem si jista, že Meredith si dala na tom obrázku moc záležet. Každý přece vidí, jak je krásný.“

„Opravdu si to myslíte, Augusto?“ Meredith dychtivě přihlížela, když si Augusta výkres přidržela před sebou na délku paže a sklonila hlavu k rameni.

Téměř celou čtvrtku pokrýval světle modrý nátěr. Sem tam na něm byly rozmístěny velice pozoruhodné zelené a žluté čáry a docela vzadu trůnila velká zlatá hrouda.

„Tohle jsou stromy,“ vysvětlovala Meredith a ukázala na zelené a žluté čáry. „Štětec se mi viklal a barva dělala kaňky.“

„Jsou to moc hezké stromy. A hlavně se mi líbí obloha, ta se ti moc povedla.“ To se dalo celkem snadno uhodnout, když jí Meredith prozradila význam zelených a žlutých čar. „A tohle vypadá taky moc zajímavě,“ dodala a ukázala na zlatou hroudu.

„To je Graystone,“ oznámila pyšně Meredith.

„Tvůj otec?“

„Ale ne, Augusto, náš dům.“

Augusta se zachichotala. „Poznala jsem to, Meredith. Dělal jsem si z tebe legraci. Víš, odvedla jsi ohromnou práci, a jestli dovolíš, dám tvůj obrázek okamžitě pověsit.“

Holčička vykulila očka. „Pověsit? Kde?“

„Nu, přece tady, v obrazárně. Myslím, že to je velice vhodné místo.“ Augusta si změřila řadu přísných obličejů na obrazech. „Třeba sem pod obraz tvé matky.“

Meredith byla radostí bez sebe. „Bude s tím tatínek souhlasit?“

„Určitě bude.“

Klarissa si odkašlala: „Lady Graystoneová, mně to nepřípadá právě moudré. Obrazárna je vyhrazena pro podobizny členů rodiny, vytvořené renomovanými umělci té které doby. Nehodí se, aby se sem věšely dětské výkresy.“

„Naopak, mám dojem, že právě něco takového jako dětský výkres tady chybí. Je to pochmurné místo a Meredithin obrázek je oživí.“

Holčička se rozzářila: „Bude zarámovaný, Augusto?“

„Ovšem. Každý krásný obraz musí mít rám. Zařídím, aby to někdo okamžitě udělal.“

Klarissa si odfrkla a přísně shlédla na svou žačku. „Tak to by stačilo. Je čas, aby ses vrátila k učení, mladá dámo. Utíkej do učebny, přijdu za tebou za pár minut.“

„Ano, teto Klarisso.“ Meredith s rozzářenýma očima vysekla oběma dámám pukrlátko a odběhla z obrazárny.

Klarissa se přísně obrátila k Augustě: „Madam, musím si s vámi promluvit o zábavách, kterým jste se rozhodla Meredith učit. Víím, že vám jeho lordstvo dovolilo zajímat se o Meredithinu výchovu, ale mně se nelíbí, že ji vedete k takovým frivolnostem. Jeho lordstvo odjakživa trvalo na tom, že z jeho dcery nesmí vyrůst hloupá a povrchní osoba, která zná jen společenské radovánky a neplodné tlachání.“

„Rozumím vám, slečno Flemingová.“

„Meredith je zvyklá na odpovědný přístup ke studiu a až dosud si počínala vcelku dobře. Velice by mne mrzelo, kdyby se na tom mělo něco změnit.“

„Chápu, co máte na mysli, slečno Flemingová.“ Augusta se na ni smířlivě usmála. Úděl chudých příbuzných není lehký, to věděla. Klarissa bezpochyby několik let tvrdě pracovala na tom, aby si zde pro sebe našla trvalé útočiště, a Augusta jí to neměla za zlé. Není snadné nežít u svých, to poznala sama. „Meredith vykazuje pod vaším schopným vedením vynikající výsledky a já na tom nehodlám nic měnit.“

„Děkuji vám, madam.“

„Jsem nicméně přesvědčena, že dítě potřebuje i nějakou méně vážnou činnost. Dokonce i moje teta Prudence tvrdila, že se v mladých lidech má pěstovat schopnost volit si taková povyražení, aby se při nich zároveň zdokonalovali. Moje sestřenka Klaudie se podle toho řídí. Píše knihu o užitečných vědomostech pro mladé dívky a celou jednu kapitolu věnuje významu malování akvarelů a kreslení.“

Klarissa přihloupale zamžourala. „Vaše sestřenka píše učebnici?“

„Nu ano.“ Augusta si uvědomila, že zasněný pohled, který se zjevil Klarisse v očích, dobře zná. Viděla ho u mnoha členek Pompeie, především však u těch, které trávily dlouhé hodiny psaním. Klaudie svýma andělskýma modrýma očima takhle mžourala každou chvíli. „Ach ano, tak mě napadá, slečno Flemingová, že vy se také zabýváte myšlenkou sepsat nějaké výchovné dílko pro mládež?“

Klarisse to vzalo vítr z plachet a nehezky se zarděla. „Uvažovala jsem o tom. Ale stejně by z toho nikdy nic nebylo. Jsem si vědoma svých mezí.“

„To neříkejte, slečno Flemingová. Své meze člověk nepozná, dokud je nevyzkouší. Už jste něco začala psát?“

„Pár poznámek,“ zamumlala Klarissa, očividně zahanbená vlastní opovážlivostí. „Chtěla jsem je ukázat Graystoneovi, ale bála jsem se, že by mu připadaly ubohé. Je přece tak intelektuálně na výši.“

Augusta nad tím mávla rukou. „Jeho inteligenci nezpochybňuji, ale nemyslím si, že by byl v tomto směru dobrý posuzovatel. Sám píše pro úzký okruh učenců. Vy byste měla psát pro děti, to je něco docela jiného.“

„Ano, to máte asi pravdu.“

„Mám daleko lepší nápad. Až dáte rukopis dohromady, přineste mi ho. Já ho dám mému strýci a ten ho pošle nakladateli.“

Klarissa zalapala po vzduchu. „Měla bych ukázat rukopis siru Thomasi Ballingerovi? Manželu lady Prudence Ballingerové? Přece ho nemohu tak obtěžovat. Považoval by mě za opovážlivou osobu.“

„Třesky plesky. To nebude žádné vnucování. Strýček Thomas to udělá moc rád. Zařizoval vydávání tetiných knížek, víte?“

„Skutečně?“

„Nu ano.“ Augusta se sebejistě usmála, protože dobře znala strýčkův vágní přístup ke každodenní realitě. Bude hračka přesvědčit ho, aby poslal Klarissin rukopis nakladateli s poznámkou, aby ho vytiskl, protože kráčí ve stopách lady Prudence Ballingerové. Augusta ostatně napíše doporučující dopis sama, aby siru Thomasovi ušetřila námahu.

„To je od vás velice laskavé, madam.“ V Klarissině hlase bylo znát, že je úžasem bez sebe. „Léta se práci sira Thomase obdivuji. Pokaždé se nesmírně chvályhodným způsobem zhostí historického líčení. Má cit pro detaily a odstíny. A jak učeně píše. Je opravdu škoda, že nikdy nezatoužil psát učebnice pro děti. Mohl by pro formování mladých myslí učinit velice mnoho.“

Augusta se usmála od ucha k uchu. „Tím si nejsem tak jistá. Mně tedy připadají strýčkovy knihy nemožně suchopárné.“

„Jak to můžete říci?“ ohradila se Klarissa vášnivě. „Vůbec nejsou suchopárné. Jsou skvělé. A když si představím, že by se snížil k mému rukopisu. To je prostě ohromující.“

„Hm, víte, zrovna jsem chtěla říci, že podle mne v učebnicích pro děti naprosto chybí zmínky o slavných ženách.“

Klarissa si ji užasle změřila. „O slavných ženách, milostivá paní?“

„Odvážných a šlechtných žen bylo přece v dějinách dost a dost, nemyslíte, slečno Flemingová? Vezměte kupříkladu některé královny. A co třeba udatné Amazonky? Dokonce i mnoho nestvůr bylo ženského rodu. Zrovna téma ženských nestvůr mi připadá náramně zajímavé, vám ne, slečno Flemingová?“

„Až do dneška mi ženské nestvůry vůbec nepřišly na mysl,“ připustila slečna Flemingová zahloubaně.

„Jenom uvažte,“ rozhorlila se Augusta, „kolik slavných starověkých hrdinů se k smrti děsilo oblud ženského rodu, třeba Sirén nebo Medúzy. Člověka to vysloveně vede k domněnce, že ženy tehdy měly docela značnou moc, nezdá se vám?“

„To je velice zajímavý nápad,“ pronesla pomalu Klarissa.

„Podívejte se na to takhle, slečno Flemingová. Celá polovina dějin světa nebyla nikdy písemně zaznamenána jen proto, že se týkala žen.“

„Dobrý Bože, to je ale podnětná myšlenka. Celé nové pole působnosti. Myslíte, že by to sir Thomas považoval za vhodné?“

„Strýček je velice nepředpojatý, když jde o záležitosti intelektuální povahy. Jsem přesvědčena, že ho nový směr historického bádání zaujme. A uvažte, Klarisso, že mu ho předložíte vy.“

„Při tom pomyšlení mě až mrazí,“ zpokorněla Klarissa.

„Takový rozsáhlý předmět bude ovšem i při sebepovrchnějším zpracování vyžadovat spoustu pátrání v pramenech, tím jsem si jista,“ uvažovala Augusta. „Naštěstí máte k dispozici manželovu rozsáhlou knihovnu. Myslíte, že by vás taková práce zajímala?“

„Nesmírně, milostivá paní. Občas už mne napadlo, že o svých předchůdkyních mnoho nevíme.“

„Tak to bychom se mohly spolu dohodnout,“ uzavřela Augusta. „V pondělí a ve středu odpoledne budu Meredith učit malovat a budu s ní číst romány. A vy toho času můžete využít k práci v knihovně. Připadá vám to rozumné?“

„Velice rozumné, milostivá paní. Navýsost rozumné. Je to od vás nevýslovně laskavé, když dovolíte. A když si představím ještě podporu sira Thomase, je to takřka nad mé síly.“ Klarissa musela vynaložit značné úsilí, aby se uklidnila. „Omluvíte-li mne, vrátím se ke svým povinnostem.“

Matně hnědá Klarissina sukně svižně zavířila a jásavě zapleskala, když se její majitelka nadšeně hrnula ze dveří.

Augusta se za ní chvíli dívala a potom se zadumaně usmála sama pro sebe. Takovou ženu, jako je Klarissa, strýček potřebuje. Svazek těch dvou by byl dokonalým spojením stejně uvažujících lidí. Klarissa bude chápat a sdílet jeho intelektuální vášně a strýčkovi bude připadat stejně obdivuhodná jako zesnulá lady Prudence. Rozhodně to stojí za úvahu, říkala si Augusta.

Prozatím to však pustila z hlavy a ještě jednou si přečetla Klaudiin dopis. Když ho pak podruhé skládala, napadlo ji, že přišel čas, aby se nová hraběnka z Graystoneu předvedla jako hostitelka.

V pořádání společenských zábav ženy z jejího rodu odjakživa vynikaly. Nepochybně právě kvůli vrozenému lehkovážnému založení, usoudila Augusta. A ona, jako poslední z rodu, se vynasnaží udržet rodinnou tradici.

Uspořádá zábavu přímo tady v domě a postará se, aby se do společenských análů Graystoneova rodu zapsala jako výjimečná událost.

Při troše štěstí alespoň pozapomene na rozhovor o bratrovi, který jí po celou dobu nescházel z mysli.

Nemůže a ani nechce uvěřit, že by Richard byl schopen prodávat zprávy Francouzům. To je nemyslitelné. Nikdo z jejich rodu by tak hluboko neklesl. A její odvážný, okouzlující a čestný Richard už vůbec ne.

Ještě daleko obtížnější je uvěřit, že Graystone působil jako anglický vyzvědač, mudrovala znechuceně. Harry prostě na špiona nevypadá, to je jisté.

Nu, ano, dovede odemknout zámky kusem drátu a objevuje se, když ho nejméně čeká.

Jenže Harry? A šéf přes špiony?

Především se tahle činnost obecně nepovažuje za vhodnou pro skutečného džentlmena. Většina lidí zachovává názor, že je na tom cosi neslušného, že to odporuje dobrému vkusu. A Harry je takový pedant, když jde o vzorné chování.

Vtom se Augusta zarazila, protože jí před očima vytanulo, jak velice nemravně se Harry v soukromí jejich ložnice chová.

Je to nesmírně složitý člověk. Od okamžiku, kdy mu poprvé pohlédla do chladných šedých očí, věděla, že se v něm tají temné hlubiny.

Možná, opravdu jen možná byl Harry špión. To pomyšlení v ní vyvolalo tísnivý pocit. Nechtěla myslet na to, že by mohl být v nebezpečí. Odsunula tu možnost stranou a začala sestavovat seznam hostů, které chtěla pozvat na slavnost.

Po několika minutách však vyskočila a vydala se hledat manžela. Našla ho v knihovně pohrouženého do mapy Caesarových tažení.

„Ano, miláčku?“ zeptal se, ale nevzhlédl od práce.

„Napadlo mě, že bych tady v domě mohla uspořádat slavnost, Harry, a přišla jsem vás požádat o svolení.“

Neochotně odtrhl zrak od Egypta. „Slavnost? To znamená plný dům lidí. A to myslíte tady, v Graystone?“

„Pozveme jenom pár nejbližších přátel, Harry. Strýčka a sestřenku. A některé přítelkyně z Pompeie. Samozřejmě pana Sheldrakea. A koho budete chtít. Škoda, že Sally nemůže cestovat, tuze ráda bych ji tu měla.“

„S tímhle nemám žádné zkušenosti, Augusto, nikdy jsem si se společenskými večírky nedělal hlavu.“

„A nemusíte si ji dělat nadále, protože na to jsem tady já. Moje matka mě toho hodně naučila. Taková slavnost bude vynikající příležitostí pozvat sousedy. Je nejvyšší čas, abychom to udělali.“

Harry si ji mrzutě změřil. „Opravdu vám to připadá nezbytné?“

„Důvěřujte mi, mylord. Mám v tom zkušenosti. Každý máme talent na něco, nemyslíte?“ Významně pohlédla na starou mapu na psacím stole.

„Tak dobře, jedna slavnost a dost. To by mělo stačit. Nerad bych, aby se to stalo zvykem, Augusto. Je to velice povrchní utrácení času.“

„Ano, mylord, máte pravdu, velice povrchní.“

Ani podvědomý pocit, že Harry je záhadný a neproniknutelný muž, ani vědomí, že se občas chová nepochopitelně a panovačně, ji nepřipravily na scénu, k níž došlo o týden později v knihovně, kam ji dal zavolat.

Když na dveře její ložnice zaklepala služka a vyřizovala jí, že ji pán čeká okamžitě dole, trochu ji to polekalo.

„Řekl okamžitě?“ zeptala se služky překvapeně.

„Ano, milospani.“ Děvče se tvářilo docela zděšeně. „Je to prej nevodkladný.“

„Nebesa, doufám, že se nic nestalo Meredith.“ Augusta odložila brk, kterým psala dopis Sally.

„To né, milospani, nic takovýho. Slečna Meredith byla s jeho lordstvem až doteď a už se zasejc učí. Vim to, páč sem jim nesla čaj.“

„Ach tak, to je dobře, Nan. Vyříd' pánovi, že jsem hned dole.“

„Ano, milospani.“ Nan se rychle poklonila a odběhla.

Augusta byla opravdu zvědavá, nač takový spěch, a proto jen letmo pohlédla do zrcadla, aby se upravila. Měla na sobě smetanové mušelinové šaty s drobným zeleným vzorečkem. Hluboký výstřih lemovala zelená stužka a tentýž lem se opakoval i na volánu dole na sukni.

Z vyjeveného služčina výrazu usoudila, že Graystone asi nemá nejlepší náladu, a proto chvatně vytáhla z prádelníku průhledný zelený šál a nařasila si jej kolem výstřihu. Harry dal několikrát jasně najevo, že mu její vkus v oblékání připadá malíčko neslušný. Nemá smysl ho ještě popuzovat pohledem na hluboký výstřih, když se už i tak zlobí.

Povzdychla si a vykročila ze dveří. Když se z člověka stane manželka, začnou být součástí nesčetných nových starostí, se kterými si musí dělat hlavu, i mužíčkovy nálady a rozmary.

Spravedlivě však musela připustit, že nejvíce změn zatím musel udělat Harry. Ustoupil přece ve věci malování a četby románů, připomněla si.

Jen pár minut po služčině odchodu vklouzla do knihovny s veselým a chlácholivým úsměvem na rtech. Harry za psacím stolem z leštěného dřeva vstal.

Augusta po něm bleskla pohledem a rázem jí úsměv zmrzl na rtech. Služka to pochopila správně. Harry má zlou a nebezpečnou náladu.

Uvědomila si, že ho dosud nikdy neviděla tak ledově napjatého. Bledé a zachmuřené tahy jeho obličeje v sobě měly cosi zřetelně dravčího.

„Dal jste mě zavolat, mylord?“

„Ano.“

„Jestli je to kvůli slavnosti, pane, pak vás mohu ujistit, že všechno je pod kontrolou. Pozvánky odešly už před několika dny a začínají

přicházet odpovědi. Dojednala jsem hudbu a kuchyňský personál začíná nakupovat zásoby.“

„Na vaší slavnosti mi ani za mák nesejde, milostivá,“ přerušil ji Harry hrozivě. „Právě jsem hovořil se svou dcerou, a co mi řekla, mě doslova ohromilo.“

„Ano, mylord?“

„Vyprávěla mi, že když jste oněhdy na pikniku vynášela do nebes ctnosti pana bratra, zmínila jste o nějaké básničce, kterou vám dal.“

Augustě vyschlo v ústech, ačkoli nechápala, kam to všechno míří. „To je pravda, pane.“

„Údajně se v ní píše o pavoucích a pavučinách.“

„Mylorde, je to jen taková dost prostoduchá veršováanka. Neměla jsem v úmyslu ukazovat ji Meredith, jestli vám jde o tohle. A i kdyby ji viděla, nemyslím, že by ji nějak moc vyděsila. Všimla jsem si totiž, že si děti na strašidelné historky dost potrpí.“

Harry ponechal její spěšné ujišťování bez komentáře. „O to mi nejde. Máte ještě tu básničku?“

„Ano, samozřejmě.“

„Ihned mi ji přineste. Musím ji vidět.“

Augustu zamrazilo. „Nerozumím vám, Graystone. Proč byste měl číst Richardovu básničku? Není nijak zvláštní, místy nedává ani smysl. Verše jsou vyloženy mizerné. Schovala jsem si ji jen proto, že mi ji strčil do ruky, když umíral, a prosil mě, ať na ni dám pozor.“ Do očí jí vhrkly slzy. „Je na ní jeho krev, Harry, nemohla jsem ji zahodit.“

„Běžte a okamžitě mi tu básničku přineste, Augusto.“

Nechápavě vrtěla hlavou: „Proč ji chcete vidět?“ Vtom ji něco napadlo. „Má to něco společného s vaším podezřením?“

„To vám nemohu říci, dokud ten papír neuvidím. Okamžitě mi ho přineste. Musím ho vidět.“

Nejistě ustoupila o krok ke dveřím. „Myslím, že vám ho neukážu. Ne, dokud mi neřeknete, co dokazuje.“

„Může to být odpověď na dávné otázky.“

„Na otázky, které mají co dělat se špiony, pane?“

„Je možné, že je tomu tak,“ procedil Harry zařatými zuby. „Není to sice příliš pravděpodobné, ale jistá možnost tady je. Zvláště pokud váš bratr pracoval pro Francouze.“

„*Nepracoval pro Francouze.*“

„Augusto, nechci slyšet žádnou další pracně vykonstruovanou teorii, kterou jste vymyslela, abyste obhájila svého bratra. Až dosud jsem vám vaše iluze ponechal, nic jsem proti nim nenamítal. Dokonce jsem vás v nich podporoval. Ale ta básnička o pavoukovi a pavučině všechno mění.“

Augusta se připravovala na nejhorší a v hlavě se jí o překot honily myšlenky. „Neukážu vám ji, dokud mi neslíbíte, že ji nepoužijete jako důkaz Richardovy zrahy.“

„Je mi jedno, jestli je vinen nebo nevinný. Potřebuji odpověď na docela jiné otázky.“

„Ale přitom můžete docela dobře dokázat i Richardovu vinu, vidíte, mylord?“

Harry se dvěma dlouhými pružnými kroky ocitl u ní. „Přineste mi tu básničku, Augusto.“

„Ne, dokud mi nedáte své slovo, že to, co objevíte, Richardovu památku nepošpiní.“

„Dávám vám své čestné slovo, že pomlčím o všem, co zjistím. Víc slíbit nemohu, Augusto.“

„*To mi nestačí.*“

„U všech rohatých, ženská, víc slíbit nemohu.“

„Tu básničku vám nedám. Ne, existuje-li sebemenší nebezpečí, že ohrozí Richardovu pověst. Můj bratr byl čestný muž, a protože svou čest nemůže obhájit sám, musím to za něj udělat já.“

„Zatraceně, paní manželko, uděláte, co vám nařídím.“

„Válka skončila, Graystone. Ničemu by neposloužilo, kdybych vám tu básničku dala. Je moje a hodlám si ji ponechat. Nikdy ji nikomu neukážu, a hlavně ne vám, protože jste přesvědčen, že Richard byl zrádce.“

„Vy uděláte, co vám nařídím, paní,“ prohlásil Harry tichým a výhrůžným hlasem. „Uděláte, co vám nařídím. Přinesete mi bratrovu básničku, a to hned.“

„*Nikdy.* A kdybyste mi ji chtěl vzít, přísahám, že ji spálím. Raději ji zničím, třebaže je na ní jeho krev, než abych riskovala, že ji použijete k pošpinění jeho památky.“ S těmi slovy se Augusta otočila jako na obrtlíku a utekla z knihovny.

Sotva se za ní zavřely dveře, uslyšela tlumený náraz a tříštění skla.

To Harry mrštil o stěnu čímsi těžkým a křehkým.

Harry, ohromený, že se tak málo dokázal ovládat, upíral zlostný pohled na střepy z rozbité sklenky. Třpytily se ve sluneční záři stejně jako imitace drahých kamenů, které Augusta tak pyšně nosila. Nemohl uvěřit, že se k tomu nechal dohnat. *Ta ženská ho očarovala.* Jednu chvíli po ní náruživě a bezmezně touží a hned zase hoří vděkem při pohledu, jak si pomalu ale jistě získává jeho dcerku. A v dalším okamžiku ho rozesměje nebo rozptýlí jeho pozornost nějakým nepředvídatelným činem.

A právě nyní ho dotlačila až k ostré hraně palčivé žárlivosti, jakou dosud nezakusil.

A nejhorší na tom je, že žárlí na mrtvého muže. *Richard Ballinger.* Hrdina, nebojsa, lehkomyslník a s největší pravděpodobností také zrádce.

Augustin bratr, který by nemohl být sokem v loži, i kdyby stokrát zůstal naživu. Jenže muž, který zemřel a byl pohřben jako poslední mužský potomek northumberlandské větve Ballingerova rodu, zaujímá v Augustině srdci místo, kam Harry nikdy nebude mít přístup.

Ačkoli je navěky bezpečně uzamčen v nepřístupném království onoho světa, v Augustině srdci nepřestane žít jako ideální představitel svého rodu, skvělý starší bratr, jehož pověst a čest bude hájit do posledního dechu.

„Propadni se do pekel, ty zpropadený northumberlandský prevíte.“ Harry rázně připochoďoval ke stolu a vrhl se do lenošky. „Kdybys už nebyl dávno mrtvý, ty prevíte jeden, vyzval bych tě nejspíš na souboj.“ *A zničil křehké pouto, které se vytvořilo mezi mnou a mou ženou, protože by mne bezpochyby nenáviděla nadosmrti,* pomyslel si trpce. Jen se klidně drží logiky situace. Není přece pochyb, že kdyby došlo ke konfrontaci, Augusta by se postavila na bratrovu stranu.

Jak dokázala před chvílíčkou.

„Prevíte jeden,“ opakoval Harry, protože ho momentálně jiná nadávka pro přízračného soka ze záhrobie nenapadla.

Jak se bojuje proti přízraku?

Harry se rozvalil na židli a přinutil se na vzniklou katastrofu podívat ze všech stran.

Musí přiznat, že to od začátku vzal za špatný konec. Byla chyba, že si Augustu nechal zavolat tak naléhavě. A neměl jí nařizovat, aby mu básničku přinesla. Kdyby měl všech pět pohromadě, sehrál by to docela jinak.

Problém byl, že neuvažoval rozumně. Když se mu Meredith náhodně zmínila o básničce, v níž byla řeč o pavoucích a pavučinách, popadla ho nepřekonatelná touha dostat ji do rukou.

Až do té chvíle se domníval, že se mu podařilo sebe i Sheldrakea přesvědčit, že pustil válku i s jejími hrůzami z hlavy. Nyní však začínal chápat, že na Pavouka nezapomene nikdy, protože kvůli tomu darebákovi zahynulo příliš mnoho lidí, zatímco další dobří lidé se museli vystavovat strašlivým nebezpečím, což byl případ právě Petra Sheldrakea. Nemluvě o tom, kolik ztrát na bojišti měl ten zrádce na svědomí.

Jistota, že Pavouk musel být Angličan, Harryho hněv a pocit bezmoci ještě více jitřila.

Věděl, že byl při své výzvědné činnosti pověstný chladnokrevností a přímo ledovou logikou. Pravda však byla taková, že bez nich by podobné truchlivé úkoly nedokázal zvládat. City by ho ochromovaly. Každý tah i protitah, každé rozhodnutí, každý odhad nebo rozbor situace by byl pokřiven zbabělým strachem, že udělá chybu.

Chladná, jasná logika mu pomohla dovést všechno do konce. Pod vrstvou ledu však burácel hněv a zklamání. A kvůli roli, kterou musel hrát, se jeho temný vztek a touha po pomstě soustřeďovaly na protivníka obdobného postavení, jaké měl sám, totiž na Pavouka.

Smysl pro logiku a touha začít nový život Harrymu po bitvě u Waterloo umožnily odložit pomstychtivost na neurčito. Vědomí, že na mučivé otázky, které mu tak často nedaly spát, zřejmě nikdy odpověď nedostane, ho přimělo smířit se s nevyhnutelným. Jak při pikniku vysvětlil Augustě, v dýmu války se spousta informací navždy ztratí a Pavoukova totožnost bude zřejmě jednou z nich.

Avšak nyní díky náhodné poznámce, kterou utrousila dcerka, se v něm probudila naděje, že by to mohla být nová stopa k Pavoukově identitě. Richardova básnička o pavoukovi a pavučině mohla

znamenat všechno nebo vůbec nic. Ale musí ji za každou cenu vidět, ať tak nebo tak. Nedá si pokoj, dokud ten zpropadený papír nedostane do ruky.

Proč jen jsem nepostupoval trochu obezřetněji, peskoval se. Nemilá situace, která z toho vznikla, padá jen na mou hlavu. Tolik jsem chtěl tu básničku vidět a tak jsem si byl jist, že Augusta poslechne na slovo, že jsem vůbec neuvážil, jakou oddanost k bratrovi cítí.

Zvažoval, jaké má možnosti.

Půjde-li nahoru a přinutí Augustu, aby mu básničku vydala, nepochybně ztratí veškeré něžné city, které k němu jeho žena chová. Nemusela by mu už nikdy odpustit.

Na druhou stranu ho pořádně hnětla představa, že oddanost, kterou by měla chovat k manželovi, pokulhává za věrností bratrově památce.

Bouchl zařatou pěstí do opěradla židle a vstal. Cestou z Londýna Augustě řekl, že o lásku nijak zvlášť nedbá, že od manželky žádá především oddanost. Souhlasila s tím. Souhlasila, že bude plnit povinnosti, které z jejího postavení vyplývají.

Tak s tím u všech rohatých může začít právě teď.

Harry se v mžiku rozhodl. Až doposud jí ve všem vyhověl, je načase, aby mu to oplatil.

Rázným krokem přešel orientální koberec, otevřel dveře knihovny a vkročil do chodby s dlaždicovou podlahou. Po schodišti pokrytém červeným kobercem vydupal o poschodí výš a zahrnul k Augustině ložnici.

Bez zaklepání otevřel dveře a vešel.

Augusta seděla u malého pozlaceného psacího stolu a vzlykala do krajkového kapesníčku. Když se otevřely dveře, trhla sebou a vzhledla. V uplakaných očích jí četl strach a hněv.

Northumberlandští Ballingerové především zatraceně moc podléhají citům, pomyslel si Harry a v duchu si povzdychl.

„Co tu chcete, Graystone? Jestli si myslíte, že mi Richardovu básničku vezmete násilím, můžete na to zapomenout. Dobře jsem ji schovala.“

„Ujišťuji vás, madam, že je vysoce nepravděpodobné, že bych ji nenašel, kdybych se pustil do hledání.“ Harry za sebou tiše zavřel dveře ložnice a zůstal stát čelem k ní. Nohy v jezdeckých botách měl

mírně rozkročené a byl odhodlaný pustit se s umíněnou manželkou do křížku.

„Vyhrožujete mi, mylorde?“

„Vůbec ne.“ Vypadala tak nešťastně, tak dojemně hrdě, tak ublíženě, že Harryho odhodlání na okamžik opadlo. „Takhle to mezi námi přece nemusí být, má lásko.“

„Takhle mi neříkejte,“ vyštěkla na něj. „Jistě jste nezapomněl, že na lásku nevěříte.“

Harry zhluboka vzdychl, přešel přes pokoj a přistoupil k Augustinu toaletnímu stolku. Upřel zamyšlený pohled na řadu křišťálových flakonků, stříbrných kartáčů a dalších roztomile frivolních ženských drobností.

Krátce si připomněl, jak rád sem vchází spojovacími dveřmi bez ohlášení a nalézá Augustu před zrcadlem. Jak jí vždycky sluší volánkový župan i ten směšný krajkový čepeček na kaštanových kadeřích. Důvěrnost chvíle a ruměnc, který jí okamžitě zaléval tváře, v něm pokaždé budily hřejivý pocit. Nyní v něm ovšem nevidí milence, ale nepřítele.

Odvrátil se od toaletního stolku a pohlédl na Augustu, která ho ostražitě pozorovala.

„Tohle mi nepřípadá jako vhodný okamžik k těm vašim věčným debatám, co láska je nebo není,“ odušil.

„Vskutku, mylorde? A o čem tedy budeme debatovat?“

„Třeba o tom, co si představujete pod pojmem oddanost.“

Nejistě zamžikala a zatvářila se ještě ostražitěji. „Nerozumím vám, Graystone.“

„V den našeho sňatku jste mi slíbila svou oddanost, Augusto. Nebo jste na to už zapomněla?“

„To ne, mylorde, ale...“

„A v naší první společné noci v této ložnici jste stála tamhle u okna a přísahala jste mi, že povinnosti, které vám vyplývají z manželského stavu, budete beze zbytku plnit.“

„Harry, to není spravedlivé.“

„Co není spravedlivé? Že vám připomínám vaše sliby? Netušil jsem, že to bude nutné, to připouštím. Jaksi jsem předpokládal, že je budete dodržovat sama od sebe.“

„Ale tohle je přece něco docela jiného,“ ohradila se. „Jde o mého bratra, to snad dokážete pochopit.“

Harry účastně přikývl. „Chápu, že se nemůžete rozhodnout mezi věrností bratrově památce a oddaností k manželovi. Jste v obtížném postavení a já lituji víc, než dokážu vyjádřit, že jsem vás do něj dostal. Život je málokdy jednoduchý nebo spravedlivý, zvláště když nastane nějaká krize.“

„K čertu s vámi, Harry.“ Zaťala ruce, které jí ležely na klíně, v pěst a pohlédla na něj lesklýma očima.

„Vím, jak vám je. A vaše pocity jsou oprávněné. Chci se vám omluvit, že jsem na vás tak bezohledně vyjel. Prosím vás o odpuštění, že jsem vám bez vysvětlení nařídil přinést ten papír. Na svou omluvu bych rád řekl, že ta věc má pro mne nesmírnou cenu.“

„Pro mne také,“ odsekla.

„To je zřejmé. Jak vidím, už jste se rozhodla. Dala jste mi jasně najevo, že ochrana bratrovy památky vám leží na srdci víc než povinnosti, vyplývající z postavení manželky. Vaše loajalita patří v první řadě northumberlandským Ballingerům. Váš zákonitý manžel má nárok teprve na to, co zbyde.“

„Bože, Graystone, jak můžete být tak krutý.“ Augusta vstala a křečovitě mačkala v dlani kapesník. Otočila se k němu zády a utírala si oči.

„Protože žádám, abyste mi tentokrát vyhověla? Protože od vás jako váš manžel chci celou vaši oddanost a ne jen malou část?“

„Opravdu dokážete myslet jen na povinnost a loajalitu, Graystone?“

„Víte dobře, že ne, ale právě v téhle chvíli mi připadají prvořadé.“

„A co povinnost a loajalita k manželce?“

„Dal jsem vám slovo, že o bratrově činnosti za války nebudu s nikým mluvit, bez ohledu na to, jakého byla charakteru. Víc slíbit nemohu, Augusto.“

„Ale co když něco v té básničce bude naznačovat, že můj bratr byl... zrádce, určitě si to tak vyložíte.“

„Na tom dnes už nesejde, Augusto. Ten muž je mrtev a mrtvé přece nesoudíme. Je mimo dosah zákona i mé osobní pomsty.“

„Ale jeho čest a pověst mrtvé nejsou.“

„Buďte k sobě upřímná, Augusto. To vy se bojíte, že by se v těch veršících něco takového mohlo skrývat. Máte strach, aby se vám bratr neskutálel z piedestalu, na který jste si ho postavila.“

„Proč je ta básnička tak důležitá, když už je stejně po válce?“ Ohlédla se přes rameno a pátravě mu pohlédla do očí.

Harry neuhnul. „Poslední přibližně tři nebo čtyři roky války dělal pro Francouze to, co já pro anglickou korunu, jistý záhadný člověk, který si říkal Pavouk. Byli jsme skálopevně přesvědčeni, že musí být Angličan, jednak podle způsobu práce a pak také proto, že měl vždy neuvěřitelně podrobné informace. Ten muž připravil o život spoustu vynikajících lidí, a žije-li, přeji si, aby za svou zradu zaplatil.“

„Chcete se tomu člověku pomstít?“

„Ano.“

„A abyste toho dosáhl, zničíte vztah mezi námi.“

Harry tiše řekl: „Nechápu, proč by celá ta věc měla mít na vztah mezi námi jakýkoli vliv. A pokud ano, pak jen proto, že to připustíte vy.“

„Ó jéje, mylord, už vidím, jak na to jdete,“ postěžovala si. „Jste opravdu prohnáný. Vinu za všechny bolestné pocity, které z vaší krutosti vzejdou, svedete na mne.“

Harry se opět neznal vztekem. „A co vaše krutost ke mně? Jak mi podle vás asi je, když dáváte přednost bratrově památce před oddaností manželovi?“

„Jak se zdá, mylord, že je mezi námi hluboká propast.“

Obrátila se k němu čelem. „Ať se stane cokoli, nikdy už to mezi námi nebude takové jako dřív.“

„Přes tu propast vede most, milostivá. Můžete zůstat až do skonání stát na své straně, na straně okouzlujících a smělých northumberlandských Ballingerů, nebo přejít ke mně, kde leží vaše budoucnost. Nechávám to rozhodnutí pouze na vás. A nebojte se, násilím vám ten cár papíru nevezmu.“

Nečekal na odpověď, otočil se na patě a odešel.

Na celé další dva dny se v domácnosti rozhostil zdvořilý a neosobní chlad. Harry ponuré ovzduší vnímal tím bolestněji, že příliš ostře kontrastovalo s týdny vřelosti a veselí, které mu předcházely.

Teprve markantní změna v rozpoložení všech členů domácnosti mu ukázala, jakou změnou dům prošel za krátký čas, kdy je Augusta jeho paní.

Služebnictvo bylo samozřejmě vždy dokonalé a dobře vycvičené, ale od Augustina příjezdu pracovalo přímo radostně. Vybavila se mu Sheldrakeova slova o tom, že Augusta je k personálu laskavá.

Meredith, miniaturní učeneček seriózního vystupování a poslušné povahy, najednou malovala obrázky a chodila na pikniky. Její prostinké šatičky poznenáhlu obrostly stužkami a volánky, a kudy chodila, nadšeně vyprávěla o postavách z knih, které jí Augusta předčítala.

Dokonce i Klarissa, zarputilá a střízlivá stará panna bezúhonného charakteru, tak hluboce oddaná povolání guvernantky, se najednou změnila. Harry neměl přesnou představu, k čemu to v prvních několika týdnech po jeho svatbě vlastně došlo, nemohl však popřít, že Klarissa vůči Augustě roztála jako máslo na slunci. A nejen to, dokonce se u ní začaly projevovat známky vášnivého uchvácení, které by u každé jiné ženy bezpečně naznačovaly romantický vztah.

Poslední dobou se každou chvíli omluvila z vycházky nebo z večerního posezení v salonu a uháněla do svého pokoje. Harry usuzoval, že asi na něčem pracuje, ale ptát se nechtěl. Klarissa byla odjakživa soběstačná a nepřístupná osoba a on její soukromí respektoval. Byl to ostatně typický flemingovský rys.

Byl si naprosto jist, že romantický vztah u ní nepřipadá v úvahu vzhledem k tomu, že se její život úzce omezoval na učebnu, ale neobvyklý třpyt, který se jí chvílemi zjevoval v očích, v něm budil zvědavost. Přisuzoval tu změnu, stejně jako všechny ostatní, své zbrusu nové ženě.

V posledních dvou dnech po vypuknutí sporu se však celá domácnost proměnila znovu. V domě zavládla chladná a upjatá atmosféra. Všichni byli přehnaně zdvořilí a uctiví, Harry však jasně cítil, že vinu za náhlé ochlazení dávají jemu.

Dost ho to zlobilo a myslel na to stále, když třetího dne stoupal po schodech k učebně. Pokud vůbec měli právo stavět se na něčí stranu v tom tichém souboji dvou vůlí, k němuž mezi ním a Augustou došlo, pak přece měli naprosto jasně stát za ním.

On je tady v Graystone pánem, na něm závisí živobytí všech obyvatel panství. Člověk by si myslel, že přinejmenším tohle bude mít na paměti služebnictvo i Klarissa.

Člověk by si myslel, že to bude mít na paměti Augusta.

Bylo však stále zřetelnější, že Augustina oddanost šla tam, kam tíhlo její srdce, a to patřilo vzpomínkám na minulost.

Harry strávil minulé dvě noci sám ve své posteli a nespouštěl oči ze zavřených dveří Augustiny ložnice. Umínil si, že je bude muset otevřít ona sama, a byl si jist, že to nakonec určitě udělá. Prozatím však měl před sebou vyhlídku na třetí osamělou noc a začínal svého rozhodnutí litovat.

Na vrcholku schodiště zahnul k učebně a potichu otevřel dveře.

Klarissa vzhledla a zatvářila se nevlídně. „Dobrý den, mylord. Netušila jsem, že nás dnes chcete navštívit.“

Z hlasu jí nepokrytě číselo nelibost, ale Harry si umínil, že si toho nebude všímat. Věděl přece, že poslední dobou není ve svém vlastním domě příliš vítán nikde. „Mám chvilku volnou, tak jsem se chtěl podívat, jak jde Meredith malování.“

„Ach tak. Meredith začala dnes ráno trochu dříve. Její lordstvo tady bude každou chvíli a vezme si ji na starost jako obvykle.“

Meredith vzhledla od obrázku. Oči jí na okamžik zazářily, ale potom sjela pohledem stranou. „Dobrý den, tatínku.“

„Pokračuj v práci, Meredith. Budu se chvíli dívat.“

„Ano, tatínku.“

Díval se, jak vybírá barvu. Obezřetně namočila štětec a na bělostný papír udělala obrovskou černou čmouhu.

Harry ji viděl poprvé sahat k tak tmavé barvě. Obrázky, které nyní už pravidelně přibývaly v obrazárně, byly většinou zářivě barevné, energické výtvoř, překypující slunečním jasnem.

„Bude to obrázek našeho domu v noci, Meredith?“ zeptal se a sklonil se, aby lépe viděl. „Ano, tatínku.“

„Aha. Asi bude hodně tmavý, vid’?“

„Ano, tatínku. Augusta říkala, abych malovala podle toho, jak se právě cítím.“

„A ty se dnes cítíš na tmavý obrázek, i když je venku tak hezký?“

„Ano, tatínku.“

Harry sevřel rty. Dokonce i na Meredith má ta tichá válka už vliv. *To všechno je Augustina vina.* „Což abychom využili toho sluníčka? Nechám ti osedlat poníka a zajedeme si k potoku, chtěla bys?“

Meredith rychle vzhledla s rozpačitým výrazem na tváři. „Může Augusta jet s námi?“

„Zeptáme se jí,“ odpověděl Harry klidně, ačkoli to s ním v duchu zacloumalo. Nepochyboval, co Augusta odpoví. Zdvořile odmítne, to je jisté. S výjimkou jídelny se jí poslední dva dny dokonale dařilo mizet mu z cesty. „Ale možná má na dnešní odpoledne jiné plány.“

Ode dveří klidně zazněl Augustin hlas: „Náhodou žádné jiné plány nemám a k potoku bych si vyjela moc ráda.“

Meredith se v mžiku celá rozzářila. „To bude zábava. Půjdu si obléct svůj nový jezdecký oblek.“ Kvapně pohlédla na Klarissu. „Smím, teto Klarisso?“

Klarissa královsky pokynula hlavou. „Ano, zajisté, Meredith.“

Harry se beze spěchu otočil a pokusil se pohlédnout Augustě do očí, ta se mu však právě v té chvíli uctivě uklonila.

„Omluvíte-li mne, mylord, půjdu se také převléci. Přijdeme s Meredith za chvíličku za vámi.“

Co má u všech rohatých být zase tohle? spekuloval Harry a díval se za ní. Ale co, raději nebudu moc zvědavý.

„Doufám, že budete mít příjemnou projížďku s jejím lordstvem a slečnou Meredith, mylord,“ pronesla upjatě Klarissa.

„Děkuji, Klarisso. To určitě budu.“

Jen co zjistím, co má Augusta za lubem tentokrát, dodal v duchu, když odcházel.

Půl hodiny nato stále ještě odpovědi na své němé otázky neměl. Ale alespoň Meredith se mezi tím rozveselila a projevovala dětské nadšení. V tmavozeleném jezdeckém oblečku, přesně okopírovaném podle Augustina včetně apartního kloboučku s perem, vypadala půvabně. Harry ji chvíli pozoroval, jak ujíždí před nimi po cestě a pobízí šedého grošovaného poníka k rychlejšímu cvalu, a potom se na Augustu uznale podíval.

„Jsem rád, že jste si s námi dnes odpoledne vyjela, paní,“ prohlásil, odhodlán prolomit mlčení.

Augusta seděla v ladné pozici na dámském sedle a rukama v rukavičkách půvabně třímala otěže. „Říkala jsem si, že vaší dcerce čerstvý vzduch udělá dobře. V domě je poslední dobou poněkud nedýchatelné, nezdá se vám?“

Harry procítěně přisvědčil: „Ano, zdá.“

Augusta se kousla do rtu a úkosem si ho změřila. „Ach, čert to vem, mylord, určitě víte, proč jsem s vámi dnes jela.“

„Ne, milostivá, to nevím. Nevykládejte si to špatně, jsem moc rád, že jste tu s námi, ale rozhodně netvrdím, že vím proč.“

Vzdychla si. „Rozhodla jsem se, že vám tu Richardovu básničku dám.“

Harrym projela vlna hluboké úlevy. Tak tak odolal, aby Augustu nezvedl ze sedla a nepřítáhl si ji na klín. Přemohl se však. Poslední dobou nějak moc snadno podléhá hnutím mysli. Musí si na to dát pozor.

„Děkuji vám, Augusto. Smím se zeptat, co změnilo váš názor?“ Napjatě čekal na odpověď.

„Hodně jsem o tom přemýšlela a uvědomuji si, že nemám moc na vybranou. Jak jste mi nesčíslněkrát připomněl, mám jako vaše žena povinnost poslouchat vás.“

„Aha.“ Harry chvíli mlčel a počáteční úleva se rozplynula. „Mrzí mě, že vás vedla jen povinnost, paní.“

Zamračila se. „Co jiného by mě mělo vést, ne-li právě povinnost?“

„Co třeba důvěra?“

Zdvořile sklonila hlavu. „Ta asi také. Došla jsem k závěru, že své slovo dodržíte. Slíbil jste, že bratrovo tajemství nezveřejníte, a já vám věřím.“

Harry, který nebyl zvyklý, aby se o jeho slovu pochybovalo třeba jen několik minut, nedokázal dost dobře skrýt rozhořčení. „Vám trvalo bezmála tři dny, než jste laskavě usoudila, že se mi dá věřit?“

S povzdechem přiznala: „Ale ne, Harry. Vašemu slibu jsem věřila od začátku. Když chcete mermomocí slyšet pravdu, v tom problém nikdy nebyl. Jste velice čestný člověk, to přece ví každý.“

„A v čem tedy byl problém?“ zeptal se drsně.

Augusta vytrvale upírala zrak mezi uši své klisny. „Bála jsem se, mylorde.“

„Bála? Čeho, propánakrále? Že se o bratrovi dovíte něco špatného?“ Kvůli Meredith se ze všech sil krotil, aby se na ni nerozkřikl.

„To snad ani ne. Já o bratrově nevině nepochybuji ani na vteřinu. Ale hrozně jsem se bála, co si o mně pomyslíte, jestli z té básničky náhodou usoudíte na Richardovu zradu.“

Harry na ni nechápavě civěl. „U všech rohatých, Augusto. Vy jste si myslela, že si vás budu méně vážit kvůli něčemu, co možná spáchal váš bratr?“

„Jsem přece ze stejného rodu, mylorde,“ připomněla stísněně. „Jestli podezříváte ze zrady jednoho z nás, můžete docela dobře podezřívát i jiné členy rodiny.“

„Vy jste si myslela, že bych mohl zpochybňovat vaši čest?“ Byl upřímně zděšen, kudy se její myšlenkové pochody ubírají.

Napřímila se. „Vím, že už mě i tak považujete za příliš frivolní a náchylnou k rozpustilostem. Nerada bych, abyste ještě zpochybňoval mou čest. Jsme spolu nadosmrti spojeni, mylorde. A pokud uvěříte, že členům našeho rodu chybí čest, bude pouť, kterou máme před sebou, dlouhá a strastiplná.“

„U všech rohatých, milostivá, vám nechybí čest, ale zdravý rozum.“ Harry zarazil koně, vztáhl paže a sesmekl Augustu ze sedla.

„Harry.“

„Byli všichni příslušníci vašeho ctěného rodu tak neobyčejně tupí? Zřejmě mi nezbyvá než doufat, že to naše děti nepodědí.“

Přitáhl si ji na klín a dlouze ji políbil. Těžká jezdecká sukně udeřila o boky jeho hřebce, který se roztancoval. Harry mu přitáhl otěže, svá ústa od Augustiných rtů však neodtáhl.

„Harry, můj kůň,“ vydechla Augusta, když konečně popadla dech. Jednou rukou si přidržovala směšně malý klobouček a opakovala: „Uteče mi.“

„Tati? Tati, co to Augustě děláš?“ Meredith se k nim vracela a hlásek měla přiškrcený úzkostí.

„Libám tvou matku, Meredith. Postarej se jí o koně, ať neuteče.“

„Libáš?“ Meredith vykulila oči. „Ach, to ano. O koně si nedělej starosti, tati, chytím ho.“

Harry si o koně starost nedělal, protože viděl, že neodběhl daleko a že se opodál pase na šťavnatější trávě. Jediná jeho starost v té chvíli byla, jak dostat Augustu do postele. Jejich spor trval sice jen dvě noci a tři dny, byl však o dvě noci a tři dny delší, než dokázal snést.

„Harry, vážně. Postavte mě na zem. Co si pomyslí Meredith?“ rozhorlovala se Augusta v jeho objetí.

„Odkdy vám tak záleží na slušném chování, paní manželko?“

„Od chvíle, co jsem se stala matkou dcery, mi neschází z mysli.“

Harry se hlasitě rozesmál.

Když večer otevřel dveře do sousední ložnice, našel Augustu sedět u toaletního stolku. Stála u ní komorná, která jí právě pomohla s převlékáním.

„Můžeš jít, Betsy,“ řekla Augusta a nespouštěla oči z Harryho obrazu v zrcadle.

„Ano, milospani. Brou noc, milospane.“ Betsy udělala pukrle, a když mizela ve dveřích, měla v očích potěšený a vědoucí pohled.

Augusta s rozpačitým úsměvem vstala. Župan se jí rozevřel a Harry spatřil košili z průhledného mušelínu. Něžná ňadra zdvihala tenkou látku, a když sklouzl očima níž, uviděl nad stehny tmavý trojúhelníkový stín. Ten pohled ho bolestivě vzrušil.

„Přišel jste kvůli té básničce, vidíte?“ zeptala se nevinně Augusta.

Harry zavrtěl hlavou a roztáhl rty v širokém úsměvu. „Ta může počkat. Přišel jsem za tebou, miláčku.“

13

Když o hodně později vstala Augusta z postele, byla dosud rozehrátá milováním. Zapálila svíčku a přistoupila k toaletnímu stolku. Harry se na lůžku zavrtěl. „Augusto, co to děláte?“

„Chci vám dát Richardovu báseň.“ Otevřela dózičku s náhrdelníkem po matce a složeným listem papíru, který tam celé dva roky pietně uchovávala.

„To může počkat na ráno.“ Harry se zdvihl na loket a upřeně ji pozoroval.

„Ne, chci to mít za sebou.“ Donesla mu složený list. „Tady to máte, přečtěte si to.“

Harry jí vzal papír z ruky a sraštil tmavé obočí. „Těžko vám o tom něco řeknu po jednom letmém pohledu. Musím ty verše podrobně prostudovat.“

„Je to jen taková hloupost, Harry. O žádnou státní záležitost nejde. Ani trochu to nedává smysl. Umíral, když mě prosil, abych to schovala. Nejspíš blouznil a mluvil o něčem jiném, co viděl v duchu jen on sám.“

Harry k ní vzhlédl a Augusta okamžitě zmlkla. Povzdychla si, klesla na pelest a upřela zrak na hnědé krvavé skvrny. Slova znala dávno nazpaměť.

Popatři na chrabré jinochy, kterak si hrají na třpytivé síti,

Hle, jak se jim stříbrné šavle třpytí.

*K čaji se sešli o hodině třetí a večer sem přibudou zase za večeri
pánovi posloužiti.*

*On hoduje uprostřed hladkých lesklých nití a popíjí těch
bezstarostných hochů krev.*

*Na čas svůj čeká o třetí a o deváté, až pohasnou ta světla, která
svítí.*

*Hle z tisíců jich zbylo pár a z desítek už věru žádný. Pavouk už
dohrál partii a jediný je vítěz v jeho síti. Ber dvacet jako tři a tři pak
jako jeden, dokud v hlavě se ti nerozsvítí.*

Augusta napjatě čekala, zatímco Harry přelétal očima veršiky už po několikáté. Když dočetl, vzhlédl k ní znovu, tentokrát s chladnou a pátravou naléhavostí.

„Ukázala jste to někomu, když bratr zemřel, Augusto?“

Augusta přikývla. „Několik dnů po bratrově smrti přišel za strýčkem nějaký muž. Chtěl vidět bratrovy věci a strýček řekl, že si myslí, že bych mu měla ukázat úplně všechno, co po něm zbylo. Ten tu básničku četl.“

„A co říkal?“

„Že je to nesmysl. Vůbec ho nezajímala. Šlo mu jen o ty dokumenty, které měl bratr u sebe. Potom začal naznačovat, že Richard zřejmě prodával informace Francouzům, načež on a strýček usoudili, že by se to mělo ututlat.“

„Vzpomínáte si, jak se jmenoval?“

„Myslím, že Crawley.“

Harry znechuceně zavřel oči. „Crawley. Ano, ovšem. Ten tupý a nemotorný šašek. Není divu, že k dalšímu vyšetřování nedošlo.“

„Jak to?“

„Crawley byl hlupák.“

„Cože?“ Augusta nechápavě sraštila obočí.

„Zemřel asi před rokem. Nejenže byl pěkný idiot, naneštěstí měl také pořádně zastaralé názory na vojenskou výzvědnou službu. Považoval ji za něco velice neslušného a rozhodně nevhodného pro pravého džentlmena. Důsledkem bylo, že o celé věci věděl minimum a šifrovanou zprávu by nepoznal, ani kdyby ho kousla do zadku. Aby toho chlapa kat spral.“

Augusta odložila svíčku a opřela si bradu o skrčená kolena. „Myslíte si, že ta básnička je šifrovaná?“

„Připadá mi to pravděpodobné. Ráno se na ni podívám důkladně.“ Pozorně papír složil.

„Ale Richard ji přece mohl nést anglickému agentovi, a ne francouzskému, nemyslíte?“

Harry odložil složený arch na noční stolek. „Důležité na celé věci je, že není podstatná – pro nás dva. Mně je naprosto lhostejné, co váš bratr tehdy dělal, protože vás nikdy nebudu posuzovat podle něj. Věříte mi?“

Pomalu přikyvovala a upřeně se mu dívala do očí. „Věřím vám.“ S ulehčením si uvědomila, že Harry bude v tom ohledu úzkostlivě spravedlivý. Nebude své ženě vyčítat skutky ostatních členů rodiny.

„Vám je zima, Augusto. Pojd'te sem a vlezte si pod přikrývku.“ Harry sfoukl svíčku a přitáhl si Augustu k sobě.

Ještě dlouho ve tmě bděl a držel ji v náručí. Věděla to, protože sama nemohla usnout. Z mysli jí nescházela starost, jestli udělala dobře, když Harrymu tu básničku dala.

Nedlouho před rozbřeskem se probudila z neklidného polospánku. Cítla, že se Harry tichounce krade z postele, ale neotočila hlavu ani neotevřela oči.

Zašustil papír, když zvedl zakrvácenou báseň z nočního stolku. Pak se dveře do jeho pokoje tiše otevřely a zase zavřely.

Přinutila se zůstat ležet, dokud nezačalo svítat, a potom také vstala a začala se chystat na dlouhý den, který měla před sebou.

Pohled z okna jí naznačil, že jítro se rodí pod temnou olověnou oblohou, věštící déšť.

Harry se objevil u snídaně jen nakrátko, z mis na příborníku si naložil vejce a maso a zase zmizel v knihovně. S Augustou a Meredith sotva vyměnil slůvko. Byl duchem nepřítomný, napjatý a celá domácnost se jeho náladě přizpůsobila. Bylo vidět, že to nezažívají poprvé.

„Tatínek je takový vždycky, když pracuje na nějakém rukopise,“ vysvětlovala Meredith a vážnými šedými očima úzkostně pohlížela na nevlastní matku. „Nesmíte si myslet, že se ještě pořád zlobí.“

„Tak dobře,“ usmála se Augusta mimoděk, ačkoli jí nebylo veselo. „Budu to mít na paměti.“

„Hosté se začnou sjíždět už za tři dny, je to tak?“ ptala se Meredith a její vážný pohled se naplnil nelíčeným vzrušením.

„Určitě ano. A slečna Appleyová ti přijde vyzkoušet poslední šaty. Připomeň tetě, aby ti dnes zkrátila vyučování. Budeme mít dost práce my dvě i švadlena.“

„Připomenu, Augusto.“ Meredith vyskočila od stolu a utíkala do učebny.

Augusta osaměla a mlčky pila kávu. Prohlédla dopisy a přečetla londýnské noviny, které přišly ranní poštou.

Potom probrala s komorníkem a s hospodyní, kolik lidí bude třeba na slavnost najmout.

Dveře do knihovny zůstávaly pevně zavřené celé dopoledne. Kdykoli Augusta procházela halou v přízemí, nemohla od nich odtrhnout zrak. To vytrvalé ticho za nimi jí začalo připadat nesnesitelné. Neustále musela myslet na to, co asi o Richardovi z té příšerné rýmovánky zjistil.

Nakonec už to nevydržela a dala si osedlat klisnu. Vyběhla nahoru do ložnice, aby se převlékla do jezdeckých šatů, když se však vrátila dolů, komorník se tvářil ustaraně. „Vypadá to, že odpoledne bude pršet, milostivá paní.“

„Asi ano,“ usmála se chabě Augusta. „Ale nelamte si se mnou hlavu, Steeplesi. Trocha vody mi neublíží.“

„Určitě s sebou nechcete štolbu?“ Steeplesův dlouhý a mrzutý obličej byl plný obav. „Vím, že jeho lordstvo by si nepřálo, abyste jela sama.“

„Ne, nechci štolbu. Jsme přece na venkově, Steeplesi. Nemůže se mi tady nic stát, to není jako v Londýně. Když se po mně bude někdo shánět, řekněte, že se vrátím večer.“

Steeples se koženě a odmítavě uklonil. „Jak si přejete, madam.“

Augusta cestou po schodech, a ještě když nasedala na klisnu, vzdychala. Tady se člověk nezavděčí ani komorníkovi.

Jela asi hodinu pod zataženou oblohou a trochu se jí zlepšila nálada. Tváří v tvář bouřkovým mrakům člověk nevydrží být dlouho trdnomyslný, pomyslela si. Zdvihla obličej vstříc poryvům svěžího větru i prvním kapkám deště a cítila se osvěžená a jako znovuzrozená. Stejně se v takový zasmušilý den nedá nic moc dělat, říkala si vesele.

Ačkoli bylo už nějakou chvíli zřejmé, že bouřka je na spadnutí, první zahřmění Augustu přece jen trochu zaskočilo. Věděla, že na návrat do Graystone je už pozdě. Pak v dálce zahlédla zchátralou chalupu a rychle se k ní rozjela. Chalupa byla prázdná.

Zavedla klisnu do nevelké kůlny a vešla do stavení. Zůstala stát v otevřených dveřích jediné místnosti a pozorovala, jak déšť bičuje okolní krajinu.

Stála tam sotva dvacet minut, když se ze zuřící bouře vynořil kůň s jezdcem. Právě když jezdec zarazil koně přede dveřmi, sjel z oblohy blesk a burácení hromu pohltilo třesk podkov.

Z koně na ni shlížel zamračený Harry. Vítr mu nadouval široký plášť a z černého bobřího klobouku mu kapalo.

„Co tady, k d'asu, děláte v tom dešti, Augusto?“ Oblohu rozt'al další blesk a hřebec se vzepjal, ale Harry ho zkrotl pevnou rukou. „Prokristapána, ženská, nemáte ani tolik rozumu jako školačka. Kde máte koně?“

„Vzadu v kůlně.“

„Odvedu tam i svého a přijdu za vámi. Zavřete přece ty dveře, vždyť na vás prší.“

„Ano, Harry,“ zamumlala, ale odpověď stejně pohltilo dunění deště.

Za chvíli se dveře opět prudce otevřely a dovnitř vběhl Harry s náručí dříví, které zřejmě našel v kůlně. Voda z něj na hliněnou podlahu jen crčela. Kopnutím za sebou dveře zavřel, hodil polínka na ohniště a shodil ze sebe kabát i klobouk.

„Předpokládám, že pro tuhle ztřeštěnost máte vysvětlení.“

Augusta pokrčila rameny a na obranu zkřížila ruce na prsou. Od chvíle, kdy sem Harry vešel, měla pocit, jako by v chalupě ubylo prostoru. „Chtěla jsem se trochu projet.“

„V tomhle počasí?“ Harry si stáhl rukavice a podupáváním oklepával z vyleštěných holínek vodu. „A proč jste s sebou nevzala štolbu?“

„Nepotřebovala jsem ho. Jak jste mě našel, mylordé?“

„Steeple měl našťestí dost rozumu, aby se podíval, kterým směrem jste odjela. Nedělalo mi potíže sledovat vás. Mimoto si vás všimlo pár nájemců a jednoho z nich napadlo, že jste se mohla schovat v téhle zbořenině. Je to jediná prázdná chalupa na míle daleko.“

„Uvažoval jste opravdu logicky, mylordé. Ale vidíte přece, že jsem byla celou dobu v naprostém bezpečí.“

„O to tady nejde, milostivá. Jde o rozumný úsudek, ve vašem případě spíš o jeho nedostatek. Jak vás mohlo napadnout odjet, když je dešť na spadnutí?“ Harry poklekl před ohništěm a začal rozdělávat oheň. „Když už neberete ohled na sebe, co třeba na mou dceru?“

Jeho slova Augustu zahřála a v nitru jí vyrostla malá bublinka štěstí. „Meredith se o mě bála?“

„Meredith neví, že jste pryč. Ještě stále se učí.“

„Ach.“ Bublinka štěstí tiše praskla.

„Chtěl jsem tím říci, jaký příklad jí takovým chováním dáváte?“

„Ale když ani neví, že jsem pryč, tak nevím, v čem vidíte problém, Harry.“

„Jen náhodou se nedověděla, že jste odjela z domu úplně sama.“

„Ano, ovšem. Chápu, co máte na mysli.“ Cítila, že se její počáteční vzdorovitost hroutí. „Máte pravdu, jako vždy. Byl to velmi špatný příklad. Takových bude v budoucnu určitě ještě spousta, mylorde. Pocházím přece z rodu northumberlandských Ballingerů.“

Harry se bleskurychle vztyčil a zatvářil se tak hrozivě, že Augusta honem ucouvla.

„*U všech rohatých, Augusto, okamžitě přestanete pověst své rodiny používat jako omluvu pro své chování, rozumíte?*“

Polekala se a zimničně se otrásla. Viděla, že je velice rozzlobený, a tušila, že to není jen proto, že si vyjela na koni v bouři. „Ano, mylorde. Říkáte to docela jasně.“

S bezmocným vztekem si prohrábl mokré vlasy. „A nedívejte se na mě, jako byste přede mnou chtěla bránit hradby rodného hradu. Já nejsem váš nepřítel, Augusto.“

„Ale mluvíte, jako byste jím byl. Vážně se chystáte číst mi levity po celou dobu našeho manželství, Graystone? To je docela truchlivá vyhlídka, nemyslíte?“

Otočil se zpět k ohni. „Chovám takové docela malé přesvědčení, že se jednou naučíte své impulzivní sklony ovládat, paní.“

„To mě opravdu uklidnilo. Lituji, že jste mě musel jet hledat, mylorde.“

„To já také.“

Augusta upírala pohled na jeho široká záda. „Asi jste mi to měl říci rovnou, Harry. Víím, že nejste takhle rozzlobený jen proto, že jsem si vyjela bez doprovodu. Co jste objevil v té básničce?“

Pomalů se k ní otočil a velmi vážně se na ni podíval. „Shodli jsme se na tom, že za bratrovy skutky nejste zodpovědná, je to tak?“

Útroby jí stiskla ledová ruka. *Ne, Richarde, ty jsi nebyl zrádce. Ať si říká, kdo chce, co chce.* Přiměla se pokrčit rádky nedbale rameny. „Když to říkáte. Co tam bylo, mylorde?“

„Vypadá to jako zpráva, že muž zvaný Pavouk byl členem klubu, který se jmenoval Šavle.“

Augusta se zamračila. „Takové jméno jsem nikdy neslyšela.“

„To mě nepřekvapuje. Byl to nevelký pánský klub, kam se hlásili především vojáci. Sídlo měl nedaleko Saint James Street a dlouho se neudržel.“ Harry se odmlčel. „Došlo tam k požáru, tuším. Někdy před dvěma lety. Budova shořela, a pokud vím, členové klubu už o obnově neuvažovali.“

„Nevzpomínám si, že by se Richard někdy zmínil, že tam byl členem.“

„To možná ani nebyl. Jisté je jen to, že zjistil, kdo byl Pavouk. Totožnost toho lotra říkanka bohužel neprozrazuje. Jen to, že byl členem klubu.“

Augusta chvíli přemýšlela. „Ale kdybyste si opatřil seznam členů, mohl byste přijít na to, který z nich by jako Pavouk připadal v úvahu, že si to myslíte?“

„Opravdu přesně tohle si myslím.“ Harry nazdvihl obočí. „Jste bystrá, má milá.“

„Možná jsem se minula povoláním. Mohla jsem vám sloužit jako vynikající vyzvědačka, mylorde.“

„O tom nechci ani slyšet. Stačí, abych si to představil, a celé noci nezamhouřím oka.“

„Co budete dělat dál?“

„Začnu trochu pátrat. Pokusím se zjistit, kdo byl majitelem klubu. Ten by mohl mít seznam členů nebo se na jejich jména rozpomenout. Možná by se mi podařilo některé z nich vystopovat.“

„Jste opravdu odhodlán toho Pavouka najít, vidíte?“

„Ano.“

Augusta postřehla, že jeho hlas postrádá jakýkoli cit, znepokojilo ji to a opět ji začalo mrazit. Upřela zrak do ohně za Harryho zády. „Po přečtení té básničky jste se utvrdil v přesvědčení, že Richard byl zrádce, vidíte?“

„Zatím nic není jisté a pravděpodobně ani nikdy nebude, Augusto. Jak jste už řekla, je tady i možnost, že váš bratr chtěl ty informace předat příslušným úřadům.“

„Ale není příliš pravděpodobná.“

„Ne.“

„Jste jako obvykle krutě upřímný, mylorde.“ Augusta se unaveně pousmála. „Já si pochopitelně ponechám svůj vlastní názor.“

Harry se vážně uklonil. „Pochopitelně. Klidně o tom smýšlejte dál, jak vám napovídá srdce. Jestli totiž Richard byl nebo nebyl zrádce, nemá dnes pro nikoho valný význam.“

„Až na mne.“ Augusta se důstojně vzpřímila. „Nepřestanu věřit v jeho nevinu, mylorde. On by pro mne v téhle situaci udělal totéž. My northumberlandští Ballingerové jsme vždycky drželi pohromadě, víte? Nebáli bychom se s tím druhým ani do pekla. Neotočím se ke své rodině zády, i když mi na ni zbyly jenom vzpomínky.“

„Máte už přece novou rodinu, Augusto.“ Harryho hlas zněl v malé místnosti pronikavě.

„Opravdu, mylord? Já ten pocit nemám. Mám dceru, která mi nedokáže říkat maminko, protože nejsem tak hezká jako její skutečná matka. A můj manžel se mě neodváží milovat ze strachu, že se začnu podobat svým prostopášným předchůdkyním.“

„Prokristapána, Augusto. Meredith je malé dítě a zná vás teprve několik týdnů. Musíte jí dát čas.“

„A vy, Harry? Kolik času budete potřebovat, než se ujistíte, že nejsem jako mé předchůdkyně? Jak dlouho budu mít ještě pocit, že mě zkoušíte, že na mně hledáte a snad i nacházíte nedostatky?“

Harry prudce přikročil až k ní, popadl ji za ramena a obrátil čelem k sobě. „U všech rohatých, Augusto, co ode mne chcete?“ Vzhlédla k jeho tvrdé tváři. „Chci to, co jsem měla, když jsem byla malá. Chci být zase součástí skutečné rodiny. Chci lásku, chci smích a důvěru.“ Proti její vůli jí z očí vytryskly slzy a stékaly jí po tvářích.

Harry rezignovaně vzdychl a přivinul ji k sobě. „Prosím vás, Augusto, neplačte. Všechno bude dobré. Uvidíte. Jste přecitlivělá kvůli té básničce, a proto vidíte všechno černě. Ale mezi námi se přece nic nezměnilo.“

„Ano, mylord.“ Popotahovala do teplé vlny jeho kabátu.

„Věřte, že byste měla přestat srovnávat své báječné předky s příslušníky své nové rodiny. Musíte se smířit s tím, že Graystoneové byli odjakživa spíš nudná a chladná čeládka. Ale to neznamená, že mi na vás nezáleží, nebo že se Meredith nesnaží vidět ve vás svou matku.“

Augusta naposledy popotáhla a zdvihla hlavu. Dokonce se přiměla k úsměvu. „Ano, já vím. Musíte mi prominout ty hloupé slzy. Nevím, co mě to popadlo. Celý den jsem byla trochu nesvá, bude to určitě tím počasím.“

Harry se potutelně usmál a podal jí sněhobílý kapesník. „Nepochybně. Pojd'te blíž k ohni, ať se ohřejete. Bouřka hned tak nepřejde, tak mi třeba můžete povídat o svých plánech na slavnost.“

„To je to právě téma k rozptýlení osoby frivolního založení, mylord. Ano, pojd'me si povídat o slavnosti.“

„Augusto...“ Harry se podmračeně zarazil.

„Omlouvám se, mylord, škádlila jsem vás. Nebylo to ode mne hezké. Věděla jsem přece, že jste to řekl, jen abyste mě trochu

utěšil.“ Vystoupila na špičky a dotkla se rty jeho brady. „Povím vám, jaký jídelníček jsem připravila na slavnostní plesovou večeři.“

Harry se zdráhavě usmál, ale ostražitý pohled mu z očí nemizel. „Je to už dávno, co se v Graystone pořádál bál. Nějak si neumím představit, že se tam hodí.“

Hosté se začali sjíždět v určený den odpoledne. Augusta se horlivě ujala role hostitelky, řídila provoz na schodišti, chodila se radit do kuchyně a na poslední chvíli měnila dávno určené ubytování.

Meredith ji neopouštěla ani na krok a vážným zrakem zaznamenávala všechno od správné přípravy ložnic až po chystání velkého množství jídla pro velký počet lidí, kteří se nebudou držet přesně určeného času.

„To je ale komplikované,“ podivovala se. „Myslím, mít hosty.“

„To tedy je,“ ujistila ji Augusta. „Je pořádně náročné, aby všechno vypadalo, že to nedalo moc práce. Moje matka byla v tomhle ohledu přímo génius. Všichni northumberlandští Ballingerové si velice potrpěli na zábavy a večírky.“

„Tatínek moc ne,“ připomněla Meredith.

„Myslím, že si na to zvykne.“

Večer, když Augusta stála nahoře na schodišti po boku s Meredith a hospodyní Gibbonsovou, přihrčel před dům elegantní zelený faeton tažený párem šedých koní.

Augusta při pohledu na Petra Sheldrakea, který z faetonu vyskočil a hodil otěže štolbovi, prohlásila: „Tak mě napadá, paní Gibbonsová, že pana Sheldrakea ubytujeme ve žlutém pokoji.“

„Vedle slečny Klaudie Ballingerové, milostpaní?“ Hospodyně si udělala poznámku na papír.

„Ano, přesně tak,“ potvrdila vesele Augusta a vykročila po schodech dolů, aby se s Petrem pozdravila. „Udělal jste mi radost, že jste přijel, pane Sheldrakeu. Pevně doufám, že se u nás na venkově nebudete nudit. Graystone mi celé dny opakuje pořád dokola, že venkovské slavnosti nejsou nic pro vás.“

Petr sklonil hlavu, aby jí políbil ruku a v zářivě modrých očích mu šibalsky zablýsklo. „Ujišťuji vás, milostivá paní, že se ve vašem salonu nudy neobávám. Bude tady tuším i vaše sestřenka, že?“

„Přijela sotva před půlhodinou se strýčkem a šli se trochu osvěžit.“ Augusta se s úsměvem obrátila k Meredith. „Graystoneovu dceru jistě znáte, vidíte?“

„Jednou nebo dvakrát jsem ji viděl. Ale docela jsem zapomněl, jaká je to krasavice. Máte okouzlující šaty, slečno Meredith.“ Petr obdařil dívku oslňujícím úsměvem.

„Děkuji vám.“ Na Meredith Petrovo kouzlo očividně nepůsobilo. Zato nemohla odtrhnout oči od zářivě zeleného faetonu odvážně elegantního tvaru na vysokých pérech. V očích se jí zjevilo cosi podobného touze. „To je moc krásný kočár, pane Sheldrakeu.“

„Jsem na něj opravdu pyšný,“ přiznal Petr. „Zrovna minulý týden jsem s ním vyhrál jeden závod. Nechtěla byste se někdy později projet?“

„Ó ano,“ vydechla Meredith. „To bych strašně moc chtěla.“

„Naplánujeme si tedy společný výlet,“ prohlásil Petr.

Augusta se vesele zasmála. „Když tak o tom uvažuji, ani mně by nebylo proti mysli svést se s vámi, pane. Graystone, jak nepochybně dobře víte, takový skvělý a rychlý způsob dopravy neschvaluje. Považuje ho za příliš nebezpečný.“

„V mých rukou budete obě v bezpečí, ujišťuji vás, lady Graystoneová. Pojedeme pomalu a vyloučíme tak veškeré riziko.“

Augusta se smíchem protestovala: „S tím bezpečím to zase nemusíte tak přehánět, jinak přijdeme o všechnu zábavu. Nač jet ve faetonu, kdyby se měl plazit jako hlemýžď?“

„Ať vás neslyší pan choť,“ varoval ji Petr. „Jinak to vám i lady Meredith zakáže. Graystone si pod vzrušením představuje nález starého latinského textu, kde se píše o Ciceronovi nebo Tacitovi.“

Meredith se však tvářila ustaraně. „Je faeton opravdu tak nebezpečný, pane Sheldrakeu?“

„Mohl by být, kdyby ho někdo špatně a zbrkle řídil.“ Petr na ni škádlivě mrkl. „Bojíte se jet se mnou?“

„Ach, to ne,“ ujistila ho Meredith vážně. „Já jen, že tatínek nechce, abych dělala nebezpečné věci.“

Augusta na ni pohlédla. „Mám nápad, Meredith. Prostě tatínkovi neřekneme, jak rychle pojedeme. Co ty na to?“

Meredith zamžikala nad neznámým pojmem, úmyslně otci něco zamlčet. Potom vážně prohlásila: „Tak dobře, ale když se mě přímo zeptá, musím mu to prozradit. Nemohu přece tatínkovi lhát.“

Augusta nakrčila nos. „Ovšemže ne. Chápu to. Kdybychom náhodou skončili všichni tři v příkopě, musíš to svést na mě.“

„Ale, ale, copak to má být? Nějaké spiknutí?“ zvolal pobaveně Harry, který právě sešel ze schodů. „Jestli Sheldrake vyklopí do příkopu kohokoli jiného kromě sebe, bude mít co dělat se mnou.“

„Hrůzné pomýšlení,“ zašklebil se Petr. „Jako bych nevěděl, že jsi nikdy nedovedl pohlížet na chyby a omyly druhých shovívavě ani vlídně.“

„Tak to měj neustále na paměti.“ Harry obrátil zrak k příjezdové cestě, po níž přijížděl další kočár. „Paní Gibbonsová ti ukáže tvůj pokoj, Sheldrakeu. Až se dáš po cestě trochu do pořádku, přijď za mnou do knihovny. Něco bych s tebou chtěl probrat.“

„Zajisté.“ Petr se usmál na Augustu a vydal se do schodů v patách hospodyně.

Meredith úzkostně vzhledla k otci. „Opravdu bych se směla projet v tom krásném faetonu pana Sheldrakea?“

Harry se na nad dcerčinou hlavou na Augustu šibalsky usmál. „To víš, že ano. Sheldrake má dost rozumu, aby zbytečně neriskoval, když poveze dvě osoby, které jsou mi na celém světě nejdražší.“

Augustu výraz manželových očí zahrál u srdce. Celá rozjařená jeho pohledem se shýbla k Meredith. „Takže ujednáno. Alespoň se nebudeme muset plížit ven, až se budeme chtít s panem Sheldrakem projet.“

Meredith se na rtech objevil váhavý úsměv. „Třeba nám tatínek také koupí faeton, aby byl jenom náš.“

„Nebud' směšná,“ zaláteřil Harry. „Nebudu vyhazovat peníze na takovou frivolnost. Už i tak jsem div nepřišel bankrot, kolik toho Augusta v poslední době rozházela za parádu pro vás dvě.“

Meredith se okamžitě vyděsila. Sklopila oči na půvabné růžové stužky na svých šatičkách a pokorně řekla: „Ach tatínku, to je mi moc líto. Neuvědomila jsem si, že utrácíme příliš.“

Augusta vrhla na Harryho káravý pohled. „Meredith, tvůj otec si z nás nestydatě utahuje. Ještě jsme mu ten jeho příjem ani pořádně nenačaly a kromě toho jsem přesvědčena, že se mu naše nové šaty moc líbí. Z mám pravdu, Graystone?“

„I kdybych měl přijít na buben, nelituji ani jediné pence, kterou jste na ně vydaly,“ prohlásil Harry galantně.

Meredith se ulehčeně usmála a popadla Augustu za ruku, protože jí opět přišel na mysl zelený faeton. „Opravdu je strašně moc úžasný.“

„To je,“ přisvědčila Augusta a stiskla holčičce ruku.

Harry pohlédł na dcerku a řekl: „Jako by se nám tu klupal smysl pro dobrodružství. Skoro to vypadá, že se mi dcera vyvedla po své nové matce.“

Z nějakého důvodu jeho slova Augustu docela potěšila, jakkoli jí to připadalo pošetilé.

„Musím připustit, že ti manželství svědčí, Graystone.“ Petr si naléval z karafy klaret. „Děkuji ti, Sheldrakeu. Lichotím si, že manželství s Augustou by každý muž neunesl.“

„Dovedu si představit, že to vyžaduje dost energie. Ale ty jen záříš. Vlastně bych skoro řekl, že jsi prodělal zřetelnou změnu letory. Kdo by si byl myslel, že se budeš namáhat se slavností?“

Harry se napil klaretu a ironicky se ušklíbl. „Vid’? Ale Augustu tyhle věci baví.“

„A tebe baví, když jí můžeš udělat radost, co? Neuvěřitelné. Laskavý jsi přece nikdy nebyl.“ Petr se posměšně zašklebil. „Povídal jsem ti, že se k tobě bude dokonale hodit, Graystone.“

„Povídal, vzpomínám si. A jak jsi na tom ty s její sestřenicí?“

„Podařilo se mi upoutat její pozornost, víc se asi o úspěchu mých snah říci nedá. Sotva jsem si ji začal namlouvat, stal se z Anděla obratem ruky Dábel. Naštěstí mi Scruggs poskytl spoustu užitečných informací o tom, co si myslí nebo na co si potrpí. Nevěřil bys, jaké knihy jsem poslední dobou četl, abych s ní měl při tanci o čem mluvit. Dokonce jsem se prokousal jednou z těch tvých.“

„Jsem poctěn. Když je řeč o Scruggsovi, jak se vede Sally?“

Pobavení se z Petrovy tváře v mžiku vytratilo. „Tělesně je velice zesláblá, dlouho už mezi námi zřejmě nebude. Tuze horlivě ale shání informace o Lovejoyovi.“

„V dopise z minulého týdne jsi mi napsal, že těch informací je pomálu,“ připomněl mu Harry.

„Ten chlap má docela nevýjimečnou minulost, to je jednou jisté. Je zřejmě poslední ze svého rodu. Přinejmenším nemá žádné blízké příbuzné, jinak bychom je já nebo Sally už dávno objevili. Panství, které má v Norfolku, mu zřejmě prosperuje, ačkoli o ně příliš nedbá. Nějaké investice má také v dolech. Má vynikající záznam z armády, dobře hraje karty, dámám se líbí, nemá žádné blízké přátele, a to je asi tak všechno.“

Harry kroužil sklenkou a chvíli o tom přemítal. „Takže je to jen další znuděný voják, který se chtěl pobavit na účet naivní slečny z lepší společnosti?“

„Obávám se, že je to tak. Myslíš, že mu šlo o to, aby tě mohl vyprovokovat k souboji? Někteří muži si na tenhle sport potrpí.“ Petr se znechuceně ušklíbl.

Harry potřásl hlavou. „Nevím. Je to možné. Ale nemohl jsem se zbavit dojmu, že mi chtěl spíš znechutit ženitbu a Augustou, než vyprovokovat souboj. Připadalo mi, že ji chce přede mnou zostudit.“

Petr pokrčil rameny. „Možná o ni měl zájem sám.“

„Ale Sally tvrdila, že o Augustu žádný zájem neprojevoval, dokud nevešlo ve známost, že je zasnoubena se mnou.“

„Už jsem ti vykládal, že někteří muži velice rádi svádějí ženy, které patří jiným,“ připomněl Petr.

Harry o tom ještě chvíli hloubal. Jen nerad tu hádanku pouštěl ze zřetele, ale byly tu další a naléhavější. „Tak dobrá, vřelé díky aspoň za to, Sheldrakeu. Ale mám pro tebe další, daleko zajímavější úkol. Myslím, že jsem objevil stopu, která možná ukazuje na Pavouka.“

„*To není možné, u sta hromů.*“ Petr třásl sklenkou o psací stůl, až to zařinčelo, a modrýma očima se zavrtal do Harryho. „Co na toho lotra máš?“

„Byl možná členem klubu Šavle. Vzpomínáš si na něj?“

„Ten už neexistuje. Vyhořel před pár lety, nebo ne? A vůbec neměl nijak dlouhé trvání.“

„Správně. A my potřebujeme seznam členů,“ pokračoval Harry, otevřel zásuvku a vyndal zakrvácený papír s básničkou.

„Poslyš, Graystone, ty mě nikdy nepřestaneš udivovat,“ bručel Petr a vzal Harrymu list z ruky. „Smím se zeptat, jak jsi k tomuhle přišel?“

„Ne, to nesmíš,“ odpověděl Harry. „Musíš se spokojit s informací, že jsme to mohli mít v rukou už před dvěma lety, kdyby k vyšetření jisté podezřelé události nebyli shora poslali Crawleye.“

Petr zaklel. „*Crawleye*? Toho blekotavého idiota?“

„Bohužel ano.“

„Inu, co se stalo, stalo se. Pověz mi, oč vlastně jde?“ Harry se k němu nahnul přes stůl a spustil.

Betsy právě Augustě zapíнала rubínový náhrdelník, když se ozvalo naléhavé zaklepání na dveře. Betsy šla otevřít a zamračila se, když uviděla na chodbě stát vylekanou služtičku.

„Tak co je, Melly?“ vyjela na ni přísně. „Její lordstvo nemá čas, musí jít dolů vítat hosty.“

„Moc se vmlouvám za vyrušení. Ale de vo slečnu Flemingovou. Sem z toho celá pryč. Milospani povídala, že jí mám pomoci s voblíkáním, ale slečna nechce. Dělá hrozný kusy, nevím, co mám dělat.“

Augusta vstala a sukně jejích temně zlatých šatů se zavlnila kolem střevíčků ze zlatého saténu. „Co se stalo, Melly?“

Mladá komorná spustila: „Slečna Flemingová si nechce voblíct ty nový šaty, co ste jí dala ušít, milospani. Prej maj špatnou barvu.“

„Promluvím si s ní. Betsy, pojd' se mnou. Melly, ty se utíkej podívat, jestli některá komorná nepotřebuje pomoci.“

„Už běžím, milospani.“ Melly se rozběhla chodbou.

„Jdeme, Betsy.“ Augusta s komornou v patách prošustila chodbou ke schodišti a svižně po něm vyběhla o poschodí výš ke Klarissině pokoji.

Nahoře však se málem srazila s neznámým mladíkem v černé a stříbrné livrej Graystoneova služebnictva. „Kdo jste? Nikdy jsem vás tu neviděla.“

„Račte prominout, vaše lordstvo.“ Mladík byl zmatený a tonul v rozpacích, že málem porazil svou velitelku. Byl svalnatý a livrej se mu na širokých ramenou napínala. „Jmenuju se Robbie. Vzali mě sem za lokaje, na výpomoc kvůli slavnosti.“

„Aha, dobrá. Tak utíkej. V kuchyni bude zapotřebí každé pomocné ruky.“

„Ano, vaše lordstvo.“ Robbie v mžiku zmizel.

Augusta pokračovala v cestě a zastavila se před dveřmi do Klarissina pokoje. Hlasitě na ně zabušila. „Klarisso, co se děje? Honem mi otevřete. Máme málo času.“

Dveře se otevřely a v nich stanula Klarissa, dosud v županu a se starým mušelinovým čepečkem na prošedivělých vlasech. Z očí jí hledělo zoufalství, ústa však měla bojovně sevřená. „Nepůjdu dolů, milostivá paní. Prosím, nezdružte se kvůli mně.“

„O tom nechci slyšet, Klarisso. Vy přece musíte jít dolů. Zapomněla jste, že vás dnes chci představit strýčkovi?“

„V žádném případě se nemohu objevit mezi hosty.“

„Kvůli šatům, vidíte? Když dnes odpoledne přišly, bála jsem se, že vám ta barva bude proti mysli.“

V té chvíli se Klarisse zaleskly v očích slzy, což samo o sobě vyvolávalo úžas, a zaúpěla: „*Všechny jsou úplně nemožné.*“

„Ukažte mi je.“ Augusta rázně přistoupila k šatníku a otevřela dveře. Uvnitř visela dlouhá řada šatů v barvách temných drahokamů. Ani jedny ovšem nebyly břidlicově šedé či matně hnědé. Augusta spokojeně pokývala hlavou. „Přesně takové jsem objednala.“

„Cože? Vy?“ Klarissa téměř oněměla úžasem. „Milostivá paní, nechala jsem se od vás přemluvit k novým šatům, ačkoli chovám skálopevné přesvědčení, že se nehodí, aby se guvernanka účastnila podobných slavnostních příležitostí. Naprosto jasně jsem však té tupohlavě švadleně zdůraznila, že si přeji tmavé a tlumené barvy.“

„Tyhle barvy přece jsou tmavé, Klarisso.“ Augusta pohlédla hedvábí temně ametystové barvy a s úsměvem prohlásila: „Budou na vás vypadat božsky. Musíte mi věřit. A teď honem, oblékat. Betsy vám pomůže.“

„Ale já opravdu nemohu nosit takhle zářivé barvy,“ hrozila se Klarissa.

Augusta si ji přísně změřila. „Musíte mít na paměti dvě věci, slečno Flemingová. Zaprvé, že jste členkou rodiny jeho lordstva, které bezpochyby očekává, že se na dnešní večer patřičně ustrojíte. Přece ho nechcete přivést do trapné situace.“

„Ach, ne, dobré nebe, to ne...“ Klarissa se šťvaným výrazem v očích zmlkla.

„A zadruhé, že můj strýček, i když je roztržitý vědec, žije už nějakou dobu v Londýně a přivykl, že dámy, s kterými se stýká, mají určitý styl, jestli chápete, co mám na mysli.“ Při posledních slovech nicméně zkřížila prsty.

Tušila totiž, že by sir Thomas jen stěží rozeznal, má-li dáma na sobě hedvábí nebo režný pytel. Říkala si však, že nezaškodí, když to Klarisse bude slušet. Věděla přece, jak guvernanka touží na strýčka udělat dojem, a ačkoli měla nepochybně na mysli pouze dojem intelektuální, Augusta naopak chovala velkou naději, že se mezi nimi vytvoří vztah daleko hlubší. Takže opatřit Klarisse slušivou garderobu byla z její strany čirá prozíravost.

„Ach tak.“ Klarissa se napřímila a znovu si změřila řadu šatů v šatníku. „Nenapadlo by mne, že si váš strýc všímá dámského oblečení.“

„Inu, to je tak,“ spustila Augusta důvěrným tónem. „Víte přece, že celý život studuje život ve starověku. A obávám se, že starověké ženy byly proslulé svou elegancí. Jen si vzpomeňte na Kleopatru nebo na ty jemné drapérie na řeckých sochách.“

„Jémine, už chápu, jak to myslíte. Sir Thomas má nepochybně v oku jistý klasický ideál ženy, je to tak?“

Augusta se usmála. „Přesně. A v šatech, které jsem pro vás objednala, budete mít čistou náhodou klasickou postavu. Betsy vám učeše řecký uzol. Až budete dnes večer scházet po schodech, budete vypadat přesně jako starověká bohyně.“

„Myslíte?“ V Klarisse ta představa očividně vzbudila posvátnou hrůzu.

„Betsy se o to postará, vid', Betsy?“

Betsy udělala pukrle. „Vynasnažím se, milospani.“

Augusta zdvihla obočí. „Spoléhám na tebe, Betsy. Obleč slečně Flemingové ty ametystové šaty, ano? Už musím běžet. Jeho lordstvo už určitě přechází sem tam jako lev v kleci a trne, kde jsem.“

Rozběhla se nazpátek do své ložnice, vtrhla dovnitř jako uragán a našla Harryho. Zastavil se uprostřed kroku, zatvářil se zuřivě a významně pohlédl na hodiny.

„Kde jste byla, k d'asu?“

„Je mi to moc líto, Harry.“ Vzhledla k němu a pohled se jí naplnil obdivem. V černém a bílém večerním obleku vypadal opravdu báječně. „Klarissa trucovala, že si na sebe nevezme nic jiného než šedé nebo hnědé šaty. Musela jsem ji přesvědčit, že by vás přivedla do trapných rozpaků, kdyby si neoblékla nové šaty.“

„Kašlu na to, co bude mít Klarissa na sobě.“

„Ano, o vás taky vůbec nejde, mylord. Kde je Meredith? Jasně jsem jí řekla, že tady musí být v půl, abychom sešli dolů všichni tři společně.“

„Stále se nemohu zbavit dojmu, že Meredith je na to ještě příliš malá,“ poznamenal Harry.

„Nesmysl. Tak ochotně mi pomáhala s přípravami, že si zaslouží, aby se mohla alespoň nakrátko celé té slávy zúčastnit. Mně rodiče pokaždé dovolili zůstat, dokud mne nepředstavili přátelům. Netrapte se, Harry. Meredith bude zpátky v postýlce, než si toho stačíte všimnout.“

Harry se tvářil pochybovačně, ale zřejmě se rozhodl dál neprotestovat. Místo toho významně přelétl pohledem Augustiny

zlaté šaty. „Měl jsem dojem, paní, že vaše nová garderoba měla být méně vystřižená u krku.“

„Švadlena to zřejmě špatně změřila, mylordě,“ vysvětlila ledabyle Augusta. „Už není čas něco s tím dělat.“

„Tak špatně změřila, ano?“ Harry k ní dvěma kroky přikročil, vsunul jí za hluboký výstřih prst a pomalu jím přejížděl sem tam po řadru.

Augusta zalapala po vzduchu, zčásti protože ji to ohromilo, a pak protože ji jeho dotek pokaždé silně vzrušil. „Propána, Harry. Hned s tím přestaňte.“

Pomalou prst vytáhl a v šedivých očích mu zablýsklo. „Víte, co si myslím, Augusta? Že to špatné měření máte na svědomí vy. A přesvědčíte se o tom dnes v noci, až za vámi přijdu s krejčovským metrem.“

Augusta zamžikala a pak vyprskla smíchy. „Vezmete mi míru, mylordě?“

„Velice podrobnou.“

Zaklepání na dveře ušetřilo Augustě odpověď. Otevřela a vpustila do pokoje Meredith, která se tvářila nesmírně důležitě. Pozorně si prohlédla její kouzelné šatičky z bílého mušelinu, lemované záplavou stužek a krajek.

„Propáníčka, Meredith, tobě to ale sluší.“ Augusta se obrátila k Harrymu. „Není hezoučká, mylordě?“

Harry se usmál. „Jako květinka. Vlastně jsem přesvědčen, že vy obě dnes večer všechny ostatní dámy zastíníte.“

Meredithin úzkostlivý výraz se rozplynul v úsměvu a bylo vidět, jak ji otcova chvála těší. „Tobě to, tatínku, taky moc sluší. I Augustě.“

„Snad abychom konečně šli, nezapomeňte, že jsme si nazvali plný dům lidí,“ navrhl Harry.

Když došli ke schodišti, vzal manželku pod paží a dcerku vzal za ruku. Pak všichni společně sestupovali do haly a Augustu zaplavila vlna blaženosti.

„Namouduši, dnes večer vypadáme jako opravdová rodina, Harry,“ pošeptala mu, když vešli do salonu, kde se shromáždili všichni hosté.

Úkosem na ni pohlédl, ale Augusta už ho nevnímala, protože se okamžitě vrhla do povinností hostitelky.

Po boku s Meredith, která měla oči navrch hlavy, proplouvala mezi hosty. Představovala svou nevlastní dceru těm, kteří ji dosud neznali,

ujišťovala se, že se každý má s kým bavit, a dohlížela, aby nápoje tekly proudem.

Byla spokojena, jak hladce celá slavnost pod jejím vedením probíhá, a na chvíli se zastavila u hloučku, tvořeného Harrym, sirem Thomasem, Klaudií a Petrem Sheldrakem.

Jakmile ji Petr uviděl, radostně se rozzářil. „Chválabohu, že jste přišla, milostivá paní. Už mi jde hlava kolem z těch všech dávno zapomenutých bitev. Přisámbůh, ztratil jsem pojem, co který proslulý antický hrdina udělal, a kdy to bylo.“

Klaudie, která vypadala v elegantních bleděmodrých šatech se stříbrnými lemy dnes večer stejně andělsky jako obvykle, se omluvně usmála. „Obávám se, že se strýček Thomas s Graystonem zabrali do svého oblíbeného tématu a chudáček pan Sheldrake se, jak vidno, dost nudí.“

Petr nasadil sklíčenou tvář. „Ani trochu se nenudím, slečno Ballingerová. Jak bych mohl, když jste v mé blízkosti? Historie však není můj oblíbený předmět a vy sama musíte připustit, že nekonečné omílání detailů těch dávných bitev dokáže být po nějakém čase docela otravné.“

Augusta se usmála, když viděla, že se její sestřenka půvabně červená. „Vlastně, Meredith a já jsme si onehdy tuze zajímavě podebatovaly o historii, vid', Meredith?“

Meredith se rozzářila. Vážný pohled jí zaplál svitem, který všem důvěrně připomněl jejího otce v podobných debatách.

„Ó ano,“ přitakala chvatně. „Augusta mě upozornila na jednu nesmírně zajímavou skutečnost, které jsem si sama do té doby nevšimla. Hodně jsem potom o hrdinech řeckých a římských bájí musela přemýšlet.“

Sir Thomas se po Augustě ohlédl poněkud vyplašeně, odkašlal si a oslovil Meredith: „A copak to bylo, děťátko?“

„Víte, šlo o to, jak často se hrdinové antických bájí museli silou nebo důvtipem utkávat se ženami. Podle Augusty to dokazuje, že si ve starověku lidé uvědomovali, jak silné a bojovné dokážou ženy být a že se mužům zcela vyrovnají. Augusta tvrdí, že o těch starověkých paních nevíme téměř nic a teta Klarissa s ní souhlasí.“

Po její nečekané řeči se rozhostilo ohromené mlčení.

„Propánakrále,“ zamumlal nezřetelně sir Thomas. „Tohle by mě v životě nenapadlo. Podivuhodný nápad.“

Harry zdvihl obočí a s pohledem upřeným na Augustu rovněž zamumlal v odpověď: „Připouštím, že v tomhle světle jsem se na historická fakta nikdy nepodíval.“

Meredith vážně kývala hlavičkou. „Jen pomyslete, tatínku, na všechny ty nestvůry, s kterými museli hrdové bojovat. Všechno to byly ženy. Medúza, Kirké, Sirény a spousta dalších.“

„A pak tu máme Amazonky,“ přidala se Klaudie a tvářila se velmi zahloubaně. „Staří Řekové přece měli z Amazonek velké obavy. Je to skutečně zářezující. Pořád se nám opakuje, že jsme slabé pohlaví.“

Petr se zasmál, ale v očích mu seděl smutek. „Já jsem nikdy nepodceňoval ženy, protože dokážou být zatraceně lstivými protivníky.“

„Já rovněž ne,“ přidal se Harry tiše. „Ale rozhodně dávám přednost dámám, když jsou ve vlídném rozpoložení mysli.“

„Ano, to je vám mužům podobné, že?“ podotkla rozmarně Augusta. „Máte to pak o tolik snazší.“

Sir Thomas se nepřestával vážně chmuřit. „Povídám, Graystone, tohle je zajímavý nápad. Bizarní, ale zajímavý. Člověk si najednou uvědomí, jak málo toho víme o ženách starověkého Řecka a Říma. Občas jméno nějaké královny. A těch pár veršů, které se nám dochovaly, ovšem.“

„Jako třeba ty krásné básně od Sapfó,“ prohodila Augusta nevinně.

Harry na ni vrhl pronikavý pohled. „Netušil jsem, že čtete takové věci, má milá.“

„Inu, znáte přece mou rozpustilou povahu, pane.“

„To ano, ale *Sapfó*?“

„Psala přece tak kouzelně o tom, jaké pocity v člověku probouzí láska.“

„Hrome, víme přece, že většinu těch básní psala jiným ženám...“ Harry se zarazil, když postřehl, jak zaujatě Meredith naslouchá.

„Soudím, že pocity, které vzbuzuje pravá láska, platí všeobecně,“ namítla Augusta. „Podléhají jim přece muži i ženy. Nemyslíte, mylordé?“

Harry přísně sraštil obočí a nakvašeně odpověděl: „Myslím, že na tohle téma jsme pro dnešek řekli až dost.“

„Zajisté, mylordé.“ Augustinu pozornost zaujala nová příchodí, která právě stanula ve dveřích. „Ach, pohleďte, tamhle je slečna Flemingová. Že vypadá dnes večer báječně?“

Všichni se bezděčně otočili a spatřili Klarissu, jak se nerozhodně rozhlíží po přeplněném salonu. Měla na sobě temně fialové saténové šaty, které jí Augusta vybrala, a vlasy měla učesané do řeckého uzlu a upevněné sítčkou. Nesla se vzpřímeně a se zdviženou bradou, pevně odhodlaná odvážně čelit nemilé společenské záležitosti.

„Prokristapána,“ ulevil si Harry a napil se klaretu. „V životě jsem tetu Klarissu takhle neviděl.“

Sir Thomas byl jako u vidění a nespouštěl z postavy u dveří oči. „Poslyš, Augusto, kdo jsi říkala, že to je?“

„Jedna Graystoneova příbuzná. Velice vzdělaná dáma, strýčku. Určitě zjistíš, že je ohromně zajímavá. Zabývá se bádáním na téma, které jsme právě opustili.“

„Vskutku? Poslyš, rád bych si s ní o tom podrobněji pohovořil.“

Augusta se usmála, spokojená s jeho reakcí. „Ano. Omluvíte-li mne na okamžik, dojdu pro ni.“

„Rozhodně,“ vyhrkl sir Thomas.

Augusta zamířila ke dveřím, aby Klarissu zadržela dřív, než si to rozmyslí a uteče ze sálu.

„Víš, že se ti podařilo uspořádat velice zdařilou slavnost,“ pochvalovala si Klaudie příští večer, když si spolu vyšly z přeplněného tanečního sálu nadýchat se čerstvého vzduchu a popovídat si na chvíli o samotě. „Na dnešním výletě k moři do Weymouthu jsem se ohromně bavila.“

„Děkuji ti.“

V tanečním sále hudba spustila venkovský tanec a účastníci plesu s nadšením zaplnili parket. Vedle elegantních hostů z Londýna tu byl i pestře oděný hlouček místního panstva a všichni se výborně bavili. Na bál pozvali všechny sousedy z okruhu mnoha mil. Augusta nechala připravit bohaté pohoštění včetně velkého množství šampaňského.

Vzhledem k tomu, že ples se ve velkém domě nekonal řadu let, snažila se, aby všechno bylo naprosto dokonalé, a z výsledků se v duchu velice radovala. Bylo jí jasné, že talent k pořádání zábav se v její rodině dědí.

„Mám takovou radost, že jste se strýčkem přijeli do Dorsetu.“ Augusta zůstala stát u kruhové kamenné fontány a zhluboka se nadechla svěžího nočního vzduchu. „Tak dlouho jsem toužila odvděčit se vám za všechno, co jste pro mne po Richardově smrti udělali.“

„Poslyš, Augusto, nemusíš nám děkovat.“

„Ty a tvůj otec jste ke mně byli velice laskaví, Klaudie. Obávám se, že jsem občas nedokázala vyjádřit svou vděčnost správným způsobem, ani se vám odvděčit.“

Klaudie upřela pohled do temné hladiny ve fontáně. „Odvděčila ses nám v mnoha směrech, a asi ani netušíš jak, Augusto. Já sama si to uvědomuji teprve nyní.“

Augusta rychle vzhledla. „To je od tebe opravdu laskavé, Klaudie, ale obě dobře víme, že jsem občas byla docela protivná.“

„Tak to nikdy,“ usmála se Klaudie mile. „Byla jsi nekonvenční, nepředvídatelná a občas strašně rozmarná, ale nikdy protivná. Všechno bylo u nás doma veselejší, když jsi k nám přišla. Jak bych se dostala do společnosti, kdyby nebylo tebe? Nebýt tebe, nevkočila bych do Pompeie a nespřátelila se s lady Arbuthnottovou.“ Zarazila se a pak dopověděla: „Neseznámila bych se s Petrem Sheldrakem.“

„Ach ano, pan Sheldrake. Tak se mi zdá, že jsi ho přímo očarovala, Klaudie. A ty? Co k němu cítíš?“

Klaudie chvíli upírala zrak na saténové špičky svých tanečních střevíčků a teprve pak dokázala jakž takž čelit Augustinu tázavému pohledu. „Bohužel mi připadá velice okouzlující, Augusto, ačkoli dost dobře nevím proč. Jeho lichotky jsou občas příliš vřelé, než aby byly slušné, a někdy mě tím věčným dobíráním hrozně dopálí. Ale jsem přesvědčena, že za tím jeho lehkomyšlným zevnějškem, který staví na odiv, se ve skutečnosti skrývá hluboká inteligence. Víím, že má v povaze i seriózní stránku, ale tuze pečlivě ji tají.“

„Nepochybuji o tom. Vždyť je Graystoneův blízký přítel. Mně se pan Sheldrake moc líbí, Klaudie. Vlastně se mi líbil odjakživa. Myslím, že se k tobě hodí. A ty se hodíš k němu. Potřebuje tvůj stabilní a uklidňující vliv.“

Klaudie stáhla ústa v truchlivém úšklebku. „Máš na mysli teorii, že protivy se přitahují?“

„Ovšem. Jen se podívej na mne.“ Augusta nakrčila nos. „Těžko najdeš dva protichůdnější lidi, než jsme já a Graystone.“

„Zvenčí to tak vypadá.“ Klaudie se na ni pátravě zahleděla. „Pověz, sestřenko, jsi v manželství šťastná?“

Augusta zaváhala, protože se nechtěla pouštět do podrobné debaty o svých dojmech z Harryho a z manželství. Všechno bylo ještě příliš nové a složité a stále ještě zbývalo mnohé, po čem v temných hodinách před svítáním celou duší toužila. Nevěděla, jestli jí Harry vůbec kdy poskytne, po čem její srdce tolik prahne, jestli se naučí milovat ji tolik, jako miluje ona jeho.

Nevěděla, jak dlouho ji ještě bude mlčky pozorovat, jak dlouho ještě hodlá čekat, kdy se konečně znemožní jako všechny předešlé hraběnky z Graystoneu. „Augusto?“

„Mám všechno, po čem touží žena, když se vdává, Klaudie,“ odpověděla konečně Augusta se zářivým úsměvem. „Co bych ještě mohla chtít?“

Klaudie dychtivě přitakala. „To je ovšem pravda. Lepšího muže, než je hrabě, si žádná žena jistě nemůže přát.“ Odmlčela se, delikátně si odkašlala a trochu váhavě dodala: „Jen mě tak napadlo, sestřenko, jestli jsi už stačila přijít na nějakou všeobecnou charakteristiku manželů.“

„Všeobecnou charakteristiku? Propána, Klaudie, znamená to snad, že se o Sheldrakea opravdu vážně zajímáš? Je svatba na spadnutí?“

Byla taková tma, že Klaudiin ruměnec nebyl vidět, ale nebylo pochyb, že se červená. Její obvykle jasný a klidný hlas nesl stopy napětí. „O manželství nebylo zatím řeči a já přirozeně předpokládám, že pan Sheldrake by promluvil nejprve s papá, pokud by mě chtěl požádat o ruku.“

„Jako to udělal Graystone v mém případě? Na to bych nespolehala,“ zasmála se tiše Augusta. „Pan Sheldrake není tak posedlý staromódními pravidly. Hádám, že požádá nejdříve tebe a za otcem půjde až pak.“

„Opravdu si to myslíš?“

„Samozřejmě. A ty zřejmě chceš vědět, nač jsem přišla, pokud se týče zacházení s manželem, je to tak?“

„Inu, ano, myslím, že právě to jsem měla na mysli,“ přiznala Klaudie.

„První, co musíš o správném zacházení s manželem vědět, je, že si rádi namlouvají, že chod domácnosti závisí na nich,“ spustila Augusta jako z kazatelny. „Tato iluze je jim zdrojem nesmírného blaha, neboť se považují za polní maršálky a své ženy berou jako

kapitány, kteří vykonávají jejich rozkazy, jestli chápeš, jak to myslím.“

„Hm. A není to trochu nepříjemné?“

„Příležitostně ano, o tom nepochybuj. Avšak jelikož muži v jistých věcech poněkud pomaleji chápou, dají se výše zmíněné potíže poněkud obejít.“

„Pomaleji chápou.“ Klaudii to pohoršilo. „To jistě ne myslíš Graystonea. Je tak inteligentní a vzdělaný, je přece vědec. Každý to ví.“

Augusta ledabyle mávla rukou. „Určitě je dost inteligentní na to, aby si pamatoval, kdy byla bitva u Aktia, a jiné historické údaje pochybné důležitosti. Ale ujistiťuji tě, že není vůbec těžké nechat ho při tom, že celá domácnost leží na něm, a dělat si přesně to, co chceš sama. Nenaznačuje to, že poněkud pomalu chápe?“

„V tom můžeš mít pravdu. Když teď na to myslím, musím přiznat, že jsem to takhle s papá prováděla vždycky. On je tak ponořený do toho svého bádání, že se o domácnost nestará ani trochu. Nicméně je přesvědčen, že ji řídí.“

„Řekla bych, že to je obecný mužský rys. A přišla jsem k závěru, že ženy to svým mužům nevyvracejí, protože se s muži dá mnohem lépe vyjít, když si myslí, že řídí každou maličkost.“

„To jsou úžasné věci, Augusto.“

„Ano, vid’?“ Augusta se rozehřívala stále víc. „Také jsem přišla na to, že manželé mají velice omezený pojem o tom, jak se má žena chovat. Ze všeho nejvíc je zajímá hloubka výstřihu, projíždka bez štolby nebo kolik utratila za holou nezbytnost jako je třeba nový čepec.“

„Augusto...“

„Dále bych každé dívce, která uvažuje o sňatku, poradila, aby si řádně promyslela další rys, kteří mají muži společný. To je jejich sklon k paličaté neústupnosti, jakmile si o něčem vytvoří nějaký názor. A ještě něco, muži si tuze rádi dělají rychle názor. Takže člověk musí...“

„Ó, Augusto...“

Augusta ji ignorovala. „Takže si člověk musí dát tu práci a správný názor jim vnuknout. Víš, Klaudie, kdybych já měla radit ženě, nač si má dát pozor u budoucího manžela, řekla bych jí, aby hledala stejné vlastnosti, jako když kupuje koně.“

„Augusto.“

Augusta zdvihla ruku v rukavičce a začala břitce vypočítávat: „Hledej dobrou krev, silné zuby a zdravé údy. Vyhni se tomu, který kouše nebo kope a pomiň toho, který je líný. Vyhni se zvířeti, které je příliš umíněné. Trocha tvrdohlavosti neškodí a spíš s ní musíš počítat, ale je-li jí příliš mnoho, naznačuje nadměrnou tupost. Zkrátka a dobře, hledej ochotné zvíře, které budeš s to vycvičit.“

Klaudie si zakryla ústa dlaní a oči jí přetékalý něčím, co mohl být buď úlek, nebo nepotlačitelný smích. „Augusto, probůh, otoč se.“

Augusty se zmocnilo zlověstné tušení, že se na ni řítí katastrofa. Pomalu se otočila a zjistila, že sotva pět stop za ní stojí Harry s Petrem Sheldrakem. Petrovi zřejmě dělalo obrovské potíže nevybuchnout smíchy.

Harry se jednou rukou opíral o strom a na tváři měl výraz zdvořilé zvědavosti, v očích mu však podezřele jiskřilo.

„Dobrá večer, má milá,“ oslovil ji přívětivě. „Prosím pokračujte. Nenechte se kvůli nám vyrušovat z tak zajímavého hovoru.“

„To není třeba,“ namítla Augusta s drzostí, která by jistě dělala čest Kleopatře čelící Caesarovi. „Mluvily jsme pouze o tom, jaké vlastnosti musí mít dobrý kůň, nemám pravdu, Klaudie?“

„Ano,“ přisvědčila kvapně Klaudie. „Koně, ovšem, mluvily jsme o koních. Augusta se v tom ohromně vyzná. Pověděla mi úžasné zajímavé věci o tom, jak se s nimi zachází.“

Harry přikývl. „Augusta mě zřejmě nikdy nepřestane udivovat rozsahem a hloubkou svých vědomostí o málo obvyklých tématech.“ Vztáhl ke své ženě paži. „Myslím, že budou hrát valčík. Smím prosit o tanec, milostivá?“

Byl to rozkaz, ne žádost, a Augustě nedělalo potíže to rozpoznat. Beze slova se do Harryho zavěsila a nechala se odvést zpět do domu.

„Odpusťte mi, má drahá, neměl jsem ani tušení, že jste takový odborník přes koně.“ Harry položil Augustě ruku na kříž a zhoupł se s ní v rytmu valčíku.

V tom okamžiku mu v hlavě jako blesk vytanulo pomyšlení, že k němu na parketu přistupuje s touž sladkou a dychtivou smyslností jako na lůžku. Je stejně lehká, půvabná a ženská jako v ložnici. V té chvíli jím projela vlna vzrušení, jako vejce vejci podobného tomu, jaké cítil, když ji viděl ležet na bílých polštářích s rozpuštěnými vlasy a roztouženými očima.

UVědomil si, že vlastně donedávna o tanec příliš nestál, že ho bral jen jako dovednost, nezbytnou k životu ve společnosti. S Augustou je to však jiné.

S Augustou je jiné skoro všechno.

„Harry, jste ohava, že mě takhle zlobíte. Kolik jste toho slyšel?“ Augusta k němu vzhledla a tváře jí pokryl hluboký nach. Na hezoučkém falešném náhrdelníku tančilo světlo svíček.

„Slyšel jsem toho dost a připadalo mi to ohromně zajímavé. Nemáte náhodou v úmyslu napsat knihu o tom, jak zacházet s manželem?“ vyzvídal.

„Škoda že nemám talent na psaní,“ stěžovala si. „Každý kolem mě nějaký rukopis sepisuje. Jen pomyslete, Harry, jak praktické by bylo takovou příručku mít.“

„Nezpochybňuji její praktičnost, madam, mám pouze vážné výhrady k vaší kvalifikaci pro tohle téma.“

V krásných očích jí okamžitě zahořela vzpurná jiskřička. „Měl byste vědět, pane, že jsem se toho za těch několik týdnů, co jsem vdaná, hodně naučila.“

„Ale ne dost, aby to vystačilo na knihu,“ poučoval ji Harry velice pedantským tónem. „Opravdu ne dost. Soudě podle toho, co jsem zaslechl, shledal jsem ve vaší teorii několik frapantních omylů a také vaše logika se mi jeví notně zmatená. Ale nemějte obavy, s potěšením budu pokračovat ve vašem vzdělávání, dokud nebudete

všechno ovládat zcela bezchybně, ačkoli to ode mne bude vyžadovat roky a roky značného úsilí.“

Upřeně se na něj dívala a nevěděla jistě, jak má jeho povážlivé řeči brát. Potom však k Harryho úžasu zaklonila hlavu a od srdce se rozesmála. „To je od vás velice milé, mylorde. Přisámbůh, jen málokterý učitel by měl s žákem takovou trpělivost.“

„Ach miláčku, já jsem nesmírně trpělivý muž. Skoro ve všem.“ Pocítil nával rozkoše a dlaní ji pevně sevřel v pase. Litoval, že ji nemůže odnést do ložnice, hned teď, v tuhle minutu. Toužil převést smích ve vášeň a potom zase vášeň ve smích.

„Když už hovoříme o učitelích,“ spustila Augusta a zalapala po dechu, protože s ní Harry zvlášť prudce zatočil. „Všiml jste si, jak dobře si vaše teta rozumí s mým strýčkem? Od chvíle, kdy se seznámili, jsou nerozluční.“

Harry pohlédl přes sál, kde Klarissa, nádherná v tmavočervených šatech a s tógou téže barvy rozprávěla o výchově mladých dívek. Sir Thomas napjatě naslouchal a souhlasně pokyvoval. Harry konstatoval, že se mu oči lesknou docela neakademicky.

„Vážně se zdá, že se vám podařilo dát dohromady dvě spřízněné duše, má milá,“ poznamenal s úsměvem.

„Ano, říkala jsem si, že by si mohli rozumět. Kdyby se zdařil i můj další záměr, nechybělo by mé slavnosti k dokonalosti už nic.“

„Další záměr? Na čem ještě pracujete, madam?“

„Mám dojem, že se to dozvíte velice brzy, mylorde,“ usmála se na něj Augusta trošičku přezíravě.

„Augusto, jestli chystáte nějakou pletichu, chci, abyste mi o ní okamžitě všechno řekla. Při pomyslení, že se zase chystáte provést nějakou z těch vašich čertovin, mi naskakuje husí kůže.“

„Buďte klidný, pane, tohle je zcela neškodné.“

„Nic, do čeho se pustíte vy, není nikdy *zcela neškodné*.“

„To je hezké, že to říkáte, mylorde.“ Harry si povzdychl a vytančil s ní otevřeným francouzským oknem na terasu.

„Harry, kam to směřujeme?“

„Musím s vámi mluvit, má milá, a tohle je stejně vhodná chvíle jako každá jiná.“ Pustil ji z náruče, ačkoli hudba ještě nepřestala hrát.

„Oč jde, Graystone? Něco není v pořádku?“

„Ne, ne, všechno je, jak má být,“ ujistil ji vlídně, vzal ji za ruku a zavedl hlouběji do setmělé zahrady. Nijak zvlášť ho netěšilo, co jí bude muset povědět. „Jde jen o to, že jsem se rozhodl doprovodit

ráno Sheldrakea zpět do Londýna. Chtěl jsem vám o tom povědět ještě dnes večer.“

„Jedete ráno do Londýna? A beze mne?“ Augusta zvýšila dotčeně hlas. „Co tím chcete říci, Graystone? Přece mě tady na venkově nenecháte samotnou? Vždyť spolu nejsme ještě ani měsíc.“

Věděl, že to nebude snadné. „Mluvil jsem se Sheldrakem o té básničce. Vymysleli jsme plán, jak vystopovat alespoň některé členy klubu Šavle.“

„Věděla jsem, že to má něco společného s tou zpropadenou říkankou. *Věděla jsem to*. Prozradil jste mu, že to napsal Richard?“ Oči se jí rozšířily hněvem a bolestí. „Harry, přísahal jste, že to neuděláte. Dal jste mi své slovo.“

„U všech rohatých, Augusto, ujišťuji vás, že jsem své slovo dodržel. Sheldrake neví, kdo tu báseň psal, ani odkud ji mám. Je zvyklý plnit mé příkazy a nedovolil by si dotírat, když mu něco nemohu prozradit.“

„Je zvyklý plnit vaše příkazy?“ vyhrkla. „Chcete tím říci, že Petr Sheldrake byl jeden z vašich špiónů?“

Harry sebou škubl a litoval, že nepočkal na pozdější dobu. Potíž však byla v tom, že kdyby na něj takhle začala ječet v ložnici, měli by to hosté v sousedních pokojích z první ruky. Zvolil zahradu, protože už dopředu počítal s tím, že jejich debata bude bouřlivá.

„Ano, a velice bych ocenil, kdybyste ztišila hlas. V zahradě mohou být další lidé a tohle je velice důvěrná záležitost. Nechci, aby se rozkřiklo, že Sheldrake pro mě pracoval. Rozumíte?“

„Ano, ovšem,“ odsekla nazlobeně. „Přísaháte, že jste mu neřekl, odkud tu básničku máte?“

„Už jsem vám dal své slovo a je mi velice proti mysli, když pochybujete o mé cti,“ zpražil ji chladně.

„Tak vám je to proti mysli? To je mi opravdu líto, mylord. Ale řekla bych, že jsme si v tom směru kvit. Vy také nemáte valnou důvěru v mou čest. Bez ustání číháte na mé chyby jako nějaká Nemesis.“

„Jako *kdo*?“ Bezděčně sebou trhl. Jeho žena je občas vnímavější, než sama tuší.

„Slyšel jste mě. Jako Nemesis. Řecká bohyně pomsty, jestli se neračte pamatovat. Připadá mi, jako byste se nemohl dočkat, kdy se projeví moje nepočetnost. Neustále mám strach, že jednoho dne budu muset dokazovat svou nevinu.“

„Tak to není, Augusto.“

„Není? A proč tedy musím den za dnem žít s pocitem, že čekáte na mé uklouznutí? Proč mám při každé návštěvě vaší obrazárny tísnivý pocit, že mne vidíte ve stejném světle jako mé předchůdkyně? Proč si připadám jako Pompeia, očekávající, kdy ji Caesar přijde obvinít, protože se nedokázala vyhnout podezření, ačkoli skutečné důkazy proti ní nebyly?“

Harry z ní nespouštěl zrak. Rozhořčení a mučivá bolest, které jí zněly v hlase, jím otřásly do morku kostí. Položil jí dlaně na obnažená ramena. „Neměl jsem ani tušení, Augusto, že si něco takového myslíte.“

„A co jiného si mám myslet? Bez ustání mě napomínáte kvůli hlubokým výstřihům. Peskujete mě, když si vyjedu bez štolby. Strašíte mě, že dávám vaší dceři špatný příklad...“

„Tak dost, Augusto. Příliš popouštíte uzdu fantazii. To máte z těch vašich románů, má milá. Varoval jsem vás, že na vás budou mít špatný vliv. A teď se hezky rychle uklidněte. Jste předrážděná.“

„Ne.“ Zatařala ruce v pěst a zhluboka se nadechla. Celá se přitom třásla. „Vůbec nejsem předrážděná. Nemám ve zvyku kvůli malichernostem upadat do hysterických záchvatů nebo nad sebou ztrácet vládu. Jen strašně zuřím.“

„To je vidět. A netvrdil bych, že ta záležitost je malicherná. Ale vy jste ji rozhodně pořádně nafoukla. Jak dlouho už se takhle užíráte? Od kdy ve mně vidíte Caesara, který se nemůže dočkat, až obviní Pompeiu?“

„Tenhle pocit mám od začátku, mylordé,“ zašeptala. „Věděla jsem, že na sebe vezmu velké riziko, když se za vás vdám. Uvědomovala jsem si, že možná nikdy nedokážu získat vaši lásku.“

Sevržení jeho dlaní zesílilo. „Ale my teď mluvíme o důvěře, ne o lásce.“

„Důvěra, jakou od vás, Harry, žádám, musí pramenit z lásky.“

Poodsunul ji od sebe a ukazováčkem jí zdvihl bradu. Díval se jí do zkalených a uslzených očí, cítil touhu utěšovat ji a zároveň rozladění, že to považuje za potřebné. Vždyť jí dal vše, co byl schopen dát ženě. Pokud vůbec něco zbývalo, to, čemu vytrvale chtěla říkat láska, pak se to ukrývalo za zamčenými dveřmi, kdesi hluboko v jeho nitru, a Harry dobře věděl, že ty dveře zůstanou zavřené navždy.

„Augusto, záleží mi na vás, toužím po vás a věřím vám víc, než jsem kdy věřil kterékoli jiné ženě. Máte vše, co jsem s to manželce dát. Není to dost?“

„Ne.“ Vyvinula se mu, ustoupila a prudkým pohybem vytrhla z malé korálky posíté kabelky krajkový kapesníček. Energicky se vysmrkala a hodila čtvereček krajky zpět. „Ale víc, jak je vidět, nedostanu. Když se to vezme kolem a kolem, vlastně nemám důvod ke stížnostem, vidíte? Uvědomuji si, že bylo ode mne nerozvážené, když jsem přistoupila na naše zasnoubení. Věděla jsem, že si říkám o spoustu problémů.“

„Jste dnes večer rozcitlivělá, Augusto, miláčku. Není to zdravé.“

„To, že vy se silným citům vyhýbáte, mylorde, neznamená ještě, že jsou nezdravé. Northumberlandským Ballingerům šly silné emoce vždycky náramně k duhu.“

Při zmínce o přízracích, jimž se v jejích představách nikdy nevyrovná, v něm vzplála primitivní zuřivost. Vztáhl ruku, uchopil ji za nahé rameno a otočil si ji k sobě.

„Augusto, jestli se ještě jednou opovázíte vmést mi do tváře ty vaše slavné předky, ujist'uji vás, že provedu něco drastického a nepřijemného. Říkám to jasně?“

Vzhlédla k němu a úžasem jí poklesla brada. V mžiku však ústa sklapla a věnovala mu vzpurný pohled. „Ano, mylorde.“

Harry vši silou ovládl svůj hněv. Mnohem víc zazlíval sám sobě, že se nechal vyprovokovat, než Augustě, že ten výbuch zapříčinila. „Musíte být ke mně shovívavá, má milá,“ zamumlal ironicky. „Vědomí, že se vašim proslulým předkům nikdy nevyrovnám, mě občas pořádně vyvede z míry.“

„Harry, netušila jsem, že si to tak berete.“

„Většinou ne,“ ujistil ji stroze. „Jen tehdy, když mi začnete vytýkat mé nedostatky. Ale momentálně to není podstatné. Vraťme se k tomu, o čem jsme mluvili předtím. Věříte mi, že Sheldrake původ té básně nezná?“

Chvilí ho upřeně pozorovala a potom sklopila oči. „Ovšemže vám věřím, mylorde. Nepochybuji o vašem slovu. Opravdu ne. To jen, že jsem nervózní kvůli Richardovi. Kdykoli se o tom začne mluvit, přestanu uvažovat rozumně.“

„To si uvědomuji, má milá.“ Přitáhl si ji opět k sobě a přitiskl si její tvář k rameni. „Mrzí mě to, Augusto, ale musím být otevřený. Uděláte nejlépe, když bratra ponecháte v minulosti, kam patří, a

nebudete se trápit tím, co možná dělal nebo nedělal před dvěma lety.“

„Tyhle domluvy jsem slyšela už tolikrát,“ zamumlala mu do kabátu. „Začíná to být nudné.“

„Tak dobře,“ přitakal vlídně. „Faktem ale zůstává, že mám v úmyslu najít odpovědi na otázky, které ta básnička naznačuje. Když budeme s Sheldrakem dva, zjistíme daleko víc než každý sám. V Londýně je toho třeba hodně propátrat. Jde o to, že ve dvou budeme výkonnější, Augusto. Proto se ráno vracím do Londýna.“

„Tak dobrá. Chápu, že výkonnost je důležitá.“ Zdvihla hlavu. „Vraťte se do Londýna, když je to tak nutné.“

Projela jí úleva. Vida, přece jen se dokáže smířit s nevyhnutelným. Uznale se na ni usmál. „Takhle má dobrá manželka odpovídat svému choti. Za to vás chválím, má milá.“

„Třesky plesky. Nenechal jste mne domluvit, Harry. Klidně se vraťte ráno do Londýna. Ale počítejte s tím, že Meredith a já pojedeme s vámi.“

„*To tedy ne, u všech rohatých.*“ Rychle uvažoval. „Sezona skončila, budete se tam nudit.“

„Nesmysl. Pro vaši dceru to bude velice poučný výlet,“ prohlásila Augusta klidně. „Provedu ji po Londýně a ukážu jí pamětihodnosti. Obejdeme knihkupce, zábavní park ve Vauxhallu a muzeum. Bude to báječné.“

„Augusto, jedu tam pracovat.“

„Nevidím jediný logický důvod, proč by se ta práce nedala zkombinovat s výchovným zážitkem pro dceru, Graystone. V zájmu výkonnosti, ovšem.“

„U všech rohatých, Augusto, nebudu mít čas, abych se kolem vás a Meredith točil.“

Augusta se zatvářila velice neústupně. „To od vás ani nebudeme očekávat, mylord. Jsem si jista, že Meredith a já se docela dobře dokážeme zabavit samy.“

„Bůhví co byste vyváděla, kdybych vás nechal bez dozoru běhat po Londýně s devítiletým děckem, které ještě nikdy nevytáhlo paty z venkova. Při tom pomyšlení mě jímá úzkost. Nedovolím to, a laskavě to berte jako moje poslední slovo. A teď bychom se měli vrátit k hostům.“

Nečekal na odpověď, protože mu při představě, jaká by ta odpověď byla, kdyby si na ni počkal, nepříjemně zatrnulo. Popadl Augustu pod paži a rázně vykročil zpět k domu.

Po celou dobu, co ji vedl ke světlům a hudbě, které se linuly z otevřených dveří, Augusta mlčela. Vlastně je nějak moc klidná. Očekával další protesty a novou vlnu argumentů ve vznětlivém stylu northumberlandských Ballingerů. Dočkal se však pouze podezřelého ticha.

Usoudil, že Augusta konečně pochopila, že nemluví do větru. Utěšoval se pomyslením, že se přece jen smířila se skutečností. Uvědomila si bezpochyby, že pokud její manžel vydá nějaký rozkaz, očekává jeho splnění. Jistě to pro ni byl nemalý otřes, protože jí v minulých týdnech dost povoloval.

Je ovšem nepříjemné, že se s danou situací tak obtížně smíruje, ale jinak to nepůjde. Bude v Londýně příliš zaměstnán. Nebude mít čas doprovázet Augustu a Meredith na vycházkách a z duše se mu protiví pomyslení, že se Augusta chodí někam bavit sama. Obzvlášť večer.

Z vlastní zkušenosti věděl, že v noci je to s ní nejošemetnější. Okamžitě se mu vybavila řada až příliš živých scén – Augusta na půlnočních návštěvách pánských knihoven; Augusta na jezdeckých kalhotách u cizího psacího stolu; Augusta tančící s darebáky Lovejoyova typu a prohrávající značné sumy v kartách; Augusta v setmělém kočáře, rozechvělá touhou.

Rozhodně to stačilo, aby se moudrý a uvážlivý manžel měl na pozoru.

Právě se v duchu v tomto přesvědčení utvrzoval, když špičkou vysoké boty nakopl cosi měkkého, co se povalovalo na trávniku. Pohlédl dolů a zjistil, že je to pánská rukavice.

„Co je to tady, k d'asu? Asi ji ztratil některý z hostů a v téhle chvíli už ji nepochybně pohřešuje, Augusto.“ Shýbl se pro rukavici a uviděl, že se v křoví zaleskla holinka a těsně vedle ní se bělá bleděmodrý saténový střevíček. „Nebo možná velice přesně ví, kde ji nechal.“

„Co se děje, Harry?“ Augusta se otočila, aby zjistila, co tam dělá, a vzápětí si zakryla ústa, aby potlačila smích, protože také uviděla holinku a střevíček. V očích jí vesele zahrálo.

Petr Sheldrake zaklel a vystoupil z houští s jednou paží pevně ovinutou kolem notně se červenající Klaudie, která si horečně posouvala rukávek modré plesové róby na rameno.

„Ta rukavice patří mně, Graystone.“ Sheldrake s vyčítavým pohledem vztáhl ruku.

„Myslel jsem si to.“ Harry mu podal rukavici.

„Můžete to docela dobře slyšet jako první,“ spustil Sheldrake, natahoval si rukavici a nespouštěl zrak z Klaudiiny rozpačité tváře. „Slečna Ballingerová právě dala souhlas k našemu zasnoubení. Než ráno odjedeme do Londýna, navštívím jejího otce.“

Augusta blaženě vykřikla a vrhla se sestřenici kolem krku. „Ach Klaudie, to je báječné.“

„Děkuji ti,“ vypravila ze sebe Klaudie, která nepřestávala zápolit s rukávem. „Jen doufám, že papá nebude proti.“

„To víš, že nebude.“ Augusta poodstoupila a usmívala se s náramným zadostiučiněním. „Vím, že pan Sheldrake bude pro tebe ten nejlepší. Tím jsem si byla celou dobu jista.“

Harry na ni chvíli užasle zíral, než se mu vybavilo, o čem mluvila při valčíku. „Je snad tohle ten další záměr, o kterém jste se mi zmínila?“

„Ano, ovšem. Věděla jsem, že pan Sheldrake a Klaudie se k sobě ohromně hodí. A uvažte, jak to manželství bude pro sestřenku praktické.“

„Praktické?“ podivil se Harry.

„No ovšem,“ zašveholila Augusta až příliš sladce. „Klaudie získá nejen nadmíru hezkého a galantního manžela, ale nádvkem ještě dokonalého komorníka.“

Na okamžik všichni strnule mlčeli a pak Harry zaslechl, jak Sheldrake, kterému to právě došlo, zaúpěl. On sám nad manželčinou všímavostí jen zkormouceně potřásl hlavou.

„Gratuluji, má milá,“ prohodil suše. „Sheldrake tím svým komorníkováním ošálil spoustu bystrých lidí.“

Klaudie vykulila oči. „*Scruggs*.“ Bleskem se otočila a vrhla na svého nastávajícího rozhořčený pohled. „Vy jste Scruggs! Věděla jsem, že vás odněkud znám. Jak jste se mohl opovážit vodit mě tak hanebně za nos, Petře Sheldrakeu! Takový potměšilý a lstivý trik. Měl byste se stydět, pane.“

Petr před ní ucouvl, roztrpčeně pohlédl na Augustu a začal Klaudivi chlácolit: „Ale no tak, Klaudivi, miláčku, Scruggse jsem hrál jen proto, abych pomohl dávné přítelkyni.“

„Mohli jste mi to říci. Bože, když si vzpomenu, kolikrát jste na mě byl v roli Scruggse nepředstavitelně hrubý, dokázala bych vás uškrtit.“ Klaudivi se hrdě napřímila. „Abyste věděl, pane, vůbec si nejsem jista, zda se nadále hodlám provdat za tak nevychovaného pána.“

„Klaudivi, buďte rozumná. Vždyť to byla jen taková nevinná hra.“

„Dlužíte mi pokornou omluvu, pane Sheldrakeu,“ vyštěkla na něj zuřivě Klaudivi. „Očekávám, že se mi omluvíte na kolenou. *Na kolenou*, slyšíte mě?“

Nazvedla si sukně a rozběhla se zpět k ozářenému domu.

Petr se otočil k Augustě, která se zalykala smíchy. „Nu, milostivá paní, jste spokojena se svou dnešní darebností? Vaším přičiněním mé zasnoubení skončilo dřív, než stačilo začít.“

„Ale kdepak, pane Sheldrakeu. Jen se budete muset o trochu víc snažit, abyste sestřenku přemluvil. Tu omluvu si mimochodem zaslouží. Já z vás totiž taky nejsem bůhvíjak nadšená, abyste věděl. Když pomyslím, jak jsem vás z té duše litovala, když jste bědoval, jak vás všechno bolí, mám pořádný vztek.“

Petr potlačil další kletbu. „Nu, pomsta se vám rozhodně vydařila.“

Harry zkrříl paže na prsou a dobře se bavil jejich dohadováním.

„Smím se zeptat, kdy jste zjistila, že jsem Scruggs?“ zavrčel Petr.

Augusta se uličnický ušklíbala. „Inu, to bylo tu noc, když jste mne a Graystonea vozil tak dlouho po Londýně. Poznala jsem váš hlas, když jste Harrymu tu projížďku vymlouval.“

„Nu, vzhledem k tomu, že jste nyní v důsledku té projížďky šťastně vdaná, milostivá paní, soudím, že byste mi za to, že jsem vám tenkrát dělal kočího, měla být vděčná,“ odsekl Sheldrake. „Měla byste mi děkovat a nikoli prahnout po bídě pomstě.“

„To je věc názoru,“ odtušila Augusta.

„*Tak dost*,“ přerušil je kvapně Harry, protože se mu směr, kterým se jejich špičkování začalo ubírat, ani trochu nezamlouval. Aby se Augusta rozpomněla, jak ji přinutil k překotným vдавkám kvůli tomu, co se oné noci přihodilo v Sallyině kočáře, bylo to poslední, co dnes večer potřeboval. Měl i bez toho dost problémů, proto nechtěl, aby jí přibyla další munice proti němu. „Vy dva mi začínáte připomínat malé děti. Nezapomeňte, že máme hosty.“

Petr chmurně zahučel: „Asi bych si měl pospíšet s tou omluvou. Domníváte se, že to Klaudie s tím klekáním myslí vážně?“

„Ano, domnívám,“ ujistila ho Augusta.

Petr se nečekaně zazubil. „Vždycky jsem věděl, že pod tím upjatým andělským zevnějškem se tájí oheň.“

„Přirozeně,“ poznamenala Augusta. „Klaudie možná nepochází z northumberlandské větve, ale přece jen je Ballingerová.“

Když o hodně později rozlehlý dům konečně ztlchl a potemněl, Harry se uvelebil v křesle ve své ložnici a přemítal o skutečném důvodu, proč nechce Augustu vzít do Londýna.

Protože má strach.

Má strach, že si v Londýně znovu najde přátele podobného založení, kteří v ní budou podporovat sklon k lehkomyšlnosti.

Má strach, že se vrhne do víru zábav a radovánek, které ji před sňatkem tolik těšily, třebaže sezona nyní už skončila.

Má strach, aby v Londýně nenarazila na muže, který by náruživě ženě z oslnivého rodu northumberlandských Ballingerů mohl připadat přitažlivější než ten, za kterého se provdala.

Má strach, že by v Londýně mohla potkat muže, kterému by ochotně a bez výhrad dala celé srdce.

Věděl ovšem, že i kdyby se to stalo, Augusta by svatební slib neporušila za žádnou cenu. Protože si zakládá na své cti.

Rázem pochopil, že vlastně získal přesně to, oč mu od začátku šlo. Oženil se s dívkou, pro kterou je věrnost otázkou cti, i kdyby její srdce patřilo někomu jinému.

Ano, je to tak, patří mu její oddanost i její sladké a vášnivé tělo, jenže jemu to už nestačí.

Nestačí mu to.

Vyhlížel oknem do temné noci a obezřetně otevíral zamčené dveře ve svém nitru. Na kratičký okamžik nahlédl do té hladové, zoufalé a spalující temnoty. Ihned sice ty dveře zase přibouchl, přesto však uvnitř stačil spatřit něco, co si až dosud odmítal připustit.

Poprvé si přiznal, že stejně jako Augustinu věrnost touží mít i její divoké a vášnivé srdce.

„Harry?“

Otočil hlavu ke spojovacím dveřím mezi jejich ložnicemi. Byly otevřené a stála v nich Augusta, sladká, něžná a svůdná v bílé mušelínové noční košili.

„Copak je, Augusto?“

„Mrzí mne, že jsem se tak rozkřikla, když jste mi oznámil, že musíte odjet.“ Váhavě vešla do jeho pokoje a bílý mušelín se kolem ní vlnil. „Chápu, že bychom vám v Londýně byly přítěží, a nejspíš máte pravdu. Kdybyste se o nás měl celou dobu strachovat, nemohl byste se soustředit na práci. A to nechci. Vím, že je pro vás velice důležité odhalit Pavoukovu totožnost.“

Usmál se a vzal ji za ruku. „Ne tak důležité jako pár dalších věcí v mém životě. Pojd'te ke mně, Augusto.“

Vložila svou dlaň do jeho. Harry si ji přitáhl na klín a přivinul ji k sobě. Voněla tak teple, žensky a tuze, tuze lákavě. Jeho pohlaví se probudilo k životu a přitisklo se jí ke stehnu.

Augusta se zavrtěla. „Takové záměry byste měl pustit z hlavy, když se chystáte časně ráno vyrazit na cestu,“ napomenula ho a tiše se smála.

„Rozmyslel jsem si to.“

„Nejedete zítra do Londýna?“

„Ne.“ Přitiskl se jí obličejem do ramenní jamky a vychutnával sladkou zranitelnost toho zvláštního místečka. „Pošlu Sheldrakea napřed, aby začal pátrat sám. Vy, já a Meredith za ním vyrazíme pozítří. Jak vás znám, potrvá nejméně dva dny, než se vy dvě sbalíte a přichystáte na cestu.“

Augusta se odtáhla a pozorně se mu zahleděla do obličeje. „Harry, vy nás přece jen chcete vzít s sebou?“

„Měla jste pravdu, miláčku. Právem se o tu básničku zajímáte a zasloužíte si být u toho, až se Sheldrakem povedeme pátrání. A abych byl docela upřímný, nechci prospat tolik nocí sám. Zvykl jsem si mít vás v posteli.“

„Takže mě s sebou berete jen proto, aby vám měl kdo ohřívat postel?“ V očích jí v šeru pokoje potutelně zajiskřilo.

„Mimo jiné.“

Radostně ho objala. „Ach Harry, nebudete toho litovat, přísahám. Budu vzor poslušnosti a ideální manželka. Celou dobu si budu strašně moc dávat pozor, abych se chovala, jak se sluší a patří. Budu pečovat o Meredith a postarám se, aby byla v pořádku. Budu s ní chodit jen na poučné zábavy. Budu...“

„Psst, lásko. Nedělej ukvapené sliby.“ Harry ji dlaní uchopil za šíji a přitáhl si její ústa ke svým, čímž ji dokonale umlčel.

Augusta si tiše povzdychla, horce se k němu přitulila a vsunula mu ruku do županu.

Vyjel jí dlaní pod šaty vzhůru po stehně, a když se roztoužené zachvěla, nechal své prsty bloudit výš. Něžně ji hladil, dráždil a vzrušoval, dokud zakrátko neucítil horkou vláhu.

„Jsi sladčounká,“ šeptal jí a sklonil rty k jejím nadrům. Cítil, jak se opět zachvěla, když ji něžně zkoumal prstem. Pevně a dychtivě ho stiskla. Pomalu prst vysunul z hedvábného žlábků a vyhrnul Augustě mušelínovou košili až k pasu.

Rozhrnul si župan a odhalil vzrušené pohlaví. Obrátil ji tak, že na něm seděla rozkročmo.

„Harry? Co to děláš?“ Sotva popadala dech. „Ach Bože. *Harry*. Tady?“

„Přesně tak, miláčku. Vezmi si mě. Ach Bože, tak, *ano*.“ Nasadil si ji na ztopořené pohlaví a zalykal se blahem v jejím měkkém a obepínavém teple. Uchopil ji za boky a jemně je hnětl.

Augusta mu zaryla prsty do ramen a vzpínala se proti němu v rytmu milování. Zvrátila hlavu a vlasy jí visely až k podlaze.

V té chvíli Harry ucítil první drobné záškuby a znovu, jako už tolikrát předtím, vzplál sladkým ohněm, který sám rozpoutal. Nechal se jím unášet a pyšně jásal při pomýšlení, že alespoň v tomhle ohledu je stejně divoký a nespoutaný jako kterýkoli z northumberlandských Ballingerů.

Když o čtyři dny později Augusta a Meredith v doprovodu lokaje vyšly po schodech do Pompeie, otevřela jim hospodyně. Po Scruggsovi nebylo nikde vidu ani slechu, a když se Augusta podívala jeho nepřítomnosti, hospodyně vysvětlovala: „Pan Scruggs je nemocen. Tak mi to alespoň bylo řečeno. A asi dlouhodobě.“

Augusta potlačila úsměv. Dobře věděla, že ubožák Petr, tísněný Harryho nároky na jeho čas a Klaudiiným zřetelným odporem k ženichovu hraní si na komorníka, bude mít jen stěží ještě někdy příležitost k převlekům.

Hospodyně za nimi zavřela dveře a dodala: „Stejně na něj nebylo vůbec spolehnutí, takže si myslím, že jeho nepřítomnost nebude ani moc znát.“ Trochu pochybovačně si změřila Meredith. „Půjдете za lady Arbuthnottovou obě, nebo mám slečinku vzít na svačinu do kuchyně?“

Meredith se na Augustu podívala a v očích měla úzkostnou otázku, jestli nakonec přece jen o slibovanou návštěvu klubu nepřijde.

„Meredith zůstane se mnou,“ oznámila rozhodně Augusta, když se před nimi otevřely dveře salonu.

„Jak si přejete, milostpaní.“

Augusta vešla jako první. „Tak jsme tady, Meredith. Vítej v mém klubu.“

V Pompeii bylo toho dne nezvykle živo, ačkoli bylo už po sezoně. Augusta se pozdravila s přítelkyněmi a s některými se cestou k lady Arbuthnottové, která seděla jako obvykle u krbu, zastavila na kus řeči.

Rosalinda Morisseyová se vytrhla z rozhovoru a usmála se na Meredith: „Jak vidím, členky Pompeie nám den ode dne mládnou.“

Meredith se začervenala a pohledem žádala Augustu o radu, co má odpovědět.

„Příležitost k rozšíření vzdělání mladé dámy nesmíme nikdy opominout,“ prohlásila Augusta. „Dovol, abych ti představila svou novou dceru. Je tady dnes jako můj host.“

Chvíli si s Rosalindou popovídala a pak ona i Meredith pokračovaly v cestě salonem.

Meredith kulila oči a zaznamenávala každičkou drobnost od obrazů na stěnách po noviny na stolcích. „Opravdu to takhle vypadá v tatínkových klubech?“

„Je to velice podobné, alespoň pokud se nám to podařilo zjistit,“ zašeptala Augusta. „Až na to, že jsou plné pánů, a nikoli dam. Také sázky u hracích stolků nejsou tak vysoké jako v klubech na Saint James Street a našlo by se jistě ještě pár dalších nepatrných rozdílů, ale jinak myslím, že se nám tady podařilo vytvořit tu pravou atmosféru.“

„Moc se mi líbí ty obrazy,“ světila se jí Meredith. „A nejvíc tenhle.“

Augusta sledovala, kam se upírá její pohled. „To je Hyparie, slavná alexandrijská vědkyně. Psala knihy o matematice a astronomii.“

Meredith o tom chvíli přemítala a potom prohlásila: „Možná že také jednou napíšu knihu.“

„To je docela dobře možné.“

Vtom Augusta pohlédla na konec místnosti a všimla si, že k ní Sally otáčí hlavu. Místo nadšené radosti, kterou od setkání očekávala, však na ni padla hrůza.

Bylo zřejmé, že Sallyin zdravotní stav se za minulý měsíc hodně zhoršil. Jako obvykle si dala velmi záležet na svém oblečení, ani elegantně ušité šaty však nedokázaly zakrýt bledou a průhlednou pokožku, zesláblost a trpný pohled v očích, vyvolaný neustávající bolestí. Augusta to téměř nedokázala snést. Bylo jí do pláče, ale nechtěla Sally způsobit ještě další trápení.

Proto se k ní rychle vrhla a shýbla se, aby ji bouřlivě objala. „Ach Sally, tak ráda tě zase vidím. Tolik jsem se o tebe strachovala.“

„Jak vidíš, ještě pořád tady jsem,“ odpověděla Sally překvapivě pevným hlasem. „A mám víc práce než dřív, ten tvůj tyran mě pořádně prohání. Graystone by se výborně uživil jako poháněč otroků.“

„Ty pomáháš Graystoneovi? To snad ne, nebo ano?“ Augusta si odevzdaně vzdychla, když se dovítíla, co to znamená. „Že mě to nenapadlo. Ty jsi patřila do jeho...“ Zarazila se, protože si uvědomila Meredithinu přítomnost.

„Ovšem, děvenko. Věděla jsi přece, že mám dost ohavnou minulost, ne?“ Sally se zachichotala jen slabě, ale s nelíčeným

pobavením. „A teď mi představ tohle mladou dámu. Nic bych za to nedala, že je to Graystoneova dcera, vid’?“

„Přesně tak,“ potvrdila Augusta a představila svou nevlastní dceru. Meredith vysekla Sally pukrlátko.

„Neuvěřitelná podoba,“ podotkla Sally láskyplně. „Stejně oči, stejný úsměv. To je báječné. Poslyš, Meredith, doběhni si k bufetu pro pár koláčků.“

„Děkuji, lady Arbuthnottová.“

Meredith odchvátala do druhé poloviny místnosti, kde bylo připravené jídlo. Sally se za ní chvíli dívala a potom se pomalu obrátila k Augustě se slovy: „Opravdu kouzelné dítě.“

„A právě takový vědátor jako její otec. Zrovna se mi svěřila, že asi napíše knihu.“ Augusta se uvelebila na sousední židli.

„O tom nepochybuj. Jak znám Graystonea, dovedu si představit, co všechno se asi musí učit. Skoro mě při tom pomyšlení jímá hrůza.“

Augusta se rozesmála. „Žádné strachy, Sally, vzala jsem to pevně do ruky a doplnila mezery, které Meredith měla v jistých frivolnějších předmětech. Učím ji malovat vodovými barvami a čtu s ní romány. A mimoto jsem si zajistila, aby jí guvernanka podala historii z trochu jiného úhlu, než jaký najde v otcových knihách.“

Sally se také rozesmála. „Ach, ty má nezkrotná Augusto. Věděla jsem, že jsi pro Graystonea jako stvořená. On to v koutku duše musel tušit taky, jinak by si tě nenapsal na seznam jako první.“

„Cože, jako první? Myslela bych leda jako poslední, pokud vůbec, jen tak do počtu.“ Augusta si nalila čaj a dolila i Sally. Když vracela konvici na stolek, povšimla si, že na stolku vedle Sallyiny židle stojí malá lahvička léku.

Když odjížděla před měsícem z Londýna, Sally si pro lék v případě potřeby zazvonila. Ale nyní ho má při sobě neustále.

„Tys tam nikdy nebyla jen do počtu, právě naopak. Sotva tě Graystone poprvé uviděl, nedokázal tě už pustit z hlavy.“

„Jako třeba kopřivku nebo svrbivé místo, které ho nepřestávalo obtěžovat, tak to myslíš?“

Sally se opět zasmála. „Podceňuješ se, děvenko. Mimochodem, mám na tebe stížnost. Připravila jsi mě o vynikajícího komorníka.“

„Za to nemohu já. To sestřenka přinutila chudáka Scruggse, aby ti dal výpověď.“

Sally se usmála. „Tak jsem to pochopila. Četla jsem včera oznámení v *Postu*. Řekla bych, že se k sobě velice dobře hodí.“

„Strýček Thomas měl velkou radost.“

„Ano. Sheldrake je trochu zhýralec, ale určitě se chce napravit. Od návratu z kontinentu nepřestává vyvádět a rád by se zase do něčeho pustil. Ženitba a péče o otcovské panství ho náležitě zaměstnají a dodají mu správný směr.“

„To je i můj názor,“ přizvukovala jí Augusta.

„Jsi velice vnímavá, má zlatá Augusto.“ Sally sáhla po léku, otevřela lahvičku a odměřila si do čaje dvě kapky. Pak si všimla, jak lítostivě se na ni Augusta dívá, a usmála se. „Odpusť, Augusto. Jak jsi nepochybně sama uhodla, potíže se mi poslední dobou trochu zhoršily.“

Augusta se natáhla a uchopila ji za ruku. „Sally, mohu pro tebe něco udělat? Cokoli?“

„Ne, děvenko. Tohle budu muset zvládnout sama.“ Pohledem nepřítomně zabloudila k lahvičce s lékem.

„Sally!“

„Uklidni se, děvenko. Zatím na nic drastického nepomýšlím. Mám momentálně práce nad hlavu, protože sháním pro Graystonea nějaké informace o klubu Šavle. Nebesa vědí, jak jsem tuhle práci vždycky zbožňovala. A poslední dobou jsem zase ve styku s dávnými kontakty, které jsem neviděla celé dva roky. Je úžasné, že jich je pořád tolik a tak žhavých do práce.“

Augusta se opřela o opěradlo a pohledem vyhledala Meredith. Uviděla ji stát u jednoho psacího stolku a zaujatě rozmlouvat s Kassandrou Padburyovou, která jí něco ukazovala. Nepochybně svou poslední epickou báseň.

„Můj manžel je velice odhodlaný ty informace získat,“ řekla tiše.

„Ano, odhodlaný byl Graystone vždycky. A Pavouka chce dostat za každou cenu. To spojení na Šavli je zajímavé. A dává to celkem smysl, když se nad tím zamyslíš.“

„Co o tom klubu víš, Sally?“

Sally půvabně pokrčila rameny. „Celkem nic. Nevydržel dlouho. Přitahoval odvážné a temperamentní mladé důstojníky, kteří chtěli mít klub podle vlastních představ. Rok po založení však budova vyhořela a tím všechno skončilo. Zatím se mi nepodařilo objevit žádného člena, ale myslím, že jsem narazila na bývalého zaměstnance. Třeba si na pár jmen vzpomene.“

Augusta byla navzdory zlému tušení, co všechno by mohlo v průběhu pátrání vyjít najevo, uchváčena. „To je úžasné. Mluvila už jsi s ním?“

„Ještě ne. Ale chci to udělat co nejdříve. Právě se to zařizuje.“ Sally utkvěla na Augustě dlouhým a pátravým pohledem. „Jsi na tom Graystoneově projektu osobně zainteresovaná, víd?“

„Zajímá mě výsledek pátrání, to ano. Víím, že je to pro něj důležité,“ odpověděla Augusta vyhýbavě.

„Ach tak.“ Sally chvíli mlčela a potom jako by se k něčemu odhodlala: „Augusto, děvenko, jistě víš, že sázková kniha našeho klubu je pokaždé otevřena na poslední popsané stránce?“

„Ano. Proč?“

„Kdybys ji někdy našla zavřenou, chci, abys ji okamžitě odnesla Graystoneovi a ujistila se, že ji otevře.“

Augusta na ni vykulila oči: „O čem to mluvíš, Sally?“

„Já víím, že to zní hrozně tajemně a melodramaticky, ale ve skutečnosti o nic takového nejde, děvenko. Je to čistě pro jistotu. Prostě mi slib, že se postaráš, aby se ta kniha dostala ke Graystoneovi, kdyby se stalo cokoli nečekaného.“

„Slibuji. Ale nepovíš mi, oč jde, Sally?“

„Ještě ne, děvenko. Ještě ne. Graystone ví, že si nejprve informace důkladně prověřím, než mu je předám. Ten tvůj Harry totiž kvůli neověřeným informacím dovede pěkně řádit. Víš, on je k chybám druhých velice netolerantní.“ Sally se usmála nějaké soukromé vzpomínce. „O tom by ti mohl barvitě vyprávět tvůj starý přítel Scruggs. Nikdy nezapomenu, jak se zapletl s manželkou jednoho francouzského důstojníka a... ach, ale to už je opravdu dávná historie.“

„Aha.“ Augusta mlčky upíjela čaj a opět se jí zmocnil pocit, že nahlíží oknem do vyhrátého pokoje. Věděla, že v kroužku úzkého přátelství, které poutalo Harryho, Sally a Petra, pro ni není místo.

Ten pocit důvěrně znala. Byla to teskná touha, která se jí po bratrově smrti tak často vracela, až do této chvíle si však myslela, že už si na ni zvykla natolik, aby nebolela.

V prvních týdnech manželství občas doufala, že pocit nepatřičnosti k vlastní rodině postupně a navždy zmizí. Zdálo se, že Meredith si na ni pomalu zvyká, a díky Harryho náruživosti si připadala žádoucí, alespoň po tělesné stránce.

Toužila však mít mnohem víc, než kolik se jí dostávalo. Chtěla se stát stejně důležitou součástí Harryho života jako Sally a Petr. Chtěla být svému muži nejen manželkou, ale také blízkou přítelkyní.

„Vy tři jste vlastně byli tak trochu jako rodina, vid’?“ zeptala se po chvíli tiše.

Sally překvapeně vykulila oči. „To mě nikdy nenapadlo, ale vlastně máš pravdu. Byli jsme si, Graystone, Petr a já, velice nepodobní, ale společně jsme se účastnili velice nebezpečných podniků. Potřebovali jsme se navzájem. A velice často jsme jeden na druhém záviseli životem. Takové věci lidi spojí, nemyslíš?“

„Ano, to si dovedu představit.“

Harry seděl v knihovně za stolem, když konečně zaslechl z haly hluk, který oznamoval návrat manželky a dcery. Nejvyšší čas, pomyslel si nakvašeně.

Augusta je v Londýně teprve dva dny a už běhá po městě s Meredith v závěsu jako utržená ze řetězu. Když se před hodinou vrátil, nikdo v domě neměl ponětí, kam se ty dvě poděly. Komorník Craddock si matně vzpomněl, že snad šly do Britského muzea.

Harry však věděl své. Neodvážil se hádat, jaké zábavy považuje jeho žena za vhodné pro devítileté dítě, historce o Britském muzeu nevěřil ani na vteřinku.

Vstal a otevřel dveře. Meredith v novém růžovém čepečku ho okamžitě uviděla. Rozběhla se k němu halou, až za ní stužky vlály, a oči jí zářily nevídaným vzrušením.

„Tatínku, tatínku, určitě neuhodnete, kde jsme byli.“

Harry vrhl pátravý pohled na Augustu, která právě odkládala klobouk se svůdnou krempou a obrovskými rudými a zlatými květy. Odpověděla nevinným úsměvem. Vrátil se tedy pohledem zpět k Meredith. „Určitě to neuhádnou, musíš mi to povědět sama.“

„V dámském klubu, tatínku.“

„Kdeže?“

„Augusta mi vysvětlila, že je úplně stejný jako váš, jenže v něm jsou místo pánů dámy. Bylo to tak zajímavé. Všichni na mě byli hodní a povídali si se mnou. Některé ty dámy píšou knihy. Jedna píše o Amazonkách. Není to báječné?“

„Náramně.“ Harry probodl Augustu vražedným pohledem, ale ta ho ignorovala.

Meredith nic nepostřehla a horlivě vyprávěla dál. „Mají tam na stěnách obrazy slavných žen. Je tam dokonce i Kleopatra. Augusta povídala, že jsou pro mě výborný příklad. A seznámila jsem se s lady Arbuthnottovou, a ta mi dovolila sníst tolik koláčů, kolik budu chtít.“

„To zní přímo dobrodružně, Meredith. Poslyš, ale po tolika zážitcích musíš být naprosto vyčerpaná.“

„Kdepak, tatínku. Ani trochu.“

„To nevádí. Paní Biggsleyová tě teď odvede do tvého pokoje. Musím si promluvit s tvou matkou.“

„Ano, tatínku.“

Meredith, poslušná jako vždy, ale dál přetékající nadšením, odcházela s hospodyní, která trpělivě naslouchala dalším výlevům.

Harry obrátil zachmuřený obličej k Augustě a požádal ji: „Pojďte laskavě do knihovny, paní. Musím s vámi mluvit.“

„Ano, mylord. Stalo se něco?“

„To si probereme v soukromí, madam.“

„A jéje. Zase se na mne zlobíte, že je to tak?“

Poslušně prošla kolem něj a posadila se k psacímu stolu naproti němu. Poté usedl i Harry. Sepjal ruce na leštěné desce a dlouho neříkal nic. Záměrně dával Augustě pocítit hloubku své nelibosti.

„Poslyšte, mylord, vůbec se mi nelíbí, že se na mě takhle kaboníte. Jsem z toho celá nesvá. Proč prostě neřeknete, oč vám jde?“ Začala si svlékat rukavice.

„Jde o to, že jste neměla brát malé dítě do Pompeie.“

Okamžitě se bojovně naježila. „Přece nemůžete mít námitky proti návštěvě u lady Arbuthnottové.“

„O tom nemluvím, a vy to moc dobře víte. Nemám nic proti tomu, aby Meredith navštívila Sally. Zato vám velmi důrazně zapovídám, abyste mou dceru vystavovala ovzduší toho zpropadeného klubu. Oba víme, že se tam scházejí ženy nechvalně známého ražení.“

„*Nechvalně známého ražení?*“ Augustiny oči zasršely hněvem. „Co tím chcete říci, mylord? Vždyť to zní, jako bychom byly nějaké kurtizány. Myslíte, že si dám takovou urážku líbit?“

Harry cítil, že už svou zlost nedokáže dlouho ovládat. „Neměl jsem na mysli nic takového. *Nechvalně známým ražením* jsem mínil, že ženy, které klub navštěvují, mají tendenci ignorovat společenská pravidla. Pyšní se tím, že jsou originální. Z vlastní zkušenosti mohu

potvrdit, že takové dámy bývají zhusta nezodpovědné a drzé. Rozhodně nejsou takové, aby mohly být mé dceři příkladem.“

„Snad bych vám měla připomenout, že jste se s jednou takovou ženou oženil, pane.“

„Správně. Jsem tudíž o charakteru těch, které se tam scházejí, informovaný z první ruky, nemyslíte? Nebudeme si hrát na schovávanou, Augusto. Když jsem vám dovolil doprovázet mě do Londýna, upozornil jsem vás, že se vám nebudu moci věnovat a také nebudu dohlížet, kam budete chodit. Dala jste mi slovo, že při vycházkách s Meredith použijete zdravého úsudku.“

„To přece dělám. Meredith je se mnou naprosto v bezpečí.“

„Nemluvil jsem o tělesném ohrožení.“

Augusta se na něj zaškaredila. „A o jakém tedy, snad o morálním, pane? Domníváte se, že členky klubu mohou ohrozit morálku vaší dcery? V tom případě jste se především neměl ženit s tou, která se podílela na jeho založení. Ten ‚zpropadený klub‘, jak ho nazýváte, byl od začátku můj nápad.“

„U všech rohatých, Augusto, schválně všechno, co řeknu, překrucujete, jak se vám zrovna hodí.“ Harry měl na sebe vztek, že připustil, aby se domluva provinilé manželce zvrhla v hlasité dohadování. S hrdinným úsilím ovládl svůj hněv. „Morálka těch dam mi strach nenahání.“

„To mne skutečně blaží.“

„Zato mne leká jejich sklon k nezodpovědnosti.“

„Kolik jich znáte, mylorde? Nebo snad vztahujete na všechny ostatní, co se vám nelíbí na mně?“

Harry přivřel oči. „Nedělejte ze mne hlupáka, Augusto. Znáám jména všech členek Pompeie.“

To ji zarazilo. „Cože?“

„Ovšem. Jakmile jsem se rozhodl, že se s vámi s největší pravděpodobností ožením, prozkoumal jsem členský seznam klubu velice důkladně,“ přiznal Harry.

„To je ale drzost.“ Augusta vyskočila ze židle a začala rozhorleně přecházet sem tam po pokoji. „Tak vy jste se informoval o členských Pompeie? Jen počkejte, až o tom povím Sally. Ta vám to spočítá.“

„A kdo mi asi tak podle vás ten seznam dal?“ otázal se Harry kousavě. „Z toho, co jsem o většině dam věděl sám, a z toho, co mi pověděli Sally s Petrem, jsem došel k závěru, že klub nepředstavuje

nebezpečí pro váš charakter. To ale neznamená, že dovolím, abyste tam vodila mou dceru.“

„Aha.“

„Nebýt toho, že je Sally tak nemocná a mnoho života jí už nezbývá, nařídil bych vám zrušit členství. Jelikož ale dobře vím, jak ji klub a vaše návštěvy těší, nezakážu vám do Pompeie chodit.“

„Jak neobyčejně laskavé, mylord.“

„Napříště však s sebou nesmíte brát Meredith. Je to jasné?“

„Docela jasné,“ procedila zaťatými zuby.

„Zítřkem počínaje mi budete předávat podrobný rozpis všech plánovaných vycházek na každý den. Vůbec se mi dnes odpoledne nelíbilo, když mi služebnictvo sdělilo, že jste jednoduše pryč, a nikdo neměl ponětí, kde vy dvě vlastně jste.“

„Rozpis. Zajisté, pane. Nebojte se, budete mít ten váš rozpis. Přejete si snad ještě něco?“ Augusta zuřivě přecházela sem tam a nenamáhala se zakrýt, jak s ní cloumá vztek.

Harry si povzdychl a opřel se o opěradlo. Bubnoval prsty o stůl a zádumčivě si Augustu prohlížel. Litoval, že s tím sporem začínal. Na druhou stranu muž musí zaujmout pevné stanovisko, když má co dělat s takovou ženou. „Ne, to bude myslím všechno, milostivá.“

Prudce se otočila a zůstala stát přímo před ním. „Pakliže jste skončil, ráda bych vás o něco požádala sama, mylord.“

Harry, který se v duchu obrňoval proti dalším drzostem a vášnivě obhajobě Pompeie, dočista oněměl. Když se konečně vzpamatoval, odpověděl chvatně ve snaze být po tom přísném manželském výstupu velkomyslný.

„Ano, má milá?“ Snažil se mluvit co nejpřívětivěji. Zmocnila se ho náhle velkodušnost a v duchu si říkal, *čert vzal další nový čepce nebo šaty, jen když bude zase milá.*

Augusta přistoupila k psacímu stolu a opřela se o něj dlaněmi. Naklonila se k němu a napjatě se mu zadívala do očí. „Harry, dovolíte mi pomáhat vám v pátrání?“

Ohromeně vytřeštil oči. „Nebesa, to tedy nedovolím.“

„Prosím vás, Harry. Chápu, že toho o takových záležitostech moc nevím, ale rychle se naučím, co je třeba. Víím, že vám nebo Petrovi bych asi nebyla k ničemu, ale mohla bych snad pomáhat Sally, nemyslíte?“

„Máte pravdu v jednom, Augusto. Opravdu o těch věcech nevíte, ani co by se za nehet vešlo. A *Bůh je mi svědkem, že se o nich o nic*

víc nedovíte. Před takovými znalostmi vás ochráním, i kdyby to bylo to poslední, co udělám.“

„Ale, Harry...“

„Vážím si vaší nabídky, má milá, ale ujišťuji vás, že byste spíš překážela, než pomáhala.“

„Ale, Harry, některé části toho pátrání se mě přece týkají stejně jako vás a vašich přátel. Chci se na vašem úsilí podílet. Mám na to právo. Chci vám pomáhat.“

„Ne, Augusto, a je to moje poslední slovo.“ Harry uchopil brk a přitáhl si zápisník. „Musím vám popřát hezký den. Mám dnes odpoledne spoustu práce a večer nebudu doma. Večeřím v klubu se Sheldrakem.“

Augusta se zvolna narovнала a oči se jí naplnily slzami. „Ano, mylord.“ Otočila se a zamířila ke dveřím.

Harry měl co dělat, aby se za ní nerozběhl, nevzal ji do náruče a nedal se obměkčit. Přinutil se však zůstat sedět. „Mimochodem, Augusto.“

„Ano, mylord?“

„Nezapomeňte mi přinést seznam zítřejších vycházek.“

„Doufám, že se mi podaří přijít na něco tak nudného, aby proti tomu nemohlo mít námitky ani vaše lordstvo.“

Práskla za sebou dveřmi s takovou vehemencí, až Harry nadskočil.

Chvilí klidně seděl a díval se oknem do zahrady. Nemohl jí prozradit skutečný důvod, proč nechce, aby se pátrání alespoň zčásti zúčastnila.

Vadí mu sice, jak se čertí, že ji z toho vylučuje. Ale raději se bude potýkat s její zlostí než s utrpením, které by nepochybně následovalo, kdyby zjistila příliš mnoho.

Už ve chvíli, kdy rozluštil šifrovanou básničku, věděl, že pomluvy, které se kolem smrti Richarda Ballingera rozšířily, byly opodstatněné. Že poslední mužský potomek northumberlandské větve Ballingerova rodu byl s největší pravděpodobností zrádce.

Pozdě večer vystoupil Harry v Petrově doprovodu z najatého kočáru v samém srdci nejdivočejší části Londýna. Před hodinou

začalo pršet a dlažba byla kluzká. Měsíční paprsky matně osvětlovaly špinavé okolí.

„Víš, Sheldrakeu, dost mě znepokojuje, že se v téhle části města tak dobře vyznáš.“ Harry spatřil ve tmě párek korálkových oček, nedbale se po nich ohnal ebenovou hůlkou a zaplašil kysu zvíci dospělé kočky. Zvíře zaběhlo do hromady odpadků, která se vršila na rohu úzké uličky.

Petr se uchechtl. „Za starých časů jsi nad místy, odkud jsem ti nosil zprávičky, ani nad způsobem, jakým jsem k nim přicházel, nos neohrnoval.“

„Jako ženatý muž si budeš muset podobnou zábavu odvyknout. Nedovedu si představit, že by ti Klaudivie Ballingerová tyhle vycházky trpěla.“

„To je pravda. Ale až si slečnu Ballingerovou vezmu, budu mít bezpochyby na práci daleko zajímavější činnosti než pochůzky mezi žebračky.“ Petr se odmlčel a snažil se zorientovat. „Tohle je ta ulička, kterou hledáme. Ten chlap na nás čeká tamhle vzadu v hospodě.“

„Dá se mu věřit?“

Petr pokrčil rameny. „Ne, ale někde začít musíme. Tenhle Bleeker byl údajně svědkem požáru Šavle. Ostatně zjistíme bezpochyby dost brzy, je-li to pravda, nebo ne.“

Z ošumělé krčmy se malými okénky linulo kalné světlo. Harry a Petr si proklestili cestu dovnitř a octli se v zakouřené a přetopené nálevně, kde hořel v krbu veliký oheň. Vládlo tu ponuré ovzduší. U dlouhých dřevěných stolů posedávalo několik stálých zákazníků. Když se dveře otevřely, někteří vzhledli.

Krysíma očkami zhodnotili otrhané kabáty a rozbité boty, do nichž se Harry a Petr pro tu příležitost navlékli. Jejich sluchu neunikl všeobecný povzdech, vyjadřující politování, že případná kořist nevyhlíží dost slibně.

„Tamhle je náš člověk,“ upozornil Petr Harryho a zamířil do zadní části nálevny. „Vzadu vedle dveří. Řekli mi, že bude mít kolem krku červený šátek.“

Bleeker vypadal jako člověk, který za svůj život vyprázdnil příliš mnoho lahví džinu. Nejpozoruhodněji se na jeho obličej vyjímal žilkami prokvetlý nos. Když muž otevřel ústa k pozdravu, všiml si Harry obrovských děr mezi zažloutlými zkaženými zuby.

„To voní chtějí vědět vo tom vohni ve starej Šavli?“

„Přesně tak,“ ujistil ho Harry a vklouzl na dřevěnou lavici naproti Bleekerovi. Petr zůstal stát a s líčenou lhostejností se rozhlížel po dusné nálevně. „Co nám o tom požáru můžete povědět?“

„Až začalujete,“ šklebil se Bleeker.

„Rád vám zaplatím, pokud bude informace stát za to.“

„Tak jo.“ Bleeker se spiklenecky předklonil. „Merčil sem toho chlápka, co to tam zapálil, vědí? Zrovinka sem číhal naproti klubu, až se mi nachomejtne šikovná chmátka. Staral sem se akorát vo svý, rozuměj, vašnosti. A pak sem zaslech takový jako hučení. Kouknu nahóru a za všech voken toho klubu šlehal voheň.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Harry klidně.

„A jak mám vědět, že mi nezdrhnete?“ zakvílel Bleeker.

Harry hodil na stůl několik mincí. „Zbytek dostanete, až zjistím, že ta informace skutečně stojí za to.“

„Sakulente, vy ste ale pěkněj škrt, co?“ Bleeker se nahnul přes stůl a obdařil Harryho svým smrdutým dechem. „Tak dobrá, nejčko ten zbytek. Z baráku se najednou vyhnuli dva chlapi. Jeden si držel břicho a tekla z něj červená jako z prasete. Akorát přeběh přes ulici a upad rovnou tam, co sem stál já.“

„Vskutku příhodné,“ zamumlal Harry.

Bleeker to ignoroval. Vyprávěl svou historku se stále větším elánem. „Tak tam stojím v tý tmě a najednou vocaď vyběhne druhej. Běhá a hledá v celý ulici, až najde toho chudáka, co tam vedle mě cedí krev. Stoupnul si nad něj a jen tak čučel. A držel pěkněj žabikuch, to sem viděl.“

„Úchvatné. Pokračujte, prosím vás.“

„A ten, co měl smrt na jazyku, povídá, *Ty si mě zabil, Ballingere. Zabil si mě. Cáks to udál? Dyk sem nikdá nikomu neřekl co seš zač. Jakživo sem nikomu neřek, že ty seš ten Pavouk.*“ Bleeker se zase spokojeně narovnal. „Pak zaklepal bačkorama a ten druhej utek. Mazal sem votad', co sem moh, to jim teda povim.“

Harry chvíli mlčel a Bleeker ho dychtivě pozoroval. Harry pomalu vstal a zašeptal Petrovi: „Pojďme, přáteli. Byla to ztráta času.“

Bleeker se polekaně zachmuřil: „Kouknou, a co prachy? Slíbili mně přece, že mi zaplatěj, dyš jim povim, co sem tam tehda zmerčil.“

Harry pokrčil rameny a hodil na stůl několik dalších mincí. „Tohle vám bude muset stačit. Za víc ty vaše lži nestojí. Ať vám zbytek zaplatí ten, kdo vás ke mně poslal s tou pohádkou.“

„Jaký lži? Já nelhal,“ bránil se Bleeker vztekle. „Řek sem čistou pravdu.“

Harry mu nevěnoval pozornost, protože si všiml, že jeho křik vzbudil pozornost místních povalečů.

„Zadním vchodem,“ šeptl Petrovi. „K tomu hlavnímu to máme trochu moc daleko.“

„Výborný postřeh. Strategický ústup, to je moje.“ Petr ukázal zuby v úsměvu a rychle otevřel zadní dveře. „Až po vás, pane,“ máchl zdvořile paží.

Harry vkročil do uličky. Petr mu šel v patách, zabouchl dveře a ztlumil tak přívál nadávek z úst dotčeného Bleekera i ostatních povalečů.

„U všech rohatých,“ zvolal vtom Harry, když spatřil, jak se na něj z páchnoucí tmy vrhá muž s nožem v ruce.

Útočník skočil Harrymu po krku a na ostří nože se zalesklo měsíční světlo.

Harry švihl vycházkovou holí, brutální ranou zasáhl napřaženou paži a vyrazil útočníkovi nůž z ruky. Navyklým pohybem pootočil rukojetí hole a dýku, která vyjela zevnitř, namířil útočníkovi na hrdlo.

„Krucinál.“ Chlapík odskočil, zakopl o hromadu odpadků, ztratil rovnováhu a upadl na dlažbu. Tam se chvíli válel a chrлил kletby.

„Snad abychom šli,“ navrhl Petr vesele a na Harryho oběť sotva pohlédl. „Čekám, že než se nadějeme, budeme mít ty ostatní darebáky v patách.“

„Nemám v úmyslu zdržovat se tu.“ Harry potočil rukojetí hole nazpátek a čepel zmizela uvnitř stejně tiše, jako se objevila.

Petr šel napřed k východu z uličky a Harry spěchal za ním. Vyběhli na širokou ulici, kde Petr bez váhání zahrnul doprava.

„Tak mě napadá, že jsem se s tebou v podobné situaci octl už nesčíslněkrát, Graystone,“ láleřil Petr v běhu. „Začínám si myslet, že asi nedáváš dost slušné spropitné.“

„Asi budeš mít pravdu.“

„Skrblík je tvé druhé jméno, Graystone.“

„Já jsem si zase povšiml, že se v podobných nesnázích ocitnu pokaždé, když si vezmu za průvodce tebe,“ odsekl Harry, klusající po Petrově boku. „Tak si říkám, jestli to nebude mít nějakou spojitost.“

„Nesmysl. Máš bujnou fantazii.“ Díky Petrově podrobné znalosti londýnského podsvětí a všeobecné nechuti jeho obyvatel zaplést se do rvaček, které nemohly vynést žádný užitek, se oba muži záhy octli v poměrném bezpečí rušné ulice.

Harry holí zamával na drožku, z níž právě vystoupila skupinka podroušených mladých hejsků, očividně odhodlaných prozkoumat nejtemnější stránku londýnského nočního života.

Harry usoudil, že viděl víc než dost. Skočil do drožky a svalil se na sedadlo naproti Petrovi.

Rozhostilo se zamyšlené ticho. Harry líně sledoval temné ulice za oknem, zatímco drožka kodrcala k lepší části města.

Petr ho chvíli mlčky pozoroval, ale pak se neudržel a nadhodil: „Zajímavá historka, co?“

„Ano.“

„Co si o tom myslíš?“

Harry si v duchu zopakoval Bleekerův příběh a zvažoval přitom jednotlivé možnosti. „Ještě nevím.“

„Čas odpovídá,“ pokračoval Petr zvolna. „Ballinger byl zabit noc po požáru Šavle. Mohl založit požár, aby po sobě zahladil stopy, a zabít toho svědka. A noc nato jeho samého zastřelil bandita.“

„Ano.“

„Pavouk, pokud víme, přestal pracovat krátce před Napoleonovou abdikací v dubnu 1814. I to by souhlasilo s Ballingerovou smrtí. Byl přece zastřelen koncem března téhož roku a víme, že v době mezi Napoleonovým útekem z Elby a konečnou porážkou u Waterloo Pavouk nic nepodnikal.“

„Pavouk byl příliš mazaný, než aby se s Napoleonem znovu zapletl. Když se Bonaparte pokusil uchvátit moc podruhé, byla to od samého začátku ztracená věc. To věděli s výjimkou císaře všichni. Jeho porážka byla nevyhnutelná a Pavouk by si toho nepochybně byl vědom lépe než kdokoli jiný. Proto by také velmi pravděpodobně zůstal mimo.“

Petr zkrfivil rty. „Možná máš pravdu. Vždycky jsi dovedl vystihnout, jaké asi má ten lotr záměry. Ale to, co říkáš, na konečném výsledku nic nemění. Pavouk zmizel ze scény na jaře roku 1814. Možná že důvodem, proč jsme o něm od té doby neslyšeli, bylo právě to, že měl tu smůlu a přišel do rány banditovi. Richard Ballinger mohl docela dobře být Pavouk.“

„Hmmm.“

„Dokonce i geniální vyzvědači se ocitají v nevhodnou dobu na nevhodném místě a proti kulkám mají stejně malou šanci jako každý jiný.“

„Hmmmm.“

Petr si povzdychl. „Když se dostaneš do téhle nálady, jsi k nesnesení, Graystone. Tedy, ne že by s tebou jindy byla bůhvíjaká zábava.“

Harry konečně otočil hlavu a pohlédl příteli do očí. „Myslím, že ti nemusím připomínat, že bych byl nerad, kdyby se o takových úvahách doslechla Augusta, Sheldrakeu.“

Petr se zazubil. „Tolik rozumu mám, Graystone, to bys měl vědět. Tuze rád bych se dožil své svatební noci. Nehodlám riskovat tvou pomstu tím, že bych Augustu rozplakal.“ Zvážněl. „Považuji Augustu za dobrou přítelkyni, a to ani nemluvím o tom, že je příbuzná mé nastávající. Stejně jako ty nechci, aby trpěla kvůli nečestnému jednání svého bratra.“

„Správně.“

Půl hodiny nato se drožka konečně propletla ucpanými ulicemi elegantnější části města a Harry vystoupil před svým domem. Popřál Petrovi dobrou noc a začal stoupat do schodů.

Otevřel mu zívající Craddock a informoval ho, že všichni ostatní, včetně lady Graystoneové, už šli spát.

Harry přikývl a odešel do knihovny. Nalil si sklenku brandy a přistoupil k oknu. Dlouho se díval do setmělé zahrady a přemítal o událostech dnešního večera.

Dopil, přistoupil ke stolu a překvapeně sraštil obočí při pohledu na list papíru, který ležel přesně uprostřed desky. Zřejmě proto, aby ho v žádném případě nepřehlédl. Kulaté kroucené písmo patřilo Augustě.

PLÁN NA ZÍTŘEK

Ráno: K Hatchardovi a několika dalším knihkupcům nakupovat knihy.

Odpoledne: Sledovat v parku páně Mitfordův let balonem.

Pod tím byla naškrábaná ještě jedna věta: Věřím, že s výše uvedenými plány budete souhlasit.

Harry ponuře zauvažoval, že by mu dopis nejspíš popálil prsty, kdyby se ho odvážil dotknout. U své temperamentní Augusty si mohl být stoprocentně jist, že vždycky pozná, jak je naložená, dokonce i když si s ním bude jen dopisovat.

V parku se shromáždil velký dav a dychtivě čekal, kdy páně Mitfordův horkovzdušný balon začne vystupovat k bezmračné modrojasné obloze. Meredith byla dočista uchvácená. Sotva do

parku dorazily, ihned začala chrlit otázky a nechtěla přestat, ačkoli Augusta dost často neuměla odpovědět. To však Meredith nezastavilo.

„Jak to že balon může vyletět k obloze?“

„Inu, k tomu se někdy používá vodík, ale ten prý je hodně nebezpečný. Zatímco pan Mitford se rozhodl pro horký vzduch, jak vidíš. Podívej, ten velký oheň ohřívá vzduch uvnitř obalu. Zahřátý vzduch pak balon vynese vzhůru. Vidíš, jak dovnitř nakládají pytle s pískem? Ty bude pan Mitford cestou vyhazovat, aby balon odlehčil, až začne vzduch chladnout. Tím způsobem dokáže uletět i hodně velkou vzdálenost.“

„Těm lidem v balonu bude asi pořádně vedro, až se přiblíží ke slunci.“

„Právě že ne,“ opravila ji Augusta a maličko svařila čelo. „Slyšela jsem, že je jim tam nahoře naopak pořádná zima.“

„To je divné. Jak to?“

„Nemám ponětí, Meredith. Na to se musíš zeptat otce.“

„Směla bych s panem Mitfordem také letět?“

„Ne, drahoušku, obávám se, že by Graystone byl tuze proti.“ Augusta se zatvářila toužebně. „A přitom by to určitě bylo báječné dobrodružství, že mám pravdu?“

„Ó ano, bylo by to skvělé.“ Meredith nadšeně kulila oči na balon z pestrobarevného hedvábí.

Jak se obrovský obal naplňoval horkým vzduchem, vzrušení kolem koše rostlo. Na zemi ležela lana, která poutala plavidlo k zemi, dokud nenastane čas odletu. Pan Mitford, hubený a energický mužík, pobíhal sem a tam, vykřikoval příkazy a pokyny a netrpělivě popoháněl několik statných mládenců, kteří mu pomáhali.

„Ustupte, všichni,“ vyzval přihlížející velitelským hlasem. Vyšplhal s dalšími dvěma muži do koše a prudkými gesty odháněl diváky od lan. „Zpátky, povídám. Hej, chlapci, odvažte lana.“

Barevný balon začal stoupat, provázen jásavým burácením davu.

Meredith byla nadšením bez sebe. „Podívejte, Augusto, jak letí. Ach, tolik bych chtěla letět s nimi.“

„Já taky.“ Augusta zakláněla hlavu, přidržovala si žlutý slamák a nespouštěla balon z očí.

Když ucítla zatahání za sukni, pomyslela si, že jí někdo v tlačenicí přišlápl lem. Vzápětí to však ucítla znovu, ohlédla se a uviděla

malého otrhaného chlapce, který se snažil upoutat její pozornost. Umolousanou rukou jí podával složený papír.

„Ste lady Graystoneová?“

„Ano, proč?“

„Todle je pro vás.“ Vstrčil jí papír do ruky a rychle se prodíral davem pryč.

„Co má propána tohle znamenat?“ Augusta si papírek užasle prohlížela. Meredith si ničeho nevšimla, byla příliš zaměstnaná máváním a provoláváním slávy.

V Augustě se začal vzmáhat strach, když psaníčko rozbalovala. Uvnitř našla stručný vzkaz bez podpisu.

Chcete-li se dovědět pravdu o svém bratru, buďte na cestě za vašim domem dnes o půlnoci. S nikým o tom nemluvte, jinak nikdy ne získáte důkaz, který hledáte.

„Augusto, tohle byla ta nejbáječnější podívaná, jakou jsem kdy viděla, opravdu,“ svěřila se jí Meredith, která stále nemohla odtrhnout oči od balonu. „Kam půjdeme zítra?“

„Do Astleyova amfiteátru,“ odpověděla Augusta nepřítomně a vložila lístek do kabelky. „Inzerát v *Times* slibuje nevídané krasojezdecké výkony a ohňostroj.“

„Jistě to bude pěkné, ale balonu se to nevyrovná.“ Meredith se znovu zadívala za vzdušným plavidlem, které pomalu opouštělo město. „Půjde tatínek s námi?“

„Pochybuji, Meredith. Víš, že tady ve městě musí vyřídít spoustu obchodních záležitostí. Nezapomeň, že od nás očekává, že se zabavíme samy.“

Meredith jí věnovala svůj pomalý uvážlivý úsměv. „To přece děláme skvěle, že?“

„Máš pravdu.“

Když Augusta a Meredith vtrhly do haly, Harry otevřel dveře knihovny. Vyhledal Augustin pohled a pousmál se. „Jak se vám líbil balon?“

„Bylo to velice zajímavé a poučné,“ odvětila roztržitě Augusta. Nedokázala myslet na nic jiného, než na lístek odpočívající na dně kabelky. Toužila vyběhnout nahoru, zavřít se v ložnici a důkladně ho prozkoumat.

„Ach, tatínku, to bylo tak úžasné,“ rozplývala se Meredith. „Augusta mi koupila na památku moc krásný kapesník s obrázkem balonu pana Mitforda. A říkala, že mi vysvětlíš, proč je lidem nahoře v balonu zima, když jsou vlastně blíž ke slunci.“

Harry zdvihl obočí, vrhl na Augustu pobavený pohled a odpověděl: „Augusta říkala, že ti to vysvětlím? Jak přišla na to, že to budu vědět?“

„Ale jděte, Graystone,“ pokárala ho poťouchle Augusta. „Vy přece obvykle víte všechno, nebo ne?“

„Augusto...“

„Půjdete večer ještě ven, mylord?“

„Bohužel ano, a vrátím se hodně pozdě.“

„Tak to na vás nebudeme čekat.“ Nečekala na odpověď a důstojně začala vystupovat po schodech k ložnici. Ohlédla se a uviděla, že Meredith tahá otce za rukáv.

„Tatínku?“

„Pojď na chvíli do knihovny, Meredith, pokusím se na to odpovědět.“

Jakmile za nimi zapadly dveře, Augusta si nazdvihla sukně a utíkala až do ložnice. Tam se vrhla na židli u psacího stolku a otevřela kabelku. *Chcete-li se dovědět pravdu o svém bratru...*

Třeba alespoň tentokrát Graystone neví úplně všechno. Však já mu ukážu, umiňovala si. Až přijdu s důkazem bratrovy nevinoty, to bude Graystone koukat, jak jsem chytrá.

Důkladně si všechno promyslela a usoudila, že nepozorovaně se dostane z domu do zahrady pouze oknem manželovy knihovny.

Jediná další možnost byl zadní vchod, ale to by musela projít kuchyní, vedle které mělo pokoje služebnictvo, a snadno by mohla někoho probudit.

Otevřít okno v setmělé knihovně a vyklouznout do zahrady bylo dílem okamžiku. Koneckonců tu cestu už jednou, byť opačným směrem, absolvovala onoho osudného večera, kdy sem přišla Harrymu rozmlouvat zasnoubení.

Když se nad tím dodatečně zamyslela, znovu užasla, že se s ní Graystone po takovém uličnictví mohl oženit. Vzápětí usoudila, že u

něj zřejmě při rozhodování převážil na jazýčku vah smysl pro povinnost.

Seskočila na zem a okno nechala pootevřené, aby se při návratu nezdržovala. Přitáhla si k tělu tmavý plášť, stáhla si kapuci do obličeje a chvíli naslouchala.

Když nic neslyšela, obezřetně se vydala k zahradní bráně. Připomínala si, že nesmí být zbrklá a že musí vzít rozum do hrsti. Toho, kdo se na cestě objeví, zevrubně vyzpovídá. A bude se od něj držet dost daleko. Kdyby se na ni vrhl, může vždycky ztropit poplach a probudit služebnictvo nebo sousedy.

U brány znovu zůstala stát a napínala sluch, neozvou-li se na cestě nějaké zvuky. Nezaslechla však ani šepot, ani ozvěnu kroků.

Když odsunula závoru a pomaloučku otevřela bránu, panty nesouhlasně zaskřípaly. „Haló? Je tam někdo?“

Nikdo neodpovídal. V dálce na konci uličky se u lady Arbuthnottové svítilo ve všech oknech, ostatní rezidence v sousedství však halila tma. Z druhé strany domu sem dolehl rachot kočáru a po chvíli odezněl v dálce.

„Haló?“ Ustrašeně vyhlížela do neproniknutelné tmy. „Haló, jste tady, prosím vás? Nevím, kdo jste, ale dostala jsem váš vzkaz. Chci s vámi mluvit.“

Přiměla se opustit bezpečné útočiště zahrady, sotva však udělala pár kroků, zavadila nohou o cosi tvrdého.

„Co je to, propánakrále?“ Bezděčně pohlédla dolů a na dlažebních kostkách uviděla ležet čtvercový předmět. Už už ho chtěla překročit a jít dál, když si uvědomila, že je to kniha. Shýbla se a zvedla ji.

Jakmile se jí dotkla, zazvonily na opačném konci cesty koňské podkovy. Bleskurychle se otočila, právě včas, aby ještě zahlédla koně s jezdcem v sedle, právě když mizeli za rohem.

Zamrazilo ji, když pochopila, že ji někdo celou dobu ze tmy pozoroval. Čekal, dokud nesebrala knihu, a potom zmizel.

Pořádně se vyděsila. Měla strach, už když se na tuhle výpravu pouštěla, ale nyní se jí zmocnila čirá hrůza. Skočila zpět do zahrady a překotně zasunula závoru. Svírala v dlani tenký svazček a úprkem uháněla k domu. Tmavý plášť kolem ní vlál a uvolněné vlasy ji šlehalý do obličeje.

Když doběhla pod okno knihovny, sotva popadala dech. Hodila knížku dovnitř, vzepřela se rukama o kamennou zeď a vyšvihla se

nahoru na parapet. Přehodila přes něj jednu nohu a chystala se seskočit na koberec.

Vtom se lampa na psacím stole rozsvítila a Augusta zůstala v okně trčet jako přimrazená. „Ach, ne.“

U stolu seděl Harry, tvářil se nevyzpytatelně a upřeně se na ni díval. „Dobrý večer, Augusto, jak vidím, přišla jste na další nekonvenční návštěvu.“

„Harry. Propána. Nevěděla jsem, že už jste doma. Myslela jsem, že se vrátíte mnohem později.“

„To je mi jasné. Proč vlastně z toho okna neslezete, milostivá? Tahle poloha mi nepřípadá nějak zvlášť pohodlná.“

„Vím, co si myslíte, mylorde, ale všechno to mohu vysvětlit.“

„To bych prosil. Uvnitř.“

Augusta přehodila přes parapet i druhou nohu, urovnala si sukni a seskočila na koberec. Po celou dobu však pokradmu pokukovala po Harrym. Pohlédla na knížku, kterou nechala ležet na koberci, a pomalu si svlékla plášť. „Obávám se, že vám to bude připadat dost neobvyklé, mylorde.“

„Jako pokaždé, když něco provedete.“

„Ach, Harry, zlobíte se hodně?“

„Ano.“

Hrklo v ní. „Toho jsem se bála,“ povzdychla si, pak se shýbla a zdvihla knížku v kožené vazbě. „Posaďte se, Augusto.“

„Ano, mylorde.“ Vykročila k němu a plášť táhla za sebou po podlaze. Posadila se z druhé strany stolu a zdvihla bradu, jako by se chystala k boji. „Vím, že to vypadá velice podivně.“

„Naprosto s vámi souhlasím. Velice snadno bych mohl dojít k závěru, který se přímo nabízí, že se totiž vracíte z tajného dostaveníčka s cizím mužem.“

Augusta vytřeštila zděšeně oči. „Ale kdepak, Harry, to nebylo vůbec nic takového.“

„Tak to mi spadl kámen ze srdce.“

„Namouduši, Harry, to je naprosto směšná představa.“

„Vážně?“

Augusta se důstojně napřímila. „Abyste věděl, prováděla jsem vlastní pátrání.“

„Jaké pátrání?“

Povzdychla si nad jeho tupostí. „O bratrově smrti, přece.“

„U všech rohatých, to snad ne, Augusto.“ Harry se prudce nahnul kupředu a zatvářil se ještě hrozivěji než předtím.

Augusta se polekala toho nečekaného výbuchu vzteku. Vtiskla se hlouběji do lenošky, ale nedala se: „Nu, ano, už je to tak.“

„U všech všudy, že mě to nenapadlo. Vy budete dozajista moje smrt, paní manželko. Já, naivní hlupák, si myslel, že si přes zahradu zkracujete cestu z Pompeie.“

„Ach, to ne, nemělo to s Pompeiou vůbec co dělat. Měla jsem se setkat s nějakým mužem, víte. Jenže tam nebyl. Nebo vlastně byl, ale neukázal se.“

„Právě jste tvrdila, že o žádného muže nešlo,“ připomněl jí Harry příkře.

„Ne tak, jak jste myslel vy,“ vysvětlovala trpělivě. „Nešlo o žádné romantické dostaveníčko, pochopte. Dovolte, abych vám to všechno vypověděla, a pak porozumíte.“

„Upřímně pochybuji, že vám vůbec kdy porozumím, Augusto, ale rozhodně mi všechno povězte, buďte tak laskavá. A mluvte rychle, stručně a srozumitelně, protože mi dochází trpělivost a v důsledku toho je vaše postavení velice ošemetné.“

„Aha.“ Kousla se do rtu a chvatně sbírala myšlenky. „Tak tedy, dnes odpoledne, když jsme se dívaly na ten balon, mi nějaký malý chlapec strčil do ruky lístek. Stálo na něm, že když dnes o půlnoci vyjdu do uličky za zahradou, dovím se pravdu o mém bratrovi. A to je všechno.“

„A to je všechno. Bože na nebesích.“ Harry zavřel oči a ukryl obličej v dlaních. „Skončím v blázinci. Vím, že tam skončím.“

„Harry? Je vám dobře?“

„Ne, vůbec mi není dobře. Právě jsem vám vysvětlil, že pomalu, ale jistě přicházím o rozum.“ Harry vyskočil z lenošky a obešel psací stůl. Zůstal stát nad Augustou s pažemi zkříženými na prsou a upíral na ni ledový pohled. „Vezmeme to hezky popořadě. Kdo vám poslal ten lístek?“

„To nevím. Vždyť jsem vám už řekla, ten, kdo ho poslal, se neukázal. Ale pozoroval mě a čekal, dokud jsem tu knihu nezvedla. Ihned potom totiž vyrazil z úkrytu směrem k hlavní třídě. Viděla jsem ho jenom nakrátko a z dálky, takže jsem ho nepoznala.“

„Ukažte mi tu knihu.“ Harry zdvihl svazek Augustě z klína a začal v něm listovat.

Augusta vyskočila a natahovala krk, aby zahlédla, co je uvnitř napsáno. Okamžitě zjistila, že celá kniha je hustě popsaná. „Je to něčí deník.“

„Ano, je to tak.“

„Pomaleji, otáčíte moc rychle. Nestačím to číst.“

„Pochybuji, že byste něčemu z toho porozuměla, i kdybyste to stihla číst. Je to šifra. Je ovšem velmi stará a byla rozlušťena už velmi dávno.“

„Opravdu? Dokážete ji přečíst? Co má ten deník společného s mým bratrem? Co to všechno znamená, Harry?“

„Buďte už, prosím vás, zticha, Augusto. Posad'te se a dejte mi pár minut, než do toho zase přijdu. Právě s touhle šifrou jsem už nějakou dobu nepracoval.“

Augusta ztichla jako pěna. Křečovitě spínala ruce na klíně a nemohla se dočkat, co to při pátrání na vlastní pěst vlastně objevila.

Harry se vrátil na své místo ke stolu, otevřel knížku na první stránce a soustředěně se do ní zahloubal. Obrátil stránku a po chvíli další. Potom prolistoval několik stránek od konce.

Po nekonečně dlouhé době deník sklapl a pohlédl Augustě přímo do očí. Pohled měl nezvykle chladný, čísel z něj mráz, který předčil vše, co až dosud v jeho křišťálově šedivých očích spatřila.

„Ano, mylord?“

„Vypadá to jako opis šifrovaných depeší posílaných za války od různých kurýrů. Některé poznávám, protože jsem je luštil, když je moji agenti zachytili.“

Augusta se zamračila. „Ale co to má co dělat s mým bratrem?“

„Tohle je velice osobní deník, Augusto.“ Harry jemně poklepal na svazek. „Soukromý záznam, který nebyl určen cizím očím, pouze tomu, kdo ho sám sepsal.“

„Ale kdo to mohl být? Víte to?“

„Jen jeden člověk věděl o všech těchhle depeších a znal jména všech zmíněných kurýrů i francouzských agentů, jejichž seznam je hned na začátku. Tenhle deník musel patřit Pavoukovi.“

V Augustě hrklo. „Ale, Harry, *co to má co dělat s mým bratrem?*“

„Víte, Augusto, někdo by nás s pomocí tohoto a ještě několika dalších důkazů zřejmě tuze rád přesvědčil, že Pavouk byl váš bratr.“

„*Ne, to je vyloučené.*“ Augusta vyletěla ze židle. „Co říkáte, je lež.“

„Posad'te se, Augusto, prosím vás,“ vyzval ji Harry klidně.

„Ani mě nenapadne.“ Opřela se dlaněmi o desku stolu a naklonila se k němu. „Je mi jedno, kolik důkazů mi předložíte. Slyšíte mě? Můj bratr nebyl žádný zrádce. Musíte mi věřit, mylorde. Žádný northumberlandský Ballinger by nezahlavil vlast. Richard nebyl Pavouk.“

„Výjimečně jsem nakloněn dát vám za pravdu.“

Augusta v neskonalem úžasu, že je ochoten připustit Richardovu nevinu, dopadla zpět na židli. „Vy mi dáváte za pravdu? Nevěříte tedy, že ten deník patřil Richardovi? Víím určitě, že nepatřil, mylorde. Není to jeho písmo, to mohu odpřisáhnout.“

„Písmo nic nedokazuje. Inteligentní člověk by si nepochybně nacvičil jiný rukopis, pokud by si chtěl vést takhle nebezpečný deník.“

„Ale...“

„Náhodou,“ vpadl jí Harry mírně do řeči, „existují ještě další důvody, pro které je dost obtížné, ne-li přímo nemožné uvěřit, že váš bratr byl Pavouk.“

Augusta se začala usmívat, protože ji zaplavila vlna radostné úlevy. „To jsem ráda, mylorde. Děkuji vám, že věříte v jeho čest. Nemohu ani vypovědět, co to pro mne znamená. Nikdy nezapomenu, jak šlechetně jste se v té věci ke mně zachoval. Ujišťuji vás svou nehynoucí vděčností a uznáním.“

Harry ji chvíli mlčky pozoroval a nepřítomně bubnoval prsty na koženou obálku. „Jsem přirozeně potěšen, že to říkáte, Augusto.“ S těmi slovy uložil deník do zásuvky a otočil klíčkem v zámku.

„Je to tak, Harry.“ Augusta se rozzářila a pak si jemně odkašlala. „Ale přece jen. Když uvážím, o čem svědčí ta hrozná básnička i tento deník, a přičtu-li k tomu i to, jak úporně dáváte před slepou vírou přednost logice, nedá mi to, abych se nezeptala.“

„Ano?“

„Chtěla bych vědět, proč jste tak ochoten uvěřit, že Richard nebyl Pavouk?“ Dychtivě očekávala, jestli Harry přizná, že jeho přesvědčení ovlivnila láska k ní.

„Odpověď je nabíledni, Augusto.“

„Opravdu, mylorde?“ usmívala se ještě zářivěji.

„Žiji přece s příslušnicí toho proslulého rodu už několik týdnů, takže s chováním a povahou northumberlandských Ballingerů začínám být slušně obeznámen. A jelikož jsem byl ujištěn, že některé rysy jsou celému rodu společné...“ Pokrčil rameny a zmlkl.

Augustu to zmátlo. „Ano, Harry? Pokračujte, prosím vás.“

„Dovolte, abych byl otevřený, paní. Žádný northumberlandský Ballinger by se nemohl stát brilantním vyzvědačem, který léta unikal odhalení a jehož totožnost je do posavad hádankou, především kvůli svému povahovému založení.“

„Kvůli povahovému založení, Harry? Co to má znamenat?“

Harry se volky nevolky pustil na tenký led: „To má, u všech všudy, znamenat, že průměrný northumberlandský Ballinger, jakým podle všech zpráv váš bratr byl, je *příliš vznětlivý, ukvapený, nerozvážený, indiskrétní, zbrklý a mimoto také dost velký idiot, hrome*, než aby se z něj mohl stát obyčejný špion, natožpak někdo, kdo výzvědnou práci špionů koordinuje.“

„No tohle,“ vyjekla Augusta a chvíli ohromeně mžikala, než tu nečekanou odpověď strávila. Pak jí konečně došlo, jak ji urazil. Znovu vyletěla ze židle a rozhorleně spustila: „Jak se opovažujete něco takového vyslovit? Jak se opovažujete? Okamžitě se mi omluvte, pane.“

„Nebud'te směšná. Za pravdu se neomlouváme.“

Chvilí neměla slov a potom ze sebe vztekle vyrazila: „Takže mi nedáváte na vybranou, pane. Urazil jste mou rodinu už mnohokrát, ale tohle byla poslední kapka. Jako poslední ze svého rodu žádám satisfakci za vaše utrhačné výroky.“

Harry na ni chvíli užasle civěl a potom vstal. Když promluvil, zněl jeho hlas vražedně tiše. „Jak prosím?“

„Slyšel jste mne, pane.“ Augusta se celá třásla rozhořčením, ale bradu držela kurážně vzhůru. „Vyzývám vás na souboj. Zbraně volíte pochopitelně vy.“ Zamračeně si měřila Harryho, který se dosud nevzpamatoval z úžasu. „Je to tak, že v tomhle případě je volba zbraní na vás, nebo se mýlím? Alespoň jsem to tak pochopila. Já vás vyzývám, vy tedy volíte zbraně, ano?“

„Ano, milostivá.“ Harry vykročil od stolu. „Ano, rozhodně je to tak. Vlastně ten, kdo byl vyzván, volí nejen zbraně, ale i místo souboje.“

„Harry?“ Augusta, polekaná jeho upřeným pohledem, začala couvat. „Co to děláte, mylorde?“

Právě když usoudila, že nejlepší bude otočit se na patě a vrhnout se ke dveřím, stál těsně u ní. Chtěla uhnout, ale bylo už pozdě.

Harry ji popadl a přehodil si ji přes rameno jako pytel mouky. Se svým břemenem rázně vykročil ke dveřím, otevřel je a vyšel do haly.

„Nebesa, Harry, okamžitě mě pusťte.“ Zabušila mu pěstmi do zad. Pokusila se kopat, ale přidržel ji pevně za nohy.

„Chtěla jste souboj, milostivá, máte ho mít. Použijeme zbraní, které nám dala matka příroda, a polem cti bude moje postel. Počítejte s tím, že nedostanete milost, dokud o ni úpěnlivě nepoprosíte.“

„Kčertu, Harry, takhle jsem to nemyslela.“

„Tak to máte smůlu.“

Harry s Augustou přes rameno stačil vystoupit do poloviny schodiště, když se z křídla pro služebnictvo vynořil Craddock. Spěšně si dooblékal livrej. Košili měl nedopnutou a boty nesl v ruce. Při pohledu na pána a paní vytřeštil oči úžasem.

„Slyšel jsem nějaký hluk, vaše lordstvo,“ vykoktal a okamžitě upadl do značných rozpaků. „Děje se něco?“

„Vůbec nic, Craddocku,“ ujistil ho Harry bez zastavení. „Lady Graystoneová a já si jdeme lehnout. Pozhasínejte lampy.“

„Zajisté, vaše lordstvo.“

Nahoře nad schody, když Harry zahnul k ložnici, Augusta zahlédla Craddockův obličej. Komorník ze všech sil potlačoval smích. Znechuceně si vzdychla.

Harry vešel do ložnice a propustil sluhu jediným slovem: „Ven.“

Muž zmizel a zavřel za sebou dveře, ale Augusta dobře viděla, jak se chechtá. Když ji Harry složil na postel, probodla ho vražedným pohledem.

Sedl si vedle ní a začal si zouvat vysoké boty. Augusta si rychle sedla. Zlost z ní pomalu vyprchávala a její místo zaujal zdravý rozum. Uvědomovala si, že to dole v knihovně přehnala.

„Harry, mrzí mě, že jsem se tak chovala. Víím, že se nehodí, aby manželka vyzývala manžela na souboj, ale když vy mě vždycky dovedete dohnat k nejhoršímu.“

„To se vůbec nedá srovnat s tím, jak vy dovedete vyprovokovat mne, milostivá.“ Druhá holínka spadla na podlahu. Harry vstal a začal se svlékat.

Augusta viděla, že je vzrušený, a také jí se v těle začalo šířit známé teplo. *Tolik ho miluji*, pomyslela si proti své vůli. Je opravdu nespravedlivé, že nade mnou má takovou moc.

„Tak se pustíme do souboje, paní manželko.“ Harry se vrhl na postel a jediným pohybem jí vyhrnul sukně a spodničky až k pasu. Stiskl jí stehno a s jiskřícíma očima se nad ni sklonil.

„A omluvíte se mi, když zvítězím?“ zašeptala vzrušena jeho doteky.

„Ode mne omluvu neuslyšíte, milostivá. Ale chtěla jste satisfakci a já přísahám, že se vám jí dostane. A mně pochopitelně rovněž.“

Drtil ji váhou svého těla a líbal ji na rty.

Augusta se zavrtěla ve velké posteli a vedle sebe ucítila tvrdé, pevné a vzrušivě mužné tělo. Ve vzduchu dosud tkvěl těžký pach nedávného milování a ona sama byla celá zvlhlá potem.

Otevřela oči a za oknem uviděla bledý měsíc. Pomalu natáhla nohy a cukla sebou, když ji zabolelo ve stehnech. Jako vždy, když se s ní Harry miloval. Připadala si, jako by dlouho a o závod jela na divokém hřebci. *Nebo on na mně*, opravila se a usmála se pro sebe.

„Augusto?“

„Ano, Harry?“ Otočila se na bok a opřela mu lokty o nahou hrud’.

„Rád bych se dověděl ještě něco o tom dnešním dobrodružství.“

„A copak, mylorde?“ Projela mu prsty tuhý porost chlupů na prsou a pomyslela si, jak je úžasné, že to, co spolu dělají v posteli, má takový vliv na jejich rozpoložení.

„Proč jste nepřišla s tím vzkazem rovnou ke mně? Proč jste se na tak nebezpečnou schůzku vydala sama?“

Augusta si povzdychla. „Pochybují, že byste to pochopil, Harry.“

„Proč to nezkusit?“

„I kdybyste to pochopil, nepochybně byste to neschvaloval.“

„Tak to máte pravdu. Ale přesto mi povězte, proč jste s tím vzkazem nepřišla ke mně, Augusto,“ naléhal mírně. „Bála jste se, že ta informace bude důkazem proti vašemu bratrovici?“

„Ne, to ne,“ odporovala spěšně. „Vlastně jsem si myslela pravý opak. Z toho dopisu jsem nabyla dojmu, že slibovaný důkaz sejme z Richardova jména podezření.“

„A proč jste se mi tedy nesvěřila? Věděla jste, že mě to bude v každém případě zajímat.“

Přestala mu vískat chlupy na prsou. „Chtěla jsem vám dokázat, že umím být stejně užitečná a prospěšná jako vaši nejbližší přátelé.“

„Sally a Petr?“ Harry se zachmuřil. „To bylo nanejvýš pošetilé, Augusto. Oni oba mají spoustu zkušeností v tomhle směru, vědí, jak se o sebe postarat. Vy nemáte ani ponětí, jak se takové pátrání vede.“

„Jenže to je právě to.“ Posadila se. „Já se přece chci učit, chci být součástí vašeho spolku a chci vám být stejně blízkou přítelkyní jako oni. Vím, že s nimi sdílíte své nejnějnější myšlenky, a chci k vám mít stejný vztah jako Sally a Petr.“

„U všech rohatých, Augusto, vy jste přece moje žena,“ vyjel na ni podrážděně Harry. „Naše pouto je přece nesrovnatelně důvěrnější než všechno, co sdílím se Sally a Petrem, ujišťuji vás.“

„Skutečnou blízkost k vám cítím, jen když jsme spolu v posteli jako právě teď. A to nestačí, protože i tady je mezi námi jistý odstup.“

„V takových chvílích mezi námi žádný odstup není, Augusto.“ Usmíval se a hladil jí dlaní bok. „Nebo vám to musím připomínat?“

Vykroutila se mu. „Jenže mezi námi je odstup, protože vy mě nemilujete. Cítíte ke mně pouze jistou fyzickou touhu. Ale to vůbec není totéž.“

Kmitl obočím. „A vy jste přes tenhle rozdíl takový expert?“

„Myslím, že každá žena je expert na rozdíl mezi láskou a tělesnou touhou,“ odsekla Augusta. „Bezpochyby je to instinkt.“

„Takže znovu zabředneme do dalšího zbytečného sporu se vši pomotanou ženskou logikou?“

„Ne.“ Augusta se k němu dychtivě nahnula. „To jen, že jsem se rozhodla, že když nemohu mít vaši lásku, Harry, ráda bych měla vaše přátelství. *Důvěrné* přátelství. Chci patřit k vašim přátelům. K těm, s nimiž sdílíte všechno. Rozumíte mi?“

„Ne, nerozumím. Vaše řeči postrádají jakýkoli smysl.“

„Chci mít pocit, že patřím ke kroužku vašich nejbližších přátel. Copak to nechápete, mylorde? Připadala bych si jako součást vaší skutečné rodiny.“

„U všech rohatých, Augusto, plácáte jeden přecitlivělý nesmysl za druhým. Vy přece jste součástí mé rodiny.“ Uchopil ji za bradu a upřeně se jí zadíval do očí. „A opovažte se na to někdy zapomenout, paní! Jelikož ale nejste vycvičený agent, nepřejí si, abyste se pouštěla do podobných poštilostí jako dnes v noci. Je to jasné?“

„Ale vždyť se mi to povedlo, Harry. Přiznejte to. Přinesla jsem velice zajímavý důkaz. Jen uvažte, mylorde. Někdo si dal tolik práce, jen aby nám nakukal, že Pavouk byl můj bratr a že je tudíž už dva roky mrtev. To přece ukazuje na spoustu zajímavých možností, nemyslíte?“

Trpce zkřivil rty. „To tedy ano. A ta nejzajímavější ovšem je, že Pavouk je bezpochyby náramně živý a tuze by se mu hodilo, aby ho svět považoval za mrtvého. Což nás vede k závěru, že se v současné době nejspíš těší dobrému postavení ve společnosti a nerad by o svou novou totožnost přišel. Velmi pravděpodobně by měl co ztratit, kdyby vyšla najevo pravda o jeho minulosti, a je proto nebezpečnější než předtím.“

Augusta nad tím chvíli přemítala. „Ano, myslím, že vám rozumím.“

„Čím víc o té večerní příhodě uvažuji, má milá, tím pevněji jsem přesvědčen, že jste jen o vlasek unikla velkému nebezpečí. A musím za to dávat vinu jen sám sobě.“

Augusta zneklidněla. Věděla už, že jakmile Harry promluví tímhle tónem, začne vzápětí vydávat rozkazy. „Ach, to ne, mylord, nesmíte se z toho obviňovat. Byla to náhoda a určitě se víckrát nebude opakovat. Až příště dostanu nějaký divný vzkaz, okamžitě vám ho přinesu ukázat. Namouduši.“

Zatvářil se nesmlouvavě. „Podniknu kroky, Augusto, abyste to skutečně udělala. Vy a Meredith neodejdete z tohoto domu ani na krok, pokud s vámi nepůjdu já nebo alespoň dva lokajové. Vyberu mezi služebnictvem vhodné průvodce a Craddock vás bez nich nebude smět pustit z domu.“

„Tak dobře, mylord,“ oddechla si ulehčeně Augusta. Mohlo to být horší, říkala si v duchu. Mohl jí zakázat vycházet z domu v jiném než jeho vlastním doprovodu, a jelikož poslední dobou býval doma málokdy, znamenalo by to pro ni i pro Meredith faktické uvěznění. Gratulovala si, že vyvázla tak hladce.

„Říkám to jasně, milostivá?“

Augusta horlivě přikývla, jak se slušelo na poslušnou manželku. „Velice jasně, mylord.“

„A mimoto, večer z domu nevytáhnete paty ani sama, ani s lokaji, večer smíte ven jedině se mnou,“ dodal důrazně Harry. To už bylo trochu moc a Augusta se také okamžitě vzepřela: „Zacházíte příliš daleko, Harry. Ujišťuji vás, že si s Meredith budeme s sebou ochotně brát třeba celou armádu lokajů, ale přece nás nemůžete zavírat každý večer doma.“

„Mrzí mě to, Augusto,“ řekl na to docela vlídně. „Ale nedokážu se soustředit na svou práci, když nebudu mít jistotu, že jste v bezpečí.“

„V tom případě své dceři oznamte laskavě sám, že zítra večer do Astleyova amfiteátru nesmí,“ prohlásila Augusta.

„Vy jste ji chtěla vzít k Astleymu?“ Harry se zamračil. „Nejsem si vůbec jist, že je to vhodný druh zábavy. Ta atrakce je pověštná přihlouplými výstupy a melodramatickými scénkami. Ženy tam prý skáčou na koních, a takové ty věci. Nic povznášejícího ani výchovného pro tak malé dítě, nemyslíte?“

„Já si myslím, že Meredith se to bude ohromně líbit,“ prohlásila Augusta neústupně. „A *mně taky*.“

„Tak dobrá, v tom případě doufám, že si to budu moci zařídit tak, abych vás tam zítra večer doprovodil,“ opáčil Harry přívětivě.

Augustu jeho nečekaná kapitulace dočista zaskočila. „Cože?“

„Netvařte se tak vyjeveně, má milá. Jako vítěz našeho dnešního klání si mohu dovolit být velkomyslný k poraženě.“

„Vítěz? Vy že jste vítěz?“ Augusta popadla polštář a začala ho s ním bez milosti mlátit.

Harryho chraptivý smích podbarvovala touha.

Představení u Astleye nebylo ani zpola tak nudné, jak se Harry obával. Dámy na koních, hudba ani plytké melodramatické výstupy ho však ani zdaleka nezauly tak jako pohled na manželku a dceru, které se nebezpečně vykláněly z lóže, aby jim neušlo nic z toho, co se odehrávalo dole.

Augusta měla pravdu, Meredith se úžasně bavila. Harryho znovu překvapilo, jak jeho přemoudřelá a vážná dcerka za několik minulých týdnů rozkvetla. Jako by teprve nyní objevila radosti dětství.

Pohled na ni v něm vyvolal cosi, co se mu stávalo jen velice vzácně – přiměl ho totiž zapochybovat, bylo-li jeho pečlivě zvážené rozhodnutí skutečně tak moudré. Začínal chápat, že schéma výuky, které pro Meredith naplánoval v minulých letech, bylo asi příliš tvrdé. Tušil, že jí nedopřál dostatek nevinné zábavy a her.

Harry se díval, jak Meredith užasle vyjekla při pohledu na dívku, která udělala salto přes rozvěšené šátky a bezpečně přistála na zadku cválajícího koně. Truchlivě si přiznával, že jeho dcerka je pod

novým vedením celá blažená. Ještě si bude gratulovat, když Meredith nebude chtít lítat balonem nebo neuteče k cirkusu.

Přesunul pohled na manželku, která právě ukazovala Meredith prstem na zlosyna ve hře. Záře obrovského lustru s mnoha svícemi nad středem jeviště vrhala na Augustiny vlasy bohaté odlesky. V uších mu zaznělo, jak úpěnlivě se ho včera v noci doprošťovala: *chci mít pocit, že patřím...*

Uvědomoval si, jak silně ji stále trápí pocit, že není součástí žádné rodiny tak, jako bývala, dokud žili její rodiče. Je poslední ze svého rodu a od bratrovy smrti si připadá velmi osamělá. Teprve nyní to začínal chápat.

Ale jak je možné, že si Augusta neuvědomuje, jak nedílnou součástí jeho rodiny se stala, to pochopit nedokázal. Vždyť musí vidět, že na ní Meredith stále více visí. Ještě stále sice neměla v úmyslu začít říkat Augustě maminko, ale Harrymu už to přestalo připadat důležité.

Nepochybně je zklamaná, že před ní manžel nepadá na kolena a nevyznává jí nehynoucí lásku, Harrymu to však připadalo směšné. Typický doklad její emocionální povahy. Byl skálopevně přesvědčen, že jí své city projevuje víc než dost. Nemluvě o důvěře. Harry se zachmuřil, když pomyslel, jak je ke své nové manželce shovívavý.

Každý jiný muž, který by svou ženu přistihl, jak leze o půlnoci domů oknem, by si nenechal vymluvit, že mu nasadila parohy.

Augusta měla včera v noci prosit o odpuštění a slibovat, že to víckrát neudělá. Místo toho se rozkatila a vyzvala manžela na souboj.

Ta osůbka čte příliš mnoho románů, v tom je celý problém.

Chtěla bych k vám mít takový vztah jako Sally a Petr.

Je přece přirozené, že jsem ji nepřipustil k pátrání, hájil se Harry. Nejenže nemá žádné zkušenosti, což je dostatečný důvod samo o sobě, ale především jí přece nechci způsobit další bolest, kdyby se ukázalo, že její bratr je skutečně s případem spojen.

Harry se najednou vážně zamyslel, jestli měl právo vyloučit ji z pátrání. Ať se mu to líbí nebo ne, je do celé věci zapletena už tím, že jde o jejího bratra. Možná má jako poslední potomek svého rodu právo znát pravdu.

Břeskná hudba nabyla na síle a Harry pochopil, že představení je u konce. Herci i koně, vyvolávání neutuchajícím potleskem, se přicházeli klanět.

Meredith po celou cestu v kočáře nezavřela pusu.

„Tatínku, myslíte, že bych se mohla naučit jezdit na koni jako ta růžová slečna?“

„A k čemu by ti to, prosím tě, bylo?“ podivil Harry a zalétl pohledem k Augustině pobavené tváří. „Nevšiml jsem si, že by někdo v parku dělal salta na koňském zadku.“

Meredith se nad tou logikou zakabonila. „To asi ne.“ Potom se však opět rozzářila. „Nebylo to úžasné, jak ten poník tu dámu zachránil?“

„Velcome.“

„Co se vám líbilo nejvíc, tatínku?“

Harry se zvolna usmál a upřel zálibný pohled na Augustu. „Prostředí.“

Když kočár zastavil před domem, Harry ťukl Augustě na paži. „Zůstaňte chvíli, prosím vás.“ Obrátil se k Meredith a vybídl ji: „Utíkej dovnitř, Meredith, Augusta tě za chvíli dožene.“

„Ano, tatínku.“ Meredith vyskočila z kočáru a začala lokajovi podrobně vykládat, co úžasného dnes večer viděla.

Augusta se na Harryho tázavě podívala. „Ano, mylorde?“

Zaváhal, ale pak se rozhodl: „Jedu do klubu za Sheldrakem.“

„Kvůli dalším pátrání, že?“

„Ano. Ale my tři, Sally, Sheldrake a já, se chceme sejít pozdě v noci, abychom probrali dosavadní výsledky a pokusili se na něco přijít. Jestli máte zájem, můžete se k nám připojit.“

Augustě se údivem rozšířily oči. „Ach Harry. Opravdu?“

„Máte v té záležitosti jistá práva, má milá. Možná jsem se mýlil, když jsem vás držel mimo.“

„Mylorde, jak vám mám poděkovat?“

„Inu, já... uff.“ Harry ztratil úžasem řeč, když se k němu Augusta vrhla a bouřlivě ho začala objímat.

Svírala ho v náručí, ačkoli dveře kočáru byly otevřené a minimálně jeden lokaj a jeden štolba měli celý vnitřek kočáru jako na dlani.

„Kdy vás mám čekat, Harry?“

„No... asi ve tři ráno.“ Jemně si stáhl její paže ze šíje, protože mu tělo až příliš pohotově zareagovalo na její měkké a okrouhlé tvary. „Počkejte na mne v knihovně. Vezmeme to zkratkou přes zahradu.“

„Budu tam.“ Její úsměv byl zářivější než všechna světla v amfiteátru.

Harry počkal, dokud nebyla bezpečně uvnitř, a potom dal kočímu znamení, aby ho odvezl do klubu za Petrem. Kočár se rozjel a Harry se snažil sám sebe přesvědčit, že se zachoval moudře, když Augustu přijal do nepočetné skupinky svých spolupracovníků.

Moudře možná ano, usoudil, ale určitě v rozporu s vlastním úsudkem. Zamyšleně se díval z okna a bylo mu těžko u srdce.

Když vstoupil do klubu, Petr Sheldrake, jako vždy v dokonale střížených kalhotách a v košili s nabíranou náprsenkou, právě vycházel z karetního salonku s lahví klaretu v ruce a vesele mu s ní zamával.

„Ohó, jak vidím, přežil jsi tu dnešní nevýslovnou plytkost ve zdraví. Pojd' si se mnou dát skleničku a pověz mi, jaké divy jsi u Astleye spatřil. Před lety jsem tam vzal synovce. Měl jsem co dělat, aby se mi k té cirkusácké bandě nepřidali.“

Harry se proti své vůli musel usmát, když šel za Petrem do klidného koutku. Když se usadili, procítěně přisvědčil: „Měl jsem strach, že mě čeká podobný osud. A nejen u Meredith. Připadalo mi, že Augusta také hýčká nějaký sen o divadelní slávě.“

„Inu, musíš to vidět z jejího pohledu,“ zašklebil se Petr poťouchle. „Kariéra hraběnky z Graystone může v porovnání se salty na koňském zadku a jásajícím obecenstvem vypadat dost nudně. Pomysli jen na ten aplaus. Na ty ovace. A na pány, co by na ni mlsně šilhali z horních lóží.“

Harry se zatvářil nešťastně. „To mi ani nepřipomíněj. Ale Augustu teď naštěstí čeká dostatek vzrušení i v normálním životě.“

„Ale?“ Petr se napil vína a vyzvídal: „Jakpak to? Už si nebude muset zakrývat výstřih mušelínem? To bude určitě blahem bez sebe.“

Harry Petra probodl vražedným pohledem a truchlivě zauvažoval, jestli se k Augustě v otázce šatů opravdu nechoval jako despota. „Však uvidíme, jak se budeš po svatbě stavět k manželčíným výstřihům ty.“

„To uvidíme,“ přisvědčil se smíchem Petr.

„Když jsem s tím začal, měl jsem na mysli, že se Augusta dnes v noci s námi třemi sejde na té schůzce.“

Sheldrakeovi zaskočilo víno, které měl právě v ústech. Vytřeštil na Harryho oči. „U sta hromů, ty jí dovolíš, aby se do toho zamíchala? Myslíš, že je to moudré, Graystone?“

„Nejspíš není.“

„Víš, jak to pro ni bude bolestné, vždyť všechno ukazuje na jejího bratra.“

„Je zřejmé, že tak nebo onak v tom Ballinger musel být zapleten. Ale věř mi, Sheldrakeu, že v žádném případě nemohl být Pavouk.“

„Když to tvrdíš,“ opáčil Petr pochybovačně.

„Tvrdím. Dostalo se mi do ruky něco, z čeho velice jasně vyplývá, že někdo velice moc touží, abychom uvěřili, že Pavouk zemřel před dvěma lety.“ Harry několika slovy popsal deník, který Augusta přinesla z noční výpravy.

„Propánakrále,“ vydechl Sheldrake. „A je pravý? Není to jenom falzifikát, který nás má svést z cesty?“

„Jsem si jist, že je pravý. Řeknu ti popravdě, Sheldrakeu, že mi běhá mráz po zádech, když pomyslím, kdo včera v noci v té uličce na Augustu číhal.“

„Docela tě chápu.“

Harry se právě chystal pustit do dalšího výkladu o deníku, když si všiml, že k nim z opačné strany místnosti míří Lovejoy. Zelené oči mu výhrůžně svítily, ačkoli navenek se tvářil lhostejně.

Po Londýně se po válce potlouká tolik unuděných a nebezpečných mužů a všichni připomínají trosky plovoucí po bouři na hladině moře, pomyslel si Harry.

„Dobrý večer, Graystone, Sheldrakeu. Překvapuje mne, že vás tu dnes vidím. Čekal bych, že se budete točit kolem svých dam. Mimochodem, gratuluji k zasnoubení, Sheldrakeu. Ačkoli bylo z vaší strany trochu nesportovní unést ze scény jednu z nejschopnějších dědiček. Moc toho pro nás nezbylo, což?“

„Jsem si jist, že si najdete nějakou podle svého vkusu,“ zabručel Petr.

Harry kroužil poloprázdnou sklenkou a upřeně pozoroval její rubínový obsah. „Chtěl jste nám něco, Lovejoyi?“

„Vlastně ano. Říkal jsem si, že bych vás měl upozornit, že se ve městě objevil nějaký moc šikovný lupič. Vloupal se mi před týdnem do knihovny.“

Harry nehnul ani brvou. „Skutečně? Ohlásil jste to úřadům?“

„Neztratilo se nic, co by se nedalo snadno nahradit,“ vysvětlil povýšeně Lovejoy, otočil se k nim zády a odešel.

Harry a Petr chvíli seděli mlčky a uvažovali.

„S tím Lovejoyem bys asi měl něco udělat,“ podotkl Petr po chvíli.

„Ano, vypadá to tak.“ Harry potřásl hlavou. „Jen nedovedu pochopit, proč si vybral za cíl právě mě.“

„Zpočátku chtěl zřejmě jen tak pro legraci poplést Augustě hlavu. Ale nyní zřejmě došel k závěru, že jsi mu pokazil zábavu, když ses mu vloupal do knihovny a sebral Augustin úpis. Nepochybně by rád vyrovnal skóre. Zatím neměl příležitost, protože jsi byl několik týdnů mimo Londýn.“

„Pohlídám si ho.“

„To určitě udělej. Z těch jeho chabě zahalených hrozeb bych soudil, že se pokusí použít k pomstě Augustu.“

Harry dopil klaret a uvažoval o tom. „Pořád mám pocit, že u Lovejoye jde o víc, než se na první pohled zdá. Možná přišel čas navštívit tu jeho knihovnu ještě jednou.“

„Půjdu s tebou. Mohlo by to být zajímavé.“ Petr roztáhl rty v pomalém úsměvu. „Ale dnes už snad nic takového nemáš v úmyslu. I bez toho máš nabitý program.“

„To je tedy pravda. Půjďme tam někdy jindy, až budu mít volnější večer. Dnes máme důležitou poradu.“

Když oba muži dorazili do Harryho domu, Augusta už nějakou dobu neklidně přecházela po knihovně. Oblékla se velmi případně. Přes černé šaty měla černý sametový plášť, na rukou černé rukavice a na nohou černé polovysoké boty, které se na výpravu, která ji čekala, hodily lépe než lehké střevíčky.

Poslala služebnictvo do postele už před několika hodinami a od té doby už jen nervózně těkala po domě. Dobře si uvědomovala ohromující význam pozvání na schůzku s Harryho přáteli. *Konečně ji vezmou mezi sebe.*

Konečně bude s Harrym sdílet to krásné úzké přátelství, které ho pojí k Petrovi a Sally. Společně budou na záhadě pracovat a Harry se postará, aby měla svůj díl práce. Však se naučí respektovat mou

chytrost, umiňovala si. Postarám se, aby se na mě díval jako na přítelkyni, které může důvěřovat a s níž může sdílet i to největší tajemství.

Z úvah ji vyrušilo tiché cvaknutí venkovních dveří. Z haly zazněl tlumený hukot mužských hlasů a na dlaždicích zaklapaly podpatky holínek. Bleskurychle se vrhla ke dveřím. Otevřela je a uviděla zarputile se tvářícího Harryho a Petra Sheldrakea se širokým úsměvem na rtech.

Petr se galantně uklonil. „Dobrý večer, milostivá paní. Smím se pochvalně vyjádřit k vaší dokonalé výstroji na dnešní noční schůzku? Černý sametový plášť a vysoké boty, to je vskutku úchvatné a k téhle příležitosti velice vhodné. Nevypadá báječně, Graystone?“

Harry se zakabonil. „Vypadá jako nějaký zatracený bandita. Rychle, jdeme.“ Ebenovou hůlkou jim pokynul ke dveřím. „Chci to mít za sebou co nejrychleji.“

„Vylezeme ven oknem v knihovně?“ dotazovala se dychtivě Augusta.

„To rozhodně ne. Vyjdeme ven kuchyňskými dveřmi jako normální civilizovaní lidé.“

Augusta se za Harryho zády cestou do haly na Petra ušklíbala. „To je vždycky takhle protivný, když se do něčeho pustí?“

„Vždycky,“ ujistil ji Petr. „Opravdu nudný patron, ten náš Graystone. Nemá smyslu pro dobrodružství, ani co by se za nehet vešlo.“

Harry se ohlédl a zpražil je vražedným pohledem. „Buďte zticha, vy dva, ať nevzbudíte služebnictvo.“

„Ano, pane,“ zahučel Petr.

„Ano, pane,“ šeptla Augusta.

Do zahrady se dostali bez příhod a zjistili, že svítlnu nebudou potřebovat, protože na dlažbu jasně svítíl měsíc a daleko vpředu zářila jako maják okna v horním poschodí domu lady Arbuthnottové.

Když docházeli k cíli, všimla si Augusta, že přízemí velkého domu tone ve tmě. „Znamená to, že Sally na nás čeká u kuchyňských dveří?“

„Ano,“ odpověděl šeptem Petr. „Odvede nás do knihovny a tam si promluvíme.“

Když dorazili k bráně do zahrady lady Arbuthnottové, Harry se zarazil: „Je otevřeno.“

„Určitě sem poslala sluhu, aby odsunul závoru,“ chlácholil ho Petr a opřel se do těžké brány. „Nemyslím, že má sílu dojít sama až sem, chudinka.“

„Žasnu, že ještě dokáže řídit Pompeiu,“ přidala se tlumeně Augusta.

„Právě Pompeia ji drží při životě. Klub, a účast v posledním Graystoneově pátrání, pochopitelně,“ vysvětloval Petr. „Ticho,“ umlčel je Harry.

Augusta si přitáhla objemný plášť k tělu a poslušně vykročila za Harrym. Petr krátký průvod uzavíral.

Vtom Augusta, která se držela Harrymu těsně v patách, málem do manžela vrazila, když nečekaně zůstal stát.

„Ouvej.“ Tak tak udržela rovnováhu. „Harry? Stalo se něco?“

„Něco není v pořádku.“ Harryho hlas byl bezvýrazný a tak smrtelně vážný, že to Augustu pořádně vyděsilo. Všimla si také, že nějak divně drží hůl.

„Problém?“ dotazoval se ze tmy tiše Petr a laškovný tón se mu z hlasu vytratil.

„Zadní vchod je otevřený. Nikde se nesvítlí a Sally tam není. Odved' Augustu zpět, a až bude v pořádku uvnitř, vrať se sem.“

„Ano.“ Petr chtěl vzít Augustu pod paží.

Augusta však hbitě ucouvla. „Harry, ne, prosím vás, dovolte mi jít s vámi. Sally se mohlo udělat zle. Možná právě proto...“ Vykřikla, protože se jí špička boty zapletla do lemu dlouhých šatů, které vykukovaly zpod keře. „Bože můj, ne. Sally.“

„Augusto? Co u všech všudy...“ Harry se bleskurychle otočil a vrhl se k ní.

Augusta už klečela na zemi a horečně rozhrnovala husté listí. „Je to Sally. Ach Harry, vím, že je to ona. Zřejmě tady omdlela. Sally.“

Ohmatávala ležící tělo a zápolila s drahocennými hedvábnými šaty. Černé rukavice jí okamžitě prosákly teplou krví. Měsíční paprsek se matně zaleskl na rukojeti dýky, která trčela ze Sallyiných prsou.

„Čert vem toho ničemu,“ ulevil si vztekle Harry, prodral se do křoví a padl vedle dávné přítelkyně na kolena. Uchopil její zápěstí a snažil se nahmatat tep. „Žije.“

„Prokrista.“ Petr přiskočil k Sally a při pohledu na dýku si ulevil: „Ten zatracený bídák.“

„Sally?“ Augusta uchopila bezvládnou ruku a polekala se, jak je ledová. Sally umírá, to je jisté.

„Augusto? Jsi to ty, děvenko?“ ozvala se Sally stěží slyšitelně. „Jsem ráda. Ráda, že tu jsi. Nechci umřít o samotě. Toho jsem se vždycky bála.“

„Jsme tady všichni, Sally,“ řekl tiše Harry. „Petr, Augusta a já. Nejsi sama.“

„Moji milí.“ Sally vyčerpaně zavřela oči. „Je to tak lepší. Bolesti se zhoršovaly. Tak moc. Už bych to dlouho nevydržela, víte? Ale chtěla jsem to udělat sama.“

Augustě vytryskly slzy. Křečovitě sevřela Sallyinu ruku, jako by do ní chtěla vlít svou vlastní sílu.

„Sally, kdo to byl?“ zeptal se Harry. „Pavouk?“

„Asi ano. Musel to být on. Neviděla jsem mu do obličeje. Ale věděl o tom seznamu. Věděl, že ho mám. Dal mi ho kuchař.“

„Jaký kuchař?“ naléhal vlídně Petr.

„Kuchař z klubu Šavle. Dnes ráno mi ho přinesl.“

„Aby toho mizeru peklo pohltilo,“ procedil Harry mezi zuby. „Tohle mu přijde draho, o to se postarám, Sally.“

„Ano, já vím, Graystone. Tentokrát ho dostaneš. Věděla jsem, že si to jednou s Pavoukem vyřídíš.“ Sally přepadl strašlivý kašel.

Augusta jí sevřela hubenou ruku ze všech sil. Po tvářích jí proudily slzy a mísily se s krví přítelkyně. Už jednou takhle držela někoho, kdo jí byl nadevše drahý, a také tehdy jen bezmocně přihlížela, jak se jeho život mění v drobný plamínek, pak v nepatrnou jiskřičku, až nakonec vyhasl docela. Nic není tak hrozné, jako přihlížet umírání milované bytosti, říkala si.

„Augusto?“

„Sally, budeš mi tolik chybět,“ vzlykala Augusta. „Byla jsi má opravdová přítelkyně.“

„A ty zase moje, má nejdražší Augusto. Dala jsi mi víc, než vůbec tušíš. Ale teď mě musíš nechat odejít. Je čas.“

„Sally?“

„Nezapomeň otevřít knihu, Augusto.“

„Nezapomenu.“

A pak najednou Sally nebyla.

Harry držel vzlykající Augustu v náruči. Nevěděl, jak by ji měl utěšit, a nic ho nebolelo tolik jako vědomí, že jí nedokáže pomoci. Takovými přehnanými citovými výlevy se northumberlandští Ballingerové zřejmě vyrovnávají s bolestí, říkal si a záviděl Augustě, že dokáže plakat. On sám mohl jen osnovat pomstu.

Stáli spolu v hale rozlehlého a ztichlého Arbuthnottova domu. Harry k sobě Augustu pevně tiskl a silou vůle se nutil ovládnout bouři, která mu zuřila v nitru. Nechtěl myslet na nic jiného než na pomstu.

Všiml si, že se Augusta pomalu uklidňuje, vzhlédl a uviděl Petra přicházet zadními dveřmi.

„Zdá se, že ten lotr stačil prohledat ložnici a knihovnu. Tam je všechno přeházené, ale ostatní pokoje jsou v pořádku. Zřejmě někoho zaslechl a zmizel dřív, než stačil prohledat všechno. Nejspíš usoudil, že když je Sally mrtvá, nikdo jiný o tom seznamu nebude vědět.“

„Je to velký dům a nebude snadné prohledat ho opravdu důkladně. Postaral ses o všechno ostatní?“ zeptal se tiše Harry.

Petr přikývl a modré zorničky měl jako kousky ledu. „Ano. Poslal jsem sluhu, aby oznámil vraždu na úřad. Sally jsem nechal přenést do jedné z ložnic. Bože, Graystone, byla jako pířko. Už z ní téměř nic nezůstalo. Poslední týdný asi žila jen silou vůle.“

Augusta se v Harryho náruči pohnula a zdvihla hlavu. „Bude se mi po ní tolik stýskat.“

„To nám všem.“ Harry ji konejšivě hladil po zádech. „A já jí budu nadosmrtní neskonale vděčný.“

„Protože byla za války tak statečná?“ Augusta polykala slzy a otírala si oči Harryho kapesníkem.

„To ani ne, i když jsem její odvahu velice obdivoval. Ale nehynoucí vděčnost si zasloužila tím, že mě přiměla, abych se s vámi prostřednictvím sira Thomase seznámil. To Sally totiž chtěla, abych

vás připsal na seznam potenciálních manželek,“ přiznal Harry otevřeně.

Augusta poplašeně vzhlédla. „Cože? To je divné. Proč by si proboha měla myslet, že se k vám hodím?“

Harry se pousmál. „Vzpomínám si, že jsem jí tuto otázku také položil. Odpověděla, že budu lépe vycházet se ženou, která se poněkud vymyká průměru.“

Petr zavřel dveře. „Sally tě velice dobře znala, Graystone.“

„Ano, vypadá to tak.“ Harry Augustu od sebe jemně odsunul. „Přátelé, smutek musíme odložit na pozdější dobu. Policie nepochybně dojde k závěru, že Sally zavraždili lupiči, kteří se pokusili vyloupit dům. Nevidím důvod vyvracet jim to.“

„Souhlasím,“ ozval se Petr. „Stejně s tím nemohou nic dělat.“

„Musíme najít ten seznam, o kterém mluvila Sally.“ Harry se rozhlížel kolem sebe a uvažoval, že potrvá dlouho, než pročešou tak rozlehlý dům. „Mám tak trochu představu, jaké úkryty Sally používala. Měla sklon volit místa, která byla každému na očích, protože správně tušila, že nikoho ani nenapadne podívat se právě tam.“

Augusta se vysmrkala a vyhrkla: „Kniha.“

Harry se na ni podíval. „Jaká kniha?“

„Klubová kniha sázek.“ Augusta statečně zastrčila kapesník do kapsy pláště a zamířila do salonu. „Sally mi řekla, že kdybych ji někdy našla zavřenou, mám se postarat, abyste ji otevřel právě vy. A slyšel jste, co říkala chvíličku předtím, než... než zemřela? Abych nezapomněla na knihu.“

Harry si vyměnil pohled s Petrem, který pouze pokrčil rameny a vykročil za Augustou.

Dveře do Pompeie byly zavřené. Harry zaslechl, že se Augusta znovu rozvzlykala, když je otvírala, nezaváhala však ani na okamžik. Odhodlaně vstoupila do setmělé a tiché místnosti a zapálila lampu.

Harryho se bezděky zmocnila zvědavost a se zájmem se začal kolem sebe rozhlížet. Navštěvoval Sally sice často, od založení Pompeie ho však už nikdy do salonu nepozvala. Prohlásila, že klub je určen pouze ženám a že to pravidlo nehodlá porušovat ani po zavírací hodině.

„Divný pocit pro muže, co?“ zahučel tlumeně Petr, který k němu přistoupil. „Nikdy jsem nesměl překročit práh, abys věděl. Ale kdykoli se mi podařilo nahlédnout dovnitř, cítil jsem se dost nesvůj.“

„Myslím, že to chápu.“ Harry si pozorně prohlížel obrazy, které na stěnách vystupovaly z šera. Většinu z nich poznal okamžitě. Všechny ty ženy přežily v legendách a mýtech navzdory tomu, co Augusta nazývala předpojatostí historiků vůči ženám. Harryho najednou napadlo, že velká část dějin je možná nenávratně ztracena jen proto, že měla co dělat se ženami, a nebyla tudíž považována za podstatnou.

„Člověka najednou popadne zvědavost, oč vlastně ženám jde a o čem se baví, když jsou samy a není v dohledu žádný příslušník opačného pohlaví,“ vysvětloval Petr. „Sally vždycky tvrdila, že bych se moc divil, kdybych to věděl.“

„Mně často tvrdila, že by to pro mne byl pořádný otřes,“ přiznal s úšklebkem Harry.

Sledoval pohledem Augustu, která s vlajícím pláštěm chvátala k řeckému piedestalu, na kterém ležel objemný svazek v kožené vazbě.

„Tak to je ta smutně proslulá kniha sázek?“ Harry zamířil přes místnost za Augustou.

„Ano. A je zavřená. Přesně jak mě upozorňovala, že bych ji jednou mohla najít.“ Augusta knihu otevřela a začala pomalu otáčet stránku za stránkou. „Jenom nevím, co vlastně hledám.“

Harry se jí nahnul přes rameno a přečetl si několik zápisů psaných ženským písmem.

Slečna L.B. se sází se slečnou R.M. o deset liber, že slečna R.M. nezíská zpět svůj deník včas, aby mohla odvrátit katastrofu.

Slečna B.R. se sází se slečnou D.N. o pět liber, že lord G. požádá Anděla do konce tohoto měsíce o ruku.

Slečna F.O. se sází se slečnou C.P. o deset liber, že slečna A.B. zruší zasnoubení s lordem G. nejpozději do dvou měsíců.

„Prokristapána,“ užasl Harry. „A člověk si myslí, kdovíjaké nemá soukromí.“

„Dámy z Pompeie si na sázky velice potrpí, mylordé,“ popotahovala Augusta. „Klub se teď asi zavře. Bude mi chybět. Byl to pro mě svým způsobem domov. Nic už nebude jako dřív.“

Harry už už otvíral ústa, aby Augustě připomněl, že Pompeiu nepotřebuje, protože přece má skutečný domov u něj, když vtom

zahlédl mezi dvěma stránkami volný list papíru. „Ukažte,“ vyhrkl, chňapl po listu a pozorně začal studovat jména, která na něm stála.

Petr mu nakukoval přes rameno a Augusta také natahovala krk, aby alespoň něco zahlédla.

„Tak co?“ vyzvídal Petr.

„Skutečně je to seznam jmen. Nepochybně neúplný seznam členů klubu Šavle. A je to Sallyino písmo.“

Petr se na seznam zachmuřil. „Žádné z těch jmen neznám.“

„Není divu.“ Harry si přitáhl lampu a opět se do seznamu zahloubal. „Je to napsané tou starou šifrou, kterou mi Sally posílala vzkazy.“

„Jak dlouho ti potrvá, než všechna ta jména rozluštíš?“ zeptal se Petr. „Je jich alespoň deset.“

„Dlouho ne. Ale až budeme vědět, kdo všechno byl v klubu členem, musíme vybrat ty, kteří připadají v úvahu jako Pavouk.“ Harry složil list papíru a pozorně si ho zastrčil do kapsy. „Jdeme. Do rána toho musíme stihnout ještě spoustu.“

„A co budu udělat já?“ hlásila se honem Augusta.

Harry se chmurně usmál a v duchu se obrňoval proti bitvě, která ho zcela jistě nemine. „Vy se musíte vrátit domů a probudit sluzebnictvo. Dáte zabalit zavazadla sobě i Meredith, abyste před sedmou mohly vyrazit do Dorsetu.“

Udiveně k němu vzhlédl. „Dnes ráno v sedm? Ale, Harry, já nechci odjet z města, když máme Sallyina vraha i totožnost Pavouka na dosah ruky. Musíte mi dovolit zůstat.“

„To nepřípadá v úvahu. Ne, když víme, že Pavouk o tom seznamu ví a že se nezastaví před ničím, aby ho získal.“ Uchopil ji za paži a vlekl ke dveřím. „Petře, myslíš, že by tvá snoubenka uvítala kratší návštěvu v Dorsetu?“

„Myslím, že to je vynikající nápad,“ odušil Petr. „Bůh ví, že se mi uleví, když bude pryč z Londýna, dokud nepolapíme Pavouka, a Augustě její společnost jistě přijde také vhod.“

„Ani nevíte, jak bych si přála, abyste přestali plánovat za mě, jako bych nebyla schopna uvažovat sama,“ vpadla jim Augusta hlasitě do hovoru. „Já do Dorsetu jet nechci.“

„Ale pojedete,“ prohlásil neoblomně Harry.

„Prosím vás, Harry...“

Chvatně vymýšlel co nejpádnější argument, a jakmile na něj přišel, bez milosti ho použil. „Neobávám se jenom o váš půvabný krček,

Augusto. Musím myslet také na Meredith. Potřebuji vědět, že je má dcera v bezpečí. Máme co dělat s netvorem a nevíme, jaké podlosti je schopen.“

Augustou to doslova otráslo. „Myslíte, že by se pokusil ublížit Meredith? Ale proč, mylord?“

„Není to jasné? Pokud se bude bát, že jsem mu na stopě, může se mě pokusit zasáhnout přes ni.“

„Ano, chápu, jak to myslíte. Vaše dcera je vaše jediná slabost a on by to mohl využít.“

V tom se pleteš, Augusto. Mám dvě velké slabosti. Ta druhá jsi ty, pomyslel si Harry. Nahlas to však neřekl. Jen ať si myslí, že se bojí především o Meredith, a proto spoléhá na ni, že se o jeho dceru dobře postará. Má přece v povaze chránit nevinné a pomáhat jim. „Prosím vás, Augusto, potřebuji vaši pomoc. Musím vědět, že Meredith je v bezpečí mimo Londýn, než se soustředím na odhalení Pavouka.“

„Ano, ovšem.“ Pohlédla mu do očí a tvářila se vážně a zodpovědně. „Budou ji chránit vlastním životem, Harry.“

Harry ji něžně pohládl po tváři: „A dáte přitom moc dobrý pozor i na sebe, vidíte?“

„Samozřejmě.“

„Nebudete na to s Meredith samy,“ pokračoval Harry.

„Pošlu s vámi do Dorsetu ozbrojený doprovod, který zůstane v Graystoneu až do mého návratu.“

„Ozbrojený doprovod. Co to znamená, Harry?“ zeptala se Augusta, kterou to očividně polekalo.

„Není to tak vzrušující, jak to na první pohled vypadá. Pošlu s vámi dva štolby, kteří jsou v mých službách už mnoho let. Oba budou ozbrojeni a budou vědět, co dělat, kdyby k něčemu došlo.“

„V Graystone budou v bezpečí,“ ozval se Petr. „Na venkově zná každý každého a každý cizinec je hned nápadný. A pak, jsou tam psi. Nikdo cizí se nedostane do domu, aby hned nespustili poplach.“

„Správně.“ Harry pohlédl na Augustu. „A jelikož budete mít s sebou Kladii, nebude vám chybět dokonce ani společnost.“

Augusta se pousmála. „S tím raději moc nepočítám. Vážně pochybuji, že se sestřenka stihne do sedmi vypravit.“

„O tom nepochybujte,“ ujistil ji klidně Petr. „Chci ji dostat z Londýna stejně jako Harry vás.“

Augusta si ho pátravě změřila. „Aha. Nu, jsem si jista, že Klaudii pomyslení, že se musí v minutě sbalit a honem honem ujíždět z Londýna, nadchne.“

Petr jen pokrčil ramený. Představa vzpouzející se Klaudie ho zjevně příliš nelekala.

Ráno v sedm bylo všechno přichystané na cestu. Harry stál na schodišti před domem a loučil se s dcerkou. Meredith byla zklamaná, že musí opustit Londýn a všechna povyražení, která jí skýtal, otec jí však vysvětlil, že situace na panství vyžaduje Augustinu přítomnost. Smířila se s tím, ale neopomněla si postěžovat, že dosud neviděla zahrady ve Vauxhallu.

„Brzy sem zase přijedeš a já tam s tebou zajdu sám,“ slíbil jí.

Meredith spokojeně přikývla a nadšeně ho objala. „To bude báječné, tatínku. Tak tedy sbohem.“

„Sbohem, Meredith.“

Harry vysadil dcerku do velkého černého cestovního kočáru a potom se vydal naproti Augustě, která právě scházela ze schodů. Usmál se při pohledu na její elegantní tmavozelené cestovní šaty a koketní vysoký čepce. U Augusty si člověk mohl být jist, že bude oblečená podle poslední módy, i když ji nakvap vyžene v sedm ráno z Londýna na venkov.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se, když k němu přistoupila. Tvářila se klidně, ale oči ve stínu čepce měla ustarané.

„Ano. Vaše sestřenice na vás bude čekat před domem a zakrátko budete všechny tři na cestě. Přenocujete v hostinci a zítra odpoledne jste v Graystone.“ Harry se odmlčel. „Budete mi chybět, Augusto.“

Plaše se usmála. „Také mi budete chybět, mylord. Budeme na váš návrat netrpělivě čekat. Prosím vás, Harry, buďte moc, moc opatrný.“

„Budu.“

Přikývla. Pak si bez varování stoupla na špičky a přímo před Meredith a hloučkem sluhů, kteří se rojili kolem kočáru, ho políbila na ústa. Harry ji chtěl k sobě přitisknout, ale už to nestihl, protože mezitím poodstoupila.

„Miluji vás, Harry,“ řekla ještě.

„Augusto.“ Bezděčně po ní vztáhl paže, odvrátila se však a vystoupila po schůdkách do kočáru.

Harry se dlouho díval, jak černostříbrný vůz rachotí ulicí. Ani nevěděl, jak dlouho tam vlastně stál a znovu a znovu si opakoval její slova. *Miluji vás, Harry.*

Uvědomil si, že je poprvé vyslovila nahlas. Věděl, že cosi v jeho nitru na to už nekonečně dlouho čekalo.

Miluji vás, Harry. Zamčené dveře hluboko v jeho nitru se otevřely dokořán a to, co se za nimi ukrývalo, už nebylo ani trochu neradostné a chmurné.

Nebesa, Augusto, já tě přece také miluji. Až do téhle chvíle jsem si neuvědomil, jak moc ke mně patříš.

Počkal, dokud mu kočár nezmizel z dohledu, potom vystoupil po schodech do domu a zavřel se v knihovně. Posadil se k psacímu stolu a rozložil Sallyin seznam. Netrvalo dlouho a měl všech jedenáct jmen rozluštěných.

Když byl hotov, pozorně se na výsledek své práce zadíval. O někom věděl, že padl ve válce, jiní zase neměli dost důvtipu či jiných povahových rysů, aby připadali v úvahu jako Pavouk. Nějaká jména neznal vůbec, počítal však, že je bude znát Petr.

Vtom jeho pozornost upoutalo poslední jméno na seznamu.

Upřeně na ně zíral, ještě když lokaj uvedl do knihovny Petra.

„Tak už jsou všechny tři v pořádku na cestě,“ hlásil Petr a uvelebil se na židli. „Pravě jsem Klaudii usadil do tvého kočáru. Meredith tě ještě jednou pozdravuje a mám ti připomenout, že kromě Vauxhallu by také ráda znovu k Astleyovi.“

„A Augusta?“ Harry se snažil o chladný a nevzrušený tón hlasu. „Vzkázala mi něco?“

„Vzkazuje ti ještě jednou, že dá na Meredith dobrý pozor.“

„Je velice oddaná,“ podotkl Harry tiše. „Takové ženě může člověk bez obav svěřit dítě i čest.“

„To určitě ano,“ přitakal Petr a vrhl na něj významný pohled. Pak se k němu nahnul. „Co jsi objevil? Je na tom seznamu nějaké známé jméno?“

Harry k němu beze slova otočil papír, kde měl napsaná dešifrovaná jména. Viděl, jak Petr sevřel rty, když došel k poslednímu.

„Lovejoy.“ Petr k němu prudce vzhlédl. „Dobrý Bože. Zapadá to do sebe, nemám pravdu? Nemá rodinu, minulost ani blízké přátele.

Zjistil, že jsme začali pátrat, tak se nás pokusil svést z cesty náznaky, že Pavouk byl Richard Ballinger.“

„Ano. Pak se mu zřejmě doneslo, že seznam členů klubu Šavle padl do rukou Sally.“

„Přišel si pro něj. Jenže Sally nespala, protože na nás čekala, a přistihla ho. Proto ji musel zabít, všivák jeden.“ Petr zařal pěsti, pohodlně se opřel a zeptal se: „Tak co, veliteli? Jaký bude náš další krok?“

„Myslím, že je nejvyšší čas vypravit se v noci do Lovejoyova domu. Doufám, že jsme něco nepropásli.“

Petr zdvihl obočí. „Jdu s tebou. Dnes v noci?“

„Pokud to bude možné.“

Možné to však nebylo. Lovejoy strávil celý večer doma, protože pořádal večírek pro přátele. Harry a Petr ze zavřeného kočáru pozorovali Lovejoyovu knihovnu, kde se svítilo až do rozbřesku.

Následující noc však Lovejoy odešel do klubu a Harry a Petr vlezli krátce před půlnocí do knihovny oknem.

„Á, tady je ten glóbus se sejfem, o kterém ses zmiňoval,“ sykl Petr a rovnou tam zamířil.

„Myslím, že ten můžeme klidně pustit z hlavy.“ Harry nahlížel pod koberec. „Lovejoy se s ním nijak netajil, když jsem ho navštívil poté, co jsme mu s Augustou odnesli úpis. Je pravděpodobné, že ho používá spíš k úschově drobných cenností a snad i jako návnadu. Pavouk bude nepochybně mít ještě jeden, daleko lépe ukrytý trezor.“

„Chápu. Nic moc tu není.“ Petr mezitím glóbus otevřel a zběžně probral jeho obsah. Potom sejf zavřel a začal systematicky prohlížet táflování na protější stěně.

Po dvaceti minutách Harry našel, co hledal, když se mu podařilo odemknout zámek skrytého mechanismu v dřevěné podlaze.

„Myslím, že to mám, Sheldrakeu.“ Vyzvedl z otvoru malou kovovou schránku. Zmlkl, protože se na chodbě ozvaly kroky sluhy, který se zřejmě kradl do domu po návštěvě krčmy. „Asi bychom to měli prozkoumat někde jinde.“

„Máš pravdu.“ Petr už byl jednou nohou z okna venku.

O hodinu později Harry, pohodlně usazený doma v knihovně, skříňku po určité námaze otevřel. Uvnitř se třpytila hromádka drahokamů.

„Pavouk si zřejmě za své zrádovství nechal platit šperky,“ spekuloval Petr.

„Ano.“ Harry netrpělivě prohrábl vrstvu klenotů, nahmátl svazek listin a vytáhl je ven.

Zběžně je prošel, a když objevil malý notýsek, odložil ostatní papíry na stůl. Otevřel sešitek a zjistil, že obsahuje spolu s časovými údaji pouze několik krátkých a nesrozumitelných záznamů, které mohly znamenat cokoli nebo také vůbec nic. Poslední zápis mu však připadal zajímavý a nadto pořádně zneklidňující.

„Co to tam máš?“ Petr se nahnul kupředu, aby lépe viděl.

Harry četl nahlas: „Lucy Ann. Weymouth. Pět set liber na červenec.“

Petr vzhlédl. „Co to má, u sta hromů, znamenat? Má snad ten plavajzník ve Weymouthu milenku?“

„O tom pochybuji. Ne za pět set liber měsíčně.“ Harry chvíli mlčel a uvažoval nad tím. „Weymouth je sotva osm mil od Graystone a je to velmi živý přístav.“

„Nu ovšem. To ví přece každý. Takže?“

Harry zvolna zvedl hlavu. „Takže *Lucy Ann* bude nejspíš loď, a ne nějaká holka. Pavouk zřejmě zaplatil někomu, pravděpodobně kapitánovi té lodi, obrovskou sumu pěti set liber na měsíc červenec.“

„Červenec máme teď. Proč by měl platit kapitánovi loď takový balík?“

„Aby si zajistil, že jeho kocábka bude kdykoli připravena vyplout, nemyslíš? Pokud mě paměť neklame, Pavouk přece s oblibou unikál na moře.“

„Ano. To máš tedy pravdu.“

Harry zavřel notýsek a útroby mu sevřela ledová ruka. „Musíme ho najít. Hned. Ještě dnes v noci.“

„Naprosto s tebou souhlasím, Graystone.“

Lovejoy však uměl zakrývat své stopy náramně dobře. Oběma mužům trvalo skoro celý následující den, než zjistili, že Pavouk z Londýna zmizel.

První noc v Graystone Augusta nemohla spát a jen tupě zírala do stropu. Vnímala každé zapraskání a zavržení.

Večer s lokajem obešla celý obrovský dům a ujistila se, že zamkl každé dveře a každé okno. Zkontrolovala, že psi budou nocovat v

kuchyni. Komorník ji nepřestával ubezpečovat, že dům je naprosto bezpečný.

„Jeho lordstvo nařídilo namontovat speciální zámky už minulý rok, milostpaní,“ vyložil jí Steeples. „A ne jen tak ledajaké.“

Ale Augusta přesto nedokázala zamhouřit oka.

Nakonec toho už měla dost, odhodila příkrývky a sáhla po županu. Zapálila svíčku, vklouzla do trepek a vyšla na chodbu. Rozhodla se, že se na Meredith ještě jednou podívá.

V půli cesty si všimla, že dveře do Meredithina pokoje jsou otevřené. Rozběhla se a dlaní stínila plamen před průvanem.

„Meredith?“

Postel byl prázdná. Augusta se nutila ke klidu. Nesmí zpanikařit. Okno je zavřené. Jistě existuje několik logických vysvětlení, proč holčička není ve své postýlce. Třeba se šla napít. Nebo si seběhla do kuchyně pro něco k snědku.

Augusta utíkala ke schodišti. Cestou pohlédla přes zábradlí a uviděla pod dveřmi knihovny světlo. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Potom seběhla jako vítr po schodech dolů.

Když otevřela dveře do knihovny, uviděla Meredith stočenou v otcově mohutné lenošce. Vypadala v ní tak drobně a zranitelně. Měla rozsvícenou lampu a na klíně knihu. Když Augusta vešla, zvedla holčička hlavu.

„Jé, dobrý večer, Augusto. Také nemůžete usnout?“

„Ano, opravdu mi to ani trochu nejde.“ Augusta úsměvem zakryla obrovskou úlevu, že děvčátko je v pořádku. „Copak to čteš?“

„Snažím se číst *Starozitníka*. Jde mi to dost těžko. Je tam strašně moc slov.“

„To máš pravdu.“ Augusta odložila svíčku na stůl. „Mám ti číst?“

„Ano, prosím. To bych byla moc ráda.“

„Tak si pojď sednout na pohovku. Tam si můžeme sednout vedle sebe, abys viděla, co právě čtu.“

„Dobrá.“

Meredith vyklouzla z lenošky a šla za Augustou k pohovce.

„Ale ze všeho nejdřív rozdělám oheň,“ prohlásila Augusta a poklekla u krbu. „Je tady dost chladno.“

Za pár minut se spolu pohodlně uvelebily u praskajícího ohně. Augusta otevřela nový román, přisuzovaný Walteru Scottovi, a začala tlumeně předčítat o ztracených dědicích, o hledání pokladu a o mnoha nebezpečných dobrodružstvích.

Po chvíli Meredith začala zívát a opřela si hlavičku Augustě o rameno. Uplynulo dalších několik minut. Augusta pohlédla na svou nevlastní dceru a zjistila, že tvrdě spí.

Dlouho seděla, hleděla do ohně a uvažovala, že si připadá jako Meredithina skutečná matka. Přinejmenším se o ni jako skutečná matka bojí.

Napadlo ji, že se dnešní noci cítí také jako opravdová manželka. Nikdo jiný než manželka, čekající na manželův návrat, přece nemůže zakoušet tak hrozný pocit nejistoty.

Potichu se otevřely dveře a vešla Klaudie v kartounovém župánku. Usmála se, když uviděla Augustu schoulenou na pohovce vedle spící Meredith.

„Jak se zdá, máme dnes problém usnout všechny tři,“ podotkla tlumeně a posadila se na židli vedle pohovky.

„Zřejmě ano. Bojíš se o Petra?“

„Ano. Mám strach, že je občas příliš lehkomyšlný, a modlím se, aby zbytečně neriskoval. Sallyina smrt ho velice rozlítla.“

„Harry také zuřil. Sice to skrýval, ale poznala jsem mu to na očích. Pod tím klidným a ovládaným zevnějškem, který ukazuje světu, se tají spousta citu.“

Klaudie se usmála. „Kdo jiný by to věděl lépe než ty? Petr zase zakrývá své city smíchem a vtipkováním. Ale i on je velice vnímavý. Divím se, že jsem tu vážnost, ležící pod povrchem, neobjevila dřív.“

„Nejspíš proto, že své pravé city umí skrývat opravdu dobře. Stejně jako Harry. Oba se naučili být obezřetní a nedávat najevo niterné pocity a názory, jen každý jinak. Tuším, že k tomu měli oba za války příležitosti až dost.“ *A Harry se musel naučit ovládat své city dávno předtím, než se dostal k vyvědčské činnosti*, uvědomila si Augusta při vzpomínce na nevěrnou ženu v obrazárně.

„Muselo to pro ně být velmi těžké.“

„Myslíš za války?“ Augusta přikývla a srdce se jí sevřelo nad Harrym i Petrem. „Jsou to dobří lidé a takoví ve válce vždycky trpí.“

„Ach Augusto, tolik Petra miluji.“ Klaudie si podepřela bradu dlaní a zahleděla se do ohně. „A strašně se o něj bojím.“

„Já vím, Klaudie.“ Augusta si uvědomila, že jí je sestřenice náhle mnohem bližší než kdy předtím. Byl to příjemný pocit. „Napadlo tě už, Klaudie, že ačkoli patříme každá do jiné větve rodu, máme společné předky?“

„Poslední dobou na to myslím velice často,“ přiznala ztrápeně Klaudie.

Augusta se potichu rozesmála.

Obě ženy seděly dlouho před krbem a Meredith klidně spala vedle nich.

Příští noci Augustin neklid postupně přerostl v hlubokou úzkost, kterou už nedokázala přemáhat. Když konečně usnula, mučily ji děsivé sny.

S trhnutím se probudila. Dlaně měla vlhké a srdce jí bušilo jako o závod. Připadala si, jako by ji upalovali zaživa.

Odhodila přikrývky, vyskočila z postele a snažila se potlačit paniku. Chvilí jen tak stála, rychle dýchala a bojovala s nepochopitelnou tísní, která se v ní rozmáhala. Po chvíli však už to nedokázala snést a poddala se strachu docela.

Popadla župan, vyběhla z ložnice a utíkala k Meredith. Věděla, že nebude mít pokoj, dokud neuvidí, že Meredith klidně spí.

Ale Meredith v postýlce nebyla. Opět byla pryč a tentokrát bylo okno dokořán. Noční vánek pohyboval záclonou a ochlazoval parnou místnost.

V měsíčním světle bylo vidět tlusté lano, uvázané k parapetu a visící z okna až dolů na zem.

Meredith byla pryč. Unesli ji.

V deseti minutách stálo v hale nastoupené celé služebnictvo. Augusta nervózně přecházela sem tam, dokud nepřiběhla poslední rozcuchaná a rozespalá komorná a nepostavila se na konec řady. Dokonce i psi se ke shromáždění připojili. Přílákání povykem, vyšli z kuchyně a nikoho nenapadlo uvázat je nebo odvést ven.

Kludie stála zdrceně opodál a nespouštěla oči z Augusty. Komorník Steeples a hospodyně paní Gibbonsová čekali úzkostně na příkazy. Služebnictvem neblahá zpráva otřásla a Klarissou Flemingovou právě tak. Všichni se podvědomě obraceli na Augustu jako na vůdce.

Augustu nejvíc krušilo vědomí, že se nedokázala postarat o Meredithino bezpečí. *Budu ji chránit vlastním životem, Harry.*

Nedodržela slib, který mu dala. Musí ji tedy alespoň v pořádku přivést domů. Jednou jedinkrát v životě musí zachovat rozvahu a snažit se logicky uvažovat. A musí jednat rychle. Pevně si umiňovala, že nepodlehne emocím a pokusí se uvažovat stejně chladně jako Harry.

„Dávejte teď všichni pozor, prosím vás,“ obrátila se ke shromážděnému davu. V mžiku se rozhostilo ticho. „Všichni víte, co se přihodilo. Lady Meredith unesli rovnou z postýlky.“

Několik služek se dalo do pláče.

„Ticho, prosím,“ napomenula je Augusta. „Na pláč není čas. Přemýšlím celou dobu, jak se to vlastně stalo. Okno není vypáčené. Je jasné, že ho únosce otevřel zevnitř. Psi nespustili poplach. Steeples, já a paní Gibbonsová jsme prošli celý dům a nikde není ani známky po násilném vniknutí. Soudím proto, že to může znamenat pouze jedno.“

Všichni jí naslouchali se zatajeným dechem.

Augusta na ně pozorně upřela zrak. „Mou dceru unesl někdo odtud z Graystone. Je vás hodně. Chybí někdo?“

Její slova vyvolala všeobecný úlek a všichni se okamžitě začali kolem sebe rozhlížet. A pak se ze zadní řady ozval hysterický výkřik.

„Robbie je pryč,“ ječela kuchařka ze všech sil. „Robbie, tenovej lokaj.“

Při těch slovech se mladá komorná na konci řady znovu usedavě rozplakala.

Augusta se obrátila ke Steeplesovi, nespouštěla však pohled z děvčete. „Kdy byl ten Robbie k nám přijat?“

„Myslím, že několik týdnů po svatbě jeho lordstva, milostpaní. Přibližně v době, kdy jsme sháněli výpomoc na slavnost. Potom jsem tu Robbieho zaměstnal nastálo. Tvrdil, že má ve vesnici příbuzné, že původně pracoval ve velkém domě v Londýně, ale teď že hledá něco na venkově.“ Steeples se zatvářil sklíčeně. „Měl vynikající doporučení, milostpaní.“

Augusta se očima střetla s Klaudiiným pohledem. „Nepochybně přímo od Pavouka.“

Klarissa stiskla rty. „Myslíte, že to je možné?“

„Načasování tomu zjevně odpovídá...“ Augusta se zarazila, když komorná na konci řady padla s hlasitým vzlykáním na kolena. „Co je ti, Lily?“

Lily na ni pohlédla očima plnými slz. „Bála sem se, že má něco za lubem, milospani. Akorát že sem myslela, že chce vzít náký stříbro. Nenapadlo mě, že mu de vo todle, namouduši sem vo tom nic nevěděla.“

Augusta jí kývla prstem. „Pojď do knihovny. Chci si s tebou promluvit o samotě.“ Pak poručila komorníkovi: „Okamžitě začněte hledat. Pokud víme, jde nejspíš pěšky, nebo ne?“

„Ve stájích žádněj kůň nechybí,“ hlásil jeden štolba. „Ale svýho koně moh mít někde skovanýho.“

Augusta přikývla. „To je pravda. Tak dobrá. Uděláme to takhle, Steeplesi. Dejte osedlat všechny koně, včetně mé klišny. Každý, kdo umí jezdit, si jednoho vezme. Ostatní vyrazí pěšky s pochodněmi a psy. Pošlete také do vesnice a probud'te nájemce a nezapomeňte poslat posla do Londýna se zprávou jeho lordstvu. Musíme jednat rychle.“

„Ano, milostpaní.“

„Slečna Flemingová vám to pomůže zorganizovat, vid'te, Klarisso?“

Klarissa se zatvářila bojovně. „Rozhodně ano, milostivá paní.“

„Dobrá. Tak všichni ven,“ nařídil Steeples svému vojsku.

Klaudie šla za Augustou do knihovny a napjatě poslouchala, co měla Lily na srdci.

„Myslela sem, že mě má rád, milospani. Dycky mně přines kytku nebo dárek. Tak sem myslela, že se mu líbím. Jenže něco mně na něm bylo divný.“

„Co tě vedlo k domněnce, že chystá něco zlého?“ naléhala Augusta.

Lily posmrkávala. „Povídal, že už brzy přijde k velkým prachum. Že prej bude mít vystaráno nadosmrti, že si koupí dům a bude žít jako král. Smála sem se mu, ale říkal to tak dovopravdivicky, že sem mu to vobčas i věřila.“

„A bylo ti divné ještě něco?“ zeptala se rychle Augusta. „Přemýšlej, děvče. Život mé dcery je v nebezpečí.“

Lily na ni pohlédla a sklopila pohled plný beznaděje zase na podlahu. „Ani né to co říkal, milospani, ale co dělal, dyš si myslel, že se nikdo nekouká. Porád si prohlížel dům, ale vopravdu důkladně. Proto sem si říkala, že chce asi něco štipnout. Chtěla sem vo tom říct paní Gibbonsovej, vopravdu chtěla, ale dyš sem to nevěděla najisto, že jo. A nechtěla sem, aby Robbieho vyhodili, dyby třeba nic zlyho nezamejšlel.“

Augusta přistoupila k oknu a zahleděla se do tmy. Brzy bude svítat. Steeples už nepochybně splnil její příkazy, protože viděla, že před dům vyvádějí koně. Několik lidí s pochodněmi už vyrazilo směrem k lesu. *Ach, Meredith, má zlatá malá Meredith. Neměj strach, však já tě najdu.*

Augusta zaplašila paniku, která se v ní opět vzmáhala, a přinutila se uvažovat logicky. „Než se rozední, nedostane se daleko, i kdyby měl koně. Má s sebou Meredith a to znamená, že bude pomalý. Bude ho zdržovat její váha. Na druhou stranu by ve dne byl příliš nápadný. Lidé by si ho všimli, začali by se vyptávat a podívat se, co má za lubem. Takže můžeme předpokládat, že má v úmyslu Meredith ve dne ukrývat a cestovat pouze v noci.“

„S Graystoneovou dcerou v sedle se sotva může zastavit v hostinci,“ podotkla Klaudie. „Byl by podezřelý. A Meredith by určitě nemlčela.“

„Přesně tak. Tak dobrá, budeme předpokládat, že míří k místu, kde může Meredith ukrýt, dokud se nespojí s Pavoukem. Tady v okolí

nemůže být tak mnoho míst, kde by se Robbie mohl delší dobu s Meredith schovávat.“

Lily prudce zdvihla hlavu a oči jí zazářily. „Stará Dodwellovic chalupa, milospani. Kvůli vopravám tam teď kon nikdo nebydlí. Robbie mě tam zaved.“ Znovu se rozplakala. „Myslela sem, že si chce vo mě říct, já husa pitomá, jenže von se prej chtěl akorát projít.“

„To je pořádně dlouhá procházka,“ podivila se Augusta, když si vzpomněla, že se právě tam ukryla před bouřkou. Graystone tehdy zuřil, protože ji musel jet hledat. Na to hned tak nezapomene. A také si vybavila jeho slova, že je to jediná prázdná chalupa na jeho panství.

„To teda jo. Taky sem mu to řekla. Šli sme tam snad dvě hodiny a von se tam pak akorát trochu rozhlíd, řek, že viděl dost a že se de nazpátek. Dyš sme došli dom, myslela sem, že mně upadnou nohy.“

„Ta chalupa stojí o samotě?“ zeptala se Klaudie. „Hodila by se jako skryš?“

„Ano, nakrátko určitě. Rozhodně stojí za to se tam podívat.“ Augusta se rozhodla. „Všichni ostatní už vyrazili, včetně těch dvou ozbrojených lokajů, které s námi Graystone poslal z Londýna. Obleču se a vyrazím k Dodwellově chalupě sama.“

Klaudie zamířila ke dveřím. „Jedu s tebou. Hned jsem oblečená.“

„Asi bych se měla zeptat Steeplese, jestli nemá pistoli,“ vzpomněla si Augusta.

„Uměla bys ji použít, kdyby bylo třeba?“ vyzvídala Klaudie užasle.

„To víš, že uměla. Richard mě to naučil.“ Asi půl hodiny nato, právě když začínalo svítat, zarazily Augusta a Klaudie koně na okraji lesa za Dodwellovou chalupou. Ve staré kůlně uviděly stát koně.

„Propána,“ šeptala Klaudie. „On tam asi vážně s Meredith je. Musíme se vrátit a přivést pomoc.“

„Na to možná nebude čas.“ Augusta seskočila z koně a podala otěže sestřenici. „Také nevíme jistě, jestli to je Robbie s Meredith. Může to být tulák nebo pocestný, který se tady uložil na noc. Jdu se podívat, kdo je to.“

„Augusto, neměly bychom se do toho pouštět samy.“

„Nestrachuj se. Mám pistoli. Počkej tady. Kdyby něco, ujížděj k nejbližší chalupě. Každý v okolí Graystoneově rodině ochotně přijde na pomoc.“

Augusta vytáhla z kapsy jezdeckých šatů pistoli, pevně ji uchopila a vykročila mezi stromy k domku.

Bylo snadné nepozorovaně proniknout k zadní stěně chalupy, protože tam nebyla okna a jako dodatečný kryt jí posloužila kůlna.

Kůň, uvázaný v kůlně, po ní bez zájmu otočil hlavu. Augusta ho chvíli pozorovala, potom vešla dovnitř a odvážala ho.

Stará utahaná klisna poslušně vykročila a nechala se odvést před chalupu. Na rohu se Augusta zastavila a plácla ji zvučně přes zadek.

Klisna se polekaně rozběhla, minula dveře do chalupy a odklusal po cestě z dohledu.

Ozval se rozhněvaný výkřik, dveře bouchly o zed' a před chalupu vyběhl mladík v Graystoneově livreji.

„Co to vyvádíš, krucinál. Okamžitě poběž nazpátek, ty zatracená hajtro.“ Robbie ze všech sil hvízdal za mizejícím koněm.

Augusta zdvihla pistoli a přitiskla se ke zdi.

„Sakra, krucinál. Zatracená herka. Aby to kat spral.“ Robbie chvíli nevěděl, co má dělat, ale pak se zřejmě rozhodl, že si nemůže dovolit o koně přijít.

Augusta uslyšela bouchnout dveře a potom dupot, když se Robbie s proklínáním rozběhl za starou klisnou.

Počkala, dokud nezmizel z dohledu, a pak se rozběhla ke dveřím a strčila do nich. S namířenou pistolí vešla dovnitř.

Na zemi ležela spoutaná Meredith s roubíkem v ústech a vydechšeně třeštila oči. Když poznala Augustu, zdušeně vykřikla.

„Všechno je v pořádku, Meredith. Jsem u tebe, holčičko moje. Už jsi v bezpečí.“ Augusta k dítěti přiběhla a vytrhla mu z úst roubík. Potom se začala potýkat s uzly na provazech.

Jakmile byla Meredith volná, vrhla se Augustě kolem krku. „*Maminko*. Věděla jsem, že pro mě přijdeš. Věděla jsem to, maminko. Strašně jsem se ho bála.“

„Já vím, zlatíčko. Ale teď musíme honem pryč.“

Vzala dítě za ruku a vlekla je ze dveří ven a dozadu za chalupu.

Klaudie je uviděla a pobídla oba koně směrem k nim. „Honem,“ volala. „Musíme hned odtud. Slyším na cestě koně. Robbie tu kobylu přece jen chytil.“

Augusta se zaposlouchala do mocných a rytmických úderů kopyt cválajícího koně a hned jí bylo jasné, že to nemůže být ten starý selský kůň, kterého Robbiemu odehnala. Tohle bylo čistokrevné zvíře, na jakém může jet jedině šlechtic. Nemohla ovšem vědět, jestli ten, kdo se k nim blíží, je přítel nebo nepřítel.

Zmocnila se jí horečná touha dostat Meredith co nejrychleji odtud.

„Pojď, zlatíčko. Vyskoč si před slečnu Ballingerovou. Rychle.“ Pomohla Meredith do sedla a Klaudie ji pevně přidržela. Augusta odstoupila. „Nezdržujte se a ujíždějte. Honem.“

„A co ty, Augusto?“

„Musíš si vzít na starost Meredith, abych mohla použít pistoli, kdyby to bylo nutné. Nevíme, kdo to sem jede. Jeď, Klaudie. Vyrazím hned za tebou.“

Klaudie obracela koně, ale tvářila se starostlivě. „Tak dobře, ale nezdrž se dlouho.“ Vyrazila mezi stromy jako o závod.

„Dej na sebe pozor, maminko,“ volala úpěnlivě Meredith.

Augusta nasedla na svou klisnu a chystala se vyrazit za nimi. Stále neviděla, kdo se to blíží, protože jí ve výhledu bránila chalupa.

Nahnula se kupředu, pistoli pevně sevřela v ruce a pobídla koně do trysku.

V tom okamžiku se lesem rozlehl výstřel a před klisnou vytryskl do vzduchu oblak hlíny a zpuchřelého listí.

Zvíře se splašilo, vzepjalo se na zadní a divoce kopalo předníma nohama ve vzduchu. Jak se je Augusta snažila uklidnit, upustila pistoli. Koni ujela na kluzké zemi zadní noha a začal padat na bok.

Ještě než upadl, podařilo se Augustě sklouznout z dámského sedla na zem. Dopadla na mokré listí a udýchaně zůstala ležet zamotaná v těžké sukni a beze zbraně. Klisna se s námahou postavila na nohy a lesem se rozběhla domů.

Než Augusta popadla dech, stál už nad ní muž s huňatými licousy a kšticí v barvě oceli a mířil jí pistolí přímo na srdce.

Na první pohled zjistila, že licousy a šedé vlasy jsou falešné. Lovejoyovy liščí oči by poznala kdekoli.

„Dorazila jste sem trochu moc brzy, milá zlatá,“ zabručel Lovejoy a pomohl jí na nohy. „Nenapadlo mě, že toho Graystoneova spratka pohřešíte tak rychle a že hned všechno vzbouříte. Ale vidím, že ta hloupá služka vysypala všechno, co měla. Ten osel Robbie si tím byl jistý a já jsem zase nepochyboval o tom, jak zareagujete vy.“

„Vy jste chtěl mne, Lovejoyi? Ne Meredith?“

„Chtěl jsem vás obě,“ utrl se Lovejoy. „Ale když jste mě připravila o Meredith, musím se spokojit s vámi. Nezbyde mi než doufat, že Graystoneovi na novomanželce aspoň trochu záleží. Jinak byste mi byla k ničemu a s bezcennými lidmi nemám trpělivost. To váš bratr zjistil velice brzy.“

„Richard. To vy jste ho zavraždil. Stejně jako jste zabil Sally.“ Augusta se na něj vrhla se zaťatými pěstmi.

Lovejoy ji silně udeřil hřbetem ruky a znovu ji srazil na zem. „Vstávej, ty čubko. Musíme rychle pryč. Nevím, jak dlouho se bude Graystone motat po Londýně, než přijde na to, kdo jsem a že jsem se vypařil.“

„Zabije vás, Lovejoyi. Vy to dobře víte. Za tohle vás zabije.“

„Usiluje o to už dost dlouho, a jak vidíte, zatím marně. Připouštím, že je mazaný, ale mně celou dobu přálo štěstí.“

„Až do nynějška. Opustilo vás, Lovejoyi.“

„Ale kdepak. Můj talisman jste totiž vy. A soudím, že si s vámi užiju i dost zábavy. Neskonale mě totiž těší, že jsem vás tomu zpropadenému Graystoneovi vyfoukl. Varoval jsem ho, že z vás nebude dobrá žena, ale neposlechl mě.“

Lovejoy se shýbl, popadl Augustu za paži a postavil ji na nohy.

Ta se bez ohledu na jeho pistoli otočila, popadla do hrsti těžkou sukni a rozběhla se pryč. Lovejoy ji ovšem dvěma kroky dostihl a zlostně ji udeřil do hlavy. Popadl ji pod krkem a pistoli jí opřel o spánek.

„Ještě jeden takový pokus a vystřelím vám namísto mozek z hlavy. Rozumíte?“

Augusta neodpověděla. Hlava se jí točila od prudké rány, kterou jí uštědřil, a cítila, že na další odpor nemá dost sil.

Lovejoy ji pevně držel a vykročil k hřebci, kterého nechal stát před chalupou.

„Jak jste to myslel, že jste přede mnou Graystonea varoval?“ zeptala se Augusta, když ji donutil nasednout na neklidného hřebce.

„Nechtěl jsem, abyste se vy dva dali dohromady, Augusto. Tak trochu jsem se bál, že by Graystone mohl narazit na nějakou stopu z minulosti vašeho bratra, která by ho přivedla ke mně. Nebylo to sice příliš pravděpodobné, ale jistě nebezpečí tu bylo a nedalo mi spát. Doufal jsem, že ten drobný problém odstráním, když zmařím váš sňatek s ním.“

„Proto jste mě vlákal do karet.“

„Přesně tak.“ Lovejoy nasedl za ni a ústí pistole jí přitiskl na žebra. „Měl jsem v úmyslu zkompromitovat vás, až si přijdete pro úpis, ale to se mi nějak zhatilo. A než jsem se nadál, byl ten mizera s vámi ženatý.“

„Kam mě vezete?“

„Ne daleko.“ Uchopil otěže a pobídl hřebce do kroku. „Hezky se projedeme po moři. A potom se budeme schovávat na jednom tajném místěčku ve Francii tak dlouho, až Graystonea sklátí vztek a zklamání do hrobu.“

„Nechápu to. K čemu potřebujete mě?“

„Vy jste moje záruka, milá zlatá. S takovým rukojmím, jako jste vy, se dostanu bezpečně přes Kanál a do Francie. Graystone za vás draze zaplatí. Donutí ho k tomu city, které k vám chová, i jeho vlastní čest. A až mu nakonec dovolím koupit si vaši svobodu, vylákám ho do pasti a zabiju ho.“

„A potom co?“ dorážela Augusta. „Každý už bude vědět, co jste zač, a můj manžel má přátele.“

„To sice má, ale pro ty budu v té době také mrtev. Zabije mě chrabrý Graystone. Ten ovšem zahyne při pokusu osvobodit ubohou choť, která přitom nešťastnou náhodou také přijde o život. Nesmírná tragédie. Bude sice mrzuté, že si pak budu muset opatřit novou totožnost, ale nebude to poprvé.“

Augusta zavřela oči. Hřebec dusal kopyty na tvrdé cestě. „Proč jste zabil Richarda?“

„Váš pošetilý bratr se pokusil hrát nebezpečnou hru, Augusto, ačkoli ji ani pořádně nepochopil. Stal se členem klubu Šavle, protože to byl švihácký klub určený přesně mužům jeho druhu. Čirou náhodou narazil na fakt, že vyzvědač jménem Pavouk je tam rovněž členem. Usoudil, že to místo používám ke shromažďování cenných informací. Ti mladí důstojníci si totiž v opilosti vůbec nedávali pozor na jazyk. Pěkné děvče a pár lahví vína, a už jsem věděl, co jsem potřeboval, stačilo jen se zeptat.“

„Nedávali si pozor na jazyk, protože se domnívali, že jste jeden z nich.“

„Správně. Šlo to výborně, dokud si váš bratr nedal dvě a dvě dohromady. Ačkoli jsem si byl jist, že neví, kdo z klubu je Pavouk, nemohl jsem si dovolit riskovat. Věděl jsem, že má v úmyslu informovat úřady a předat jim inkriminující důkaz. Tak jsem za ním jednou večer jel až domů.“

„A zastřelil jste ho zezadu a podstrčil jste mu listiny, které na něj vrhly podezření.“

„Bylo to tak lepší. Klub jsem zapálil a postaral jsem se, aby tam shořely všechny záznamy i členské seznamy. Brzy se na něj

zapomnělo. A teď už dost těch příjemných vzpomínek. Máme před sebou pořádný kus cesty.“

Lovejoy zastavil hřebce u můstku. Seskočil a strhl Augustu na zem. Chvilí jí trvalo, než našla rovnováhu, a když si pak odhrnula vlasy z očí, spatřila mezi stromy úzký uzavřený kočár, tažený dvěma statnými hnědáky.

„Budete mi muset prominout nepochybně dost nepohodlné cestování, milostivá.“ Lovejoy jí obratně svázal ruce a ucpal jí ústa zkroucenou vázankou. „Ale ujišťuji vás, že to nejhorší máte teprve před sebou. Kanál dovede být pořádně drsný.“

Mrštíl s ní do kočáru, zatáhl záclonky a zabouchl dvířka. Chvilku nato ho slyšela šplhat na kozlík a pobízet koně. Ti se rozběhli jako o závod. V přítmí uvnitř kočáru nedokázala rozpoznat, kterým směrem jedou. Nezapomněla ovšem, že se Lovejoy zmínil o cestě po moři.

Nejbližší přístav je Weymouth. Přece ale není tak troufalý, aby ji vlekl na loď mezi tolika lidmi, uvažovala.

Brzy si však vzpomněla, že nikdo, ať o něm vyprávěl cokoli, nepopřel, že Pavouk je právě tak troufalý jako ničemný.

Nezbývá jí, než vyčkat a doufat, že se jí naskytne příležitost uprchnout nebo alespoň ztropit poplach. Zatím musí ze všech sil bojovat s beznadějí, která se o ni pokouší. Ještěže Meredith je v pořádku. Ale pomyšlení, že Harryho už nikdy neuvidí, bylo nad její síly.

Jeli dlouho, ale pak v ní pach moře, rachot vozů a skřípání dřeva probudily vzrušení. Pozorně naslouchala a snažila se přijít na to, kde asi jsou. Zcela jistě to byl přístav, což znamenalo, že ji Lovejoy opravdu přivezl do Weymouthu.

S námahou se na sedadle narovnala a ucukla bolestí, když se jí provazy zařizly do zápěstí. Už předtím se jí podařilo zčásti uvolnit roubík tak, že ho nasunula na mosazný knoflík u dveří a cloumala jím. Nyní doufala, že si toho Lovejoy nevšimne.

Kočár zastavil. Zaslechla hlasy a pak se dveře otevřely. Lovejoy, stále v převleku, se nahnul dovnitř. Nesl široký černý plášť a černý čepce se závojem.

„Okamžik, dobrý muži,“ zavolal přes rameno. „Musím se postarat o svou ubohou ženu. Není jí dobře.“

Augusta uhýbala před čepcem, ale Lovejoy jí pohrozil nožem, který ukrýval v dlani, a tak se podvolila, protože jí bylo jasné, že by se nijak nezdráhal bodnout ji do žeber.

Bleskurychle a obratně nasadil Augustě čepce, zabalil ji do pláště s kapuci a vyzdvihl ji z kočáru. Tvářil se jako přehnaně starostlivý manžel a nesl ji po kamenné přístavní hrázi k nevelké lodi. Nikdo samozřejmě neviděl nůž, kterým jí hrozil, protože jej zakrývaly záhyby pláště.

Augusta usilovně vyhlížela přes hustý závoj a pátrala po vhodné příležitosti k útěku.

„Vemu jim kufr, jemnospane,“ nabídl se najednou povědomý sípavý hlas.

„Zavazadla už mám na palubě,“ odbyl ho Lovejoy a vkročil na lávku vedoucí na loď. „Vyříd' tomu tvému bídáckému kapitánovi, že chci neprodleně vyplout. Máme příliv.“

„Baže, pane,“ přitakal sípavý hlas. „Čeká akorát na vás. Povím mu, že ste dorazil.“

„Hod' sebou. Zaplatil jsem mu dost peněz a čekám, že za ně odvede svou práci.“

„Bodejť, pane. Pojte, ukážu vám kabinu. Panička si asi bude chtít hnedkon lehnout, he?“

„Ano, ukaž mi, kde je kabina. A pak hned dojdí za kapitánem, ať už jsme na moři. A dávej pozor, co to děláš s tím lanem, nemehlo!“

„Překáží tady, ne? Kapitán to nemá rád. Všechno musí bejt na svym místě. Nakopal by mi, dyby vo to škobrtnul. Rači to hned vodklidim.“

„Hrome, co to má znamenat?“ Lovejoy se snažil udržet rovnováhu, ale zavrával, protože se mu lano omotalo kolem nohy jako had. Jeho sevření povolilo.

Augusta se okamžitě chopila příležitosti, která se jí tím naskytla. Ze všech sil zaječela a vyškubla se Lovejoyovi, který bojoval o rovnováhu, z náruče.

Její věznitel zařval vzteky, když si uvědomil, že mu uniká. Přes závoj zahlédla, že se po ní natahuje šedivý mořský vlk se sípavým hlasem. Když ji však k sobě strhl, náraz, ještě znásobený těžkým pláštěm, byl příliš silný.

„U sta hromů,“ drtil mezi zuby Petr Sheldrake, když se i s Augustou řítíl do chladných vln přístavu.

Harry viděl, že přítel s Augustou v náruči spadl do vody, věděl však, že se o svou ženu nemusí bát. Petr se o ni postará.

Sám měl plné ruce práce s rozzuřeným Lovejoyem, který se mezitím vydrápál na nohy a sápal se na něj s nožem v ruce.

„K čertu s tebou, proklatče,“ syčel. „To jméno *Nemesis* ti sedí, ale pamatuj, že Pavouk nakonec vždycky vypije krev své oběti.“

„Už nedostaneš žádnou další krev, Pavouku.“

Lovejoy se vrhl vpřed a švihl nožem k Harryho břichu. Harry mrštně uhnul a popadl Lovejoye za paži, právě když se snažil na poslední chvíli změnit směr.

Oba muži ztratili rovnováhu. Lovejoy padal a Harry s ním, ale ruku svírající nůž nepustil. Skutáleli se až k samému okraji lávky.

„Tentokrát jsi zašel příliš daleko, Pavouku.“ Harry pevně svíral ruku s nožem a snažil se ji odtlačit. Hrot nože mu totiž mířil přímo do oka. „Ale to byl vždycky tvůj problém, co? Vždycky jsi zašel dál, než bylo třeba. Příliš mnoho mrtvých, příliš mnoho krve a hlavně jsi přechytračil, a to tě zahubilo. Proto nakonec musíš prohrát.“

„Všiváku.“ Popichování Lovejoye ještě víc rozvzteklilo. Přestal se ovládat. Odhalil zuby ve zběsilém šklebu a usilovně se snažil Harryho bodnout. „Neprohraju.“

Harry si uvědomoval šílenou sílu, která Lovejoyovu paži poháněla. Horečně sebou hodil ke straně, aby se vyhnul ráně, a současně sklouzl rukou k Lovejoyovu zápěstí.

Zakroutil jím vši silou, kterou v sobě dokázal najít. Così zapraštělo. Čepel změnila směr a obrátila se vzhůru.

Lovejoy se nabodl na hrot vlastního nože a zařval. Škulbl sebou, skulil se ke straně, uchopil nůž za rukojeť a vyrval si ho z hrudi.

Gejzír krve, který z rány vytryskl, měl jasně červenou barvu, věštící smrt.

„Pavouk neprohrává,“ zachrčel a upřel na Harryho ohromený pohled. „Nemůže prohrát.“

Harry lapal po vzduchu a snažil se popadnout dech. Udýchaně ze sebe vyrazil: „Mýlíš se. Nám dvěma bylo souzeno se střetnout, Lovejoyi. Tohle bylo naše poslední dostaveníčko.“

Lovejoy neodpověděl. Pohled mu zvolna skelnatěl. Na prahu smrti, k níž odsoudil tolik jiných, se zhroutil přes okraj lávky a padl do moře.

Harry slyšel, že ho Augusta volá, ale nedokázal sebrat dostatek energie, aby dokázal vstát. Vyčerpaně zůstal ležet na lávce a naslouchal blížícím se krokům.

„Harry.“

Ucítil, jak mu na tvář dopadly kapky vody, otevřel oči a usmál se na ni. Voda z ní je crčela. Sukni měla zmáčenou a vlasy se jí lepily k obličejí. V očích jí plála úzkost a láska. Nikdy nebyla krásnější.

„Harry, Harry, jste v pořádku? Povězte, že jste v pořádku.“ Padla vedle něj na kolena a opřela si jeho obličej o svůj mokrý živůtek.

„Jsem v pořádku, láska moje.“ Pevně ji k sobě přitiskl bez ohledu na to, jak je promáčená. „Když vím, že jste v bezpečí, je mi moc dobře.“

Augusta se ho nepouštěla. „Nebesa, tak moc jsem se bála. Kdy jste se dověděl, co se stalo? Jak jste zjistil, že mě veze do Weymouthu? Jak jste mohl vědět, která je to loď?“

Ale její otázky zodpověděl Petr, který k nim mezitím také dorazil. „Pavouk měl vždycky d'ábelské štěstí. Ale o Graystoneovi je známo, že se dokáže vmyslit i do Lucifera.“

Augusta se otrásla a pohlédla přes okraj lávky, kde Lovejoy nehybně ležel na hladině tváří dolů.

„Je vám zima, miláčku,“ podotkl Harry tiše. Vstal a otočil ji zády k Lovejoyově mrtvole. „Musíme vám opatřit nějaké teplé šaty.“

S těmi slovy ji odvedl do nedaleké krčmy.

Augusta, Harry a Petr se vrátili do Graystone pozdě odpoledne a příběhlo je přivítat celé osazenstvo domu. Služební duchové se usmívali od ucha k uchu a vzájemně si sdělovali, že přece dobře věděli, že pán paní určitě zachrání.

Klarissa Flemingová se radostně usmívala na schodišti a Meredith jim utíkala vstříc.

„*Maminko*, jsi v pořádku? Věděla jsem, že tě tatínek zachrání. Slíbil mi to.“ Meredith popadla Augustu kolem krku a pevně se k ní přitiskla. „Ach maminko, ty jsi tak – statečná.“

„To ty také, Meredith,“ usmála se Augusta. „Nikdy nezapomenu, jak jsi byla statečná, když jsem tě našla. Vždyť ty jsi ani neplakala, vid’?“

Meredith o překot vrtěla hlavou, ale tvářičku měla dál zabořenou do Augustiny sukně. „Tenkrát ne. Ale potom, když mě slečna Ballingerová odvážela a já zjistila, že za námi nejedeš, plakala jsem strašně.“

„Nevěděla jsem v té chvíli, co dělat,“ přiznala Klaudie, která stála vedle nich a držela za ruku Petra. „Když jsem uslyšela výstřel, div jsem se nezbláznila. Věděla jsem, že nesmím ohrozit Meredithin život, a proto jsem se neodvážila vrátit. Když jsme dorazily k domu, naštěstí právě přijížděli Graystone s Petrem. Okamžitě uhodli, že Lovejoy má namířeno do Weymouthu.“

„Jakmile bylo jasné, že vás má v drápech, byl Weymouth jediné místo, které logicky připadalo v úvahu,“ vysvětloval Harry. „Pavouk s obloubou unikal přes moře. Jeli jsme tedy se Sheldrakem rovnou do Weymouthu a podařilo se nám tam dorazit před Lovejoyem. Pak jsme začali hledat loď jménem *Lucy Ann*.“

„Ukázalo se, že je to stará pašerácká bárka,“ pokračoval ve vyprávění Petr. „Kapitán zřejmě za války pro Pavouka příležitostně pracoval. Přemluvili jsme ho, aby nám ji na dnešní dopoledne přenechal.“

„Přemluvili?“ opakovala pochybovačně Klaudie.

„Řekněme, že náš člověk pochopil, že nemá na vybranou, když si s ním Graystone chladně a logicky popovídal,“ připustil Petr otevřeně. „Graystone je v logice velice zběhlý, jak dobře víte. Je zřejmé, že váš bratranec Richard ukryl informaci o Pavoukovi v té zašifrované básničce. Snažil se vyrozumět úřady, ale byl zabit dřív, než to stačil udělat.“

„Petr to řekl správně,“ vrátil se k tomu o hodně později Harry. „Logika, to je moje.“

Augusta se usmívala. Ležela mu v náručí v jeho posteli a kolem bylo šero. Bylo jí teplo a cítila se v bezpečí a žádoucí. Věděla, že je doopravdy doma. „Ano, Harry, to všichni moc dobře víme.“

„Ale v některých jiných oblastech mi to naopak moc dobře nemyslí.“ Pevněji ji sevřel v náručí a přivinul k sobě. „Například jsem nedokázal poznat lásku, ačkoli jsem ji měl přímo před nosem.“

„Harry.“ Augusta se zvedla na lokti a zadívala se mu do očí. „Chcete tím říci, že jste se do mě zamiloval hned zpočátku?“

Roztáhl rty v pomalém a nezbedném úsměvu, který v ní vyvolal sladké rozechvění. „Je zřejmé, že se muselo stát přesně tohle. Jinak opravdu nevím, jak bych měl vysvětlit své zcela iracionální chování během našeho zasnoubení a krátce po svatbě.“

Augusta sešpulila rty. „Předpokládám, že i takhle se na to dá dívat. Ach Harry, jsem dnes večer tak šťastná.“

„To mě blaží mnohem víc, než dokážu vypovědět, lásko. Přišel jsem na to, že moje štěstí je s vámi spojeno navěky.“ Políbil ji, upřeně na ni pohlédl a zvažněl. „Dnes jste pro Meredith dala v sázku život.“

„Je přece moje dcera.“

„A vy jste přece všem členům své rodiny beze zbytku oddána, nemám pravdu?“ Pousmál se a pohládl ji po vlasech. „Moje malá tygřice.“

„Je to nádherné, mít zase rodinu, Harry.“

„Než jste odjela z Londýna, zmínila jste se, že Meredith je moje velká slabost, ale mýlila jste se. Moje největší slabost jste vy. Miluji vás, Augusto.“

„A já miluji vás, Harry. Celým srdcem.“

Harry ji uchopil dlaní za šíji, a když ji znovu začal líbat, rozprostřely se mu její vlasy na paži.

Ráno ho jeho žena vytrhla z nejlepšího spánku, když vyskočila z postele a sáhla po nočníku.

„Omluvte mě,“ vyhrkla a sklonila hlavu nad nádobu. „Je mi strašně zle.“

Harry vstal a přidržel jí čelo. „Nepochybně nervy,“ prohlásil, když přestala zvracet. „To včerejší vzrušení vás pořádně zmohlo. Musíte dnes zůstat ležet, miláčku.“

„To nejsou nervy,“ zaškaredila se Augusta a utírala si ústa. „Žádný northumberlandský Ballinger jaktěživ neměl žaludeční potíže kvůli nervům.“

„Tak to tedy budete asi těhotná,“ konstatoval Harry poměrně klidně.

„Propána.“ Augusta ztěžka usedla na pelest postele, protože se pod ní podlomily nohy a ohromeně se na něj dívala. „Vážně si myslíte, že je to možné?“

„Řekl bych, že je to hodně pravděpodobné,“ ujistil ji Harry velice spokojeně.

Augusta o tom chvíli přemýšlela a pak se potměšile ušklíbla. „Tak se mi zdá, že kombinace typických vlastností obou našich rodů by mohla vypadat zajímavě, nemyslíte?“

Harry se rozesmál. „Zajímavě, to je to pravé slovo, láska.“

O tři měsíce později u sebe měla Augusta právě na návštěvě Klaudii, která se před nedávnem vrátila do Londýna ze svatební cesty, když do salonu vrazil Harry. V ruce držel nějaký papír a tvářil se velmi hrozivě.

Podivila se: „Copak se stalo, mylordo? Snad vám neodmítli vydat ten spis o Caesarových vojenských taženích?“

„Stalo se něco mnohem horšího,“ odsekl Harry a podal jí listinu. „Tohle mi poslali právníci, kteří měli na starosti Sallyinu pozůstalost.“

„Udělalí snad něco špatně?“ Spěšně dokument pročítala. „Povšimněte si, že jste v testamentu uvedena,“ poučil ji Harry se značným sebeovládáním.

Augustu to potěšilo. „To bylo od Sally ohromně pozorné. Tak ráda bych od ní měla nějakou drobnost na památku. Copak to asi je? Mohl by to být obraz z Pompeie. Kdybychom ho pověsili do učebny, Klarissa a Meredith by byly nadšením bez sebe.“

„To je vynikající nápad,“ přidala se Klaudie a dychtivě nakukovala sestřenici přes rameno. „Říkala jsem si, co se asi se všemi těmi překrásnými obrazy stane.“

Harry se zachmuřil ještě víc. „Sally vám neodkázala obraz, Augusto.“

„Ne? A co tedy? Stříbrnou mísu nebo některou sošku?“

„Nejen tohle,“ odpověděl Harry a sepal ruce za zády. „Odkázala vám celý ten zatracený klub.“

„Cože?“ Augusta zvedla hlavu a užasle se na něj podívala. „Odkázala mi Pompeiu?“

„Odkázala vám celý svůj londýnský dům s tím, že ho máte vést jako soukromý klub k užitku dam, jako jste sama, *které spojuje podobný náhled na svět a temperament*. Mám dojem, že přesně takhle je to formulováno. A také vyslovila naději, že vaše sestřenka bude jednou z patronek.“

„Já?“ První Klaudiinou reakcí byl pohoršený úlek, vzápětí ho však vystřídal úsměv. „Vlastně je to báječný nápad. Uděláme z Pompeie nejmódnější salon ve městě. Moc by mě to bavilo. A slečna Flemingová si klub nepochybně zamiluje také.“

„K tomu bude mít co říci i sir Thomas, když uvážíte, že se s ní za měsíc žení,“ varoval ji Harry.

„Ach, jsem si jista, že papá nebude proti,“ zářila Klaudie. „Jen počkejte, až to povím Petrovi.“

„Ano, bude docela zajímavé pozorovat, jak bude reagovat Sheldrake, vidíte?“ přizvukoval jí sarkasticky Harry. „Je koneckonců ženatý muž a soudím, že se dnes na obecně přijímaná pravidla slušného chování dívá docela jiným okem.“

„Ano, poslední dobou je z něj pěkný protiva, všimli jste si?“ Klaudie pokrčila rameny. „Ale myslím, že ho dokážu přesvědčit, jak vynikající nápad je znovuotevření Pompeie.“

Harry, který si už vůbec nevěděl rady, se otočil zase k Augustě. „Ten výraz na vaší tváři se mi ani trochu nelíbí, má milá. Zjevně už na plně obrátky přemýšlíte, jak to s otevřením Pompeie zařídit co nejrychleji.“

„Uvažujte přece rozumně, Graystone,“ napomenula ho Augusta. „Přichystat všechno potřebné nebude trvat dlouho. Budeme muset najmout personál, ale určitě budou k mání někteří z původních zaměstnanců. Klarissa nám jistě ráda pomůže. Vyrozumíme bývalé členky, a ty zase dají vědět dalším přítelkyním. Je to tak vzrušující. Nemůžu se dočkat, kdy už začneme. Pompeia bude větší a lepší než kdy předtím.“

Harry zdvihl ruku, aby ji zarazil, a v hlase mu zazněla neúprosná mužská autorita. „Má-li vzniknout nová Pompeia, bude muset mít některá nová pravidla.“

„Ale Harry, drahý,“ chlácholila ho Augusta. „Přece byste si nedělal hlavu s nedůležitými detaily vedení klubu, prosím vás.“

Její námitku zcela ignoroval. „Zprvė tam nesmí být dovoleno hrát hazardní hry.“

„Graystone, vážně, občas jste neuvěřitelně úzkoprsý.“

„Zadruhé to povedete jako slušný salon pro dámy, ne jako parodii panského klubu.“

„Myslím, Harry, že jste příšerně staromódní,“ protestovala Augusta.

„A zatřetí se Pompeia neotevěře, dokud nebude na světě můj syn a dědic. Rozumíte?“

Augusta sklopila oči, dokonalý obrázek poslušné a ctnostné ženušky. „Ano, mylorde.“

„To je můj konec,“ zaúpěl Harry.

Harryho syn, zdravé miminko s bohatým hlasovým fondem, který mohl pocházet jedině z northumberlandské větve Ballingerova rodu, se narodil pět měsíců poté.

Harry na dítě sotva pohlédl, protože měl oči jen pro svou vyčerpanou, ale šťastnou ženu. Byl toho rána vyčerpán téměř stejně. Minulou noc si prožil spoustu strachu, třebaže ho porodní bába ujišťovala, že všechno probíhá docela normálně.

Harry proseděl celou tu dobu u Augustina lůžka. Pokaždé, když jí otíral zpocené čelo, nebo ucítil, jak se mu její nehty zatínají do dlaně, sliboval si v duchu doživotní celibát. Nyní, když bylo po všem, cítil hlubokou vděčnost, jako dosud nikdy v životě.

„Budeme mu říkat Richard, jestli souhlasíte, Augusto.“

Šťastně se na něj usmála a Harrymu nepřípadala nikdy krásnější.

„To by mi udělalo velkou radost, děkuji vám, Harry.“

„Mám pro vás malé překvapení.“ Posadil se na pelest a otevřel sametový váček, který si přinesl s sebou. „Klenotník právě doručil váš náhrdelník. Jak vidíte, dal si s ním velkou práci, vyčistil ho a vyleštil. Já, hm, myslel jsem, že byste se ráda podívala sama.“

„Ach ano, jsem ráda, že ho mám zase zpátky.“ Zářivě rudé drahokamy v ranním slunci ohnivě zaplály. Rozložila náhrdelník na přikrývce, zadívala se na něj a radostně se usmála. „Opravdu si dali záležet. Je překrásný.“ Vtom se jí však na čele objevila kolmá vráska.

„Stalo se něco, miláčku?“

Augusta uchopila zářící šperk do prstů. „Na tom náhrdelníku je něco divného, Harry.“ Prudce nabrala vzduch. „Propánakrále, mylorde, oni nás ošidili.“

Harry přivřel oči. „Ošidili?“

„Ano.“ Augusta opatrně odložila synka a začala náhrdelník bedlivě zkoumat. „Nejsou to matčiny rubíny. Tyhle kameny jsou tmavší. A

ne tak zářivé.“ Zachmuřeně vzhlédla. „Harry, klenotník mi sem zasadil falešné kameny.“

„Uklidněte se, Augusto.“

„Ne, jsem si tím jista,“ stála na svém. „Slyšela jsem, že se to stává.“

„Augusto...“

„Člověk si dá vyčistit nebo opravit šperk a klenotník mu do něj místo původních drahokamů zasadí broušené sklo. Harry, musíte ten náhrdelník odnést zpátky a poručit mu, aby nám ihned vrátil moje rubíny.“

Harry už se neudržel a rozesmál se na celé kolo. Neměl slov, ta situace mu připadala příliš absurdní.

Augusta se na něj zaškaredila. „To by mě zajímalo, co je na tom k smíchu, mylord?“

„Augusto, ujišťuji vás, že ty rubíny jsou pravé.“

„To není možné. Půjdu k tomu klenotníkovi a řeknu si mu o matčiny rubíny sama.“

Harry se zalykal smíchy. „Moc rád bych viděl, jak se bude tvářit, až se do něj pustíte, že vám ukradl pravé kameny. Nejspíš se vyděsí, že jste se pomátla, lásko moje.“

Augusta si ho nejistě změřila. „Jak to myslíte, Hany?“

„Nechtěl jsem vám říkat vůbec nic, ale jelikož jste tak odhodlaná zakročit, půjdu raději s barvou ven. Některý z vašich slovných předků pravé rubíny zastavil už před mnoha a mnoha lety, miláčku. Sally zjistila jako první, že je to jenom velice pěkně vybroušené sklo.“

Augusta ohromeně vytřeštila oči. „Víte to jistě?“

„Naprosto. Pro jistotu jsem si to ověřil ještě jednou, víte, že nejsem ukvapený. Je mi to líto, miláčku. Doufal jsem, že se mi podaří výměnu provést nepozorovaně, ale přitiskla jste mě ke zdi.“

Augusta se na něj užasle podívala. „Harry, jestli jste dal vyměnit všechny rubíny, muselo vás to stát celé jmění.“

„Hmmm, dalo by se to také tak říci,“ zazubil se. „Ale udělal jsem to rád, má milá. Vždyť jsem dostal velice ctnostnou ženu a ta, jak známo, je nad drahé kamení. Stěží bych mohl vyčíslit její cenu. To nejmenší, co mohu udělat, je postarat se, aby drahé kamení, které tak ráda nosí, bylo pravé.“

Augusta se rozesmála. „Ach Harry, tolik tě miluji.“

„Já vím, má sladká.“ Něžně ji políbil. „A ty zase musíš vědět, že jsi moje všechno.“

Stiskla mu ruku. „Harry, chci, abys věděl, že jsem u tebe našla domov a srdce.“

„A já jsem ten nejšťastnější z mužů,“ odtušil. „Našel jsem poklad nevyčíslitelné ceny, který jsem tolik hledal.“

„Ctnostnou ženu?“

„Ne, miláčku. Ukazuje se, že ctnostnou ženu jsem vůbec nehledal, ačkoli právě tu jsem si nakonec vzal.“

Vrhla na něj zvědavý pohled. „A co jsi vlastně hledal, Harry?“

„Zpočátku jsem to sám netušil, ale zřejmě jsem hledal milující ženu.“

„Ach, ano, Harry,“ přitakala s úsměvem a v očích se jí zračila nehynoucí láska. „S milující ženou ses oženil docela určitě.“

Augusta Ballingerová, hlavní hrdinka příběhu, si je celkem jistá, že někde muselo dojít ke strašlivé chybě. Protože jak jinak by jí, velmi nekonvenční krásce, mohl nabídnout manželství sám lord Harry Graystone? O něm je přece známo nejen v nejvyšších aristokratických kruzích, že jeho manželka bude muset být skutečným výkvětem všech ctností, jinak že nemá sebemenší naději, aby se stala lady Graystoneovou. A krásná Augusta, poslední z rodu northumberlandských Ballingerů, divokých a bezohledných bojovníků, je spíš pravý opak: je to dívka velice temperamentní, samorostlá, která si příliš neláme hlavu tím, aby dodržovala společenské konvence. Lord Harry Graystone sice za napoleonských válek působil pro anglickou zpravodajskou službu, ale brzy pozná, že jeho vztah s Augustou je cosi ještě mnohem složitějšího než pouhá špionáž a kontrašpionáž. Lord Graystone si navíc uložil nelehký úkol. Rozhodl se, že nastal čas odhalit totožnost tajemného Pavouka, muže, který stál za války proti němu, prodával informace Francouzům a zavinil tak smrt mnoha statečných bojovníků. A tady je také skryto jádro všech komplikací. Vše totiž nasvědčuje tomu, že špiónem a zrádcem byl Augustin bratr, který byl před dvěma lety za záhadných okolností zavražděn. Augusta si je však jistá, že něco takového je prostě nemožné – žádný z Ballingerů přece nikdy nebyl zrádce! Proto vynakládá veškeré úsilí, aby bratrovu památku očistila. Události se však spiknou proti ní. Začne ji vydírat záhadný lord Lovejoy, kvůli dlužnímu úpisu. Smrtné nebezpečí však na ni teprve čeká. Na venkovském sídle Graystoneových je nejdříve neznámým mužem unesena dcera lorda Graystonea z prvního manželství a posléze i sama Augusta. Hrozí jí, že ztratí to nejcennější, co má: svou čest, svou lásku i svůj život.